

Giới thiệu Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!

Thể loại: Tổng tài, Hắc bang, sủng, sắc, H+

Nhân vật chính trong câu chuyện gồm có:

Nam chính: Kính Thiên Minh là tổng giám đốc Kính gia kiêm lão đại Thiên gia.

Nữ chính: Diệp Hàm Huyền là con út chủ bài, hoa vương của Cục tình báo quốc gia.

Mọi người hay nói rằng trong các cuộc hôn nhân thương mai thì thường nữ chính sẽ lấy được chồng đẹp trai tài giỏi, nhưng riêng Diệp Hàm Huyền lấy phải chồng ngốc...

"Vợ ơi, chồng muốn uống sữa."

"Không vạ ời, chồng muốn uống sữa tinh khiết cơ."

Diệp Hàm Huyền lẩm bẩm: "Tên ngọc này đòi hỏi lắm thế!"

Kính Thiên Minh lắc đầu uỷ khuất: "Không vợ ời..."

Gân xanh trên trán cô nảy lên. Tay Kính Thiên Minh sờ vào chỗ nào đấy không nên sờ, cười đến vô hai:

"Sữa ở đây mới tinh khiết."

.....

Nửa đêm canh ba sấm sét ùng ùng.

Kính Thiên Minh mặc đồ pikachu màu vàng, trông đáng yêu vô cùng, chạy sang phòng ngủ Diệp Hàm Huyền.

"Vợ ơi, huhu chồng sợ sấm sét."

Diệp Hàm Huyền đang mơ màng ngủ, tên chồng cóc của cô dụi dụi đầu, cái răng nanh nhỏ nhe ra, đẹp trai chết người!!!! Làm Diệp Hàm Huyền không
nỡ xua đuổi.

"Anh nằm ở đây đi, một hôm thôi đấy nhé!"

Chợt Kính Thiên Minh cởi áo ra, cơ bụng săn chắc cứ như hiện ra. Diệp Hàm Huyền chỉ biết trố mắt lên nhìn thôi.

"Anh là cái quái gì vậy?"

Kính Thiên Minh gãi đầu, bình thản nói:

"Trên sách viết vợ chồng ngủ với nhau thì cởi áo cởi trần mà. Chồng làm theo thôi!"

Kính Thiên Minh nhân cơ hội nghìn năm có một, sâu trong đáy mắt ẩn chứa tia cười狡 hoạt, ông đây già ngọc lâu như thế chả lẽ không ăn được em?

"Cái này không miêu tả thành lời được, phải thực hành."

Mong mọi người để lại ý kiến đóng góp cho mình nha

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Du Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Truy sát

Màn đêm huyền ảo như nhung buông xuống cùng với đó là cơn mưa lớn...

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp chạy như bay trên con đường dài. Đôi chân cô gái nhanh thoăn thoắt như lướt trên nước.

"Pằng...Pằng..." Tiếng mưa rơi dù lớn cũng không át nổi tiếng súng.

"Đứng lại, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời đi." Có tiếng người hét phía sau.

"Con khốn này, phía trên dạn dò bằng mọi giá phải bắt được cô ta."

Diệp Hàm Huyền không kịp nghĩ nhiều, bằng mọi giá cô phải sống và mang cái USB này giao cho chính phủ, bao sinh mệnh đang nằm trong tay cô.

Bà vai truyền đến cảm giác đau nhức, nước mưa xối xả rơi trên người cô.

Đau!

Buốt!

Xót!

Diệp Hàm Huyền cắn răng, cô phải ráng chịu đựng. Cô cứ lao đầu trong bóng đêm chạy mãi thôi...

Mãi đến khi nghe thấy âm thanh huyền ảo từ phía trước, đôi mắt cô sáng bừng lên, Diệp Hàm Huyền vội vàng chạy vào quán bar lớn phía trước.

Mưa tầm tã gội rửa máu tanh...

Đám người áo đen truy sát đằng sau dừng lại, tên thủ lĩnh lên tiếng:

"Chết tiệt, con khốn kia trốn đâu mất rồi."

"Đại ca, phía trước là quán bar lớn nhất Hải thành, tiện cho việc ẩn nấp."

Tên thủ lĩnh nghĩ ngợi điều gì đó, ra lệnh:

"Chúng mày chia làm hai, một nửa tiếp tục tiến về phía trước, một nửa theo tao vào tìm con khốn kia. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Một tên đàn em do dự:

"Nhưng mà đại ca à, đây là địa bàn do Thiên gia quản lý, chúng ta..."

Tên thủ lĩnh thẳng tay tát cho hắn một cái, quát:

"Ở đây tao là chủ, chúng mày phải nghe lời tao hiểu chưa? Thiên gia là cái rắm gì? Vào cho tao!"

Tuy nhiên đáy mắt y vẫn có chút sợ hãi, Thiên gia- một trong bốn tổ chức Hắc đạo lớn nhất thế giới, nổi tiếng tàn bạo khét tiếng, người người khiếp sợ.

Giới hắc đạo lưu truyền: "Có thể động đến Mạc lão đại chứ tuyệt đối đừng động đến Thiên lão đại. Mạc lão đại kia một khi ngửa mặt ai sẽ thẳng tay cướp đi sinh mệnh của kẻ đó- còn Thiên lão đại sẽ giày vò kẻ đó từ từng chút một, sống không bằng chết!"

.....

Bước ra từ nhà vệ sinh nữ, Diệp Hàm Huyền như thay da đổi thịt. Bộ đồ da màu đen bó sát khi nãy đã được thay bằng chiếc đầm màu đỏ hở một bên vai.

Diệp Hàm Huyền tặc lưỡi, cũng may chiếc đầm cướp được từ một "gái làng chơi" ban nãy chỉ hở một vai, vừa vặn che đi vết thương trên vai cô.

Thân hình cô gái thon thả, vòng eo nhỏ như kiến, bộ ngực quyến rũ ẩn hiện dưới lớp áo mỏng tanh- thật mê hồn.

Diệp Hàm Huyền thẳng lưng, uốn ngực mà đi, cô đã diễn thì nhất định phải diễn tròn vai. Khi nãy Diệp Hàm Huyền đã cố tình lấy thỏi son đỏ chót tô đậm lên môi, má đánh một chút hồng, lọn tóc xoăn bồng bênh theo từng bước chân cô.

Những cô gái làng chơi khác khi thấy Diệp Hàm Huyền thì đáy mắt lộ rõ vẻ ghen tị, xì xào bàn tán nhau.

"Hồ ly tinh..."

"Phải đấy, mọi người xem kia, được mỗi khuôn mặt."

Người khác bĩu môi nói:

"Theo tôi thấy khuôn mặt này cũng là hàng giả thôi, phẫu thuật thẩm mỹ chứ gì nữa."

Một người khác phụ họa: "Còn bom ngực nữa kia."

Diệp Hàm Huyền đang đi, chợt quay đầu lại, khoé môi nhếch lên:

" Cô nói ai phẫu thuật thẩm mỹ, ai bom ngực?"

Cô gái đó thấy ánh mắt loé ra tia sát ý của Diệp Hàm Huyền thì khẽ run người, theo bản năng lùi về phía sau. Chợt cô ta nhận thức tại sao mình phải sợ con ả kia? Cô ta cũng chỉ là gái làng chơi như mình, cô ta lấy hết dũng khí bước lên:

" Tôi nói cô bom ngực đấy thì sao?"

Diệp Hàm Huyền khẽ lướt sang phía bên kia, có người của bọn áo đen đang quan sát cô. Theo logic của người bình thường, đã bị truy sát thì phải trốn kĩ một chỗ, chứ không quang minh chính đại đi như cô- càng không cố ý gây sự với người khác. Vì thế Diệp Hàm Huyền càng phải làm lớn vụ này.

Cô từ từ lấy con dao gọt hoa quả phía bàn, tiến lại gần phía cô gái kia, về mặt hết sức gọi đòn vênh vào nói:

" Sao nào, cô không đi bom được như tôi nên ghen tị hả? "

Diệp Hàm Huyền nghịch nghịch con dao gọt hoa quả, khẽ cười nói:

" Để tôi bom lại ngực cho cô nhé? Cô chẳng phải bom ngực hồng đó sao? Yên tâm, tôi không tính phí!"

Cô gái kia sợ hãi lùi về phía sau, miệng lắp bắp:

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kịch tình (H)

Âm thanh náo nhiệt của quán bar át đi tiếng nói của cô ta. Diệp Hàm Huyền từ từ bước đến, cau mày hỏi:

"Cô nói gì cơ? Tôi không nghe rõ."

Cô gái kia vội xua tay: "Đừng lại đây, cô đừng làm bừa. Cô..."

Diệp Hàm Huyền hất cằm, ra bộ dáng lưu manh hỏi: "Tôi làm sao, nói to lên xem nào."

Cô gái thấy khoảng cách giữa họ càng thu hẹp lại, vội hét ầm lên:

"Cô đừng quên ở đây có nhiều người như thế, giết người đền mạng."

Diệp Hàm Huyền tiến sát gần phía cô ta, nhắc cằm cô ta lên, tặc lưỡi:

"Ái chà, xem cằm này của cô tiềm bao nhiêu silicon mà còn dám nói tôi hử?"

Nói đoạn cô chỉ tay vào ngực cô ta:

"À quên mất, còn cái này nữa."

Cô ta khó chịu muốn đẩy Diệp Hàm Huyền ra nhưng dùng hết sức cũng không thoát được.

"Cô buông tôi ra."

Diệp Hàm Huyền cầm con dao từ từ rạch một khoảng áo của cô ta ra, cô bật cười. Cô nói bừa ai ngờ đúng. Cô ta bom ngực hồng, vì thế nên phải độn thêm một bên ngực cho cân.

"A...." Cô ta hét lên, vùng vẫy hết sức thoát ra chạy vào hướng trong kia.

Ánh đèn bầy màu nhấp nháy chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Diệp Hàm Huyền phui tay, vút dao xuống đất: "Nhìn gì mà nhìn, mau làm việc của các người đi."

Diệp Hàm Huyền tìm một góc thừa người ngồi xuống. Chết tiệt, ban nãy chạy khát nước quá, cô cầm vội ly nước hoa quả lên uống. Dòng nước mát lạnh từ từ trôi xuống cổ họng làm cô thấy dễ chịu.

Âm thanh sập sinh ngoài kia thật khiến người ta nhức óc.

"Honey, tôi có thể ngồi cùng em không?" Một anh chàng ngoại quốc đẹp trai tiến lại làm quen cô.

Diệp Hàm Huyền không tiện từ chối, dù sao bây giờ cô đang là cá trong lưới, cần lợi dụng tên này mau chóng thoát khỏi đây mới được. Cô giờ ly rượu hướng người đàn ông gật đầu.

" Xin chào."

Hắn thấy mỹ nhân "mời chào" thì trong bụng mở cò, vội vàng ngồi sát Diệp Hàm Huyền, hỏi:

" Em tên là gì?"

"Tên?" Diệp Hàm Huyền giọng điệu bốn cọt hỏi.

Người đàn ông phớt hợp gật đầu.

"Tôi...không...nhớ. Haha tên tôi là gì? Anh là ai?"

Người đàn ông thấy cô đã say, đặc biệt thấy đôi mắt sáng ngời như ngọc lưu ly, thân hình nóng bỏng kia thì trong lòng ngứa ngáy, tiểu huynh đệ của hắn đã giương cao. Tay người đàn ông lần mò muốn sờ đùi Diệp Hàm Huyền chợt cảm giác đau rất truyền đến.

Diệp Hàm Huyền quát: "Ừc...anh làm trò gì đấy?"

Người đàn ông không chịu nổi lửa nóng dưới bụng nữa, vội vàng tiến đến diu cô dậy:

" Ngoan, em say rồi, tôi dẫn em đi nghỉ ngơi."

Diệp Hàm Huyền nhìn như say, kì thực đáy mắt của cô trong suốt, còn lướt qua tia sáng giễu cợt, tên đầu bò này, muốn chơi bà đây hả? Còn chưa có cửa!

"Ủm, nhanh lên."

.....

Phòng 154.

"Em cởi đồ ra ngủ cho mát đi cưng."

Người đàn ông chạm vào bàn tay làm Diệp Hàm Huyền khó chịu vô cùng. Trong thân thể cô tựa như bị hàng ngàn con kiến châm đốt, nóng quá! Xem tình hình này, cô đã bị bỏ thuốc rồi! Ly nước hoa quả ban đầu cô uống...

Ờ cờ mờ, Diệp Hàm Huyền chửi thề trong lòng, số cô chó gặm vậy? Uống bữa một ly nước mà cũng trúng thuốc kích thích.

" Xem bộ dáng của em là bị bỏ thuốc rồi đúng không? Ngoan ngoan nghe lời- tôi sẽ cho em sung sướng."

Nói đoạn người đàn ông như mãnh thú bị bỏ đói lâu ngày nhào đến

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Dụ hoặc (H)

Stop! Anh làm cái quái gì vậy hả?"

Người đàn ông cười tươi, không ngại ngần mà thần nhiên nói:

"Làm tình."

Diệp Hàm Huyền lúc này mới quan sát kĩ hắn ta. Thân hình cao, gầy, da trắng, tóc màu bạch kim càng làm cho anh ta toả sáng- giống như vị thần mặt trời Apollo vậy. Đặc biệt đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm như bầu trời mùa thu- tuy nhiên lúc này đục ngầu nhuộm màu tình dục.

"Anh cũng bị bỏ thuốc?"

Người đàn ông gật đầu: "Phải. Cô cũng thế, cho nên chúng ta giúp đỡ nhau giải quyết nhu cầu sinh lý."

Gân xanh trên trán Diệp Hàm Huyền nảy thành từng vạch.

Tên này sao có thể suy nghĩ bằng nửa thân dưới như thế? Đàn ông đúng là khuôn mặt càng thiên thần thì bản chất càng cầm thú.

Người đàn ông thấy Diệp Hàm Huyền không tập trung, nhanh chóng đề cô xuống giường. Bàn tay không an phận sờ eo cô, vuốt ve khiêu khích.

Lửa nóng dưới thân khó khăn lắm Diệp Hàm Huyền mới hạ đi được một chút thì người đàn ông lại khơi gợi lên. Thấy thân thể Diệp Hàm Huyền có chút phản ứng người đàn ông lại càng ham muốn mãnh liệt muốn chiếm cứ cô, đem cô ở dưới thân hành hạ.

Diệp Hàm Huyền muốn vùng vẫy thoát ra, lúc này cô mới chợt nhận ra sức người đàn ông quá lớn- tựa như tảng đá lớn đè trên người cô.

Người đàn ông thô lỗ xé vạt áo sau lưng cô, cảm giác lạnh lẽo khiến Diệp Hàm Huyền khẽ rùng mình. Bàn tay to lớn của hắn từ từ vuốt ve lưng cô, gợi lên ham muốn nguyên thủy của con người.

Đầu Diệp Hàm Huyền như muốn nổ tung, lí trí của cô dần tan rã...

"Buông ra..."

"Cô cần gì phải ráng chống cự chính bản thân mình? Ngoan nào cưng." Thanh âm mê hoặc vang bên tai Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền cố tích tụ tia lí trí còn sót lại, đập mạnh vào ngực người đàn ông.

"A...."

Trước hành động bất ngờ của cô, hắn không kịp né tránh.

Người đàn ông tựa hồ không hài lòng với hành động phản kháng của cô, khuôn mặt hắn tức giận, đôi mắt hiện ra tia sát ý.

Cảm giác nhức nhối truyền đến bả vai Diệp Hàm Huyền. Thằng điên này cư nhiên bóp đúng chỗ đau của cô.

Máu tươi chậm rãi rỉ ra, nhuộm thắm bàn tay người đàn ông. Hắn bất ngờ:

"Cô..."

Diệp Hàm Huyền nhân cơ hội y thất thần, nhanh như chớp dùng sức đập vào gáy hắn ta. Cũng may cảm giác đau đớn này khiến cho cô thanh tỉnh đầu óc một chút...

Ra đến cửa, Diệp Hàm Huyền gặp một cô gái tuy trẻ nhưng đầy vẻ phong trần. Chú ý lướt nhanh qua đầu cô, Diệp Hàm Huyền vẫy tay, ráng kiềm chế bản thân nói với cô gái.

"Phòng 154 có một vị khách, sau khi tôi bồi xong đã ngủ thiếp đi. Anh ta dặn dò tôi đổi người."

Cô gái kia thấy bộ dáng chật vật của Diệp Hàm Huyền thì đoán ra được phần nào, vui vẻ đồng ý.

"À, quên mất, cô nhớ xem lư hương đốt lên nhé! Người đàn ông này có sở thích như vậy."

Diệp Hàm Huyền cười trong lòng, tên kia suýt chút nữa cướp đi con gái của cô, bà đây không chơi lại hắn ta, bà đây đi đầu xuống đất. Sử dụng thêm lư hương có mê dược, thách anh ta chống cự được. Tình một đêm với gái làng chơi à? Anh ta có mắc bệnh lậu hay gì thì không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

"Cô có phòng nào không?"

Cô gái kia đang vui sướng vì vợ được khách, hưng phấn nói:

"Phòng 611 a..."

"Chờ chút, phòng 611 vị khách này rất khó chiều đấy, đã mấy người bị đuổi ra rồi!"

Cô gái quay sang thì Diệp Hàm Huyền đã đi từ lúc nào...

Diệp Hàm Huyền vội vàng chạy lên tầng 6.

Đến phòng 611 cô không kịp suy nghĩ nhiều đập cửa xông vào. Bây giờ thứ duy nhất cô cần chính là nước lạnh để dập tắt ngọn lửa chết tiệt này. Cũng may cửa phòng không khoá, cả căn phòng tối om như mực, yên tĩnh đến lạ thường- thậm chí có thể nghe thấy tiếng mưa rơi ào ào ngoài kia.

Diệp Hàm Huyền không kịp bật đèn, lao thẳng vào phòng tắm. Cô sờ sờ được bồn tắm. Nước lạnh thật dễ chịu...

Cô ngồi xuống- chợt cảm giác lạ, hình như cô đang ngồi trên da thịt mềm mại... Tay cô còn sờ phải thứ gì đó cứng.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Dây dưa ngày mưa, gái trên trai dưới

Diệp Hàm Huyền chưa kịp phản ứng thì nụ hôn bá đạo chiếm cứ lấy khoang miệng cô. Thân hình người đàn ông cao lớn đè xuống cơ thể nhỏ bé của cô.

Cô cảm giác được dị vật nóng rực cứng rắn của anh ta đang chống đỡ ở bụng dưới của mình. Trong lòng cô hoảng loạn, há miệng muốn cắn lưỡi anh ta thì chiếc lưỡi kia như con rắn, khuấy đảo khoang miệng cô.

Nước dãi lạnh cũng không khiến cô tỉnh táo hơn chút nào. Đôi tay không an phận của anh ta nhào nặn trong ngực cô. Bàn tay như có điện đem đến cho cô từng trận tê dại, thân thể không nhịn được run rẩy dù cách một lớp vải.

"Ủm..." Diệp Hàm Huyền không kìm được rên nhẹ.

Ngoài trời từng giọt mưa nặng nề rơi xuống đất..

"Tách..."

Thần trí Diệp Hàm Huyền như quay cuồng cùng đất trời ngoài kia.

Xa lạ thủy triều tình dục ồ ạt lấn chiếm lí trí cô...

Thân thể Diệp Hàm Huyền mềm nhũn nằm dưới thân anh ta.

"Xẹt..."

Người đàn ông thô lỗ xé nát chiếc đầm đồ đang ôm sát cơ thể cô. Trời quá tối, người đàn ông chỉ có thể mơ hồ thấy từng đường cong đang ẩn hiện qua tia sáng hắt ngoài cửa.

Anh ta tiếp tục nhào nặn ngực cô, giày vò cô.

Bất chợt anh ta bế cơ thể của cô, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng tắm, tiến về phía chiếc giường Kingsize, mạnh mẽ ném cô xuống giường.

Lưng truyền đến cảm giác đau nhức khiến Diệp Hàm Huyền tỉnh táo một chút. Cô như con cá trên thớt để mặc người ta dày xéo.

Giường ga màu trắng tinh không những không lấn át màu da của cô, trái lại còn tôn lên làn da trắng sứ ngọc ngà.

Bụng dưới của Diệp Hàm Huyền sục sôi lửa nóng. Thuốc kích tình đang phát huy tác dụng đến cao trào, thân thể cô vận vẹo khó chịu- tựa như mời gọi người đàn ông.

Anh ta dùng răng ngậm chặt nụ hoa của cô, day day, dày vò- như muốn cắn đứt nó vậy.

Hai má Diệp Hàm Huyền đỏ ửng, hai mắt nhu mì, môi đỏ ướt át, trên tóc còn vương vẩn vài giọt nước khi nãy. Cô biết mình không chống cự được nữa, tên nam nhân chết tiệt này, cố tình đùa cô sao? Làm thì làm nhanh đi, giải quyết dứt điểm đi.

Dần dần trên ngực cô lấm tấm dấu hôn đỏ như hoa đào, càng quyến rũ mê người.

"A...Nóng quá...Tôi khó chịu, nhanh..." Thanh âm trong veo của Diệp Hàm Huyền vang lên, lúc này do tác dụng của thuốc kích tình lại thêm vài phần kiều mị.

Dù trong bóng tối nhưng Diệp Hàm Huyền có thể thấy được đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng của người này.

Thanh âm khàn khàn không cảm xúc vang lên:

" Cầu xin tôi."

Diệp Hàm Huyền cắn chặt khoe môi, máu tươi rỉ ra, cô quật cường không mở miệng, dù cô chết trong dục hoả cũng tuyệt đối không hạ mình trước người khác.

Người đàn ông tựa hồ không hài lòng với phản ứng của Diệp Hàm Huyền, anh ta nhú mày lại khi ngửi thấy mùi tanh nồng, giọng điệu trào phúng vang lên:

"Ngu suẩn."

Diệp Hàm Huyền quả thực muốn điên rồi, được thôi, không muốn chủ động chứ gì? Bà đây chủ động! Đừng tưởng bà đây không biết anh cũng bị trúng mị được, chỉ là đang kiểm chế thôi.

Diệp Hàm Huyền xoay người, đề người đàn ông xuống, vênh mặt khiêu khích:

"Thế nào, không muốn ở trên? Vậy được, tôi ở trên! Gái trên trai dưới."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Dây dưa ngày mưa, tình một đêm (H++)

Cảnh báo: Chương này H nặng, phù hợp với độ tuổi 18+

Ai không thích thì bỏ qua chương này nha ^^

Diệp Hàm Huyền đề anh ta xuống, bàn tay nhỏ loạn xạ cào cào trong ngực anh ta, vụng về dùng răng cạy miệng người đàn ông. Hương thơm nam tính sộc vào mũi cô, mũi chạm mũi, môi chạm môi- cơ thể hai người tựa như hoà vào làm một.

Người đàn ông này khá bất ngờ trước hành động táo bạo, quyết liệt của cô gái, anh cư nhiên bị một cô gái yếu đuối đè dưới thân? Có mắt mặt không cơ chứ?

Ngực cô phập phồng trên cơ thể anh, anh cảm giác được tiểu huynh đệ của mình vì nóng mà sắp hồng tới nơi rồi! Con nhỏ này hôn thật kém cỏi, vụng về.

Nhưng không hiểu sao đây là lần đầu tiên anh hứng thú với con gái, mỗi hành động của cô đều gọi lên ham muốn mãnh liệt trong anh.

"Xẹt..." Chiếc áo trắng tinh của anh bị xé đôi cùng với đó là thanh âm cấu kính của cô gái.

"Mẹ kiếp, vương vius quá, bà đây xé."

Dù trong bóng tối Diệp Hàm Huyền cũng thấy được thân thể cường tráng của người đàn ông dưới ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ rọi vào. Cơ bụng sáu múi, thất lung hẹp mà hữu lực. Quần của hắn đã được cởi ra từ lúc nào, lúc này đây hắn loã thể nằm đó, vật kia ngẩng cao đầu.

"Sao muốn đè chết ta thì đè đi."

Diệp Hàm Huyền có thể cảm nhận được người đàn ông này đang cong môi cười, tiếng cười đầy tà khí khiến cô run rẩy.

Sau đó bàn tay thon dài nắm lấy cằm cô, mân mê đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của cô. Giọng nói khàn khàn vang lên.

"Cô quá chậm, cô không đè chết ta được vậy ta đành phải tự mình ra tay."

Vừa dứt lời, người đàn ông lật lại thân, đem cô áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Hàm Huyền.

"Đừng!"

Tiếng kinh hô của Diệp Hàm Huyền bị ép nuốt vào trong cổ, đầu lưỡi anh thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong miệng nhỏ của cô.

Chợt máu tanh sộc trong khoang miệng. Đầu lưỡi của anh đau rát, bị cô cắn rách đến rỉ máu.

Anh ngồi thẳng người dậy, muốn đi rửa sạch vết máu, quá bẩn. Nhìn cô gái dưới thân sắp ăn đến miệng lại không cam lòng.

Anh bỗng dưng cười lớn.

Tiếng cười vang vọng khắp con phòng, hoà cùng tiếng mưa- tựa như âm thanh quỷ dữ đòi mạng.

Nụ cười trên mặt anh nguy hiểm tới cực điểm, anh nhú mồm, một tay giữ chặt cổ tay Diệp Hàm Huyền, một tay khác đem hai chân đang khép chặt của cô mở lớn.

Anh nghĩ phản ứng của cô gái này run rẩy, thiếu kinh nghiệm, chắc hẳn là lần đầu. Vì thế muốn dịu dàng với cô một chút, cho cô khúc dạo đầu nhẹ nhàng- ai ngờ lại bùng bình đến thế!

Được! Anh chiều, không giày vò cô dưới thân, anh mang họ mẹ!

"A..."

Diệp Hàm Huyền cảm giác một trận đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến. Người đàn ông căn bản không cho cô khúc dạo đầu, trực tiếp đi vào thân thể cô. Dòng máu trinh nữ đỏ tươi chảy ra dưới đùi...

Môi Diệp Hàm Huyền mấp máy:

"Đặt, cứu em..."

.....

Cùng lúc đó.

Cục tình báo Quốc gia.

"Vũ cục trưởng, Tàn thượng tướng, người chúng ta cử đi thăm dò, thậm chí huy động lực lượng cảnh sát vẫn chưa tìm thấy Diệp tiểu thư." Người nọ cung kính đáp.

"Chết tiệt..."

Tàn Cảnh Dật xiết chặt bàn tay, tiểu Huyền Nhi của anh nhất định không được xảy ra chuyện gì. Anh mới đáp máy bay xuống nước thì nghe tin dữ chạy ngay đến đây.

Bên kia Vũ Minh Hạo cũng không khá hơn bao nhiêu, ánh mắt anh cũng tràn ngập tơ máu, nhiệm vụ lần này quá nguy hiểm, anh đã cố tình phân công cho người khác, ai ngờ cô quá cố chấp, quá mạnh mẽ, tiếp nhận nhiệm vụ cấp S này. Đến khi anh phát hiện ra thì đã là nửa tiếng trước.

Hai ngày rồi không có lấy một tin tức gì của cô.

"Bằng mọi giá phải tìm ra Huyền Nhi cho tôi." Giọng nói bá đạo vang lên, tràn đầy sự uy hiếp chí mạng.

Người kia lắp bắp run rẩy:

"Dạ. Tôi đi làm ngay."

Y chạy ngay khỏi căn phòng, sát khí quá nặng nề, ở đây sẽ chết sớm mất.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, hai người đàn ông, cùng một tâm sự, cùng lo lắng cho một cô gái...

Ngoài trời mưa mỗi lúc một nặng hạt....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tao, Diệp Hàm Huyền đã trở về!

Năm năm sau...

Biệt thự Tàn gia.

Hành lang dài tĩnh mịch, ánh sáng đèn pha lê nhạt nhoà chiếu xuống, đem hành lang dài bao phủ càng thêm thần bí, cổ kính.

Tàn gia là gia tộc có lịch sử lâu dài bậc nhất ở Trung Hoa, nghe đồn là hậu duệ Tàn Thủy Hoàng.

"Chát...!!!"

Diệp Hàm Huyền vừa mới xoay người thì má liền bóng rớt, cảm giác đau đớn lan truyền đến tứ chi cô. Cô không hề bất ngờ, bởi lẽ dù có không để ý, với thân thù của cô thì cát tạt kia của Tần Gia Dung cũng chẳng thể nào chạm được vào da thịt cô.

Diệp Hàm Huyền chính là cố tình để cô ta đánh.

"Con khốn, đến ngay cả người đàn ông của chị mày, mày cũng dám ve vãn? À, mày cũng không xứng làm em gái tao, bởi vì mẹ mày chỉ là con tiểu tam bản thủ, dùng thủ đoạn ti bỉ với cha tao." Giọng nói cay nghiệt của Tần Gia Dung vang lên thật chói tai.

Chân mày Diệp Hàm Huyền càng nhíu chặt hơn, đáy mắt cô hiện lên vài tia sáng lạnh lẽo thấu tim. Cô dùng lưỡi liếm đi vết máu đang rỉ trên môi.

Sau đó động tác của Diệp Hàm Huyền nhanh như cắt, một tay chế trụ Tần Gia Dung, ép cô ta vào góc tường.

Tiếng "Chát...chát...chát..." vang lên liên hồi, như một bản nhạc vô cùng êm tai.

"Có giới mày nhắc lại cho tao xem nào?"

"Tao nói mẹ mày là..."

Tần Gia Dung chưa kịp nói hết, tiếng nói của cô ta đã bị ngắt quãng bởi tiếng chát giòn tan. Diệp Hàm Huyền trầm giọng đe dọa:

"Mày nói thêm một câu nữa xem, tao đảm bảo cái miệng nhỏ của mày không dùng được nữa."

Đáy mắt Tần Gia Dung rõ ràng là kinh sợ, trong trí nhớ của cô ta, trước đây Diệp Hàm Huyền luôn cam chịu cô ta, nhìn thấy cô ta đều đi đường vòng. Vì cái gì mà năm năm không gặp con khốn này lại thay da đổi thịt đến vậy?

Tần Gia Dung uất ức cắn môi, cô ta không cam tâm, cô ta lấy hết can đảm hét to:

"Diệp Hàm Huyền, dựa vào đâu Dật là từ nhỏ luôn yêu thương chiều chuộng mày, rõ ràng tao mới là em gái cùng cha cùng mẹ với anh ấy, tại sao?"

"Trong nhà này chỉ cần có sự xuất hiện của mẹ con mày đều không yên. Chẳng phải mày biến mất sáu năm rồi sao? Mày quay lại làm gì?"

Tần Gia Dung cười điên cuồng nói:

"Phải rồi, mày quay lại để cướp Minh ca ca của tao. Tại sao số mày may mắn đến thế? Minh ca ca chỉ bốc thăm thôi mà lại chọn trúng mày. Tại sao? Tao mới là người yêu thương anh ấy sâu đậm, tao mới là đại tiểu của Tần gia, tao là phượng hoàng chân chính."

Cô ta bắt chập chỉ tay vào Diệp Hàm Huyền nói:

"Mày chỉ là con gà rừng, không học vấn. Tao so với mày từ nhan sắc, học vấn đều hơn? Mày theo họ con mẹ mày, họ Diệp, không phải họ Tần danh giá của tao. Tại sao Minh ca ca lại chọn mày, tao không cam tâm."

Diệp Hàm Huyền đứng bên kia sắc mặt bình thản, tựa như người trong câu chuyện chỉ là người qua đường, không phải là cô. Cô đã quá quen với những lời lẽ chua ngoa, bản thủ này của Tần Gia Dung.

Trước đây cô nghĩ Tần Gia Dung trẻ tuổi không muốn chấp vật với cô ta, hơn nữa phu nhân và Dật đối xử với cô rất tốt, Tần Gia Dung dù gì cũng là máu mủ ruột thịt của họ, Diệp Hàm Huyền không thể vong ơn bội nghĩa.

"Mày nói tao, tao có thể nhịn, nhưng tuyệt đối không được động vào mẹ tao biết chưa? Mày nên cảm ơn phu nhân với Dật ca, nếu không tao không tha cho mày dễ dàng vậy đâu!"

Diệp Hàm Huyền buông tay ra, thân thể ngã xuống đất, tóc tai rối bù, khuôn mặt thanh tú sưng vù như mặt heo, chặt vật vô cùng. Còn đầu đáng vẻ đại tiểu thư cao cao tại thượng khi này.

Ánh đèn mờ ảo chiếu trên bờ vai gầy của Diệp Hàm Huyền, cô khoanh tay đứng trên cao nhìn xuống, như vị nữ vương điện hạ cao cao tại thượng.

"Tao đứng ở đây muốn thông báo với mày, tao Diệp Hàm Huyền đã trở lại. Những thứ mày đã cướp của tao, tao sẽ từ từ đòi từng thứ một."

Diệp Hàm Huyền nói xong quay người đi thẳng, bóng lưng của cô kiên cường mà thẳng tắp.

Mãi một lúc sau Tần Gia Dung mới sực tỉnh, nhớ lại ánh mắt lạnh thấu băng của Diệp Hàm Huyền khi này, trong lòng cô ta run lên mãnh liệt. Cô ta lắp bắp:

"Không, Diệp Hàm Huyền, tao mới là đại tiểu thư của Tần gia, tao mới là vợ của Kính Thiên Minh, những thứ gì của tao, mày đừng hòng cướp đoạt."

Nói xong ánh mắt Tần Gia Dung lộ lên tia ác độc, tơ máu thù hận đọng đầy trong mắt. Còn đầu đáng vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn thường ngày khi đứng trước mọi người.

Mọi người nhớ ủng hộ cho ta đó nha ^^

Đừng quên vote cho ta có động lực đó ><

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Âm mưu

Diệp Hàm Huyền đi xuống phòng khách lại khẽ ngán người.

Biệt thự Tần gia không theo phong cách châu Âu mà giới quý tộc hay dùng mà là phong cách Trung Hoa cổ đại. Dù đã sống ở đây nhiều năm nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn phải thán phục sự hoa lệ của nó.

"Vừa mới về nhà mà đã tính trốn đi đâu rồi?" Thanh âm quen thuộc vang lên- quen thuộc đến nỗi thỉnh thoảng lại xuất hiện trong giấc mơ của cô.

"Nhà" sao? Thì ra cô cũng có nhà...

Bỗng dưng lại muốn nhào vào lòng anh ấy khóc một trận.

Diệp Hàm Huyền quay đầu lại thì thấy Tần Cảnh Dật yêu nghiệt đứng đó. Khuôn mặt anh đúng chất người Trung. Khuôn mặt anh đẹp đến nỗi dù dùng bất cứ từ ngữ nào cũng là một sự xúc phạm tới anh, đặc biệt là đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy làm người ta cảm giác thế giới này cũng chẳng lớn hơn đôi mắt của anh.

Tần Cảnh Dật chậm rãi tiến về phía Diệp Hàm Huyền.

Cô không nhận được mà bước lùi về sau một bước, đôi môi khẽ mím lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Tiểu Huyền Nhi, đã lâu không gặp."

Khuôn mặt đẹp đẽ của Tần Cảnh Dật được phóng đại trước mắt cô, Diệp Hàm Huyền thốt ra:

"Dật ca, đã lâu không gặp."

Trong phút chốc cơ thể Diệp Hàm Huyền nằm trọn trong vòng tay ấm áp của Tần Cảnh Dật. Lúc này Diệp Hàm Huyền quan sát kỹ thì thấy trên trán anh lấm tấm vài giọt mồ hôi, trên người anh còn mặc quân phục, trên vai đeo huy hiệu chồng chất, có bốn ngôi sao- là thiếu tướng.

Từ trước đến giờ, vị trí chủ chốt trong quân đội đều do người Tần gia nắm giữ. Đến thế hệ của Tần lão gia- cũng là cha Diệp Hàm Huyền, do mẹ của cô nhân lúc ông say rượu quan hệ với ông. Chuyện này vô tình Tần phu nhân- mẹ của Tần Gia Dung biết được, hai người bất hoà, Diệp lão gia chán nản không để ý tới công việc, dù vẫn nắm quyền quản lý quân đội nhưng danh tiếng không cao.

Người người đồn đại một gia tộc huy hoàng như Tần gia đến đây là kết thúc, ai ngờ...

Ai ngờ người ta lại sinh được một đứa con trai tốt. Tần Cảnh Dật tuyệt đối là hậu bối ưu tú nhất của Tần gia, được mệnh danh là thiên tài của thiên tài. Nụ cười trên mặt anh luôn ấm áp như gió xuân sưởi ấm lòng người.

"Đã quá lâu rồi, còn quên đường về nhà luôn." Giọng điệu hờn dỗi vang lên bên tai.

Diệp Hàm Huyền không biết nói gì, chỉ có thể nghẹn ngào nói.

"Em xin lỗi, em..."

Trước mặt anh ấy, cô đều yếu đuối vô dụng như vậy. Dù mẹ của cô là người gây lên bao đau khổ, bất hạnh cho gia đình anh nhưng anh vẫn luôn tươi cười ngọt ngào, vẫn luôn che chở bảo vệ cô.

"Không sao, nếu có gì đau khổ uất ức bấy lâu nay thì cứ khóc ra đi. Có anh ở đây rồi! Chuyện cũ nếu không muốn nhắc thì đừng nhắc."

Diệp Hàm Huyền không kìm chế được khóc nức nở trong lòng anh. Bờ vai rắn chắc này luôn tạo cho cô cảm giác an toàn.

Từ nhỏ Diệp Hàm Huyền đã tự lập từ sớm. Tần lão gia rất ghét cô, vì cô chính là minh chứng rõ ràng cho sự phản bội của ông- dù ông không cố tình

gây lên. Cô cũng coi như không có cha đi. Còn mẹ cô thì rất lạnh nhạt, ít quan tâm tới cô nhưng kì thực trong lòng bà rất yêu thương cô. Chỉ tiếc năm năm trước bà đã đột ngột qua đời...

"Con bé này, xem em đã gây tới mức nào rồi!"

Chợt Tần Cảnh Dật thả Diệp Hàm Huyền ra, kéo tay cô về phía cửa:

"Nếu không thích ở đây thì anh dẫn em đi, chúng ta đến trung tâm mua sắm, rồi anh đưa em đến một nơi ăn tối, khung cảnh rất tuyệt, đảm bảo em thích."

Diệp Hàm Huyền chưa kịp nói gì thì cánh tay đã bị anh lôi đi. Anh ân cần mở cửa xe cho cô, thắt dây an toàn cho cô rồi mới ngồi vào vị trí lái.

Chiếc lamborghini màu bạc từ từ rời khỏi Tần gia. Diệp Hàm Huyền quay đầu nhìn xích đu mà hồi nhỏ cô thường lên chạy đến ngồì khóc, cả khu vườn xanh rì kia nữa...Biệt thự Tần gia nhỏ dần rồi khuất dạng.

Ở cửa chính Tần gia, Tần Gia Dung đã đứng đó từ bao giờ. Cô ta khi nãy đứng trên hành lang quan sát sự dịu dàng ảm áp của người anh trai mình, anh ấy luôn lạnh nhạt với cô.

"Diệp Hàm Huyền, Dật ca là anh trai ruột thịt cùng cha cùng mẹ với tao, mày chỉ là đứa con hoang, tại sao anh ấy luôn bảo vệ mày?"

Khuôn mặt cô ta càng lúc càng cay nghiệt, từ từ lấy điện thoại gọi vào một số. Bên kia nhanh chóng nhấc máy.

"Alo, tôi phải làm gì bây giờ, con khốn Diệp Hàm Huyền đã trở lại còn khó đối phó hơn một năm trước."

Tiếng gõ bàn "lách cách" từ đầu bên kia điện thoại vang lên. Một lúc sau người bên kia lạnh lùng nói:

"Đêm dài lắm mộng vậy thì giết cô ta đi."

Diệp Hàm Huyền siết chặt điện thoại, khuôn mặt độc ác vằn vẹo vì sung sướng:

"Được, tôi muốn xin chút người từ ngài."

"Cô biết thất bại thì địa ngục đang mở cửa đợi cô đấy! Cô đừng quên thân phận mình, chẳng qua là quân cờ trong tay tôi, cũng đừng quên thân phận mình. Tôi có thể khiến cho cô thành phượng hoàng Tần gia, cũng có thể khiến cho cô mất đi tất cả."

Sắc mặt Tần Gia Dung trong nháy mắt trở lại tái nhợt, cô ta cắn môi nói:

"Tôi biết rồi..."

Tất máy Tần Gia Dung ném tan chiếc điện thoại, đôi mắt đỏ ngầu vì thù hận:

"Diệp Hàm Huyền, đừng trách tao, nếu mày ngoan ngoãn sống nốt cuộc đời còn lại ở ngoài kia thì đã không có việc gì. Tao sẽ giết mày như con mẹ mày vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cảm giác bất an

Siêu thị nằm ở phía trung tâm thành phố, cách biệt thự Tần gia không xa, tầm mười năm phút chạy xe.

Tần Cảnh Dật mỉm cười ưu nhã, mở cửa xe, hơi cúi người bày ra tư thế:

"Nữ vương điện hạ, mời người xuống xe."

Diệp Hàm Huyền bật cười. Đã lâu lắm rồi cô không cười vui vẻ đến vậy. Cô nắm lấy bàn tay của Tần Cảnh Dật, từ từ bước xuống.

Hôm nay Diệp Hàm Huyền một thân váy trắng như tuyết. Nếu người bình thường mặc sẽ bị màu trắng đè mấy tông da. Diệp Hàm Huyền không những không bị ảnh hưởng, trái lại màu trắng càng tôn lên khí chất cao quý, trong trẻo của cô.

Tần Cảnh Dật y phục quân đội màu đen, Diệp Hàm Huyền màu trắng, tưởng chừng đối lập mà lại hoà hợp đến lạ thường. Hai người đi đến đâu đều thu hút mọi ánh nhìn.

Đoạn đường ngoài bãi gửi xe...

Kính Thiên Minh thẫn thờ trước hình ảnh người con gái mặt váy trắng đẹp đẽ tựa thiên thần. Đặc biệt là đôi mắt, linh động, long lánh như phản chiếu cả một bầu trời sao lấp lánh.

Tóc cô gái đen như nhung, dài tới tận hông, tung bung trong gió và nắng.

Mãi đến khi thân ảnh cô biến mất anh mới kịp hoàn hồn.

"Này, anh sao thế?"

Bạch Thiên Ân đóng cửa ô tô lại, cô mới ở trong xe tìm chiếc khăn tai đánh rơi, vừa bước ra thì thấy Kính Thiên Minh ngây người. Bước chân không nặng cũng không nhẹ, người có thính giác tốt như anh không thể không nghe thấy, vậy mà...

Kính Thiên Minh lắc đầu, khô phục đáng về lạnh nhạt thường ngày. Anh tiến về phía chiếc Ferrari đời mới nhất, nói:

"Thiên Ân đi thôi!"

"Ai da, chẳng phải anh vừa ra ngoài hóng gió sao, để em hóng gió một chút không được sao?"

Bạch Thiên Ân đang định kì kèo thêm thì bất gặp ánh mắt sắc bén của Kính Thiên Minh, cô lập tức im miệng, ngoan ngoãn mở cửa xe, ngồi ngay ngắn.

Chiếc Ferrari màu đỏ lao như tên bắn, chẳng mất chốc biến mất ở giao lộ...

....

Trong siêu thị.

Sau hai tiếng đồng hồ, Tần Cảnh Dật và Diệp Hàm Huyền gần như càn quét cả cái siêu thị này, nhìn số tiền trong thẻ Tần Cảnh Dật ít đi, một trận ảo não nổi lên trong lòng cô.

"Dật, anh định mua đồ cả đời cho em dùng hả?" Diệp Hàm Huyền ai oán lên tiếng.

Tần Cảnh Dật thông dong đáp:

"Em bớt tự mình đa tình đi, anh đang tự mua đồ cho mình, tiện tay hàng khuyến mãi nên mới mua cho em."

Diệp Hàm Huyền, "....."

Đây rõ ràng là muốn mua đồ cho cô nha! Anh ấy còn chối, không ngờ Dật cũng có mặt dễ thương như thế...

"Em có dự tính thế nào cho tương lai?"

Diệp Hàm Huyền thấy xót xa trong lòng, vẫn là anh ấy hiểu cô nhất, không hỏi quá khứ, mà chỉ quan tâm đến hiện tại và tương lai của cô, dù năm năm trước cô bỏ đi không một lời từ biệt...

"Em vẫn làm ở Cục tình báo quốc gia."

Tần Cảnh Dật nghe thấy "cục tình báo quốc gia" đáy mắt anh lạnh đi vài phần, anh cương quyết lắc đầu:

"Không được, công việc quá nguy hiểm, không thích hợp với cô gái như em. Anh sẽ sắp xếp cho em làm ở Cục công an."

Diệp Hàm Huyền muốn quay về Cục tình báo Quốc gia đương nhiên có lý do riêng của cô.

Cục tình báo là nơi nắm giữ tất cả các thông tin quan trọng của chính phủ, cô nhất định phải điều tra ra chân tướng năm năm trước.

"Dật, em thực sự không sao! Em biết mình thích gì và phải làm gì. Em không còn là cô bé cần anh bảo vệ nữa, xin hãy tin em."

Tần Cảnh Dật nhìn sâu vào đôi mắt cô, đầy quật cường, cố chấp.

Năm năm trước anh đã không bảo vệ được cô, anh rất sợ cô em gái nhỏ này sẽ biến mất không quay trở lại nữa...

"Không được."

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi nói:

"Em nhất định phải làm công việc này, quyết không lùi bước."

Trên đường về không khí có chút nặng nề. Tần Cảnh Dật tiện tay mở đài truyền hình.

"Theo tin tức mới nhất, Tổng giám đốc Kính gia- Kính Thiên Minh, vừa gặp tai nạn giao thông hết sức nghiêm trọng, có thể nguy hiểm đến tính mạng..."

Tổng tài Kính gia? Kính Thiên Minh?

Tần Cảnh Dật khẽ nhủ mày, đây không phải là vị hôn phu của tiểu Huyền Nhi sao?

Anh đã cho người đi thăm dò về Kính Thiên Minh đó, quả thực không hề đơn giản, chắc chắn không chỉ là một tổng tài bình thường. Người này sâu không lường được.

Gả Huyền Nhi cho người như vậy bản thân anh cũng không yên tâm, chết cũng tốt.

Diệp Hàm Huyền bỗng nhiên cảm thấy bất an, cô đưa mắt ra nhìn thành phố nhỏ bé. Họ đang đi trên đoạn đường cao tốc phía trên thành phố.

Ánh hoàng hôn đỏ rực.

Một ngày lại sắp sửa kết thúc. Quy luật tự nhiên mà...

Diệp Hàm Huyền tự hỏi lòng, có gì đáng buồn cơ chứ? Không biết mỗi ngày kết thúc có bao nhiêu sinh mệnh rời bỏ nhân gian?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sao cô không hôn tôi?

Một ngày mới lại bắt đầu.

Ánh nắng buổi sớm dịu nhẹ xuyên qua từng kẽ lá. Diệp Hàm Huyền có thể nhìn thấy rõ từng giọt sương long lanh còn đọng lại, đẹp như pha lê vậy!

Diệp Hàm Huyền hít sâu, xiết chặt tay, con đường này cô nhất định phải đi, cục tình báo là nơi cô buộc phải đến.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời cười nhạt, rất nhanh thôi, chân tướng năm năm trước sẽ được phơi bày ra ánh sáng..

Tần Gia Dung à, những chuyện cô đã làm, tôi tuyệt đối không bỏ qua!

Cục tình báo Quốc Gia.

Người đàn ông ngồi hiên ngang trên ghế tựa, dung nhan tuấn nữ trời phú. Ngón tay thon dài của anh lướt nhẹ trên tờ giấy.

"Huyền Nhi, những thông tin cơ mật này, em lấy ở đâu?" Giọng nói Vũ Minh Hạo khàn khàn mang theo sự kích động không hề nhỏ.

Diệp Hàm Huyền cười cười, nghiêm túc nói:

"Vũ cục trưởng, tôi có tên họ đầy đủ, Diệp Hàm Huyền."

Đáy mắt Diệp Hàm Huyền loé lên tia sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Vũ Minh Hạo, tiếp tục nói:

"Chứng này thông tin đủ lý do để tôi quay về chức vụ phó cục trưởng được rồi chứ?"

Vũ Minh Hạo lơ đãng nhìn Diệp Hàm Huyền:

"Năm năm trước e đi không một lời từ biệt, chỉ để lại một mẫu tin nhắn ba chữ "Tôi còn sống". Bây giờ em nói muốn quay lại là quay lại?"

Diệp Hàm Huyền trước lời chất vấn kèm chút oán trách từ Vũ Minh Hạo, cô bình thần tới cục điểm.

"Năm năm trước, tôi nhớ còn một nhiệm vụ cấp SS, đó là điều tra nơi ở của vị quan chức chính phủ cấp cao tham ô rồi sau đó thủ tiêu ông ta. Đã treo bao năm và chưa ai hoàn thành?"

Vũ Minh Hạo thần sắc phức tạp nhìn Diệp Hàm Huyền, cô như bông hồng nhung rực đỏ kiều sa quyến rũ, cơ mà trên người lại vô số gai nhọn.

Diệp Hàm Huyền tiếp tục nói:

"Tôi dùng thời gian năm năm hoàn thành nhiệm vụ cấp SS, cộng thêm chừng đấy tin tức quan trọng, coi như thời gian năm năm là đi làm nhiệm vụ đi."

"Lý do của em thật tuyệt vời." Vũ Minh Hạo tán thưởng.

Diệp Hàm Huyền đứng dậy, tươi cười nhìn:

"Vậy nha Vũ cục trưởng, bao giờ đi làm phiền thông báo cho tôi. Cảm ơn."

Vũ Minh Hạo vội vàng đứng ngay dậy, lôi kéo cổ tay Diệp Hàm Huyền, chưa xốt nói:

"Em không thể tha thứ cho anh được sao? Anh đã nói, anh sẽ chịu trách nhiệm mà."

Diệp Hàm Huyền rút tay ra, thần sắc chán ghét nhìn anh: "Những chuyện đã làm thì cũng đã làm rồi? Anh còn muốn chịu trách nhiệm với tôi? Xin lỗi, thứ cho tôi không thể phụng bồi."

"Em..."

"À quên mất."

Diệp Hàm Huyền đang định bước đi thì quay đầu lại, mở túi sách ra lấy một tấm thiệp màu trắng.

"Tháng sau là hôn lễ của tôi. Nếu cục trưởng không phiền thì mời anh ghé thăm."

Vũ Minh Hạo sắc mặt cực kì tệ.

"Em không biết sao? Thông tin cục tình báo vừa nhận được vị hôn thê của em gặp tai nạn đầu óc có chút vấn đề, hay nói cách khác là tên ngốc đó em có biết không?"

"Diệp Hàm Huyền- tôi thà lấy tên ngốc còn hơn lấy tên dê tiện như anh!"

Lời vừa nói Diệp Hàm Huyền quay lưng bỏ đi. Để lại trong mắt Vũ Minh Hạo bóng lưng xinh đẹp...

"Huyền Nhi, xin lỗi em, tất cả là lỗi của tôi. Cả đời này em chỉ có thể là vợ của Vũ Minh Hạo tôi, người khác đừng hòng mơ tưởng."

.....

Diệp Hàm Huyền vừa nhận được tin nhắn từ Tần phu nhân nói là đến bệnh viện thăm chồng tương lai của cô- Kính Thiên Minh.

Haizz, chỉ cần nhìn khuôn mặt đẹp đẽ nhưng bản chất lại cạn bã, ti tiện của Vũ Minh Hạo kia, Diệp Hàm Huyền lại thấy buồn nôn ghê gớm!

Gần đây cô gặp phải vận cứt chó gì thế không biết!!

Tối hôm qua Tần Cảnh Dật đã gọi cho cô, nói rằng đầu óc Kính Thiên Minh kia do gặp tai nạn mà có vấn đề, anh nhất quyết phải giải trừ hôn ước cho cô. Diệp Hàm Huyền phải thở phào.

"Cả đời này không phải anh ta em không gả."

"Ngốc có sao chứ, suốt ngày ngắm khuôn mặt yêu nghiệt kia còn chưa đủ mãn nhãn hay sao Dật ca?"

Cuối cùng Tần Cảnh Dật cũng không lung lay được ý chí của Diệp Hàm Huyền.

Khi cô đến bệnh viện đã là 11h trưa.

Trên tay Diệp Hàm Huyền xách theo một đồng hồ, nào là hoa quả, nước ngọt...Nói chung là những thứ người ăn được.

Diệp Hàm Huyền bước vào phòng thì thấy người đàn ông lười biếng dựa trên thành giường, còn đang ngáp ngáp, như một chú mèo nhỏ vô cùng đáng yêu.

Anh ta quay người nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, tựa như vô cùng buồn chán. Trên người anh ta một thân quần áo kẻ sọc giản đơn, nhưng vẫn không thể che được khí chất ngạo nghễ, cao quý toả ra từ xương cốt.

Thấy tiếng động người cửa, Kính Thiên Minh quay đầu lại. Khuôn mặt yêu nghiệt của anh lộ rõ vẻ kinh ngạc, sợ hãi hỏi:

"Cô...Cô là ai? Cô là người xấu muốn bắt cóc tôi đúng không?"

Khụ...khụ...

Diệp Hàm Huyền trầm nhủ, mặt cô gian đến nỗi tên ngốc này nhầm cô thành kẻ bắt cóc?

Dù tuy tiện vút vào một đồng người bà đây vẫn được xưng đại mỹ nữ đó nhé!

Thấy ý đồ phản kháng mãnh liệt trong mắt Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền đành phải xua tay phân bua:

"Đừng sợ, tôi là vợ anh. Thật đó, anh có thể hỏi mọi người."

Đáy mắt Kính Thiên Minh rõ vẻ nghi ngờ, anh hỏi lại:

"Thật sao?"

Diệp Hàm Huyền phối hợp gật đầu. Chột tên ngọc kia ngoắc ngón tay trỏ, một bộ mặt ngây thơ nói:

"Người trong nhà đều nói, khi vợ gặp chồng đều hôn một cái. Sao cô không hôn tôi?"

Ờ ờ ờ...

Diệp Hàm Huyền thật muốn hỏi thăm người nào trong cái nhà đầy dạy tên ngọc này cái chuyện vợ vẫn đó?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ai bảo vợ chồng không lên được?

Kính Thiên Minh thấy cô gái bất động đứng đó, khuôn mặt ngây thơ của anh tỏ vẻ nghi ngờ không đáng có, chau mày hỏi:

"Cô rốt cuộc là ai hả? Tuyệt đối không phải vợ tôi."

Diệp Hàm Huyền nghiêng răng kèn kẹt, lại gần tên ngọc, thom lên má anh ta.

Sau khi thom xong Diệp Hàm Huyền liếm liếm mép, nghĩ bụng: cũng không tệ lắm, da thịt rất mềm, còn có xạ hương nhẹ, cô cũng không thiệt thòi lắm đi!

"Thấy chưa chồng?"

Diệp Hàm Huyền cứ ngỡ tên ngọc này sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô nói, cô bảo đi hướng Đông tuyệt đối không đi hướng Tây, cô bảo sang trái tuyệt đối không sang phải.

"Cô chắc chắn giả mạo vợ tôi, người ta nói vợ chồng hôn môi, ai bảo thom má?"

Nói xong Kính Thiên Minh còn bày ra bộ dạng oan ức, ngón tay thon dài run run chỉ vào Diệp Hàm Huyền:

"Cô, có phải cô nhìn tôi bộ đáng đẹp mắt nên sinh lòng ham muốn, chiếm tiện nghi của tôi? Đồ lưu manh."

Cơ mặt Diệp Hàm Huyền run run, chân cô suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Cái tình huống chó gặm gì đây?

Lão thiên, lần ra đây, bà đây muốn tìm ông tâm sự cuộc đời!

Diệp Hàm Huyền khi nhìn khuôn thiên thần ngây thơ kia của Kính Thiên Minh, cô có ảo giác, mình tuyệt đối là tên căn bã cường đoạt con gái nhà lành rồi phải mong chuồn mất ý!!! Rõ ràng là tên này bảo cô thom!!!

Đây chẳng lẽ là vừa ăn cắp vừa la làng trong truyền thuyết?

Chột Diệp Hàm Huyền lại nghĩ, nếu bây giờ tiếp tục nhượng bộ hắn, sau này lấy nhau cô có phải bị tên ngọc này dất mũi không? Cô cần rằng lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn anh ta. Không phải chỉ là thom một cái thôi sao? Có chết người à?

Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền hung hăng đá mạnh vào chân giường:

"Có gì mà uất ức, bà đây không phải là vợ anh sao? Bà đây chịu trách nhiệm được chưa? Đàn ông con trai gì mà ẻo lả, còn ăn vạ."

Diệp Hàm Huyền vừa dứt lời, lập tức Kính Thiên Minh ngẩng đầu lên nhìn cô. Trên khuôn mặt như ngọc kia không còn cảm xúc nữa, nhưng trong đôi mắt trong trẻo kia lại hiện rõ vẻ yếu đuối, giống như vô cùng bị thương, vô cùng uất hận vì đã bị người ta cướp mất thứ gì đó quý giá nhất, còn bị thóa

mạ, si nhục.

Diệp Hàm Huyền vò cái trán trơn láng mịn của mình. Vì sao nói chuyện với tên chồng ngốc lần đầu gặp mặt này lại khó khăn thế chứ? Tồn mất tiêu mười năm tuổi thọ của cô rồi!

"Cô quả thật là vợ của tôi sao?" Giọng nói nhẹ nhàng như khúc nhạc êm tai, còn mang theo sự hi vọng. Diệp Hàm Huyền bỗng dưng áy náy vô cùng, cô dám nói không ư? Mà quả thực cô là vợ tên ngốc này còn gì nữa!!

Hôn ước này đã định, Tần gia tuy lớn nhưng Kính gia đâu phải là con rối cho người ta xoay trong lòng bàn tay....

Diệp Hàm Huyền khẽ hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh cho bản thân. Cô lại gần Kính Thiên Minh, lướt nhẹ qua môi anh, để lại một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Kính Thiên Minh sững người, không ngờ cô gái này lại bất chợt hôn mình như thế, muốn nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì Diệp Hàm Huyền đã rời khỏi môi anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang ửng hồng của cô cứ vậy xa dần.

Mãi đến khi thanh âm trong trẻo của Diệp Hàm Huyền vang lên Kính Thiên Minh mới giật mình ho sù sù.

"Tôi đúng là vợ anh rồi chứ?"

Kính Thiên Minh bất ngờ hét ầm lên:

"Vợ, tại sao hôm nay mới đến thăm chồng chứ?"

Cô còn chưa kịp trả lời thì đã nằm trong vòng tay ấm áp của người đàn ông.

"Vợ ơi, chồng nhớ vợ."

Diệp Hàm Huyền, "....."

Cái này có gì đó ảo ảo, phi lí quá đi, cô nhớ cô chưa từng gặp tên ngốc này bao giờ. Bày ra bộ mặt oán phụ đợi chồng như thế làm cái lông gì?

Anh ta ôm rất chặt, đến nỗi cô có thể cảm nhận hơi thở nóng bỏng của anh ta ở sau lưng mình.

Mãi đến khi Diệp Hàm Huyền gần chết ngạt, Kính Thiên Minh mới lưu luyến buông cô ra, phụng phịu nói:

"Lần sau phải hôn chồng mãnh liệt hơn, để chồng ôm lâu hơn đến nhé!"

Nghe thấy lời nói vừa non nớt, vừa dễ thương, lại vừa có chút gì đó lưu manh của tên ngốc kia, chân Diệp Hàm Huyền run rẩy, vô tình ngã tiếp vào lòng Kính Thiên Minh.

"....."

Trời đất chứng giám nếu giờ phút này có cái hồ, Diệp Hàm Huyền tình nguyện chui xuống đáy cả đời. Tay cô hình như chạm vào thứ gì đó không nên chạm rồi....

Diệp Hàm Huyền vội vàng đứng ngay dậy, cười cười:

"Haha, chắc là tôi hoa mắt rồi! Anh tuyệt đối không lên được."

Người ngốc sao lên được chứ? Diệp Hàm Huyền tự mặc niệm trong lòng để bớt sự tự ti áy náy với tên chồng ngốc...

Bên kia giọng nói tức giận có chút hờn dỗi vu vơ:

"Ai bảo vợ chồng không lên được? Vợ muốn thử sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tinh - Tổng Tài Gia Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chồng à? Mắt anh tuyệt đối có dĩ!!

Thật là xấu hổ chết đi được!!!

Đây là lần đầu tiên trong đời Diệp Hàm Huyền thấy mắt mặt đến vậy! Hơn nữa lại còn trước một tên ngốc...

Diệp Hàm Huyền đưa tay ra phía sau lưng, khuất tầm nhìn của Kính Thiên Minh. Đùa chứ, tay cô đang run chết đi được? Không phải bị phé luôn rồi đấy chứ...

"Haha, tôi bảo này. Thật ra lên được hay không lên được cũng không có gì to tát." Dù sao tên ngốc nhà mi có dùng được đâu!

Tất nhiên câu sau Diệp Hàm Huyền chỉ để trong lòng. Đùa chứ nhờ chọc tên ngốc này xù lông thì sao?

Nam nhân ai vậy đều chả tự trongh ngất trời ấy!

Kính Thiên Minh không đồng ý, hùng hồn lí lẽ:

"Ai nói với vợ vớ vẩn vậy? Phải lên được thì mới...."

"Làm sao?"

"Mới khoẻ được! Bác sĩ dậy chồng thế. Hai vợ chồng đều khoẻ đều thích."

Khoẻ miệng Diệp Hàm Huyền co rút liên tục, rốt cuộc ai dạy tên ngốc này mấy chuyện như thế này hả?

Súng của bà đâu?

Bà muốn bắn chết hán!!!!

Kính Thiên Minh nhìn thấy vợ mình thần thờ, băng quơ khua tay trước mặt Diệp Hàm Huyền.

"A, tôi quên mất, tôi có việc quan trọng phải đi gấp, sẽ trở lại thăm anh sau."

Diệp Hàm Huyền vội vàng nói, bộ dạng trời chết, như kiểu chỉ cần ở đây thêm một giây thôi cô cũng chết được vậy!

Còn về cái bao giờ sẽ trở lại thăm à? Mơ đi cung! Sau khi tổ chức hôn lễ xong cô phải dạy dỗ tên ngốc này cho ra trò mới được...

Tia nắng chiếu rọi trên khuôn mặt yêu nghiệt của Kính Thiên Minh. Lúc này đôi mắt anh đầy vẻ náo nê.

"Vợ chán ghét chồng sao? Bọn họ, bọn họ đều mắng chồng là đồ ngốc."

"Cả anh, di đều nói chồng như thế. Vợ..."

Lúc này, Kính Thiên Minh làm ra vẻ vô cùng cô đơn, đáng thương y như chú chó nhỏ bị người ta bỏ rơi vậy.

Thoáng chốc trong nội tâm Diệp Hàm Huyền thoáng dao động, thậm chí, thậm chí cô còn muốn giơ tay lên tát cho mình vài cái, xem cô ức hiếp trai đẹp thành cái bộ dạng gì kia!!!

"Chồng biết rồi, vợ đi đi, không cần đến thăm chồng nữa đâu."

Kính Thiên Minh ngẩng đầu nhìn Diệp Hàm Huyền, nở một nụ cười chói lóa, đẹp hơn tất cả các loại hoa trên thế gian này. Diệp Hàm Huyền cảm giác máu đang dồn đến sống mũi cô, sắp phun ra mất rồi...

Tên ngốc này sao được ông trời phú cho dung nhan yêu nghiệt đến thế chứ!!! Làm cô không nhận được muốn lợi dụng hán ngốc mà ăn sạch sẽ hán...

Nhất thời tâm can Diệp Hàm Huyền mềm nhũn, cô biết mình chưa rời khỏi đây được rồi! Cũng được, dù sao cô cũng chưa có việc gì làm, ngồi đây "bồi dưỡng tình cảm" cũng không tệ!

"E hèm, tôi là người đại nhân đại nghĩa, yêu thương con người vì thế ở lại đây thêm chút nữa." Diệp Hàm Huyền hắng giọng nói.

Kính Thiên Minh cực kì kích động, vui sướng nói:

"Chồng biết vợ là người lòng mang thiên hạ, đại nhân đại nghĩa, hoa gặp hoa nở, người gặp người thương mà..."

Diệp Hàm Huyền vuốt cằm, ung dung nghe Kính Thiên Minh nói. Tên chồng ngốc này kể ra cũng không tệ lắm, kĩ thuật vuốt mông ngựa không tệ nha!!! Ít ra làm cô thấy vui vẻ.

Diệp Hàm Huyền tiến lên ghé dài nằm xuống, tay chống cằm, cao cao tại thượng như vị nữ vương đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh vậy!

"Này, đem nho đút cho tôi ăn." Diệp Hàm Huyền ngoắc ngoắc ngón trỏ nhìn Kính Thiên Minh.

Kính Thiên Minh vui vẻ vội xuống giường, lấy chum nhỏ màu tím đựng nước, đi về phía Diệp Hàm Huyền rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Diệp Hàm Huyền có ảo giác, tên chồng ngốc này đang vẫy vẫy cái đuôi lên tận trời rồi!

"Há miệng nào vợ."

Diệp Hàm Huyền tất nhiên phối hợp. Tàn phu nhân bảo cô vào đây chăm sóc tên ngốc này, cô giúp đỡ hần vận động, tốt cho sức khỏe, này cũng không sai đi!

"Ngon không vợ." Đôi mắt Kính Thiên Minh lấp lánh hỏi.

Diệp Hàm Huyền giờ ngón tay tạo thành kí hiệu Like.

Cửa sổ mở to. Một cơn gió mát lạnh thổi vào. Tóc Kính Thiên Minh bay nhảy trong gió, trong một thoáng, Diệp Hàm Huyền bỗng thấy trái tim đã chết từ lâu của mình khẽ đập mạnh.

Hơi ẩm lan toả khắp căn phòng.

Diệp Hàm Huyền trầm nghĩ, cũng không tệ cho lắm, nếu như có thể mãi như này cũng tốt....

Tiếc rằng thời gian tốt đẹp không được bao lâu. Cửa phòng bỗng chốc mở toang.

"Àm..."

Tần Gia Dung khuôn mặt đầy nghiến xuất hiện ở ngoài cửa, hét to:

"Diệp Hàm Huyền con tiện nhân này, cô dám tranh thủ không có tôi ở đây quyến rũ Minh ca."

Diệp Hàm Huyền làm bộ ngoáy ngoáy lỗ tai, khẽ than:

"Tai tôi còn chưa có điếc. Chắc..."

Tần Gia Dung khi nhìn thấy Minh ca luôn lãnh khốc vô tình, dịu dàng đút nho cho Diệp Hàm Huyền ăn thì khuôn mặt cô ta khẽ vắn vẹo nhưng cố duy trì bộ dáng dễ thương, đau khổ nhìn Kính Thiên Minh.

"Minh ca ca, anh sao có thể? Chẳng phải trước đây anh từng nói yêu em sao?"

Quả nho trong miệng Diệp Hàm Huyền suýt rơi ra, lời của cô ta cũng quá buồn nôn đi.

Không hiểu sao khi nghe những lời Tần Gia Dung nói, đáy lòng cô cảm thấy chua xót.

"Chồng à? Trước đây anh không lau đi mắt hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chị gái sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm!

Kính Thiên Minh nhún vai, khuôn mặt vô tội đến cùng cực, nói:

"Vợ đừng tin cô ta. Cô ta đang li gián vợ chồng chúng ta. Mắt chồng rất sạch sẽ, tuyệt đối không có di."

"Phốc xuy..."

Diệp Hàm Huyền bật cười, sao tên chồng ngốc này đáng yêu đến thế cơ chứ? Nhìn xem khuôn mặt xanh mét như giấm phải phân của Tần Gia Dung là biết như thế nào rồi.

Tần Gia Dung nước mắt đã bắt đầu rơi. Về mặt ai oán nhìn Kính Thiên Minh, lắc đầu:

"Không thể nào, chắc chắn là cô ta giả trò. Diệp Hàm Huyền, mày đã làm gì Minh ca ca của tao, anh ấy không thể nào quên tao được. Trước đây anh từng nói cưới tao."

Diệp Hàm Huyền đứng dậy, đóng cửa ra vào. Tần Gia Dung hét lên:

"Diệp Hàm Huyền, mày tính làm gì tao?"

Diệp Hàm Huyền khinh bỉ, cầm chìa khoá trở về ghế tựa ngồi xuống.

"Hôm nay tao tính tâm sự cuộc đời vào mày. Mà sợ giữa đường mày bỏ đi nên đành vậy. Mở miệng ra là Minh ca ca của mày."

Nói đoạn cô quay sang nhìn Kính Thiên Minh phụng phịu nói:

"Chồng à, em ghen."

Kính Thiên Minh tức giận đứng dậy, đá vào bụng Tần Gia Dung với lực đạo không hề nhỏ, quay sang dùng vẻ mặt nịnh bợ.

"Vợ à, em đại nhân rộng lượng đừng chấp mà. Chẳng phải anh đánh ghen giúp em rồi sao?"

"....."

Quả nho vừa mới được đưa vào miệng Diệp Hàm Huyền suýt chút nữa phun ra. Cô không biết tên chồng gốc này đánh yêu hay đáng ghen đây!!!

Tần Gia Dung xụi lơ nằm bẹp dí một bên lác đầu:

"Không thể nào, chắc chắn Minh ca ca bị mày cho uống bùa mê rồi."

Kính Thiên Minh nhanh như tia chớp ôm lấy Diệp Hàm Huyền:

"Vợ à! Cầu an tử. Cô ta lợi dụng chồng ngây thơ đáng yêu lại đẹp trai nên muốn lừa chồng mà không lừa được nên sinh hận nói xấu chồng đó. vợ à, đừng tin mà!"

Ngây thơ? Đáng yêu? Đẹp trai? Đây là những từ được dùng để miêu tả tên gốc này á? Diệp Hàm Huyền gật gù, công nhận anh ta có ngây thơ, có đẹp trai cơ mà đáng yêu thì chưa chắc lắm! Người này mở miệng câu nào là tức chết người câu đó.

Diệp Hàm Huyền phát phát tay, cười tươi nói: "Kìa, Tần Gia Dung, không phải bồn cung cho tiện ti nhà người đứng lên rồi sao? Thích quỳ dưới đất hả?"

Dù hôm nay không giết được Tần Gia Dung thì cũng phải cho cô ta tức chết mới thôi! Nếu cô ta chết thì quá dễ dàng rồi, có đôi khi sống không bằng chết thì mới thú vị. Diệp Hàm Huyền cười lạnh:

"Sao nào? Hay cô muốn rơi từ tầng năm này xuống dưới kia? May mắn thì tàn phế, xui tí thì đi gặp Diêm vương?"

Tần Gia Dung hoảng sợ, cô ta cố trấn an bản thân không cần sợ Diệp Hàm Huyền:

"Mày muốn dọa con nít hả? Giết người đền mạng, có giỏi mày giết tao xem."

"Ồ, Tần đại tiểu thư sao lại hạ thấp bản thân mình thế kia? Tôi chỉ là con gà rừng sao có thể so sánh với thân phận cao quý của Tần Gia Dung cô? Cùng lắm là đồng quy vô tận chứ sao?"

Quả thực Tần gia là gia tộc nghìn năm lịch sử, nam cao quý, nữ chi cần sinh ra trong Tần gia là mặc định cả đời sống trong nhung lụa. Diệp Hàm Huyền tuy mang dòng máu họ Tần nhưng lại không mang họ Tần, bởi lẽ họ không chấp nhận thân phận tiểu tam của mẹ cô!

Cô ghét nhất chính là bộ dáng luôn tỏ ra thanh cao nhưng nội tâm bẩn thỉu của Tần Gia Dung. Không phải chỉ là may mắn được đầu thai tốt chỗ hay sao? Có gì hơn người?

"Mày điên rồi!"

Diệp Hàm Huyền cười lớn, tiếng cười của cô phá tan không khí thanh tịnh của bệnh viện.

Vừa trong trẻo lạnh lùng lại mang chút cô tịch...

"Tao điên rồi, phát điên từ năm năm trước."

Bà vai của cô bỗng truyền đến cảm giác ấm áp, Kính Thiên Minh khẽ đặt tay lên, nói khẽ:

"Cô ta không đáng để vợ hi sinh bản thân mình."

Đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến cảm nhận của cô. Đáy lòng Diệp Hàm Huyền có chút chua xót, tên gốc này sao lại tốt với cô như vậy chứ? Cô chỉ đang lợi dụng anh ta khiêu khích Tần Gia Dung, lợi dụng thân phận người thừa kế Kính gia của anh ta...

"Thật ra anh không cần đối xử tốt với tôi vậy đâu."

Kính Thiên Minh không đồng ý lúc đầu:

"Vợ là vợ của chồng, là người thân nhất trên đời, không đối xử tốt với vợ thì với ai chứ?"

Người thân sao? Chẳng qua là tâm trí anh ta không bình thường mới như thế! Nếu như anh ta không ngốc thì chắc chắn không đến tay cô. Diệp Hàm Huyền tự giễu...

Tiếc rằng trên đời này không có nếu như!

Nếu đã như thế chỉ bằng hãy để cô dành cả cuộc đời này bù đắp cho anh ta...

Nháy mắt Diệp Hàm Huyền cười tươi như hoa, quay sang Tần Gia Dung nói:

"Chị gái à? Một tháng sau là hôn lễ của chúng em, chị phải tham dự đó! Chị gái sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với e à?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dám cưới trộm không mời bà đây

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Một tháng sau...

Vì tránh sự ồn ào và làm phiền của giới truyền thông nên hôn lễ được tổ chức trên một hòn đảo thuộc Kính gia. Lễ đường màu trắng như lâu đài trong truyện cổ tích nổi bật giữa biển khơi xanh rì.

Trời xanh như ngọc, mây trắng khẽ đưa, hải âu chao liệng như muốn nhảy một điệu chúc phúc cho đôi tình nhân.

Trong phòng chờ cô dâu, Diệp Hàm Huyền bị một tốp người vây quanh. Đây đều là chuyên gia trang điểm do Kính gia đặc biệt mời.

Bên kia Diệp Hàm Huyền ngay cả một người thân cũng không có. Tần Cảnh Dật dù sao cũng là đàn ông, theo luật lệ tất nhiên không thể vào đây. Còn Tần phu nhân dù bình thường có đối xử không tệ với cô chẳng nữa, nhưng cô vẫn là con tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình bà ấy, sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa còn có vị đại tiểu thư Tần Gia kia. Một tháng qua ngày nào cô cũng không được yên ổn. Hết sát thủ này đến sát thủ khác nhắm vào cô.

Diệp Hàm Huyền cười, Tần Gia Dung à, cô nghĩ lấy mạng tôi dễ dàng vậy sao?

Chợt Diệp Hàm Huyền cảm giác có ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, cô quay ra tới cửa thì nhìn thấy Kính Thiên Minh đang đó, bộ dáng si ngốc nhìn cô.

Diệp Hàm Huyền đỡ trán, Ok, I am fine...

"Anh ra ngoài trước đi. Giờ này chú rể không được phép vào."

Diệp Hàm Huyền tức giận nói. Tên ngốc này, cả tháng nay đều bám riết lấy cô không tha, cô ăn cơm, hẳn tuyệt đối không ăn phở, cô uống pepsi, hẳn tuyệt đối không uống cô ca. Duy trì có lúc đi vệ sinh cô đi nhà nữ, hẳn đi nhà nam thôi!

Thực ra lúc đầu Kính Thiên Minh một mực đòi vào cùng, Diệp Hàm Huyền nói:

"Anh hoãn đi rồi vào ngồi bệ với tôi."

Kết quả Kính Thiên Minh khuôn mặt đỏ ửng, chạy ngay vào nhà vệ sinh nam. Diệp Hàm Huyền bật cười, tên ngốc này cũng có tự trọng nha!!!

"Vợ, anh muốn búi tóc giúp vợ." Kính Thiên Minh nhẹ nhàng nói, rồi ra hiệu cho đám người kia lui ra.

Căn phòng chật ních vốn ồn ào giờ phút này chỉ còn hai người.

Ngoài cửa, Kính Thiên Minh sải bước tiến vào, anh mặc một bộ vest cưới, trước ngực cài hoa chú rể, đẹp đến mức khiến người đối diện không thể rời mắt.

Trong một giây phút nào đó, Diệp Hàm Huyền cảm giác tên chồng này của cô không hề ngốc...

Bên tai cô vang lên giọng nói trầm trầm ấm áp của Kính Thiên Minh.

"Chồng muốn làm việc này cho vợ."

Mái tóc dài đen mượt như nhung của Diệp Hàm Huyền được Kính Thiên Minh chải tỉ mỉ. Ngón tay thon dài của anh lướt qua, nâng niu từng sợi tóc như ngọc của cô.

Căn phòng im lặng, chỉ có tiếng sóng ào ào nhẹ vỗ bờ đá.

Căn phòng này nằm ngay sát bờ biển, chỉ cần ngược mắt ra xa là có thể thấy sóng gợn lăn tăn từng nét.

Khi này căn phòng đầy bóng người, cô vẫn thấy cô tịch vô cùng. Giờ không hiểu sao yên bình ấm áp đến lạ. Tựa như tận sâu trong nội tâm cô có dòng nước âm khê chảy qua.

"Tóc vợ đẹp, vợ cũng đẹp nữa."

Trái tim Diệp Hàm Huyền bỗng đập lệch một nhịp.

Cô chửi thầm, cái tim chết tiệt không có tiền đồ này, chỉ là tên ngốc này thả thính một câu thôi mà!!! Đập mạnh làm cái lông gì chứ?

"Cấm anh thả thính tôi." Diệp Hàm Huyền đe dọa.

Kính Thiên Minh ngó người ra, hỏi lại: "Thả thính là gì vậy vợ?"

"Là tán tỉnh."

Kính Thiên Minh đang hoảng nói: "Vợ của chồng, chồng không tán tỉnh vợ thì tán bà hàng xóm sao?"

"Em gái cái lông nhà anh."

"Em gái cùng mẹ của anh không còn nữa." Chợt giọng điệu Kính Thiên Minh trở lên bi thương vô cùng.

"Họ chôn thân trong biển lửa mà anh không thể làm gì được."

Diệp Hàm Huyền có thể thấy rõ sự đau đớn trong tận tâm can tên chồng ngốc này. Đáy lòng cô khẽ trùng xuống. Không hiểu sao khi thấy bộ dáng bất lực của tên ngốc này, có thứ gì đó không vui cứ len lỏi trong cô.

Nháy mắt căn phòng lại khôi phục bộ dáng tĩnh lặng.

"Đã xong thưa công chúa điện hạ."

Kính Thiên Minh còn chỉ tay vào trước gương trước mặt, kích động nói:

"Vợ xem, đẹp quá đi!"

Trước đây Diệp Hàm Huyền biết mình xinh đẹp nhưng không ngờ cô có thể xinh đẹp đến vậy!

Diệp Hàm Huyền sững người, nhìn vào trong gương đến giật mình sững sờ. Má ơi!!! Tay nghề của tên ngốc này cũng tốt quá đi. Khi này cô cứ nghĩ mình sẽ ra lẽ đường với mái tóc rối bù tở qua chứ...

Búi tóc tinh xảo tỉ mỉ sau gáy cô, giống như đám mây đang chuyển động, xinh đẹp đầy sức sống.

"Anh, anh chắc hẳn trước đây từng búi tóc cho nhiều cô gái lắm nhỉ?" Giọng điệu có chút vị chua mà Diệp Hàm Huyền không nhận ra.

Kính Thiên Minh rầu rĩ nói: "Vợ nói gì đó, đây là lần đầu tiên chồng búi tóc đó."

Nói đoạn vênh mặt đắc ý khoa: "Thế nào, có phải chồng đây nghịch thiên lắm không?"

"....." Tên ngốc này luôn biết cách đập tan thiện cảm mà cô mới dành cho hắn.

Diệp Hàm Huyền mỉm cười đứng dậy, giống như đoá quỳnh trắng nở rộ trong đêm, khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải say mê. Bình thường Diệp Hàm Huyền rất lạnh nhạt, lúc này đây trên gương mặt trắng nõn nà có thêm mấy phần dịu dàng, mấy phần thanh tú, mấy phần kiều mị...

Chiếc váy cười trắng tinh ôm sát, tôn lên dáng người uyển chuyển của cô.

"Vợ, cho anh hôn trước một cái được không?" Kính Thiên Minh chớp mắt chờ mong, cộng thêm khuôn mặt điển trai làm người khác khó khước từ.

Diệp Hàm Huyền đối với yêu cầu của tên chồng ngây thơ này cũng không lấy làm khó khăn. Dù sao hần gốc có hiểu gì đâu! Người chiếm tiện nghi là cô mới đúng.

"Oanh...." Cửa phòng bật mở.

Cô gái mặc bộ váy màu xanh lam xinh đẹp đứng ngoài cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Hay cho nhà người Diệp Hàm Huyền, con mẹ nó, dám cưới trộm không mời bà đây. Chán sống rồi hử?"

Diệp Hàm Huyền muốn khóc, Kính Thiên Minh cũng muốn khóc...

Một người khóc vì sát thân của mình đã đến.

Một người lại vì chuyện tốt của mình bị phá hư.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chồng ngốc đánh ghen. Dấm chua đầy trời!

Diệp Hàm Huyền đầu đầy hắc tuyến, không xong rồi! Bà cô nội này đến thì chỉ có nước gà bay chó sủa. Nếu biết cô lấy phải tên chồng ngốc nhất định sẽ không đồng ý đâu. Thế nên Diệp Hàm Huyền mới giấu, ai ngờ con nhỏ này mũi thính đến tận trời vậy chứ!!!

"Khụ...khụ...Nhược Băng à, đây là một hiểm nhảm nho nhỏ." Diệp Hàm Huyền dụ giọng hết sức nói.

"Hiểm nhảm nho nhỏ?" Cô gái áo xanh lam hiện ngang đứng ngoài cửa, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, nhướn mày hỏi ngược lại.

Kính Thiên Minh không thấy mặt Nhược Băng do anh quay lưng lại phía cửa. Khí tức mây đen bao trùm trán anh, tự dưng ở đâu ra người lạ đến đây cướp vợ anh. Nhìn bộ dáng khép nép, nịnh bợ của vợ với cô gái vừa đến kia Kính Thiên Minh một bụng dấm chua đầy bụng.

Không lẽ vợ yêu có vấn đề giới tính? Nhìn xem đời tư trong sạch bao năm không tiếp xúc với đàn ông của cô ấy xem, có thể lắm chứ!

Kính Thiên Minh một bụng ầm ục, đang định quay lại nhìn tình địch của anh thì chợt Diệp Hàm Huyền đá vào mông anh một cái rõ đau, cô xua tay:

"Nhanh nào, anh chẳng phải vừa nói muốn đi vệ sinh sao? Nhanh đi!"

Kính Thiên Minh bị thương tận cùng. Trong lòng vợ, tình nhân mới chiếm vị trí cao nhất. Còn anh tuy là chính phụ, kì thực trong lòng cô ấy chả là cái lông gì. Có ai trên đời đau khổ hơn anh không? Trơ mắt ra nhìn vợ mình ngoại tình mà chỉ có thể ngậm ngùi đồng ý. Ai bảo lời vợ nói là thánh chỉ chứ?

Thế là Kính Thiên Minh ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh trong phòng trang điểm, hai cái tai dỏng lên nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa.

Chờ sau khi tên chồng ngốc đi vào, Diệp Hàm Huyền một thân trang phục cô dâu chạy lại chỗ Nhược Băng, kéo kéo tay cô ấy ngồi xuống ghế.

"Em đừng hiểu nhầm nha! Kì thực đây chỉ là cuộc hôn nhân thương mại thôi! Chị với tên đó không có sự kết tinh của tình yêu. Lại nghe nói đợt trước em mới đi lăng mộ Tần Thủy Hoàng thập tử nhất sinh về, lại thêm anbum ca nhạc đang phát hành gần đây của em, chị nào dám làm phiền."

Nhược Băng đập bàn giận dữ nói:

"Gọi tên khốn ấy ra đây! Dám cướp vợ bà đây! Không phải vợ bảo đến năm vợ ba mươi tuổi mà vẫn độc thân thì chúng ta đến với nhau sao?"

Thôi xong rồi...

Diệp Hàm Huyền cắn khoé môi, bắt chước bộ dáng đáng yêu của tên chồng ngốc, nói:

"Thôi mà, sớm muộn gì em cũng phải lấy chồng, đâu thể bên chị suốt được. Chị biết em lo cho chị khi lấy phải tên chồng ngốc. Nhưng anh ta quả thật không tệ đâu! Tuy ngốc một chút nhưng rất thật lòng với chị."

Nói rồi Diệp Hàm Huyền chỉ tay lên đầu mình, hãnh diện khoe:

"Em xem, ít ra anh ta còn biết búi tóc này. Quá đẹp luôn ý."

Nhược Băng rõ ràng đến hỏi tội Diệp Hàm Huyền vì cưới trộm không báo cho mình, giờ khác này lại cânmín. Hơn thế nữa, hình như cô còn bị nhét cho một bụng đầy thức ăn chó cơ!!

Nhược Băng hai mươi mốt tuổi, Diệp Hàm Huyền hai mươi tư tuổi, nhiều năm về trước, hai người vô tình gặp gỡ rồi quen biết, bất tri bất giác coi nhau như chị em ruột thịt không hay. Mà hôm nay Diệp Hàm Huyền lấy chồng, trong lòng Nhược Băng có chút không nỡ. Hơn nữa còn lấy một tên chồng ngốc, cô sao có thể để chị mình chịu uất ức.

"Không được." Nhược Băng kiên quyết nói, đầu muối không thấm.

Nhược Băng nâng cằm Diệp Hàm Huyền, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô, nở một nụ cười phong lưu nói:

"Baby à, vô ích thôi! Hôm nay em đến để cướp dâu!"

Diệp Hàm Huyền nuốt chút nữa sặc nước miếng trong cổ.

Bên trong nhà vệ sinh, qua lỗ nhỏ chỗ cửa, dựa vào góc độ đó, Kính Thiên Minh nhìn thấy vợ yêu của mình bị cưỡng hôn, nháy mắt ngọn lửa chiến đấu sục sôi. Không được! Anh phải ra cướp vợ mình, không thể để đứa tiểu tam kia lộng hành như vậy! Hai người họ đã kí vào giấy đăng kí kết hôn, anh là chính phu- còn cô ta ấy à, chỉ là gian phu!!!

Ngoan ngoãn cũng phải có mức độ thôi!!! Anh không nhịn được nữa...

Nhờ cô ta đem vợ anh bắt mất thì sao?

"Này, sao em ngửi thấy mùi chua chua như dấm ý nhỉ? Huyền..."

Nhược Băng chưa kịp nói xong thì bất ngờ tay cô bị một lực đạo mạnh hất văng ra.

Kính Thiên Minh nhanh như con gió ôm lấy Diệp Hàm Huyền, tựa như muốn tuyên bố chủ quyền sở hữu của anh!

Bất ngờ nằm trong lòng ngực ấm áp, Diệp Hàm Huyền có chút thích ứng không kịp! Quay ra thì thấy tên chồng ngốc này, thôi xong, hấn lại phát điên cái lông gì không biết!! Cô đã sắp đuổi được vị tôn đại phạt Nhược Băng này đi rồi, hấn xông ra làm gì cơ chứ!!!

Nhận thấy ánh mắt căm phẫn từ vợ yêu, Kính Thiên Minh tức đến thổ huyết. Người dùng ánh mắt đó là anh mới đúng! Anh đường đường chính chính đánh ghen mà!

"Vợ thiên vị con giáp thứ mười ba kia phá tan hạnh phúc gia đình ta."

"Anh nói ai là con giáp thứ mười ba?" Nhược Băng cười lạnh nói.

Kính Thiên Minh quay đầu lại, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của cô gái cướp vợ yêu của anh!!!

"Cô...."

"Anh...."

Hai người đồng loạt cùng lên tiếng.

Kính Thiên Minh trong lòng chửi thề! Ai đó nói cho anh đi, vì sao, vì sao cô gái mà tên Mạc Tu Nghiêu kia yêu lại là tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình anh!!!

Huhu, có khi lộ vị anh giả ngốc ấy chứ!

"Anh là Mạc tổng?" Nhược Băng nghi vấn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vợ, anh vẫn chưa được phá đời trai!

Kính Thiên Minh chớp mắt hỏi lại:

"Mạc tổng?"

Nhược Băng nổi giận nói: "Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu, một tháng rưỡi trước anh và tôi có gặp nhau."

Hai vai Kính Thiên Minh nhún nhún, bình thân nói: "Không quen, tôi chỉ biết vợ tôi."

Có ai giải thích cho cô tại sao đúng một phút tên chồng ngốc Kính Thiên Minh của Huyền lại là Mạc tổng không? Đôi mắt Nhượng Băng loé sáng, nhìn thật kĩ Kính Thiên Minh khiến từng sợi lông tơ của anh đều dựng ngược lên. Tên này có ngốc thật không?

Người này không phải Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu. Vậy Mạc tổng là ai?

Diệp Hàm Huyền đứng một bên cầu khẩn trời đất, tự hỏi tên chồng ngốc này chọc tức gì Băng của cô rồi? Nhìn khuôn mặt đen sì như đất nồi kia thì biết....

"Khoan, em có chuyện gì thì từ từ nói, anh ta mới gặp tai nạn một tháng trước thần trí không bình thường, bác sĩ kết luận là bị ngốc."

Nhượng Băng chỉ tay vào Kính Thiên Minh gần từng chữ nói:

"Anh ta? Ngốc?"

Kính Thiên Minh bĩu môi, không chịu thua nói: "Vợ đừng tin cô ta, chồng thế chồng không có ngốc."

Nhìn khuôn mặt đẹp trai bức người lại ngây thơ kia trong lòng Nhượng Băng cũng sinh ra cảm xúc thương xót. Cô day day trán, xem ra tên ngốc này lợi hại, cái kiểu lật mềm buột lật chặt cộng thêm mỹ nam kế, bảo sao Huyền của cô bảo vệ hần đến vậy!

"Tên này bây giờ ngốc rồi, vậy bà đây tìm ai tính sổ? Mặc kệ, ngốc vẫn tính, hôm nay em phải cướp dâu!" Nhượng Băng hùng hổ tuyên bố.

"Khụ...khụ..." Diệp Hàm Huyền khẽ ho khan.

Còn Kính Thiên Minh thì lo sốt vó, xem thái độ của vợ yêu kia! Có khi cô ấy theo tiểu tam bỏ chồng mất, anh vội níu tay Diệp Hàm Huyền, không cam tâm nói:

"Vợ, anh vẫn chưa được phá đời trai."

Diệp Hàm Huyền và Nhượng Băng nhìn nhau, đôi chân hai người mềm nhũn. Lão thiên a? Thử hỏi trên đời này có ai nói lời vô sỉ với khuôn mặt ngây thơ vô tội như thế không?

Trong mắt Kính Thiên Minh, vợ anh cùng cô gái khác lại trao nhau ánh mắt đắm đuối. Anh thương tâm quay sang nhìn Nhượng Băng:

"Em gái à, à không, nữ hiệp đại nhân, tôi chỉ có vợ yêu mà thôi, xin nữ hiệp rộng lòng từ bi đừng dụ dỗ vợ tôi."

Trong phút chốc hai cô gái có thể tưởng tượng ra chuyện tình kinh thiên động nghĩa đến mức nào. Diệp Hàm Huyền đóng vai ả đàn bà lẳng nhăng ngoại tình trốn nhà theo trai, Nhượng Băng đóng vai tên khốn cướp thê tử người khác trong truyền thuyết. Còn tên ngốc kia ấy à? Đóng vai một ông chồng si tình, hết mực yêu vợ.

Cảm động, quả thực quá cảm động đi!

"Tôi có tội gì đâu, cô có gì khúc mắc trong lòng thì tìm người đó gỡ. Tục ngữ có câu, cái gì chuông nhĩ? À muốn tìm người tháo chuông, phải tìm người buộc chuông." Ý ông đây là tìm tên ranh Mạc Tu Nghiêu kia mà tính sổ, anh em tốt thì sao? Khi cần vợ mới là quan trọng nhất.

Gớm!!

Ngốc đòi chơi chữ, còn dùng tục ngữ cơ!! Nhượng Băng vuốt cằm suy nghĩ, đạo lý tên này nói không sai! Cô phải tìm tên chết băm kia tính sổ!!!

"Tạm thời bỏ qua cho anh." Nhượng Băng phui tay nói.

"Nữ hiệp rộng lượng tấm lòng bỏ tất, vợ, hôn lễ của chúng ta sắp bắt đầu rồi!"

Nhượng Băng "rộng lượng" nói:

"Đây là tất nhiên, chuyện của anh cho qua, cơ mà Huyền của tôi, tôi quyết không buông tay."

Kính Thiên Minh trong lòng phỉ nhổ mười tám đời tổ tiên họ Mạc, tự đứng giữa đường gặp người phá hư chuyện của anh. Không thể được...

"Vợ, nữ hiệp, hai người tiếp tục tâm sự, chồng có chút việc."

Diệp Hàm Huyền cầu còn không được vội xua tay: "Đi đi."

Chờ bóng dáng cao lớn của Kính Thiên Minh khuất hẳn, Nhượng Băng nói:

"Em tuyệt đối không để chị chịu ảm ức."

Diệp Hàm Huyền nhìn Nhượng Băng với ánh mắt cứng chiều, nhẹ giọng tâm sự.

"Em hiểu chị mà. Chân tướng năm xưa chị phải điều tra bằng được, có liên quan đến Kính gia nên chị nhất định phải trở thành thiếu phu nhân Kính gia. Giống như mối thù của em vậy..."

Nhượng Băng chưa xót nói: "Còn rất nhiều cách mà, không đáng hi sinh hạnh phúc một đời của chị."

"Này, em còn không mang quà cưới đến cho chị đâu." Diệp Hàm Huyền khéo léo đổi chủ đề.

.....

Vừa bước ra khỏi cửa khuôn mặt ngây thơ của Kính Thiên Minh đã thay bằng vẻ lạnh lùng từ trong xương cốt.

Anh nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm vào dãy số quen thuộc, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

Âm thanh lười biếng, quyến rũ vang lên:

"Gì thế người anh em?"

"Hôm nay hôn lễ ông đây, cậu dám không đến?"

"Mẹ kiếp, ông đây còn chưa tính sổ mọi chuyện của Mạc Gia, Thiên Gia đều đổ hết lên đầu ông, còn mi hàng đêm tán gái, ôm mỹ nhân trong lòng." Mạc Tu Nghiêu câu giận nói.

"Không có chuyện gấp ông đây gọi cho mi chắc? Cô gái nhỏ của cậu đến đây cướp vợ yêu của ông, họ còn ngang nhiên hôn nhau trong phòng."

"Cách..."

Âm thanh ném đồ từ phía bên kia điện thoại vọng đến, Kính Thiên Minh cười gian xảo nói:

"Bình tĩnh người anh em, cô gái của cậu còn chưa biết tôi không phải Mạc tổng, cậu nhanh đến rước bà nội ấy về không lộ mất."

"Ồ. Cậu dù có đeo mo lên mặt cũng tuyệt đối không được cho cô ấy biết. Tôi đang ở đất liền cách hòn đảo này 100 km, nửa giờ nữa đến."

Kính Thiên Minh vui sướng nói:

"Đó là tất nhiên, tôi đợi cậu..."

Đợi cậu bị lột da!!!

Tình anh em là cái lông gì so với vợ yêu? Ông đây còn chưa tính sổ vợ mi cướp vợ ông là rộng lượng lắm rồi...

Nào, chuẩn bị lấy vợ thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cho em ăn thịt, em ghét ăn chay!

Giày cao gót bước trên thảm cỏ xanh rì, đạp lên cánh hoa hồng đỏ thắm mà đi.

Nổi bật trên đó là làn váy trắng tung bay trong nắng gió. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của Diệp Hàm Huyền nắm trọn trong tay Kính Thiên Minh.

Diệp Hàm Huyền hơi ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt cô chính là ý cười từ khoé miệng hân lan tràn tới tận đáy mắt, không cách nào che giấu sự phấn chấn vui mừng.

Quan khách hết sức kích thích, có người hâm mộ hét to:

"Họ đẹp đôi quá!"

Người khác cũng lên tiếng phụ họa:

"Phải đây, một đen một trắng sánh đôi. Tôi có cảm giác giống như..."

"Giống như cái gì?"

"Giống như một đôi trời sinh vậy...Haizzz đáng tiếc..."

Một cô gái trẻ bẽn lẽn nói:

"Một đôi trời sinh á? Rõ ràng là cóc ghẻ và vịt què. Các người xem, chỉ là hôn lễ của một thằng ngốc và một đứa con riêng không được coi trọng trong Tân gia, cần gì phải cầu kì, xa hoa vậy chứ?"

Dù lời cô ta có đôi chút khó nghe nhưng sự thật phũ phàng là như vậy, ai nấy đều than thầm, đáng tiếc...

"Vợ, đừng sợ, nắm chặt tay chồng." Thanh âm khàn khàn ấm áp của Kính Thiên Minh vang lên khiến Diệp Hàm Huyền bật cười. Tên chồng ngốc này nói cô đừng sợ, vậy mà cánh tay anh ta khẽ run run, người này thật là..

"Không sợ." Diệp Hàm Huyền bình tĩnh đáp.

Chẳng mấy chốc hai người đã bước tới sảnh đường. Người chủ trì hài lòng nhìn đôi tình nhân, liền từ quay sang phía Kính Thiên Minh hỏi:

"Chủ rể Kính Thiên Minh, anh có nguyện ý lấy Diệp Hàm Huyền tiểu thư làm vợ, dù giàu sang hay nghèo khó, vẫn hứa vĩnh viễn không chia lìa hay không?"

Cánh môi mỏng khẽ nhếch: "Tôi nguyện ý."

Người chủ trì tiếp tục quay sang phía Diệp Hàm Huyền, hỏi:

"Tiểu thư Diệp Hàm Huyền, cô có nguyện ý gả cho Kính Thiên Minh thiếu gia, dù giàu sang hay nghèo khó, vẫn hứa vĩnh viễn không chia lìa hay không?"

Diệp Hàm Huyền hít một hơi thật sâu, khẽ nhìn cánh chim hải âu tự do bay lượn trên bầu trời, đôi cánh gang rộng như muốn che khuất mặt trời...

Mà cô- từ giây phút này sự tự do sẽ không còn nữa!

Hồi lâu vẫn chưa nghe được đáp án, người chủ trì hỏi lại lần nữa. Lúc này thanh âm trong trẻo như chuông khẽ vang lên: "Tôi nguyện ý."

Tiếng sóng biển dồn dập từng cơn xô vào bờ đá- vòng quay định mệnh chính thức bắt đầu...

.....

Đêm tân hôn.

Mãi đến tận khuya Diệp Hàm Huyền mới lết được xác vào phòng nghỉ.

Sao không ai nói cho cô kết hôn thôi mà cũng mệt đến thế?

Ga trải giường trắng tinh, bên trên rải rác cánh hoa hồng đủ màu sắc. Diệp Hàm Huyền phải tặc lưỡi khen, công nhận Kính gia chuẩn bị chu đáo, chứ tên chồng ngốc của cô ấy à? Làm gì có tể bào lãng mạn đến thế!

Ngồi một lúc thấy bức bách trong người, Diệp Hàm Huyền quyết định đi tắm cho dễ chịu. Hơi nước mát lạnh thấm qua da thịt cô, Diệp Hàm Huyền còn ngân nga vài câu hát băng quơ học được trên mạng.

"Em ở đây, nào baby, đến đây ta hoà quyện vào nhau, chà đạp nhau."

"Thịt! Thịt! Thịt! Cho em ăn thịt, em ghét ăn chay~"

"Đừng hỏi tại sao em không yêu anh, vì của anh không đủ kích cỡ~"

Mãi đến khi tắm xong, Diệp Hàm Huyền mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng, vô cùng là to lớn, cô không mang theo quần áo mặc vào đây!!!! Vớ đại một chiếc khăn tắm che một phần thân thể, Diệp Hàm Huyền rón rén bước ra ngoài. Chắc chắn giờ này tên chồng ngốc còn đang ở ngoài kia!!!

Sợ cái lông gì chứ? Diệp Hàm Huyền nghĩ bụng rồi ưỡn ngực bước ra.

"....."

Ờ ờ ờ!!! Lão thiên a!!!

Như thế này cô lấy đâu mặt mũi sống tiếp trên đời nữa? Tên chồng ngốc, anh ta đang ngồi gác chân lên ghế sofa!!!

"Khụ...khụ...Anh...Anh..." Diệp Hàm Huyền lắp bắp không nói thành lời.

Kính Thiên Minh dường như không nhận ra sự xấu hổ của cô, thản nhiên nói:

"Vợ chỉ hở xú ngực, ngại gì chứ? Nếu vợ ngại quá thì chồng cởi áo hở ngực cho vợ xem."

!!!!

Anh là đàn ông, còn tôi là phụ nữ có được chưa hả?

Diệp Hàm Huyền muốn quát vào mặt Kính Thiên Minh như thế lắm!! Nhưng nghĩ lại vẫn nuốt vào bụng, bà đây không thêm so đi với tên ngốc đâu, xua tay nói:

"Cái đó, không cần đâu."

"À, anh ngồi được lâu chưa?" Diệp Hàm Huyền tiện thể nói, phải đổi ngay cái chủ đề xấu hổ này mới được.

"Chồng thê, chồng không vào đây lúc vợ mới bắt đầu tắm đâu..." Kính Thiên Minh ngậy thơ nói.

!!!!

Vậy tức là những câu bậy bạ cô học trên mạng- anh ta đều nghe thấy...

Huhu...cô không muốn mang tiếng đầu độc tâm hồn trẻ thơ đâu!! Cái gì mà ăn thịt, cái gì mà chà đạp, cái gì mà không đủ kích cỡ...

Tôn nghiêm cả đời của Diệp Hàm Huyền bị hủy sạch rồi! Hơn nữa còn trong tay một tên ngốc...

"Haha." Diệp Hàm Huyền bối rối cười trừ, quên bản thân lúc này chỉ quấn chiếc khăn tắm mỏng, nhanh chân chạy về phía Kính Thiên Minh múa máy tay chân.

"Úm ba la xì bùa...quên đi, quên hết đi."

Kính Thiên Minh ngậy ngốc nhìn vợ yêu toàn thân chỉ có một mảnh vải. Bộ ngực căng trang phập phồng theo từng động tác của cô. Cái đó của anh đang từ từ đứng dậy...

Cô ghét ăn chay, muốn ăn thịt, anh có nên hoàn thành tâm nguyện cho cô không?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Rõ ràng chồng đủ kích cỡ cơ mà

"Vợ, dừng lại." Kính Thiên Minh đột ngột quát lên, nếu cứ như thế này anh sẽ không kìm được lòng mà ăn cô mất, như vậy chẳng phải công sức giả ngốc bấy lâu đổ bể sao?

Thân thể Diệp Hàm Huyền cứng đờ trong phút chốc, khoé môi cô giật giật, tên ngốc này lại phát điên cái lông gì không biết? Cô làm vậy không phải giữ tâm hồn trong sáng cho anh ta hay sao?

"Anh quên hết những gì tối nay nghe và nhìn thấy rồi chứ?"

"Quên hết rồi!" Kính Thiên Minh phối hợp gật đầu ngoan ngoãn nói.

Diệp Hàm Huyền tất nhiên vô cùng hài lòng với tên chồng ngốc này. Chắc, ngốc ngậy thơ cũng có cái hay nha! Vì thế chỉ số thân thiết của cô đối với Kính Thiên Minh nháy mắt tăng vọt.

Diệp Hàm Huyền ngồi xuống gần anh, một tay khoát lấy vai anh, nói:

"Này, người anh em, có muốn sống chung một nhà với tôi không?"

Kính Thiên Minh tất nhiên gật đầu, hơn nữa còn gật liên tục, không sống ở nhà với vợ thì ra đi mà ở sao?

"Điều một, luôn luôn lắng nghe, luôn luôn làm theo. Tôi bảo anh sang hướng Tây, anh tuyệt đối không được sang hướng Đông, tôi bảo anh lên trời, anh tuyệt đối không được xuống dưới đất."

Kính Thiên Minh đang định nói gì đó, thì Diệp Hàm Huyền giờ ngón trỏ đặt lên đôi môi, ra hiệu cho anh im lặng.

Chết tiệt! Khi này vợ mới tắm xong, cánh môi căng đỏ mọng, ướt át, càng kiều diễm khiến người ta thèm khát. Cậu bé khi này khó khăn lắm anh mới đè xuống được có xu hướng ngẩng cao hơn trước....

"Thứ hai, ôn nhu, dịu dàng, chung thủy, không rượu chè gái gú. Cái bộ mặt của anh chắc chắn chọc hoa đào, tốt nhất đeo mo vào mặt thì hơn."

"Haizz, tôi biết anh ở tuổi này dù có ngốc nhưng sinh lý dồi dào, đành chịu vậy thôi! Diệp Hàm Huyền tôi ghét bản. Chịu không được thì tự quay..." Diệp Hàm Huyền đang định nói tiếp thì mới nhận ra mình lỡ lời, cô ngay lập tức ngậm miệng.

Quay sang bắt gặp đôi lông mày nhíu lại của Kính Thiên Minh.

"Quay? Không chịu được thì đi quay quay là hết phải không vợ?"

Diệp Hàm Huyền cắn môi, bịa chuyện nói:

"À haha, ý tôi là đang kiểm tra trí tuệ của anh, quay anh nghĩ đến điều gì?"

Kính Thiên Minh ra vẻ trầm tư một lúc, cuối cùng vẫn là lắc đầu. Đột nhiên bị vợ yêu cốc đầu một cái đau điếng.

"Đồ ngốc, trong các hành tinh trong Thái Dương hệ, cái nào gần Mặt Trời nhất?"

"Sao Thủy?"

"Đúng rồi, nên đại ý của tôi, nếu thấy không chịu được thì vào nhà tắm ngâm nước lạnh!" Với cách lý giải này của mình, Diệp Hàm Huyền tự liệu cho mình 1000 cái, cô quá đỉnh rồi!!!

Bỗng nhiên Kính Thiên Minh đứng thẳng dậy, Diệp Hàm Huyền bức tức nói:

"Tôi còn chưa nói xong mà anh dám bỏ đi đâu hả?"

Kính Thiên Minh đôi mắt long lanh như sắp khóc, phần uất nói:

"Chồng sinh lý bình thường, không kiểm chế được."

"....."

Diệp Hàm Huyền cầm nín, cô có tính là tự bê đá đập chân mình không đây? Không kiểm chế được thì thôi đi, anh ta còn thêm câu sinh lý bình thường làm cái khi gì chứ? Muốn chứng tỏ bản lĩnh đàn ông với bà đây à?

Đi được vài bước, Kính Thiên Minh bỗng khựng người lại, nghi hoặc hỏi vợ yêu:

"Chồng có một vấn đề mãi không hiểu."

Diệp Hàm Huyền ngập ngừng dài nói: "Nhanh, nhanh, tôi còn đi ngủ."

Kính Thiên Minh đứng thẳng lưng, chính nghĩa nói:

"Tại sao chồng phải đi tắm nước lạnh chứ? Tại sao vợ không yêu chồng, rõ ràng chồng đủ kích cỡ..."

"Khụ...khụ...khụ..." Diệp Hàm Huyền nuốt chút nữa sặc nước miếng mà chết.

Kính Thiên Minh thấy vậy ai oán, nói:

"Vợ không tin chồng đúng không? Không tin chồng cởi ra cho vợ xem!"

Chợt anh cảm giác có cơn gió mát thoảng qua, nhìn sang thì vợ yêu đã đứng bên cạnh anh từ khi nào, nắm chặt lấy cổ tay anh, hi hi nói:

"Ấy đừng, anh hiểu nhầm rồi. Ý tôi yêu là cảm xúc giữa hai người, còn kích cỡ ấy à...À kích cỡ nhẫn kim cương. Anh muốn lấy được lòng một cô gái thì phải tặng một chiếc nhẫn kim cương thật lớn."

Diệp Hàm Huyền thao thao bất tuyệt chém gió, không để ý tia sáng giả hoạt trong mắt anh...Kính Thiên Minh không đồng ý nói:

"Vợ sai rồi, chồng có xem trên mạng cái đó mà. Yêu ở đây chỉ quan hệ thể xác giữa nam với nữ nha! Còn kích cỡ, hừ, nó quảng cáo muốn tăng kích cỡ gì đó, chồng thừa rồi nên ừ thèm xem đâu!"

Kính Thiên Minh cong môi, câu cuối cùng còn bày tỏ thái độ khinh bỉ sâu sắc...

Diệp Hàm Huyền cắn răng, nghiêng lợi hỏi:

"Ai? Là ai? Là ai dạy anh mấy cái vớ vẩn sai sự thật này."

"Chu Đình, Chu Lăng dạy rất nhiều thứ cho anh mà, không sai đâu, vợ yên tâm tin tưởng chồng đi!"

Diệp Hàm Huyền có cảm giác muốn tát tên chồng ngốc này vài phát cho đỡ tức, còn hai tên vệ sĩ Chu Đình, Chu Lăng kia nữa! Cho về quê ấp trứng gà mới được.

"Vợ, vợ an ủi nó được không?"

Kính Thiên Minh không biết xấu hổ chu môi nói, một tay chỉ vào tiểu huynh đệ của mình.

Diệp Hàm Huyền day trán, còn muốn cô "an ủi" cái thứ chết tiệt xấu xí kia sao?

"Chồng đau lắm vợ ơi. Trước giờ chưa từng bị như vậy bao giờ."

Kính Thiên Minh bỗng ngã phịch xuống đất, đôi mắt đẹp ngây thơ đã long lanh chút lệ. Anh cũng không nói sai, tiểu huynh đệ kia sắp nổ tung mất rồi!

Hehe...Để xem em chịu được mỹ nam kế kết hợp với khổ nhục kế của ông đây không?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngại gì chứ? Để tôi giúp anh!

Diệp hàm Huyền hắt cằm hỏi ngược: "Đau lắm sao?"

Kính Thiên Minh một bộ dáng tiểu bạch thỏ gật gật, xong lại trở mắt nhìn Diệp Hàm Huyền tiến về phía giường lấy điện thoại di động, thần thần bí bí gửi tin nhắn gì đó. Thi thoảng còn nhìn anh cười trộm.

"Vợ, vợ không phải muốn bỏ chồng mà đi đó chứ?" Kính Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

Diệp Hàm Huyền cười lắc đầu, xua tay nói: "Đương nhiên không phải, chỉ là mua một chút đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lí thôi!"

Ngay lập tức trong đầu Kính Thiên Minh hàng nghìn ý tưởng xẹt qua, chợt mắt anh sáng lấp lánh như sao trời, kích động hét to: "Vợ, có phải là mua cái kia không? Dùng nó tạm thời sẽ không có em bé phải không vợ?"

Ánh mắt sắc lạnh quét qua người Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền nói: "Trật tự, nói khẽ thôi! Nếu Kính gia biết bà đây bạc đãi anh như vậy có lột da bà đây không chứ?"

Tất nhiên Kính Thiên Minh sung sướng còn chưa hết, vội nói: "Tuyệt đối không bạc đãi, chồng can tâm tình nguyện nghe vợ."

"Ngao lắm! Chút nữa Diệp Hàm Huyền tôi nhất định khiến anh hài lòng!"

"Khoan, mấy chuyện như này sao tên ngốc nhà anh biết được?" Đôi mắt đẹp của Diệp Hàm Huyền xẹt qua tia nghiền ngẫm.

Trong lòng Kính Thiên Minh rét run. Chết tiệt! Hình như anh để lộ quá nhiều sơ hở rồi! Không được, tuyệt đối không thể để cô ấy biết trước khi kế hoạch này hoàn thành.

"Hừm! Còn dám nói chồng ngốc sao? Trên đời dưới đất này có chuyện gì chồng không làm được chứ! Chồng không có ngốc! Chồng hảo soái ca lại thông minh, chung tình."

Kính Thiên Minh bày ra bộ mặt huyênh hoang, tự phụ coi trời bằng vung.

Quả nhiên khoe miệng Diệp Hàm Huyền giật giật, tên ngốc này lại tự sướng rồi! Một bộ dáng ngốc tử kia, sao cô có thể nghĩ hán không bị ngốc chứ? Cô đúng là điên mất rồi!!!

Kính Thiên Minh thở phào, may quá...

Tâm lý con người rất kì lạ, họ luôn thích nghĩ ngược, làm ngược lại. Ví dụ như khi bạn say rượu, bạn một mực nói "Tôi không say", họ sẽ mặc định rằng bạn đã say!

"Này, anh ngây người gì đó? Dám nghĩ đến Tần Gia Dung hả?"

Thanh âm trong trẻo làm Kính Thiên Minh sực tỉnh, anh ngây ngốc cười nhìn cô:

"Vợ, vợ nghĩ gì thế không biết. Chồng chỉ là đang lo."

"Lo gì chứ?" Diệp Hàm Huyền hỏi lại.

Kính Thiên Minh nhăn mặt nói:

"Chồng lo vợ đặt cái đó nhỏ quá, không vừa với chồng..."

Diệp Hàm Huyền xấu hổ ho khan:

"Khụ...khụ...Tôi tưởng càng nhỏ càng tốt, để tôi đặt lại."

Nhìn vợ yêu ngay trước mặt mình mà không thể làm gì, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, chứ anh ngứa ngứa lắm rồi đó! Lại phải mất thêm thời gian chờ đợi! Mà vợ anh dám coi thường anh nữa chứ...

Chừng mười lăm phút sau...

Kính Thiên Minh từ trong nhà tắm bước ra, cơ thể anh để trần, ngang hông quấn chiếc khăn tắm màu trắng, vài giọt nước còn đọng lại trên ngực anh trong quầng rừ vô cùng.

Diệp Hàm Huyền đập giường chữi bậy:

"Con mẹ nó, anh trông ngon như vậy làm gì chứ? Tốt nhất anh mau biến vào phòng tắm trong khi bà đây còn kiểm chế được thú tính!"

Vội lại cô cũng sợ...Sợ ăn sạch tên ngốc này không còn một mảnh xương rồi cả đời bị tên ngốc này ám đến chết.

Kính Thiên Minh gãi đầu, đây chính là hiệu quả anh mong muốn, nhìn xem sức hút của anh kìa, vợ yêu chả thèm đến rút dãi.

"Hihi...Vợ đừng giận, có trách do chồng có gen quá tốt đi! Vợ cũng đừng ngại gì, chồng sẽ chịu trách nhiệm..."

Còn chưa nói hết câu Kính Thiên Minh đã bị Diệp Hàm Huyền ném con gấu bông vào mặt: Anh thử mở miệng thêm một câu nữa xem?

Kính Thiên Minh thấy mục đích không thành, đành phải rầu rĩ nhìn trăng nói: "Chồng đành đợi người giao hàng đến vậy, vợ ngắm trăng đi."

Nhìn thấy khuôn mặt đáng thương của Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền lại mềm lòng, họa cũng từ cô mà ra, không thể trách tên ngốc này được. Cô vỗ vai anh an ủi:

"Thôi nào! Đến nhanh thôi! Tôi đặt dịch vụ chuyển phát nhanh nhất mà..."

"A....Đến rồi!" Cùng lúc đó là tiếng chuông cửa kêu vang, Diệp Hàm Huyền nhìn Kính Thiên Minh cười thô bỉ rồi nhanh chân xuống nhà lấy đồ để lại ai đó ngây người, đồ mặt tía tai...Sau hơn một tháng nhẫn nhịn cuối cùng gạo của anh cũng sắp nấu thành cơm rồi!

Ngồi đợi vợ yêu vài phút mà như hàng thế kỉ, Kính Thiên Minh bản thân không yên, đứng lên ngồi xuống, đi đi lại lại sốt ruột vô cùng! Đêm động phòng hoa trức cơ mà, sao không vội cho được chứ? Anh còn nghĩ chút nữa nên nói gì với cô, nên an ủi hay làm thế nào để cô không thấy đau đớn?

Giây phút cửa phòng mở ra thần kinh của Kính Thiên Minh căng như dây đàn, nhất là sau khi nghe xong câu nói của cô...

"Chồng đâu, nhắm mắt lại, nằm xuống giường nào!"

Kính Thiên Minh ngây người như phỗng ngồi đó, anh cũng xấu hổ vô cùng! Vợ cũng quá chủ động đi! Người chủ động đáng nhẽ là anh mới phải!

"Vợ à, chồng..."

"Ôi dào, ngại gì chứ! Để tôi giúp anh!" Nói đoạn Diệp Hàm Huyền xông đến gần Kính Thiên Minh- một bộ dáng vô lại, lưu manh vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lưu manh giả danh bạch thỏ

Mắt thấy Diệp Hàm Huyền tiến sát về phía mình, đôi bàn tay nhỏ trắng xinh xắn còn chạm khẽ vào chiếc khăn tắm quấn ngang hông, Kính Thiên Minh khẽ rung mình- như có dòng điện xẹt qua cơ thể anh...

"Vợ, vợ phải coi đồ trước chứ!" Kính Thiên Minh ngáp ngừng bẽn lèn nói, khuôn mặt anh đỏ ửng.

Diệp hàm Huyền cau mày, cô coi đồ làm gì chứ? Chỉ cần anh ta coi là được mà. Hình như cũng không quan trọng lắm! Thôi được rồi, nể tình anh ta ngốc, cô giúp anh ta khơi chút hứng thú coi như làm chuyện tốt đi! Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền dùng một tay khác cầm lấy tay Kính Thiên Minh, cúi người nói khẽ bên tai anh:

"Ngoan, nhắm mắt vào nào!"

Giọng nói cô dịu dàng, ấm áp như gió xuân khiến anh bối rối vô cùng, trong lòng lại có chút chờ mong. Mắt khẽ nhắm nghiền lại. Từ góc độ của Diệp Hàm Huyền nhìn thấy rõ rèm mi của tên chồng ngốc này đang run lên- như cánh bướm yếu ớt khiến người ta muốn che chở yêu thương, lại muốn chọc ghẹo.

"Sao anh run thế nhỉ? Đừng nói anh là lần đầu đấy nhé!"

Nhận thấy giọng nói pha chút chọc ghẹo của vợ yêu Kính Thiên Minh hì mũi, quay mặt sang một bên. Chợt anh cảm nhận được thứ gì đó mềm mại giống như là...

"Chín mươi mà anh còn chê à? Bà đây đập cho giờ."

"Khụ...khụ...Vợ à..." Kính Thiên Minh nói không lên lời, cảm giác nóng bỏng truyền thẳng đến não bộ của anh, cuối cùng thì nơi mềm mại nhất của cô cũng thuộc về anh!

"Hehe cứ mạnh tay đi, không đau đâu mà sợ."

"....." Hình như vợ yêu thô bạo quá thì phải!!! Có cần mạnh mẽ vậy không chứ? Kính Thiên Minh anh không nỡ chà đạp hoa nhài, nhẹ nhàng, phải tuyệt đối nhẹ nhàng!

Đêm nay trăng thanh gió mát, thiên thời địa lợi nhân hòa đủ cả! Kính Thiên Minh hít sâu một, chậm rãi hưởng thụ giây phút hạnh phúc này!

Chừng mười phút sau vợ yêu phía bên kia không có một chút động tĩnh gì làm Kính Thiên Minh không biết phải làm sao. Vợ yêu còn chưa có cho anh mở mắt ra đâu!!!

"Vợ à, vợ, vợ..." Kính Thiên Minh gọi mãi cũng không nghe thấy tiếng đáp của Diệp Hàm Huyền.

"Vợ không nói gì là chồng mở mắt ra nhé!"

Kính Thiên Minh từ từ mở mắt ra nhìn. Cảnh tượng trước mặt làm khoé môi anh run rẩy, giật giật liên hồi! Kính Thiên Minh bất động ngồi đó.

"Vợ, vợ không phải muốn bỏ chồng mà đi đó chứ!"

"Đương nhiên không phải, chỉ là mua một chút đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý thôi!"

"Vợ, có phải là mua cái kia không? Dùng nó tạm thời sẽ không có em bé phải không vợ?"

"Trật tự, nói khẽ thôi! Nếu Kính gia biết bà đây bạc đãi anh như vậy có lột da bà đây không chứ?"

"Tuyệt đối không bạc đãi, chồng cam tâm tình nguyện nghe vợ."

"Ngoan lắm! Chút nữa Diệp Hàm Huyền tôi nhất định khiến anh hài lòng!"

.....

Vợ yêu từ đầu đến cuối đã tính kế anh!! Cố tình làm anh hiểu nhầm, để anh tự mình đa tình. Diệp Hàm Huyền, em đủ ác, đủ độc!

Kính Thiên Minh tự nhận mình là lưu manh giả danh bạch thỏ, xem ra anh vẫn còn ngây thơ chán- so với vợ yêu!

Cái gì mà mua đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý mà không có thai- chính là mua con búp bê tình dục chết tiệt kia! Diệp Hàm Huyền, em xem ông đây là gì? Bất dùng hàng giả sao? Ưống công anh tin tưởng cô, còn thỏa mãn ngồi hưởng thụ con búp bê chết tiệt kia!!

Trong cuộc đời Kính Thiên Minh đây là lần đầu tiên anh thất bại- hơn nữa còn thất bại thảm hại như thế! Không còn một manh giáp, tâm hồn bị chà đạp nghiêm trọng! Anh sắp không giả ngốc nổi nữa rồi!

Ngay lúc Kính Thiên Minh sắp bùng nổ, một vật nhỏ mềm mại ôm lấy đùi anh, dụi đầu.

"Minh Minh ngoan, đừng sợ, chúng ta là gia đình."

Gia đình sao? Ít ra cô ấy cũng coi anh là gia đình! Mọi việc phải từ từ...Cũng như nấu com lửa to quá sẽ cháy khét!

"Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, coi như lần này em thắng! Lần sau sẽ không có đâu!" Kính Thiên Minh dịu dàng xoa đầu Diệp Hàm Huyền, đặt một nụ hôn nhẹ lên bờ môi mềm mại của cô. Xong anh mới lưu luyến đắp chăn cẩn thận cho cô rồi rời đi...

Phòng tổng thống tại khách sạn Y.

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, một đen, một trắng tạo thành khung cảnh mỹ lệ vô cùng.

Người đàn ông mặc bộ vest đen lạnh lùng, trầm ổn, cao quý nâng ly rượu vang đỏ như máu nói:

"Với khả năng diễn kịch của cậu, tôi thấy không làm diễn viên thật ổng phí."

Người đàn ông mặc vest trắng mỉm cười ưu nhã. Bất cứ ai nhìn vào y đều có cảm giác người này ôn hoà, vô hại mà không biết đâu là con bọ cạp vô cùng độc! Bạn chỉ có thể thấy cáo đầu vô hại của nó mà không thấy cái đuôi đáng ăn nấp trong bóng tối kia.

"Cảm ơn Mạc tổng, à không Mạc lão đại quá khen rồi! Tôi đâu có nguy hiểm được như cậu, giả heo ăn thịt hổ, hừ!"

Mạc Tu Nghiêu khinh bỉ nhếch môi, ai nham hiểm hơn ai chứ! So với tên giả ngọc Kính Thiên Minh, tính ra anh vẫn từ tế với cô gái nhỏ của anh chán!

"Đêm động phòng hoa chúc Thiên lão đại không ở nhà ôm mỹ nhân mà có nhã hứng mời tôi ra đây uống rượu cũng lạ."

"Mỹ nhân đều là mây bay. nói chuyện đại sự đi!"

"Không phải đêm tân hôn bị vợ đá ra khỏi nhà chứ?"

Kính Thiên Minh cười tươi như hoa, chỉ tay vào khuôn mặt mình, bình tĩnh nói: "Khuôn mặt ông đây đẹp trai nhường này, cậu nghĩ có ai có thể cưỡng lại được?"

Mạc Tu Nghiêu nhún vai, lắc đầu nói: "Chắc, đó là lúc cậu chưa gặp được tôi thôi! Nếu xét về độ đẹp trai, tôi đứng thứ hai, thách có ai đứng được thứ nhất!"

Thuộc hạ đứng bên cạnh thấy hai vị lão đại lãnh khốc trong giới hắc đạo tự nhiên thì hai chân run rẩy, nhờ anh ta bị diệt khẩu thì sao?

"Reng..." Chuông điện thoại bàn khẽ kêu vang. Mạc Tu Nghiêu chậm rãi đứng dậy, ấn loa ngoài.

"Lão đại, cá đã cắn câu." Giọng nói bên kia điện thoại truyền đến...

^^ Minh ca và Huyền tỷ pk, ai cao tay hơn ai ><

Lần trước ta viết không rõ TT xin lỗi mọi người vì sự hiểu nhầm. Ta lớp 12 -.- chứ không phải 12 tuổi đầu hihi. Vì ta đang ôn thi và điện thoại bị thu mất nên ra chậm. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ ta với ạ ^^

200 sao ta ra tiếp hihi.

Chúc mọi người Quốc khánh vui vẻ bên gia đình.

#UYenCa

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ngon bằng anh không?

7h sáng.

Tia sáng mặt trời len lỏi qua từng kẽ lá, qua cửa sổ rọi thẳng vào đầu giường khiến Diệp Hàm Huyền tỉnh giấc. Diệp Hàm Huyền dụi mắt ngồi dậy, cô ngó nghiêng xung quanh thì không thấy con búp bê tình dục tối hôm qua đâu nữa.

Haha, chắc không phải tên chồng ngọc kia ngại nên đem đi giấu rồi ăn mảnh đó chứ? Diệp Hàm Huyền phải công nhận cô là một người vợ vô cùng tốt,

bao dung, hiền lành lại còn thấu hiểu chồng!!!

"Cốc...Cốc..."

"Vào đi."

Diệp Hàm Huyền còn đang ngáp ngắn ngáp dài vì buồn ngủ thì trợn trắng mắt nhìn ra phía cửa. Ai đó một thân quần áo thể thao, còn có một cái tạp dề cuốn ngang hông, trên tay bưng một cái khay chứa đồ ăn.

Quan trọng là bộ dáng xuống bếp của tên ngốc này cũng quyến rũ quá đi!

"Anh biết nấu ăn?" Diệp Hàm Huyền nghi vấn hỏi.

Kính Thiên Minh tay đặt đồ ăn xuống bàn, gạt gạt, day day cánh mũi xấu hổ nói:

"Nấu ăn? Đơn giản! Chồng của em có gì không biết chứ!"

"Nhanh lại đây ăn cho nóng nào Huyền Huyền."

Huyền Huyền? Cái tên này cũng sến sảm quá đi! Nhưng cô chẳng lẽ đi chấp với một tên ngốc sao? Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền mặc kệ, đi vào nhà tắm thay đồ. Người ta nói đi đêm lắm có ngày gặp ma! Tên này dù ngốc nhưng cô để ý sinh lý hần bình thường, không nên trêu chọc.

"Chút nữa nhá Minh Minh."

Khoé miệng Kính Thiên Minh gạt gạt, cái tên Minh Minh này cũng sến sảm quá đó! Thôi không sao, miễn vợ yêu vui thì anh cũng vui..

Kính Thiên Minh đang ngồi nghỉ băng quơ thì bàn tay nhỏ nhắn vỗ má anh, nhìn sang thì thấy Diệp Hàm Huyền cười hi hi:

"Ăn thôi nào!"

Diệp Hàm Huyền cầm đũa gắp vào bát cho Kính Thiên Minh một miếng thịt hầm, một miếng bỏ vào miệng, hương thơm ngập tràn trong khoang miệng cô.

"Ngon quá! Tuyệt vời! Cho anh nghìn like."

"Thật sao? Vợ ăn đi, chồng ăn rồi!" Kính Thiên Minh sung sướng nói, anh gắp một đồng đồ vào bát cô.

Diệp Hàm Huyền nuốt nước miếng ừng ực, cô lắc đầu! Không được, phải giữ hình tượng, phải giữ hình tượng, ham ăn tục uống rất là mất mặt!

"Tôi ăn không hết."

Nháy mắt khuôn mặt Kính Thiên Minh tràn ngập vẻ u sầu, anh mím chặt cánh môi, như đứa trẻ giận dỗi làm việc tốt nhưng không được khen. Diệp Hàm Huyền nhìn thấy cảnh này lại không nở lòng. Chết tiệt, không lẽ tên ngốc này là điểm yếu của cô?

"Được rồi, nể tình anh bỏ nhiều công sức ra làm, tôi miễn cưỡng ăn nhiều một chút."

"Cái này ngon này vợ, cái này nữa..." Kính Thiên Minh không ngại tay gắp đồ cho cô.

"Ngon bằng anh không?" Diệp Hàm Huyền không nhịn được chăm chọc Kính Thiên Minh một câu.

"Khụ...khụ...Cái này chồng nói ra sẽ bị vợ nói tự luyến, vợ phải tự mình trải nghiệm mới được!"

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu lên nhìn trời, tên ngốc này cũng biết xấu hổ cơ đấy! Anh ta chả quá tự luyến còn gì!

"Anh ăn cái này đi!" Diệp Hàm Huyền tự tay đút tận miệng cho tên chồng ngốc. Kính Thiên ngo người há miệng vì thụ kinh nhục sùng, đến tận khi miếng thịt vào trong miệng vẫn còn cảm giác không chân thực.

"Ngon không?" Diệp Hàm Huyền hỏi.

"Ngon..." Kính Thiên Minh gạt đầu.

"Trong thịt hầm này anh cho những gì?"

Kính Thiên Minh nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Các vị thuốc bắc này, còn có nhân sâm..."

Diệp Hàm Huyền gian xảo nói:

"Nhân sâm rất tốt, giúp tăng cường sinh lý, đêm qua anh vất vả rồi! Anh nhiều một chút." Nói đoạn, cô gắp thêm một miếng to đút vào miệng anh.

Chuyện tối qua như cái gai trong lòng anh, nhỏ không được, không nhỏ thì không xong! Ai đó cho anh ăn một bụng tức nghẹn, giờ còn ngồi đây trên chộc anh!

"Vợ à, em quá đáng lắm!" Kính Thiên Minh học bộ dáng bạch liên hoa thanh thuần đáng thương, trách hờn Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền bắt đầu diễn vai Kính Thiên Minh nói:

"Tôi hiểu, không sao đâu! Hôm qua tôi đặt đúng kích cỡ của anh rồi đấy!"

Kính Thiên Minh dở khóc dở cười, không phải vợ yêu nghĩ anh dùng cái thứ chết tiệt kia rồi đấy chứ? Anh còn chưa kịp nói gì thì tiếng chuông cửa vang lên.

"Ting tong..."

Anh đang định đứng dậy ra xem ai chán sống đến phá hoại vợ chồng người ta ân ái thì Diệp Hàm Huyền ngăn lại.

"Đề tôi mở. Vận động chút không thành heo quay mất."

Diệp Hàm Huyền xỏ dép, chậm rãi đi xuống. Mở cánh cửa ra thì hai khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt cô.

Ờ ờ ờ mở! Là Tần Gia Dung và Vũ Minh Hạo đó...

Mọi người muốn H sớm hay muộn nè ><

Mình ra hơi chậm một chút vì không có thời gian viết. Mình sẽ cố gắng full nhanh nhất có thể.

Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua ^^

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Vợ! Em trốn nhà theo trai

Mới sáng ngày ra- còn là ngay sau đêm tân hôn, hai con hàng này đến đây làm cái lông gì? Diệp Hàm Huyền cười khan, xoa xoa mắt, cười khan nói:

"Haha, đi ở đâu dính vào mặt mình thế này!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần Gia Dung tái mét, Vũ Minh Hạo vẫn duy trì bộ dáng chính nhân quân tử nho nhã, nụ cười nhẹ trên môi.

"Cô...Tôi đến thăm Minh ca, dù bây giờ cô là vợ Minh ca cũng không có quyền ngăn cách chúng tôi." Tần Gia Dung tiến lên phía trước, cao giọng nói.

"Hahaha..."

Tiếng cười thanh thúy vang lên như bản nhạc khiến người ta say mê. Diệp Hàm Huyền không nhìn Tần Gia Dung, quay người sang phía Vũ Minh Hạo nói:

"Vũ cục trưởng à? Anh làm cục trưởng Cục tình báo An ninh quốc gia cũng khá lâu rồi nhỉ?"

Vũ Minh Hạo ánh mắt không rời Diệp Hàm Huyền, gật đầu.

"Có thể nói tất cả bí mật đều không qua được mắt anh? Mạn phép cho hỏi anh đã bao giờ thấy tiểu tam đến gặp chính thê la hét om sòm, còn ra vẻ danh chính ngôn thuận nữa?"

Vũ Minh Hạo dở khóc dở cười, kĩ năng mắng người của cô ấy càng ngày càng lên tay rồi! Thực chất cô ấy chỉ cây hoè mắng cây dâu, còn mắng cả anh nữa! Anh chỉ định đến đây báo cho cô ấy một tin tốt thôi mà...Còn Tần Gia Dung tức muốn xui, rõ ràng cô và Minh ca là thanh mai trúc mã, gia đình đôi bên còn môn đăng hộ đối, dựa vào cái gì con khốn Diệp Hàm Huyền này lại thành Kính thiếu phu nhân- còn đứng giáo huấn dạy đời cô?

Đáng tiếc Tần Gia Dung bị hận thù, ghen ghét che lấp mà không nhận ra rằng: có những thứ là của mình thì sẽ mãi là của mình. Còn những thứ không

thuộc về mình mà cố chiếm hữu sẽ tự chuốc lấy khổ đau mà thôi!

"Mày là...."

"Mày là con tiểu tam mà thôi! Dựa vào cái gì dám tranh Minh ca với tao! Cô định nói thế phải không? Xin lỗi, tôi nghe nhiều thành quen. Đứa con tiểu tam là tôi đây chẳng phải vẫn cao tay hơn con phượng hoàng như cô sao? Giờ tôi là Kính thiếu phu nhân đấy nhé!"

"Mày...."

Chợt Vũ Minh Hạo lại gần phía Diệp Hàm Huyền, ghé sát vào tai cô, thì thầm điều gì đó. Sắc mặt Diệp Hàm Huyền lộ rõ vẻ kích động, khác hẳn với sự bình thản khi nãy.

"Đi theo anh." Vũ Minh Hạo đôi mắt phản chiếu hình ảnh người con gái anh yêu, dịu giọng nói.

Diệp Hàm Huyền đang định đi thì âm thanh quen thuộc vang lên:

"Vợ, vợ đi đâu đó?"

Diệp Hàm Huyền vỗ trán lắc đầu, tên ngốc này từ đâu chui ra không biết, cô đang định xử lý xong việc kia rồi quay về nhanh, ai ngờ...

"Haha, tôi bận chút công chuyện, sẽ về nhà sớm mà."

Kính Thiên Minh bị phản nói:

"Vợ đừng lừa chồng. Vợ xấu lắm! Vợ trốn nha theo trai..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Kính Thiên Minh, chờ em...

Diệp Hàm Huyền theo Vũ Minh Hạo đến tổng bộ Cục tình báo quốc gia. Xe vừa dừng, Vũ Minh Hạo đã nhanh chóng xuống xe, tru nhả mở cửa:

"Huyền Nhi, em xuống đi!"

Diệp Hàm Huyền không vui nhún mày:

"Vũ Minh Hạo! Tôi nói rồi, dựa vào chút tình nghĩa ít ỏi còn lại của chúng ta, cái cách gọi Huyền Nhi từ miệng anh e là không thích hợp."

Ngay lập tức Vũ Minh Hạo cúi người, mặt đối mặt với cô, nghiêm túc nói:

"Huyền Nhi, có những thứ một khi thành thói quen sẽ rất khó sửa chữa, với lại tôi cũng không muốn sửa. Dù có chuyện gì xảy ra thì em vẫn là Huyền Nhi trong lòng anh- là người anh yêu..."

"Đủ rồi! Vào chủ đề chính đi!" Diệp Hàm Huyền rất ít khi to tiếng với người khác, nhưng trong trường hợp này không thể không vậy.

Vũ Minh Hạo nhìn Diệp Hàm Huyền hồi lâu, không biết anh nghĩ gì, rồi tự cười khổ một mình, nói:

"Đi theo anh đến tổng bộ. Tài liệu em cần ở đó."

Cô không nói gì thêm, im lặng theo Vũ Minh Hạo.

"Chào Vũ Cục trưởng, Diệp phó cục trưởng." Một tốp trai gái cúi thấp người tôn kính lại.

Vũ Minh Hạo gật đầu lấy lệ, Diệp Hàm Huyền cười tươi một chút, ngày đầu tiên nhận chức không nên để ấn tượng xấu cho nhân viên có đúng không? Những người này trông còn rất trẻ, khuôn mặt còn rất non nớt chắc vừa được nhận vào cục. Họ chỉ là thanh niên mới rời ghế nà trường đem theo tất cả nhiệt huyết tuổi trẻ- rồi những giông tố cuộc đời sẽ ập đến, liệu mấy ai giữ được nụ cười thanh thuần như ban đầu? Bản thân Diệp Hàm Huyền đã không thể...

Nhưng cô hi vọng họ có thể! Ít ra có thể giữ được nụ cười không tạp chất kia!

"Cố lên nhé!" Diệp Hàm Huyền nói.

Tổp người nhận được khích lệ từ vị phó cục trưởng truyền kì, ai nấy đều hưng phấn, có thanh niên khi thấy nụ cười xinh đẹp của Diệp Hàm Huyền còn đỏ mặt tía tai.

"Cảm ơn phó cục trưởng. Chúng em sẽ cố gắng không phụ sự uỷ thác của chị."

Mãi đến khi bóng lưng Diệp Hàm Huyền đã khuất, ai nấy đều còn thấy mê mẩn.

"Phó cục trưởng xinh thật, còn xinh hơn trong ảnh."

"Phải đó, phải đó, còn là truyền kì trong giới. Bỏ ra năm năm thanh xuân thực hiện nhiệm vụ cấp cao, một phát được thăng chức. Tôi nói mấy người nghe, nếu không phải có Vũ Cục trưởng, Diệp phó cục trưởng đã lên chức cục trưởng rồi!"

"Nhắc mới nhớ, hai người đó đều giỏi, xứng đôi lắm đó!"

Ngay lập tức lầu trên bị lườm huyết:

"Cô thông tin thật kém. Nghe nói trong thời gian vừa qua Diệp phó cục trưởng xin nghỉ để kết hôn đó, người ta là hoa đã có chủ."

"Đáng tiếc...."

Vừa vào trong thang máy, Vũ Minh Hạo đã nhìn Diệp Hàm Huyền với ánh mắt quái dị:

"Nghỉ phép lấy chồng tính cách em thay đổi hẳn ra. Không phải đêm động phòng tối qua tuyệt quá đấy chứ..."

Diệp Hàm Huyền không những không phản bác lời châm biếm từ Vũ Minh Hạo mà còn gật đầu đồng tình:

"Không sai, tôi nên thân thiện một chút, mai này sinh con tránh không dọa nó sợ."

"Em muốn sinh con với tên ngốc ấy? Sẽ không sinh ra một tiểu tử ngốc chứ?"

"Không liên quan đến anh." Diệp Hàm Huyền lạnh lùng nói, cùng lúc đó cửa thang máy mở ra, cô cũng nhanh chân bước ra.

Cô đi rất nhanh làm Vũ Minh Hạo dờ khóc dờ cười, vội nói:

"Đi chậm một chút, không có tôi em không vào được đâu!"

"Xem ra sau bao năm thân thủ của Vũ Cục trưởng giảm đi không ít nha!" Cô chế giễu.

Vũ Minh Hạo ngại ngùng xoa bụng:

"Còn chưa ăn sáng."

Nói đoạn, anh đứng trước cánh cửa, thiết bị cảm ứng bắt đầu quét toàn thân, Vũ Minh Hạo đặt mười ngón tay lên màn hình, hệ thống vang lên:

"Đang nhận dạng..."

"Xác nhận danh tính thành công, chào buổi sáng Vũ Cục trưởng." Âm thanh khô khốc của hệ thống vang lên cùng lúc đó cánh cửa mở ra.

Diệp Hàm Huyền nhanh chóng đi vào. Căn phòng rộng lớn, thiết bị tối tân làm cô choáng ngợp. Làm việc ở đây bao năm đây là lần đầu cô được vào tổng bộ.

"Vũ cục trưởng không sợ tôi hành thích anh rồi lấy hết đi dữ liệu cơ mật quốc gia sao?"

"Với khả năng của em điều đó không khó. Và lại tôi cũng không thể ra tay với em. Nhưng nhịp tim của tôi được gắn liền với hệ thống, tôi chết sẽ có điều bất ngờ đấy!"

"Tuỳ anh. Thứ tôi cần đâu?"

"Đừng nghiêm túc thế chứ!" Vũ Minh Hạo nhún vai. Tuy nhiên anh vẫn lại kết sắt, mở khoá rồi lấy ra tập tài liệu đã được chuẩn bị từ trước đặt trước mặt Diệp Hàm Huyền.

"Em xem đi."

"Năm 20XX,

Hồ sơ vụ án Diệp Phi Phi

...."

Diệp Phi Phi là mẹ thân sinh Diệp Hàm Huyền, năm năm trước bà đã qua đời trong một vụ tai nạn- đó là đáp án Diệp Hàm Huyền nghe được từ Tần gia. Bốn chữ "tai nạn mà chết" đến giờ Diệp Hàm Huyền vẫn nhớ rõ ràng. Không một lời giải thích thêm- chỉ có khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của người trong nhà, không một lời động viên an ủi, có người còn nguyên rửa đó là báo ứng mẹ cô đáng nhận.

Năm năm trước.

Hoa viên Tần gia.

"Cầm bao tiền của tôi mà các người còn lè mề vậy hả? Bịt hết miệng bọn họ lại cho tôi! Chỉ có người chết là không biết nói gì." Âm thanh cay độc đầy nghiêng tới tận cùng của Tần Gia Dung vang lên.

"Giết được đứa mẹ, sao không giết luôn đứa con đi chứ! Chờ tang lễ bà ta xong xuôi thì xử nốt đứa con."

Diệp Hàm Huyền bàng hoàng trước khuôn mặt đáng sợ của người chị gái- người mà từ trước đến giờ cô cho là dịu dàng, ôn nhu, hiền lành, lương thiện.

"Cô...Cô giết mẹ tôi. Là cô! Là cô giết mẹ tôi." Diệp Hàm Huyền run rẩy, câu cuối cùng cô phẫn nộ hét to.

Tần Gia Dung hơi bất ngờ vì Diệp Hàm Huyền phía sau lưng mình, cô ta nhanh chóng khôi phục sắc mặt rồi nói:

"Phải! Là tao thì đã sao! Sẽ sớm thôi! Mày sẽ phải chết theo con mẹ tì tiện của mày."

"Tôi...Tôi đi nói với anh hai. Để mọi người biết bộ mặt thật của cô. Cô phải đền tội."

Tần Gia Dung nhếch môi nói:

"Bằng chứng đâu? Có giỏi thì mày giết tao đi xem nào. Trả thù cho con mẹ tì tiện của mày đi!"

Vẻ khiêu khích của Tần Gia Dung làm Diệp Hàm Huyền sôi máu, hơn nữa khi đó cô mới trải qua nỗi kích mắt mẹ, như một con thú hoang, Diệp Hàm Huyền xông lên dùng hết sức đánh Tần Gia Dung. Tần Gia Dung không những không đáp trả mà cười quái dị. Cô ta cầm con dao sắc mượn lực từ Diệp Hàm Huyền rồi đâm vào bụng mình.

Diệp Hàm Huyền còn nhớ rõ khi đó máu tươi nhuộm cả bàn tay cô, cô đứng như phỗng, cô không hề có ý muốn giết Tần Gia Dung.

"Người đâu, mau xử lý vết thương, mai chóng đưa tiểu thư đi bệnh viện."

"Đưa con gái của tiểu tam mà muốn giết con gái của tao?" Cùng với đó là cái tát liên hồi đến từ Tần phu nhân. Ánh mắt bà đỏ lừ, tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Diệp Hàm Huyền khi đó còn chưa hiểu sự đời, cô vì trốn tránh mọi thứ đã bỏ đi không để lại chút dấu vết...

"Huyền Nhi, em không sao chứ?" Giọng nói lo lắng của Vũ Minh Hạo kéo Diệp Hàm Huyền trở lại thực tại.

"Không sao." Cô lắc đầu.

Diệp Hàm Huyền đang định mở trang kế tiếp xem thì âm thanh điện thoại vang lên. Không hiểu sao Diệp Hàm Huyền nhanh chóng lấy ra xem tin nhắn, cảm giác bất an tràn ngập lý trí cô.

"Diệp Hàm Huyền, người đàn ông của mày nhất định thuộc về tao."

Kèm theo đó là hình ảnh Kính Thiên Minh cười trần, khuôn mặt đỏ ửng, còn Tần Gia Dung cuộn khăn tắm ngồi cạnh đó.

Có thứ gì đó bóp nghẹt trái tim Diệp Hàm Huyền. Đau, rất đau...

Không nghĩ nhiều, Diệp Hàm Huyền như con gió, chạy nhanh ra khỏi cửa, cô phải về, nhất định sẽ kịp...

Kính Thiên Minh, anh mà thất thân trước Tần Gia Dung, bà đây sẽ không tha cho anh đâu!

Kính Thiên Minh, phải chờ em về đây nhé!

"Đối mặt với một Diệp Hàm Huyền lạ lùng như thế này, anh rất sợ. Sợ em yêu anh ta..." Vũ Minh Hạo mất mát khẽ nói.

Chương này siêu dài ^^ gần gấp đôi chương cũ đấy mọi người nhé!!!!

Giờ mỹ nhân cứu anh hùng mới ngẫu ^^ Minh ngày thơ đang gặp nguy hiểm ><

Tiếp tục ủng hộ cho ta nhé!!!

200 sao ta ra tiếp ạ <3

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chúng ta gạo nấu thành cơm được không?

Diệp Hàm Huyền nhanh chóng chạy xuống cổng lớn Cục tình báo, cô quan sát xung quanh xem có cái gì thích hợp để đi không.

"Dừng xe." Diệp Hàm Huyền mắt thấy chiếc mô tô phân phối lớn đang đi ngang qua. Không kịp suy nghĩ nhiều, cô vội đứng ra chặn đầu xe cùng với đó là tiếng phanh gấp từ chiếc mô tô đen. Người ngồi trên xe có vẻ khá bức tức vì có con điên không biết sống chết từ đâu ra cản xe anh.

"Mượn xe một lúc, có việc gấp." Lời vừa dứt thì người đàn ông trên xe nhận thấy có con gió mạnh ập đến người, theo quán tính anh ta mau chóng nhảy xuống xe, đang định phản đòn thì cô gái có thân thủ tuyệt hảo kia đã ngồi lên xe, vịn tay ga. Sau cùng thì mắt hút nơi ngã ba.

"Mình vừa hít bụi?" Người đàn ông ngẩn ngơ nói với không khí hồi lâu.

Diệp Hàm Huyền ngồi trên chiếc siêu xe vịn tay ga phóng hết cỡ, người đi đường chỉ kịp nhìn thấy làn khói trắng lướt qua.

Cô đã thử nghĩ đến cảnh Kính Thiên Minh tay trong tay ôm ấp Tần Gia Dung. Trong lòng lại tựa như có hàng ngàn con kiến chạy qua.

Cô đang sợ thứ gì chứ? Sợ sao?

Không phải! Diệp Hàm Huyền tự nói với lòng mình, cô chỉ là thương hại tên ngốc đó, không muốn anh ta bị người khác chiếm hữu, lợi dụng!

Nắng vàng...

Cỏ xanh được gió lay động những chiếc lá của nó...

Trái tim của chính Diệp Hàm Huyền cũng đang xao động- chỉ là cô chưa nhận ra, không, là cô đã nhận ra nhưng cố tình phủ nhận, cố xóa bỏ nó...

Cửa lớn bị Diệp Hàm Huyền đá bay. Cả biệt thự im lặng đến đáng sợ, tựa mảnh thú vô hình từng chút từng chút tra tấn con mồi. Khắp sân nhà hoa hồng nhưng vương vãi roi, đỏ rực như máu. Diệp Hàm Huyền không suy nghĩ được nhiều, chạy như bay lên phòng ngủ của hai người, đập lên cánh hoa mà đi.

Nếu như Kính Thiên Minh đã phát sinh quan hệ với Tần Gia Dung, cô phải làm gì? Xách vali bỏ đi ngay sau ngày kết hôn? Cả đời không gặp anh ta? Đó không phải là câu trả lời cô mong muốn. Diệp Hàm Huyền mang theo tâm trạng rối như tơ vò đứng trước phòng ngủ. Sau cánh cửa này sẽ là gì đây?

"Cách..." Diệp Hàm Huyền động tác chậm rãi. Cánh tay cô run rẩy từng tận, khoe môi mím thật chặt.

Kính Thiên Minh thân không mảnh vải chật nằm trên giường, Diệp Hàm Huyền như bị điện giật, chạy vào. Cô không biết làm gì, cũng không biết phải làm gì mới đúng. Người kia như cảm nhận được có người tiến vào, đôi mắt trong veo như suối khe mở, sự bi thương trong đáy mắt rút dần, thay vào đó là ngàn sao trời lấp lánh, hi vọng đang đầy trong đôi mắt đen sâu thẳm.

Trong phút chốc Diệp Hàm Huyền nảy sinh ảo giác, thứ đẹp đẽ nhất trên thế gian cũng chỉ đẹp được đến thế mà thôi! Nhìn vào đôi mắt Kính Thiên Minh quá lâu, một Diệp Hàm Huyền luôn bình thản, lạnh nhạt bỗng trở lên bối rối, cô không biết nói gì, thuận tiện mở miệng.

"Anh tốt chứ?" Lời vừa nói ra Diệp Hàm Huyền lại muốn tát cho mình một cái. Cô nói linh tinh gì vậy? Trông anh ta thân không mảnh vải "tốt" quá đấy chứ!

"Chồng..."

Kính Thiên Minh còn chưa kịp nói gì, Diệp Hàm Huyền đã bịt miệng anh lại, "Anh không cần nói gì cả. Đều là lỗi của tôi, tất cả đều là lỗi của tôi. Lẽ ra tôi..."

"Lẽ ra vợ làm sao?" Kính Thiên Minh không hiểu, nhăn mặt lại hỏi cô.

"Lẽ ra tôi không nên bỏ anh ở lại một mình, nhất là có Tần Gia Dung bên anh." Diệp Hàm Huyền lí nhí nói, khắp người cô đều là cảm giác mặc cảm, tội lỗi.

"Vợ à, vợ không biết đâu, lúc vợ không có ở đây, Tần Gia Dung cô ta bắt nạt chồng- còn muốn làm hành vi cảm thú với chồng...huhu...Vợ ơi..." Kính Thiên Minh không cảm được nước mắt, vội ôm chầm lấy Diệp Hàm Huyền, chặt đến nỗi cô không thở nổi...

Ngón tay thon dài khẽ chạm lên khuôn mặt đẹp như tranh của Kính Thiên Minh, lau đi giọt lệ vương trên khoé mi anh...

"Úm...Vợ...Anh nóng..." Kính Thiên Minh khẽ rên một tiếng.

Diệp Hàm Huyền sững sốt, tên ngốc này lại nổi điên gì không biết?

"Anh với Tần Gia Dung vừa...." Thanh âm vang lên cùng với vị chua nồng nặc của vợ yêu khiến Kính Thiên Minh suýt sặc cười.

"Oan quá đi vợ...Cô ta còn chưa làm gì được anh." Sợ cô hiểu nhầm, anh vội vàng giải thích.

Ngay lập tức như có dòng nước mát lạnh dội thẳng vào người Diệp Hàm Huyền, cô không kìm được kích động nói, "Cô ta chưa làm gì anh?"

Kính Thiên Minh hừ mũi khinh thường, lỗ mũi vênh cao tới tận trời, "Dựa vào Tần Gia Dung mà muốn chiếm tằm thân trong trắng của chồng sao? Còn chưa đủ tằm..."

Cũng may...

Cũng may tên ngốc này không có việc gì...

Vui sướng có, hạnh phúc có, ghen tị có...Diệp Hàm Huyền thoáng chốc nhận ra rằng- cô lại chẳng hiểu bản thân mình. Hình như cũng chưa từng hiểu Kính Thiên Minh. Lòng này thanh tú của cô nhũn nhũn, nghi ngờ hỏi:

"Làm sao mà anh có thể..."

"Vợ...Chồng nóng..." Kính Thiên Minh không để thời gian cho vợ yêu chần chừ thêm, vội vàng đem tiểu huynh đệ của mình đặt trong lòng bàn tay nhỏ bé kia.

Đầu óc Diệp Hàm Huyền nổ tung, não bộ phát ra tín hiệu khẩn cấp, cái thứ nóng hổi đang đặt trong tay cô là...

"Anh...Anh..."

"Chồng nóng lắm vợ, từ...từ lúc cô ta cho chồng uống cái gì đó."

Thứ gì đó? Nếu cô đoán không nhầm đây chắc chắn là thuốc kích dục, Tần Gia Dung dụ cho tên ngốc này uống, xong ân ái trước mặt cô! Tác dụng khủng khiếp của thứ thuốc kia Diệp Hàm Huyền rõ hơn ai hết, nó khiến con người ta mất đi ý chí, dưới thân lửa nóng thiêu đốt- chỉ có quan hệ mới dập tắt được.

Mất thấy vẻ do dự trong cô, Kính Thiên Minh xoay người, đem thân ảnh của cô đè xuống dưới thân, cúi người xuống, nỉ non bên dái tai cô.

"Vợ, chúng ta gạo nấu thành cơm có được hay không?"

Như yêu như mị lấn áp lí trí Diệp Hàm Huyền, cô nhẹ nhàng nói, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: (H+) Động phòng hoa chúc muộn

Cảnh báo: Cảnh nóng nha ^_^ ai ăn chay vui lòng bỏ qua ạ <3

Nhận được sự đồng ý từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh vui sướng cực điểm, thao tác càng thêm ôn nhu dịu dàng. Anh đem hết những kiến thức học tập được từ trên mạng, suy nghĩ cái gì phù hợp với cô mà lại không khiến cô đau.

Một tay Kính Thiên Minh giữ lấy eo nhỏ của cô, tay khác chậm rãi cởi từng nút áo của Diệp Hàm Huyền. Anh không kìm được trêu chọc cô, "Vợ à, có phải em biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện này nên cố ý mặc áo cúc cho dễ cởi không?"

Lúc này thần trí của anh đã không được tỉnh táo. Thanh âm khàn khàn do trúng được tình lại càng dụ hoặc người. Diệp Hàm Huyền đỏ mặt tía tai, "Anh mà còn nói linh tinh tôi không cứu anh đâu."

Diệp Hàm Huyền tự nhủ cô bị điên mất rồi! Không còn là bản thân cô nữa. Tại sao cô lại đồng ý cùng anh ta làm chuyện này? Con ác mộng năm năm về phía mơ hồ tái hiện trong não bộ Diệp Hàm Huyền, khiến cô không tự chủ được rung mình, nháy mắt hơi thờ trở lên gấp gáp.

Kính Thiên Minh đem từng động tác nhỏ của cô in sâu vào mắt. Cô ấy vẫn là không tình nguyện thuộc về anh? Chỉ vì anh trúng được tình nên thương hại? Tất nhiên Kính Thiên Minh sẽ không vì lý do này mà buông tha cơ hội ngàn năm có một được chiếm lấy cô. Anh không phải kẻ ngốc, miếng ăn đáng đến tận miệng còn vì sĩ diện mà bỏ qua! Giữ tự trọng với ai chứ vợ yêu thì không cần!

Chiếc áo sơ mi trắng được anh vứt sang một xó giường. Bầu ngực của cô phập phồng theo từng hơi thở, như ẩn như hiện sau chiếc bra màu đen bí ẩn. Đôi chân dài miên man lộ ra không chút che lấp. Kính Thiên Minh không vui cau mày nhìn phần mông xinh đẹp của nàng khuất sau chân váy.

"Vợ, vợ, chân váy quá ngắn...Nhờ người ta nhìn thấy thì sao?"

Diệp Hàm Huyền điên tiết thật muốn tát cho tên ngốc này một cái! Ngán cái lông ý!!! Đây là bộ đồ tiêu chuẩn công sở, thanh lịch, nhã nhặn. Chưa từng có ai kêu, anh ta ý kiến gì chứ!

"Vây là vừa rồi! Cấm anh ý kiến."

Nhận thấy sự tức giận từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh cũng không dám lằng nhằng thêm, bàn tay to lớn chạm khê vào bờ mông của cô. Cơ thể Diệp Hàm Huyền run rẩy, cô cảm nhận được có thứ gì đó nóng rực đang toả ra từ bụng dưới.

Khi mà chân váy được cởi ra, cổ họng Kính Thiên Minh bỗng chốc thắt chặt, ý niệm chiếm hữu cô điên cuồng sôi trong anh! Bản năng của người đàn ông chỉ có chiếm hữu! Chỉ có chiếm hữu mới đem đến cho anh ta sự thoả mãn. Diệp Hàm Huyền không khó cảm nhận được thứ sức mạnh cường đại trước bụng cô, cô càng không dám nhúc nhích. Cô nghĩ nếu như tên ngốc này biết cô không còn trinh tiết, anh ta còn thích cô không? Cô không ngu ngốc cho rằng anh ta không biết gì. Nếu như anh ta không chấp nhận được việc này thì coi như cô trả công cho anh ta suốt thời gian qua đi. Sau đó đường ai nấy đi!

Phải! Là đường ai nấy đi...

Kính Thiên Minh nhanh chóng cởi áo ngực của cô, cái miệng giảo hoạt ngậm lấy đỉnh mẫn cảm của cô day day.

"A...Tên khốn này, buông bà ra, đau..." Diệp Hàm Huyền đen mặt chửi Kính Thiên Minh, kiềm chế không rên rỉ mất mặt trước tên ngốc này.

"Vợ đau hử...?"

Câu hỏi càng kéo dài, Kính Thiên Minh càng ra sức chà đạp ý chí của cô- từng chút từng chút một.

"Tôi...Tôi..." Diệp Hàm Huyền đến hô hấp cũng khó khăn, cô cắn hận muốn đá xéo tên ngốc này ra! Giờ phút này cô thực sự hối hận! Hối hận vì đã chấp nhận lời dụ hoặc của tên ngốc này...

Từng chút từng chút hăm sâu vào trong đó!

Vùng dưới Diệp Hàm Huyền chợt lạnh. Kính Thiên Minh khuôn mặt đỏ ửng ngậy tho- lại mang theo chút yêu mị, cuồng dã, ngón tay thô ráp lại không cảnh báo trước, dò xét vào bên trong nơi chật khít mà nhạy cảm của cô, không chút thương tiếc.

"Kính Thiên Minh, anh là tên ngốc khốn kiếp, mai...mai tôi giết anh." Diệp Hàm Huyền lớn tiếng chửi rủa.

Còn phải xem ngày mai em có lết chân ra khỏi giường được không đã! Kính Thiên Minh nói thầm trong lòng. Nói đoạn, ngón tay anh lại vào sâu thêm chút nữa.

"Aaaa..."Diệp Hàm Huyền khó chịu kêu, vô thức ngẩng đầu lên, vừa hay chạm đúng vào đầu Kính Thiên Minh. Anh nhân cơ hội hôn lấy đôi môi cô! Trên công dưới công, với một người chưa từng có chút kinh nghiệm về tình dục như Diệp Hàm Huyền, đây quả là đã kích lớn. Ngón tay ác độc kia càng từng bước từng bước lấn chiếm lãnh địa của cô...

Ý thức, sự phòng bị của Diệp Hàm Huyền như tảng băng đang dần tan rã, dục vọng nơi hạ thân một lần dâng...

"Chúng ta hay là động phòng hoa chúc muộn một hôm đi."

Diệp Hàm Huyền đầu óc mòng mị nghe được giọng nói của anh thoang thoảng bên tai...

^_^ Còn tiếp nha mọi người ><

Trung thu mà thịt mỡ mà ta ngại quá điv

130 sao ngày mai ta ra tiếp ạ <3

Chúc mọi người trung thu vui vẻ ^ _ ^

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ăn trọn vợ yêu

"Đau đấy đồ khốn!" Diệp Hàm Huyền bỗng chốc đập đầu mạnh vào người Kính Thiên Minh.

Máu tươi từ miệng anh trào ra, nụ cười trên môi anh càng tà mị, "Vợ, anh không dừng lại được nữa. Xin lỗi..."

Lời vừa nói xong Kính Thiên Minh đã kim chặt hai cánh tay cô, tiểu huynh đệ dưới thân của anh còn đang kêu gào được phóng thích.

"Không được, buông tôi ra..."

"Không ư? Vợ xem, chồng nếu dừng lại, e rằng vợ chịu không nổi." Kính Thiên Minh khuôn mặt ngây thơ bao nhiêu, miệng lại nói ra lời lưu manh bấy nhiêu, anh rút ra ngón tay của mình, cố tình chạm nhẹ vào da của cô.

Diệp Hàm Huyền thê vói trời, đây là ngày cô thấy nhục nhã nhất, hận không thể đào một cái hố rồi trốn cả đời trong đó! Cô tự mặc niệm trong đầu: chỉ là nhu cầu sinh lý bình thường! Phải, là nhu cầu sinh lý bình thường! Diệp Hàm Huyền cô không yếu sinh lý đâu.

Hai đôi mắt nhìn nhau. Một đêm tăng mây mờ dục vọng, một đêm khát vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Kính Thiên Minh ngắm nhìn cơ thể xinh đẹp, nóng bỏng của người con gái anh yêu, anh quả thật không kiềm chế nổi nữa! Thân thể của anh cúi xuống, vòng ngực rắn chắc đè sát cơ thể mềm mại của cô, đem thứ kiêu ngạo của mình đâm vào thật sâu...

"Đừng..." Diệp Hàm Huyền chỉ thiếu chút tắt thở! Tuy cô không phải lần đầu nhưng thật sự quá lớn! Quá đau!

Nhận thấy sự đau đớn từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh bối rối, trong đầu anh nhớ lại vô số kinh nghiệm đã từng trau dồi qua sách vở ngày trước. Bàn tay to lớn của anh dịu dàng vuốt về lưng cô, nhẹ nhàng níu non:

"Vợ đừng gấp, thả lỏng ra..."

"Ừm..." Tuy Diệp Hàm Huyền đã cắn chặt răng để không phát ra âm thanh hoan ái nào nhưng dưới sự kích thích từ anh, cô chịu không nổi.

"Huyền Nhi, nói em muốn anh được không?" Kính Thiên Minh nở nụ cười trông bí ối vô cùng, quả thực gọi đòn!

Nhưng cơ thể Diệp Hàm Huyền thấy trống vắng vô cùng- khi mà thứ gì đó của anh đứng yên không chuyển động, cô cắn khoé môi, nói:

"Tôi muốn anh!"

Giọng nói trong trẻo của cô như thanh âm đánh gục mọi giác quan của con người, Kính Thiên Minh lại tiến vào càng sâu trong cơ thể cô.

"A..." Diệp Hàm Huyền kêu lớn, nước mắt ướt đầm khuôn mặt kiêu diễm của cô.

"Diệp Hàm Huyền, nhớ kĩ em là của Kính Thiên Minh anh!" Anh bá đạo tuyên bố, bởi lẽ anh sắp phát điên mất rồi! Cơ thể vợ yêu dù không phải lần đầu, nhưng quá chặt! Thật sự có thể khiến anh nổ tung! Anh tuyệt đối phải tuyên bố chủ quyền với cô, bất chấp việc cô có nhận ra rằng anh giả ngốc hay không!

Điều anh tiếc nuối duy nhất...

Điều anh tiếc nuối duy nhất là không thể gặp cô sớm hơn một chút...bảo vệ cô thật tốt! Không để cô chịu bất cứ thương tổn nào! Tất cả đều là lỗi của anh...

Hai chữ "trinh tiết" kia sao có thể đáng giá bằng người con gái anh yêu?

Cao trào thủy triều tình dục ngập tràn lí trí, đầu óc Diệp Hàm Huyền mơ hồ, cả thân thể như không thuộc về bản thân cô nữa...

Cô không muốn suy nghĩ, càng không nghĩ được nhiều...

Bên tai động lại thanh âm bá đạo lúc này hoà quyện với kí ức năm năm trước...

Năm năm trước...

Khi vật nóng hồi kia xuyên qua thân thể, Diệp Hàm Huyền cảm giác linh hồn mình sắp rời bỏ thế gian! Dòng máu trinh nữ từ đùi cô chậm rãi rỉ ra. Đây là lần đầu của cô!

Cơ mà dường như người đàn ông kia không hề biết thương hoa tiếc ngọc, một lần lại một lần nữa, mỗi lần sâu lại càng sâu, gầy vò hạ thân cô, cả đêm ham muốn cuồng nhiệt...

Một hồi hoan ái qua đi.

Sáng hôm sau mở mắt Diệp Hàm Huyền chỉ thấy phòng không hiu quạnh, người đàn ông cảm thú ban đêm biến mất không một vết dấu tích. Diệp Hàm Huyền giống như con búp bê rách nát, hạ thân truyền đến cảm giác đau nhức, lông mi yếu ớt khẽ lay động trong gió nhẹ.

Diệp Hàm Huyền gắng gượng đứng dậy, chạy nhanh vào nhà tắm, kì cọ thật mạnh thân thể...Bởi lẽ cơ thể cô quá dơ bẩn! Cô ngâm mình trong nước lạnh chừng hai mươi phút thì ngoài cửa giọng nói quen thuộc vang lên:

"Em đã tắm bao lâu rồi...Ra ngoài..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trinh tiết không đáng sợ một xu!

Một người đàn ông yêu bạn thật lòng, tuyệt đối không phải vì hai chữ trinh tiết kia mà bỏ bạn! Cái họ yêu chính là tâm hồn của bạn!

Đây là mẫu người đàn ông lý tưởng của mình- chắc chắn cũng là của nhiều cô gái khác, gửi gắm qua Minh ca...

Thật sự mình thấy rất nhiều trường hợp, cô gái vì một lý do nào đó mà mất đi thứ quan trọng của con gái, sau đó họ không xứng đáng nhận được tình yêu? Họ đáng bị vứt bỏ?

Ở đây mình chỉ nêu chút ý kiến riêng, không hề cổ vũ cho việc sống buông thả bản thân rồi đánh mất nhiều thứ. Có những cô gái không may mắn, gặp phải người không tốt, họ sai ở chỗ đã tin lầm người, họ xứng đáng được làm lại!

^ ^ nhưng con trai hay đàn ông tốt bây giờ hiếm lắm, mọi người đừng quá tin những gì họ nói nha, hãy nhìn vào hành động họ làm chứ đừng nghe lời họ nói, bảo vệ bản thân thật tốt đó nha ><

À, mình xin nhấn mạnh là Huyền tỷ và Minh ca sạch! Mọi hiểu nhầm về sau mình sẽ giải thích từ từ, quan điểm của mình khi đọc truyện là 3S, đầu tiên phải là sạch, sau đó mới đến sung và sắc. Cảm ơn mọi người đã đọc mấy dòng lầm nhảm của mình, xin mời mọi người đọc tiếp truyện <3

Nhận ra giọng nói quen thuộc kia, trái tim Diệp Hàm Huyền đập lệch một nhịp...Tại sao anh ấy lại ở đây? Chưa kịp để cô hoàn hồn thì người ngoài cửa có vẻ kích động hét to, "Diệp Hàm Huyền, em muốn ngâm nước mà chết sao?"

Cô không nghe nhầm..Đúng là anh ấy! Là Hạo ca ca mà cô tin tưởng nhất- chỉ sau Dật ca. Vô số câu hỏi quần quanh trong đầu cô, càng nghĩ càng rối lại càng đau đầu! Cách tốt nhất bây giờ là ra ngoài kia hỏi thẳng anh ấy. Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông mới được.

Diệp Hàm Huyền mau chóng lau khô người, lấy quần áo từ balo. Cũng may cô luôn chuẩn bị đồ đầy đủ. Cửa phòng tắm vừa mở ra thì Vũ Minh Hạo như mãnh hổ, lao thật nhanh về phía Diệp Hàm Huyền, lay mạnh vai cô, "Huyền Nhi đây rồi! Em..Em tính làm chuyện gì ngốc nghếch sao?"

Lời anh ấy nói ra có điều gì đó không ổn, Diệp Hàm Huyền từ bé xúc giác nhạy bén hơn người bình thường, cô nhíu mày hỏi lại, "Em chưa từng có suy nghĩ làm việc ngốc nghếch...Hạo ca, anh...anh biết chuyện đã xảy ra với em đêm qua?"

Vũ Minh Hạo không do dự lập tức gạt đầu, "Ừm, anh chỉ lo em sẽ gây tổn thương cho chính bản thân mình."

Ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, Diệp Hàm Huyền nở nụ cười thật tươi, "Em quả thực không sao mà! Hoàn thành nhiệm vụ là điều bắt buộc, cái chết cũng nhẹ tựa lông hồng, huống chi chỉ là thất thân mà thôi?"

Vũ Minh Hạo nhìn nụ cười khuyh nước khuyh thành khiến anh mê mẩn tâm can kia! Huyền Nhi của anh cười tươi thật, chỉ là anh sao có thể không

nhận ra sự thê lương, đau đớn trong đáy mắt? Cô ấy luôn nói với anh, muốn gả cho người đàn ông mình yêu rồi trao thứ quý giá nhất của người con gái cho người đó vào đêm tân hôn...

Diệp Hàm Huyền, anh xin lỗi...

"Nếu là thất thân với anh thì sao?"

Tám câu chữ ngắn ngủi từ anh như tiếng sấm rền bên tai, phút chốc trời đất như quay cuồng, đảo ngược...

"Hạo ca, anh nói gì vậy?"

Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, cầm tay cô thật chặt- như thể chỉ cần buông lỏng một chút là sẽ mất cô vĩnh viễn, "Người đàn ông đêm qua cùng em quan hệ là anh. Huyền Nhi, anh xin lỗi..."

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, hai chân lùi dần về phía sau, không tin nói, "Vũ Minh Hạo, anh đừng trêu chọc em vào lúc này chứ..."

"Anh nghiêm túc, chuyện đêm qua là lỗi của anh, anh sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm với em. Huyền Nhi, chẳng lẽ bấy lâu nay em không biết tình cảm anh dành cho em?"

Diệp Hàm Huyền bất ngờ với câu tỏ tình từ Vũ Minh Hạo. Bấy lâu nay, cô chỉ xem anh ấy là người anh trai thứ hai của mình, chưa bao giờ nảy sinh tình cảm trai gái, "Em biết anh muốn tốt cho em, nhưng anh không cần phải gượng ép bản thân vì em. Chuyện tối qua chắc chắn không phải anh làm, người đêm qua chắc chắn không phải anh!"

Vũ Minh Hạo cười nhạt, chỉ trong chớp mắt sắc mặt anh âm trầm, khác xa với dáng vẻ ôn nhu dịu dàng khi nãy, anh nắm chặt tay cô, đè sát vào tường, nói, "Sao em dám khẳng định chắc chắn như thế? Hay để anh chứng minh bằng hành động cho em thấy!"

Đôi mắt anh đỏ ngầu, tràn đầy tia giận dữ, áp sát vào cơ thể mảnh mai của cô. Diệp Hàm Huyền nhận thấy hành động quá phận của anh, hét to, "Vũ Minh Hạo! Anh điên rồi! Mau thả em ra!"

Vũ Minh Hạo không những không dừng lại, hành động lại càng quá phận hơn, trên cổ Diệp Hàm Huyền đã để lại dấu hôn đỏ chói mắt, "Phải tôi điên rồi! Điên vì người phụ nữ đêm qua nằm dưới thân tôi, rên rỉ cầu xin tôi- bây giờ không chịu thừa nhận tôi! Người đàn ông khác em có thể chấp nhận, còn tôi sao lại không?"

"Chát..."

Tiếng tát thanh thủy vang lên!

"Vũ Minh Hạo, anh..."

Vũ Minh Hạo gần như không bị ảnh hưởng bởi cái tát trời giáng của cô. Anh liếm vết máu từ môi chảy ra, "Diệp Hàm Huyền, em thử nghĩ vì sao bản thân bị hạ nhục dễ dàng như vậy? Cần tôi chứng minh sao? Trên ngực em có một vết bớt màu tím!"

"Vết bớt màu tím này không tệ!" Giọng nói lưu manh của người đàn ông đêm qua vọng lại! Khi đó quá say! Cô không tài nào nhớ nổi giọng nói của người đàn ông đó. Vậy tại sao Vũ Minh Hạo lại có thể biết? Không lẽ anh chính là người đàn ông đêm qua?

"Tại sao anh lại làm thế?" Diệp Hàm Huyền ngẩng cao đầu bi ai hỏi.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại kêu lên, thanh âm đầu dây bên kia vang lên, ngắn ngủi! Nhưng đủ làm một Diệp Hàm Huyền luôn bình tĩnh quy ngã...

"Diệp Hàm Huyền, mẹ cô- mất rồi!"

Chuyện cũ như hư như thực lần lượt trở về trong giấc mơ của Diệp Hàm Huyền. Chỉ là cô đã ngủ say không hề biết người đàn ông nằm bên cạnh cô, đã tỉnh dậy từ lúc nào! Anh ôm thật chặt trong lòng ngực của mình, một tay vuốt ve tóc cô, dịu dàng nói, "Vợ à, từ lần đầu gặp em, bóng hình ấy đã khắc sâu vào trái tim anh từ lúc nào..Dần dần trở thành chấp niệm, tâm ma trong anh! Tần Gia Dung đã nói cho anh biết về quá khứ của em, anh biết em không còn nguyên vẹn! Vợ à, em là quan trọng nhất! Anh luôn tôn trọng quá khứ của em. Anh đợi...đợi một ngày em tình nguyện kể mọi việc cho anh nghe! Trình tiết kia không đáng một xu!"

.....

Sáng hôm sau.

Diệp Hàm Huyền từ từ mở mắt. Đêm qua cô ngủ thật ngon, đã lâu lắm rồi cô không có được giấc ngủ trọn vẹn như vậy!!! Mà hình như cô còn mơ ân ái với tên chồng ngốc kia tới tận nửa đêm nữa cơ...

"A...." Tiếng hét chói tai vang lên! Nhưng không phải của Diệp Hàm Huyền mà của một người khác kia!

Kính Thiên Minh kéo hết chặn ra khỏi người Diệp Hàm Huyền, ầm ầm kêu, "A...Vợ! Vợ hôm qua đã làm gì chồng rồi!"

Diệp Hàm Huyền cảm giác cả thân thể chợt lạnh mới tỉnh hẳn ngủ! Nhớ lại những việc hôm qua mình đã làm, Diệp Hàm Huyền bất chợt hét to, "A...."

Khoé môi nhếch lên một nụ cười nhẹ, đáy mắt Kính Thiên Minh loé lên tia giận xảo, hắc hắc...Hôm qua anh còn chưa được ngắm kĩ thân thể nóng bỏng của vợ yêu, giờ thì thấy rõ rồi! Nhưng anh vẫn trừng mắt nói:

"Vợ...Vợ...Đêm qua vợ, vợ ăn hiếp chồng..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Vợ cướp tằm thân xử nữ của chồng rồi!

Ăn hiếp? Ai ăn hiếp ai chứ? Người lổ to là bà đây! Bà không ăn vạ, anh ăn vạ cái lông gì?

"Ai ăn hiếp anh?" Diệp Hàm Huyền kéo một góc chăn che thân, cười tươi như hoa hời.

Kính Thiên Minh tiến sát lại gần Diệp Hàm Huyền, ngón tay trở chợt chợt vào da thịt cô, ảo não nói, "Không phải vợ ăn hiếp chồng sao? Da thịt mềm mềm này hình như đêm qua..."

Nụ cười trên môi Diệp Hàm Huyền càng đậm, cô liếc xéo anh một cái liền thu hồi ánh mắt! Kính Thiên Minh biết ý ngậm miệng không nói tiếp nữa, một bộ dáng thực ngoan ngoãn đáng yêu vô cùng. Cái mũi kia khê nhủu lại, thoát nhìn dễ thương đến mức khiến người ta muốn cắn cho một phát. Bộ dáng đó khiến tâm tình Diệp Hàm Huyền ngứa ngáy vô cùng, giống như bị một cọng lông vũ chạm nhẹ!!! Khuôn mặt yêu nghiệt hại người hại ma kia nhón nhor trước mặt cô, Diệp Hàm Huyền cất chặt môi nói,

"Kính Thiên Minh, anh mau cút cho bà." Nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ cô sẽ tiếp tục làm chuyện cảm thú với con trai nhà người ta mất!!!

Kính Thiên Minh không tình nguyện, lắc đầu, "Chồng đau không đi nổi, người ta nói sau đêm đầu tiên sẽ rất đau huhu...quả nhiên là thế..."

Gân xanh trên thái dương Diệp Hàm Huyền giật mạnh. Cái này có gì đó sai sai nha? Không phải sau mỗi lần quan hệ người đau sẽ là nữ giới sao? Lúc này cô mới có thời gian đề ý vùng dưới đang ê ẩm kia, tuy không phải lần đầu nhưng cảm giác như bị xé nát cả cơ thể.

"Anh đau á? Bà đây còn không nguyên rủa cái thứ chết tiệt kia, làm bà đau thì thôi, anh kêu cái lông gì?"

Bỗng nhiên sắc mặt Kính Thiên Minh trở lên nghiêm túc lạ kì, ngón trở xoay xoay, "No no no...Tối hôm qua vợ cướp đi tằm thân xử nữ của chồng, lại còn muốn chồng hết lần này tới lần khác nữa..."

Diệp Hàm Huyền biết mình đuối lý, dù sao tên ngốc này có trúng tình được chẳng nữa, vẫn còn cách ngâm nước lạnh cơ mà? Đau cần cô làm thế...

Nghĩ lại thì đêm qua cô quả thực quá mức cảm thú! Có nên nói một lời xin lỗi với anh ta không? Mà xin lỗi kiểu gì mới được đây??

Bàn tay dưới chăn xiết chặt hơn, trong đầu Kính Thiên Minh có cùng suy nghĩ với Diệp Hàm Huyền, liệu có phải vợ yêu đang trách anh đêm qua hành xử lỗ mãng? Mượn được hành hung con gái nhà người ta? Có nên xin lỗi không? Mà xin lỗi kiểu gì mới được?

Tình trạng gượng gạo này duy trì được một lúc thì Diệp Hàm Huyền bỗng nhiên áp ứng nói, "Chuyện này đều tại tôi, anh...anh đừng tức giận, cũng...đừng buồn nữa. Tôi đã nói là sẽ chịu trách nhiệm cả đời anh rồi mà!! Ấy da...Cái này chỉ là sớm hay muộn... Haha..."

"Cái gì sớm hay muộn?"

"Cái này..."

Diệp Hàm Huyền theo thói quen mỗi khi bối rối, cô đều đập nhẹ vào cái gì đó...Ai ngờ quá tay đập trúng ngay thứ gì đó cứng cứng dưới lớp chăn mỏng kia...

Khuôn mặt anh đỏ như thiếu nữ đang tuổi hoài xuân, xấu hổ nói, "Vợ...Đêm qua chồng mệt lắm rồi! Nếu còn tiếp tục chồng chịu không nổi..."

Bất chấp tất cả, Diệp Hàm Huyền một tay gạt lấy chăn, một tay vội cuốn lên người che đi thân thể, lao thật nhanh khỏi phòng! Miệng liên tục niệm kinh chú, tỉnh tâm...Phải tỉnh tâm...

Nếu còn ở lại trong đó một giây nữa thôi, cô sẽ thật sự thành cảm thú, súc sinh mất!

"Vợ đi đâu...?"

Anh còn chưa kịp hỏi xong thì một cơn gió thoảng qua, bóng dáng của cô gái nhỏ đã biến mất sau cánh cửa, chỉ còn lại giọng nói trong trẻo, "Ngắm sao,

đứng theo tôi!"

Ngắm sao? Ra khỏi cửa Diệp Hàm Huyền mới nhận ra mình nở lời, ban ngày lấy đầu ra sao cho cô ngắm? Thôi kệ đi, dù sao chuyện đêm qua đã đủ mất mặt rồi, có thêm cái này cũng chẳng sao!

Biệt thư vốn không có người lạ, dù là người hầu cũng không. Diệp Hàm Huyền từ nhỏ đã không thích ai làm ảnh hưởng đến không gian riêng tư của mình, huống chi cô giờ đã là vợ của Kính Thiên Minh, dù anh ta đầu óc không được bình thường chẳng nữa, cô không lẽ không lo được một tên ngốc?

Vị phu nhân bên Kính gia kia có vẻ không hài lòng, nhất quyết muốn cho người sang chăm lo cho "đứa con trai cưng" của mình!

"Con trai cưng" sao? Diệp Hàm Huyền tự hỏi rồi tự bật cười một mình! Vị kia thực chất ban đầu là hầu gái trong nhà, "nhờ ơn" Kính phu nhân cùng con gái không may mất sớm trong trận hoả hoạn nên mới có cơ hội vọt hoá thiên nga, nhờ sinh một đứa con trai nên mới có địa vị trong nhà. Kính Thiên Minh lại là đứa con duy nhất còn lại của vị phu nhân quá cố kia, thân phận cao quý tất không phải bàn. Vị kia- Ngọc Như đương nhiên muốn con trai bà ta kế nhiệm Kính gia, sao có thể thật lòng yêu thương Kính Thiên Minh. Nếu cô đoán không lầm, vụ tai nạn giao thông khiến Kính Thiên Minh si ngốc không phải do bà ta thì còn ai nữa? Bà ta chẳng phải muốn gài người sang đây theo dõi động tĩnh của họ.

Muốn kiểm soát Diệp Hàm Huyền cô? Nay cũng đừng mơ tưởng! Diệp Hàm Huyền vừa đi vừa suy nghĩ bất giác ra đến Ngự hoa viên lúc nào không hay.

Nghĩ đến cái tên "Ngự hoa viên" này, cô lại thấy buồn cười. Cô chê cái tên này quá ấu trĩ, còn tên ngốc kia một mực khẳng khẳng không đời nói rằng: Vợ là nữ vương điện hạ còn chồng là hoàng đế bệ hạ, nữ vương cùng hoàng đế không phải sống trong cung điện hay sao? Vườn hoa tất nhiên gọi là Ngự hoa viên.

Sáng sớm cảnh cũng không tệ, hải đường lê hoa đua nở, trên chiếc lá xanh biếc hình như còn đọng lại từng giọt sương long lanh. Từng đợt hương hải đường nhẹ nhõm lướt qua chóp mũi khiến tâm trạng Diệp Hàm Huyền nhẹ đi phần nào....

Chợt bụi cỏ phía đằng xa động động, Diệp Hàm Huyền bước nhanh về phía đó, khuôn mặt người đằng sau bụi cỏ dần lộ ra dưới ánh sáng...

"A....Chồng ơi cứu vợ, có người...định cướp sắc vợ!"

Kính Thiên Minh vừa mới mặc xong tạp dề còn đang định xuống bếp thì nghe thấy tiếng hét của vợ yêu...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giá Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ăn nhiều cho bổ thận nhé!

Kính Thiên Minh vội vã chạy ra thì thấy vợ yêu đang sợ hãi đứng đó, bên cạnh còn có một người khác...

"A...Chồng ơi, mau, mau lại đây!" Vừa thấy tên chồng ngốc bước ra khỏi cửa, Diệp Hàm Huyền vội la lớn.

Lần đầu tiên anh nghe thấy vợ yêu gọi mình một cách cung chiêu như thế!!! Không được, chỉ mới nghe hai lần, anh không cam tâm, "Vợ nói gì thế, chồng nghe không rõ."

Diệp Hàm Huyền khoé môi giật giật, không lẽ tên chồng này không những bị ngốc lại còn bị điếc? Cô gọi to như thế còn không nghe thấy, lại đứng lì ở cửa nữa chứ!

"Chồng, chồng mau lại đây...!"

Thoả mãn hưởng thụ tiếng gọi êm ái từ vợ yêu, Kính Thiên Minh hừng hực khi thế bước lại, "Ai? Là ai dám bắt nạt vợ yêu của chồng?"

Lời Kính Thiên Minh vừa nói xong thì khuôn mặt trong bụi rậm lộ ra, tuy nhắm nhem bùn đất nhưng thật không khó nhận ra "vị kia" là ai. Tần Gia Dung một thân chật vật, quần áo không được "lành lặn" cho lắm, vội vã lao ra, ôm lấy chân Kính Thiên Minh,

"Minh ca ca, cứu em. Huhu...Là con tiện nhân này, đúng, là nó, chỉ có thể là nó, nó hại em ra nông nỗi này..."

Kính Thiên Minh nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của vợ yêu, vội đá mạnh vào bụng Tần Gia Dung, giận dữ nói, "Ai là ca ca của cô? Ông đây đẹp trai ngồi ngồi khí thế như này, nếu có em gái cũng phải thuộc dạng quốc sắc thiên hương, đâu xấu xí như cô. Lại còn dám bôi xấu vợ ông này..."

Con đau nhức nhối từ bụng truyền đến khiến cho ý thức mơ hồ khi nãy của Tần Gia Dung tỉnh táo, cô ta trợn to mắt lắc đầu, "Không đúng, Minh ca ca, là cô ta hãm hại em, xin anh hãy tin em, rõ ràng..."

"Rõ ràng cái gì...?" Giọng nói lạnh lùng như tu la địa ngục vang lên khiến Tần Gia Dung run rẩy mạnh. Diệp Hàm Huyền ngó người hồi lâu, không nhận ra

tên gốc này cũng có khí thế bá đạo như thế! Cứ như tổng tài bá đạo lạnh lùng cool ngầu trong truyền thuyết ý!!! Ha? Chồng cô phải thế chứ, Diệp Hàm Huyền tự nhủ.

Tần Gia Dung lập tức im bật. Cô ta định nói rõ ràng em đã lên giường cùng anh cơ mà. Phút chốc, đồng hồ ức lộn xộn từ đêm qua ủa về,

"Không..."

Tần Gia Dung ôm đầu hét to, đêm qua cô là cùng ba người đàn ông dây dưa. Trước đó cô không những bỏ thuốc Kính Thiên Minh mà còn tự mình uống li nước đó, không hiểu sao vừa gửi tin nhắn cho con khốn Diệp Hàm Huyền xong thì đầu óc choáng váng ngất lịm đi. Khi tỉnh lại thì thân dưới của cô nóng rực...muốn có thứ gì đó xuyên qua, ôm ấp.

Tần Gia Dung còn nhớ rõ dáng vẻ đáng khinh, ti tiện của mình khi quỳ xuống dưới chân ba người đàn ông, cầu xin bọn họ hãm hiếp cô...Nhưng họ không may mắn để ý, thậm chí còn đem cô trói chặt một góc giường. Cả thân cô nóng, nóng đến mức tưởng như sắp chết đến nơi thì họ mới giải toả cơn ngứa ngáy trong lòng cô....

"Không ngờ Tần gia tiểu thư lại dâm dăng đến mức này..."

"Thật là...Mày xem cô ta quỳ dưới thân tao van xin như thế nào..."

"Không..."

Không thể nào...

Dù rằng cô ta không còn trong trắng, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép những kẻ bẩn thỉu, ti tiện như kia động vào thân thể cao quý của cô ta. Những năm sống ở nước ngoài, Tần Gia Dung thừa nhận vẫn luôn yêu Kính Thiên Minh, tuy nhiên trước lời dụ ngọt ong bướm của đám người kia, cô ta đã không kìm lòng được mà phóng túng một thời gian. Đến khi Tần phu nhân gọi điện báo cô ta về nước, cô ta mới tỉnh ngộ, nhanh chóng nghĩ đổi sách. Màng trinh sao? Rách cô ta có thể vá!

Tần Gia Dung đem giấc mộng hảo huyền về nước, nghĩ rằng có thể trở thành Kính thiếu phu nhân cao cao tại thượng đứng trên ngàn người, phù hợp với thân phận Tần đại tiểu thư của cô ta. Chỉ là không ngờ xảy ra chuyện này....

"Ai da...Khoan đã chồng ơi, đây hình như là "chị gái yêu quý" của em đi...Không biết có chuyện gì đây?" Bốn chữ "chị gái yêu quý" đặc biệt được Diệp Hàm Huyền nhấn mạnh.

Kính Thiên Minh từ đầu đến cuối không liếc Tần Gia Dung một cái, anh vô tội nha!! Chỉ đem cô ta với bộ dáng dâm dăng tính quynh rũ anh đó, cho người vớt ra ngoài đường, còn việc cô ta tìm ai, làm cách nào thì không thuộc trách nhiệm của anh! Này còn là nhân từ chán! Dám có ý nghĩ quá phận với ông đây? Nếu không phải dù sao trong người cô ta còn chút máu mủ với vợ yêu, anh đã cho người bán vào chợ đen từ lâu rồi!!!

Tần Gia Dung cắn chặt môi, ức không nói thành lời, chắc chắn mọi chuyện đều do con khốn này gây ra! Là nó, mọi việc đều do nó gây ra!!

Diệp Hàm Huyền!!!!

"Vợ yêu của anh xinh đẹp thế này, không thể nào có chị em xấu xí, lẳng lơ như thế được. Để anh gọi người vớt ra khỏi đường."

Diệp Hàm Huyền học Kính Thiên Minh làm bộ ngây thơ, chớp mắt hỏi lại, "Vậy sao, chắc em nhìn nhầm rồi! Haha...Tại chồng đó..." nói đoạn ám muội nhìn Kính Thiên Minh. Cô chính là muốn rắc một đồng thức ăn chó cho Tần Gia Dung đi! Buổi sớm qua là điều kiện lí tưởng nha!

"Tại chồng sao? Không phải tại vợ cường..." Kính Thiên Minh không can tâm vội vàng phản bác.

Tần Gia Dung bị người bịt miệng lời đi, cố gắng dấy dựa thật mạnh. Tuy nhiên với sức mỏng của cô ta, sao có thể thoát khỏi hai người vệ sĩ? Cuối cùng đành cam chịu, đôi mắt ngập tràn thù hận nhìn Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền nhận thấy ánh mắt "thiện ý" từ Tần Gia Dung, quay đầu lại nhìn, cười nụ cười thật tươi, hất mặt khiêu khích.

Tôi sợ cô chắc? Cơ mà Tần Gia Dung à? Xem ra cô không nhẫn nại được nữa đâu! Mà càng gấp thì cô càng lộ nhiều sơ hở...

"Vợ à, đồ ăn sáng chồng đã chuẩn bị xong, chúng ta vào ăn thôi!"

"Ừm..."

.....

Ngồi trên bàn ăn với một bát cháo hầm gà rõ to, Diệp Hàm Huyền thầm khen tên chồng này không tệ, hiệu suất làm việc khá nhanh.

"Hừm! Nếu không phải tự nhiên có người quấy rối kia thì chồng đã chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn cho vợ rồi!"

"Haha..." Diệp Hàm Huyền xấu hổ cười khan, không dám nói gì. Tính ra kẻ phá rối là cô đi? Cô hét lên kiểm chuyện gọi anh ta còn gì...

Muôi cháo nóng hôi thơm phức vừa vào đến miệng, Diệp Hàm Huyền suýt phun ra.

"Vợ... Vợ ăn thêm miếng thịt gà này đi, cho con nó khỏe."

==!!!!!!

Con á? Làm ơn đi tên ngốc kia!!

Họ vừa mới làm việc kia xong..Mà chỉ là làm một lần! Tỉ lệ có con rất thấp, cô không tự tin về khả năng bắn một trứng ngay của anh ta đâu!!! Hon nữa cũng là chuyện của mấy tháng sau...

"Miếng này nữa vợ! Trưa chồng làm tôm hấp bia nha! Nghe nói ăn hải sản con sẽ thông minh."

"....."

"Vợ uống ngụm nước này, haizzz, phụ nữ mang thai hay nghén, chồng có nghe qua, không ngờ vợ nghén dữ thế...Huhu chồng thương vợ..."

"....." Bà đây là chết sặc vì cái mặt anh! Nghén cái lông ý!!!!

"Vợ...."

Kính Thiên Minh còn chưa kịp nói thì một muôi cháo nhét vào miệng anh, Diệp Hàm Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Ăn đi, ăn nhiều vào cho bồ thận trắng dương nhé!"

Ngay lập tức sắc mặt ai đó sa sầm lại, "Ý vợ nói chồng yếu sinh lý đúng không? Vợ muốn thử?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối*! được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nụ hôn chuồn chuồn đập nước

Kính Thiên Minh vừa nói, vừa cầm một bàn tay Diệp Hàm Huyền đặt lên má mình, "Vợ xem, da thịt chồng mềm mại như thế này..."

Lời kể tiếp anh không thể nhả ra được nữa, bởi lẽ...Bởi lẽ người con gái anh yêu đang gần ngay anh, thậm chí anh có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ nhỏ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Hai người mũi chạm mũi. Ở một góc độ nào đó, ánh sáng mặt trời le lói chiếu qua hai sống mũi cao ngất, làm rực sáng lên hai đôi mắt...

Trong khoảnh khắc đó- tựa như cả thiên hạ đều nhẹ, chỉ một người nặng...

Diệp Hàm Huyền tự hỏi cô đang làm gì? Không kim lòng được muốn lại gần anh, cảm nhận sự ấm áp ấy...

Trái tim cô đã lạnh lẽo quá lâu nên muốn một chút hơi ấm?

Đúng vậy, cô chính lợi dụng thân phận địa vị của anh ta, tất cả chỉ là lợi ích, vì hận thù...

Nhưng tại sao lại đau quá? Tại sao? Đôi mắt kia chỉ phản chiếu duy nhất hình bóng của cô...

Nhưng tại sao lại xa lạ quá? Tại sao? Anh ấy rõ ràng rất ngốc, rất dễ nắm bắt...

Nhưng tại sao lại khó gần đến thế? Tựa như anh ấy là vị hoàng đế cao cao tại thượng thời cổ, ngồi trên cao nhìn thiên hạ, với mãi không tới...

Nhưng tại sao lại khó nắm bắt đến thế? Tựa như cát trong lòng bàn tay, càng nắm chặt, càng rơi...

Chợt có thứ gì đó mềm mại lướt nhẹ qua cánh môi cô thật nhanh, thật khó nắm bắt. Không có thông tin gì lọt được vào não bộ của cô, duy chỉ giọng nói trầm ấm,

"Nụ hôn chuồn chuồn nước, đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh. Chuồn chuồn thất thường sáng nắng chiều mưa nhưng tình cảm của chồng dành cho vợ mãi mãi không đổi..."

Có lẽ Kính Thiên Minh chỉ là giấc mộng ngắn ngủi của cô, cũng có thể là cơn gió xuân lướt ngang qua thật nhanh, sau đó biến mất...

Nhưng cô không hối hận về quãng thời gian tốt đẹp này...

.....

Bệnh viện Đé Đô.

Diệp Hàm Huyền vừa đến thì thấy Tần phu nhân bộ dáng thất thố ngồi đó, khuôn mặt tràn ngập sự lo lắng. Cô biết ngay Tần Gia Dung này không phải thứ tốt đẹp gì mà! Vợ chồng người ta còn đang uyên ương ân ái thì nhận được cuộc gọi từ Tần phu nhân. Tất nhiên chẳng phải điều tốt đẹp gì rồi...!

Dường như cảm nhận được bước chân từ cô và Kính Thiên Minh, Tần phu nhân ngẩng đầu lên, dưới lông mày ẩn chút tức giận nhưng bà cũng bình tĩnh nói, "Đến rồi sao? Ngồi xuống đi."

Diệp Hàm Huyền kéo kéo tay áo Kính Thiên Minh, ngoan ngoãn ngồi xuống. Không hiểu sao dù năm năm trước Tần phu nhân có đối xử không tốt với cô nhưng đáy lòng cô vẫn kính trọng bà. Xét trên vị trí của người mẹ, bà bảo vệ con gái mình, không hề sai! Cô không có quyền oán trách hay thù hận gì bà. Chỉ tiếc nhân cách Tần Gia Dung lại vụn vụn như thế. Có những lúc cô luôn tìm lý do tại sao Tần Gia Dung lại căm hận mình đến thế? Nhưng quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là câu hỏi không có lời đáp.

"Phu nhân gọi cháu tới đây có việc gì quan trọng không ạ?" Diệp Hàm Huyền quyết định mở lời trước.

Tần phu nhân quay sang nhìn Diệp Hàm Huyền, nheo mắt nói, "Dung Nhi dù sao cũng là chị gái cô, nó xảy ra tai nạn lớn như thế, về tình về lý cô đến thăm cũng không có gì là lạ."

Diệp Hàm Huyền nhìn sâu vào mắt bà, cười tươi đáp, "Cô ta với cháu không hợp phu nhân cũng biết. Nếu nói về tình về lý thì Dật phải đến trước mới phải. Phu nhân có gì xin hãy nói thẳng."

Tần phu nhân bị choáng ngợp bởi nụ cười trong trẻo không nhiễm bụi trần của cô gái trẻ trước mắt. Bà là người từng trải, loại người nào chưa từng gặp? Dù biết đứa trẻ này là con gái của kẻ đã phá hoại gia đình bà, nhưng vẫn không kìm lòng được sinh cảm giác yêu mến, muốn bảo vệ nó.

Nếu như năm năm trước đứa trẻ này không quá khích làm hại con gái ruột của bà, có khi bà đã nhận nó làm con gái của mình, đối xử với hai đứa trẻ ngang nhau. Chỉ tiếc là mọi việc không như ý muốn.

"Dung Nhi lần này bị thương ở gần biệt thự Kính Gia. Tôi muốn hỏi chuyện này có liên quan tới cô?"

Kính Thiên Minh cảm giác được vợ yêu đang khẩn trương, anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, truyền thêm sức mạnh cho cô.

"Cảm ơn phu nhân đã thẳng thắn, cháu cũng xin được thẳng thắn, chuyện này quả thật có liên quan tới cháu."

Tần phu nhân hơi bất ngờ về sự thành thật của cô, khí chất này hậu duệ Tần Gia phải có, đáng tiếc Dung Nhi lại không... Là do bà đã nuông chiều nó. Đáy lòng bà khẽ than thầm.

"Cô đã biết tôi là người bao che khuyết điểm, Dung Nhi là đứa con gái tôi yêu thương nhất, dù có chuyện gì cũng tuyệt đối không ai được động tới nó - dù chỉ là một sợi tóc. Cô, cô hết lần này tới lần khác..."

Diệp Hàm Huyền đưa tay vén sợi tóc mai ra sau tai, thản nhiên nói, "Cháu nghĩ con người đều có quyền bình đẳng. Nếu người đánh ta, ta không đánh lại thì người chịu thiệt chính là bản thân mình. Phu nhân cũng đã biết cháu là người ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân."

Tần phu nhân còn chưa kịp nói gì, bất chợt cánh cửa phòng cấp cứu mở mạnh, bác sĩ hốt hải chạy ra, "Ai là người nhà bệnh nhân?"

"Tôi."

"Bệnh nhân cần máu gấp, trong kho dự trữ của bệnh viện không đủ, có thể lấy tạm máu của người nhà được không?"

Tần phu nhân nháy mắt sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói, "Của tôi là nhóm máu O, lấy của tôi..."

Bác sĩ lắc đầu, "Bà là mẹ bệnh nhân đúng không? Nếu nhóm máu O không nói, nhưng bệnh nhân ở đây là nhóm máu hiếm..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nghi ngờ

Tần phu nhân không hiểu lắm, theo lý thuyết nhóm máu O có thể truyền cho tất cả các nhóm máu, "Bác sĩ, nhóm máu hiếm là sao? Máu của tôi là nhóm O."

Vị bác sĩ trung niên lắc đầu, "Khi này tôi đã xem qua nhóm máu của phu nhân, là O+Rh. Nhóm máu của bệnh nhân là AB- Rh. Chưa đến 0,001 % dân

số có nhóm máu này..."

Cơ thể Tần phu nhân dù có chống đỡ cũng không nổi nữa, thân thể bà lão đảo ngã quy xuống. Diệp Hàm Huyền nhanh chóng tiến lên đỡ Tần phu nhân. Tần phu nhân là người tốt- dù cho bà là mẹ ruột của Tần Gia Dung, dù cho Tần Gia Dung bắt nhân hại mẹ cô thì cô cũng không thể bắt nghĩa.

Tần phu nhân bắt chợt sắc mặt hung dữ, nghiêm nghị nói, "Tôi không cần biết bệnh viện các người tìm ra nhóm máu kia thế nào. Bằng mọi giá phải cứu sống con gái tôi."

Quả là xuất thân từ danh môn thế gia, khí chất của vị Tần phu nhân này không đùa được! Đáng tiếc bà đứng ở thế đối lập Diệp Hàm Huyền- và sẽ luôn thế... Chỉ một câu nói đã khiến vị bác sĩ kia run rẩy...

"Mẹ...."

Thanh âm khàn khàn vang lên cách xa chừng năm thước, Diệp Hàm Huyền quay người nhìn sang thì thấy Tần Cảnh Dật cùng Tần lão gia đi vội đến.

Tần Cảnh Dật còn mặc nguyên trên người quân phục, trên trán anh còn vương vãi mồ hôi, có thể thấy anh gấp gấp chừng nào! Vốn dĩ Tần Cảnh Dật đang đi họp hội nghị liên quan đến cơ mật quốc gia ở Luân Đôn, Tần lão gia vừa hay có người bạn thân năm xưa bên đó nên đi thăm cùng. Cũng may Tần Cảnh Dật vừa họp xong thì nhận được thông báo Tần Gia Dung cấp cứu ở bệnh viện, anh chưa kịp phản ứng thì Tần lão gia đã vội vàng xách anh về nước. Vừa xuống máy bay thì nhận được tin báo nguy cấp, vội vàng vào bệnh viện, anh biết mối quan hệ không tốt đẹp giữa Huyền Nhi và cô em gái ruột Tần Gia Dung của anh nên hơi bất ngờ khi thấy cô ở đây.

"Huyền Nhi...Em..."

Tần Cảnh Dật còn chưa kịp mở lời thì Tần lão gia đã nhanh chóng đi trước, dùng lực thật mạnh, nhắm thẳng về phía Diệp Hàm Huyền.

"Ba...." Thanh âm gion gĩa vang lên.

"Anh. Kính Thiên Minh, tên ngu ngốc này...." Diệp Hàm Huyền khi đó chưa kịp hoàn hồn, thì Kính Thiên Minh động tác nhanh như chớp, che chở lấy cơ thể thể, hứng trọn cái tát lửa giận từ Tần lão gia.

Mọi người đỡ phồng một lúc lâu, Tần lão gia sắc mặt khó coi đỏ như gấc, chỉ chỉ, "Được! Được lắm! Diệp Hàm Huyền, xem ra cô có bản lĩnh không tệ, chỉ một thời gian ngắn đã thu phục được thằng ngu Kính Gia làm bia đỡ đạn cho cô. Từ trước đến giờ tôi chưa từng coi cô là con gái, cũng không có quyền dạy dỗ hay giáo huấn gì cô. Nhưng lần này đến chị gái của cô, cô cũng dám hại..."

Tần lão gia còn định gờ tay tát Diệp Hàm Huyền một phát thì cổ tay ông bị giữ chặt lại, Kính Thiên Minh mặt đối mặt, âm trầm nói,

"Ông đừng có được nước lấn tới. Cái tát đầu tiên là tôi đỡ thay Huyền Nhi vì công sinh thành của ông! Còn công dưỡng dục không có thì cái thứ hai miễn bàn. Nếu không phải trong người cô ấy cùng chảy dòng máu với ông thì tôi đã không khách khí với ông rồi, già rồi! Biết điều thì ngậm miệng."

Vì đứng đằng sau lưng Kính Thiên Minh nên Diệp Hàm Huyền không được chứng kiến sắc mặt khủng bố đáng sợ của lão chồng ngốc nhà mình, chỉ nghe giọng nói đầy bá đạo kia!

Hai chữ thôi! Siêu ngầu!!

Haha...Không uổng công cô thường cho tên ngu này xem phim tổng tài bá đạo, đại ca xã hội đen lãnh khốc!!

Tần lão gia muốn dạy dỗ tên nhóc con hi mũi chưa sạch này một bài học, chỉ là có lòng mà không có sức, cổ tay ông như bị cùm sắt khoá chặt, không tài nào thoát nổi! Tần lão gia giận dữ nói, "Tần Cảnh Dật, thấy cha mày thế này còn không đứng ra dạy cho thằng nhóc ngỗ nghịch này một bài học."

Tần Cảnh Dật một bộ dáng đứng ở ngoài xem kịch, thông dong nhân nhả. Mãi đến khi nghe Tần lão gia lên tiếng anh mới từ từ lại gần phía Kính Thiên Minh, mỉm cười ôn hoà nói, "Thời nào em rảnh, cha cũng già yếu rồi! Có gì từ từ nói chuyện. Nếu không người ngoài nhìn vào lại tưởng em trẻ ăn hiếp già đó!"

Kính Thiên Minh nheo mắt đánh giá người anh vợ này. Một đôi mắt phượng hẹp dài đúng tiêu chuẩn, chưa kể kết hợp với một chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, đẹp nhưng cũng thật bạc tình. Nụ cười kia nhìn nhu hoà thật đấy nhưng sao anh có cảm giác con hồ ly đang vẩy vẩy cái đuôi nhỉ?

"Hai tiếng cha vợ này em không dám nhận. Nhưng tình cảm giữa anh vợ và Huyền Nhi nhà em thì khỏi phải nói, hết sức tốt đẹp, nên gọi hai tiếng anh vợ này cũng không quá phận đi."

"Haha...." Tần Cảnh Dật bật cười lớn. Tên này rõ ràng muốn tuyên bố chủ quyền với anh đây mà! Tuy nhiên đôi mắt anh loé lên tia sáng nhẹ, khí chất này, tuyệt đối không thể là người ngu! Cảm giác của anh chắc chắn không sai được, phải cho người điều tra tên này mới được.

Rõ ràng sắc mặt Tần lão gia bên kia càng đen như đất nồi, dù sao Diệp Hàm Huyền cũng là con gái trên giấy tờ của ông ta, Kính Thiên Minh theo lẽ nghĩa cơ bản chắc chắn phải gọi ông ta một tiếng cha vợ.

"Cứu Dung Nhi quan trọng, cứu Dung Nhi quan trọng..." Tần phu nhân ngẩng người ra nãy giờ, vì trong một khoảnh khắc bà cảm thấy Tần lão gia, Dật Nhi, Diệp Hàm Huyền có gì đó rất giống nhau, đặc biệt là khí chất. Xong bà lại lắc đầu, Dung Nhi còn đang nguy hiểm, bà nghĩ linh tinh gì chứ? Dù sao Diệp Hàm Huyền cũng mang huyết thống Tần gia.

"Trên xe con đã biết mọi chuyện. Điều cấp thiết bây giờ là phải tìm nhóm máu Rh- mới cứu được Gia Dung. Con đã cho người tìm gấp."

(* Như sinh học mọi người đã biết:

-O là nhóm máu cho được tất cả các nhóm máu khác nhưng chỉ nhận được người có nhóm máu O.

-AB là nhóm máu nhận được tất cả các nhóm máu khác cho.

- Rh chia làm hai loại: Rh+ và Rh- Người có nhóm máu Rh- vô cùng hiếm trên thế giới và chỉ nhận được người có cùng nhóm máu Rh-

Còn Rh+ nhận được cả Rh+ và Rh- nhé! Với lại phần trăm người có nhóm máu Rh+ vô cùng cao, đặc biệt là người châu Á. Trong khi Rh- chỉ chiếm chưa tới 0.08%

Tần Gia Dung vừa hay mang nhóm AB-

AB cũng thuộc loại máu hiếm. Vì thế nên nhóm máu của cô ta là siêu hiếm hoi. Nhưng nhóm O- mới là nguy hiểm nhất, vì chỉ có thể nhận từ O- mà không nhận được từ bất kì nhóm khác!)

"Mau, mau, huy động cả người quân đội, bằng mọi giá phải tìm ra." Tần lão gia khẩn trương nói.

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh thấy buồn cười. Cùng là con gái, cùng mang trong mình dòng máu ông ta, dù mẹ cô có lỗi nhưng con có lỗi gì? Xem sự đối xử khác biệt giữa hai người là biết.

"Vợ, anh đã nói mãi mãi bảo vệ em mà." Kính Thiên Minh quay người lại dịu dàng nhìn Diệp Hàm Huyền nói.

Khoé miệng Diệp Hàm Huyền giật giật. Ông nội của tôi ời, dù sao chuyện này cũng liên quan tới ông đấy! Vậy mà trong khi người ta đang gần chết ông ở đây rải cầu lương....

Lúc này Tần phu nhân đã đứng vững được, Diệp Hàm Huyền dìu bà xuống ghế chờ, rồi kéo tay Kính Thiên Minh đi. Khi đi ngang qua người Tần Cảnh Dật, nói:

"Dật, em đi có chút việc, em sẽ quay lại sớm."

Tần Cảnh Dật gật đầu, ra hiệu cho cô đi. Anh cũng bước nhanh về phía ngược lại. Thoáng chốc chỉ còn lại hai vị phụ mẫu Tần gia. Tần phu nhân thở dài, "Ông trời ời! Kiep này tôi đã tạo nghiệt gì thế này? Đứa con gái duy nhất của tôi..."

Tần lão gia tiến lên vỗ vai an ủi người bạn già của mình, "Bà đừng lo lắng, Cảnh Dật sẽ tìm ra máu sớm thôi..."

"Nhưng chỉ còn lại một giờ...."

.....

Tần Cảnh Dật vừa dặn dò người tìm máu xong thì bấm một dãy số khác. Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

"Just, tôi có chuyện gấp muốn hỏi cậu. Nếu bố mẹ không có ai mang nhóm máu AB, tỉ lệ sinh con nhóm máu AB là bao nhiêu?"

Bên kia là giọng cười trào phúng.

"Gì cơ? Hôm nay Tần thượng tướng nổi nhĩ hứng học sinh học?"

"Chuyện gấp!" Tần Cảnh Dật cau mày nói.

"Câu trả lời là Zero nhé!"

"Giúp tôi xét nghiệm vài thứ. Cái này tin tưởng vào cậu...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ngắm mưa hoa rơi- Cùng anh

Diệp Hàm Huyền lôi Kính Thiên Minh ra dây ghế đá sau bệnh viện ngồi. Bệnh viện Đé Đô phải nói cô rất quen thuộc. Trước đây mẹ cô hay đau ốm, thời

gian Diệp Hàm Huyền chăm sóc bà cũng khá nhiều, chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và trường học đối với một cô gái đang tuổi lớn quá là không dễ chịu. Nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn tận tình chăm sóc bà không oán thán- dù có đôi khi bà đối xử với cô rất lạnh nhạt, có khi lại rất tốt.

"Nghĩ gì vậy vợ? Vợ buồn sao?"

"Không có..." Diệp Hàm Huyền lắc đầu.

Kính Thiên Minh ra về thần bí nói, "Để chồng kể cho vợ nghe truyền thuyết này. Nếu hai vợ chồng cùng ngồi dưới gốc cây liễu, cùng nắm tay nhau, cùng ngắm hoa thì sẽ bên nhau trọn đời đấy!"

Diệp Hàm Huyền bật cười thành tiếng, liếc mắt nhìn Kính Thiên Minh, "Truyền thuyết anh tự bịa đúng không?"

"Không có mà."

"Bịa đặt, lừa người."

"Vợ nhắm mắt lại đi."

Nhắm mắt lại á? Tên ngốc này định dở trò gì không biết. Tuy thế nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn không kim được tò mò mà nhắm mắt lại. Bất chợt cảm giác mát lạnh truyền từ mắt truyền lên khiến Diệp Hàm Huyền không kim được run nhẹ, ngón tay thon dài của anh đang lướt qua từng sợi lông mi trên mí mắt cô...

"Vợ cảm nhận được gì không?" Bên tai cô là giọng nói dịu ngọt của Kính Thiên Minh, ngọt đến nỗi tưởng chừng cho người ta nếm mật vậy!

"Cảm nhận được anh đứng gần tôi." Diệp Hàm Huyền làm bộ nghiêm túc nói.

Kính Thiên Minh ánh mắt hạnh phúc, mỉm cười nhìn Diệp Hàm Huyền, đôi môi mông cong lên thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, "Không nhìn thấy được bằng mắt, chỉ có thể cảm nhận bằng trái tim em."

Không nhìn thấy được sao? Diệp Hàm Huyền theo thói quen nhăn mũi lại, chợt có mùi hương nhẹ nhàng lướt qua chớp mũi. Cô có hít sâu hơn thì hương thơm càng lan toả, Diệp Hàm Huyền cảm giác dường như trước mắt cô là một vườn hoa rực rỡ sắc màu vậy! Không phải vườn hoa bình thường mà là hoa tử đằng!!!

"Oh...Thơm thật! Là tử đằng đúng không? Anh kiếm hương tử đằng ở đâu thế? Ước gì có cơn mưa tử đằng rơi từ trên trời xuống thì tuyệt nhỉ?" Diệp Hàm Huyền không kim được mà thốt lên.

"Vợ, chỉ cần ôm chồng một cái thì điều ước sẽ thành sự thật."

Ôm anh ta sẽ được ngắm mưa tử đằng? Vậy thì cô có lời quá còn gì? Có quý mới tin!!!

"Anh nói dối!" Diệp Hàm Huyền bĩu môi khinh bỉ trò lừa con nít của tên chồng ngốc. Tuy vậy cái tai nhỏ của cô vẫn vểnh lên nghe động tĩnh từ phía Kính Thiên Minh, có thể nghe thấy giọng cười nhàn nhạt của anh.

"Vợ thử nghĩ chồng đã lừa vợ bao giờ chưa?"

Diệp Hàm Huyền nhăn đôi mày thanh tú suy nghĩ, quả thật từ khi quen biết đến giờ, chỉ có cô lừa anh ta, lợi dụng anh ta chứ anh ta chưa hề làm gì dối gạt cô. Có nên thử tin anh ta một lần?

"Ừm..." Thử một lần cũng chẳng mất gì, dù sao được chiếm tiện nghi của mỹ nam, người có hơi không phải là cô sao?

Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền tiến lên một bước, định ôm lấy Kính Thiên Minh nhưng khựng lại không biết ôm chỗ nào cho phải...

Ôm vai sao? Hình như không hợp lý cho lắm, giống như đôi tình nhân trẻ vậy!

Ôm hông sao? Cũng không được ổn cho lắm, quá sến sảm!

Còn...ôm hông thì sao nhỉ?

Suy nghĩ vừa nảy nở trong đầu Diệp Hàm Huyền thật muốn khinh bỉ chính bản thân mình! Cô ôm hông anh ta làm gì chứ! Diệp Hàm Huyền à, mày không phải đại sắc nữ biến thái đâu!!!

Dường như nhận ra sự lúng túng từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh cầm bàn tay nhỏ nhỏ của cô đặt vào hông mình.

Da thịt ấm áp qua lớp áo sơ mi mỏng của anh truyền đến xúc giác của cô. Da mặt Diệp Hàm Huyền đỏ lên từng mảng, dù sao cũng là lần đầu cô chủ động ôm một người đàn ông.

Đôi mắt hoa đào của Kính Thiên Minh cười như không cười, hiện lên mảng tối đen, nghĩ ngợi sâu sa, nở một nụ cười quý dị, "Ôm hông cũng không tệ nha, chồng phi thường hưởng thụ."

!!!!!!

Con mẹ nó!!!

Tên gốc này có thể đọc suy nghĩ trong lòng người khác? Người ta thường nói được cái nọ mất cái kia, không lẽ tên gốc này xuất hiện khả năng dị biến, biết người ta nghĩ gì...

Vậy những điều cô vừa nghĩ!!!!

Diệp Hàm Huyền chán nản ôm chán. Thôi quên đi! Cô không dám nghĩ bậy thêm đâu...

"Khụ...Khụ...Mở mắt ngắm hoa được chưa?"

"Ah..." Kính Thiên Minh nâng tay, ngón tay khẽ chạm nhẹ lên môi Diệp Hàm Huyền, cười, "Vợ mở mắt đi!"

Diệp Hàm Huyền để mặc cho anh ta chạm, từ từ mở mắt. Mắt phượng đẹp mở ra. Thoáng chốc như mọi màu sắc kinh diễm nhất trên thế gian hội tụ lại, làm cho người ta không kìm hãm được chìm sâu trong đó.

"Ohh my god..."

Kính Thiên Minh thoáng ngẩn người trong chốc lát, nhìn mắt Diệp Hàm Huyền lấp lánh ánh sáng, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười.

....Còn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tàn Cảnh Dật lòng dạ hiểm độc

Diệp Hàm Huyền cố mở thật to, thật to mắt, cô muốn lưu giữ khung cảnh thần tiên tuyệt vời này vào tận sâu não bộ. Từng cánh tử đằng hoa nhẹ nhàng rơi xuống. Có cánh rơi thật nhanh, có cánh chậm rãi rơi, phiêu đảng, nhảy một điệu múa giữa không trung.

"Hoa nở, hoa tàn, nhìn xem, những đoá hoa thật đẹp- như là...như là muốn dùng thứ sinh mệnh ngắn ngủi của mình nhảy một điệu cuối cùng, đẹp đến khuyên nước khuyên thành..." Diệp Hàm Huyền nhàn nhạt nói, giọng nói đem theo chút tự giễu- là giễu cợt chính bản thân cô.

"Không sai, chí ít...nó có thể nhuộm thắm trái tim người ngắm. Vợ đừng suy nghĩ linh tinh, dù có bất cứ chuyện gì- chồng sẽ vĩnh viễn ở bên vợ, yêu vợ, tin tưởng vợ."

Kính Thiên Minh thâm tình nhìn Diệp Hàm Huyền nói. Nụ cười trên khoé môi thật đậm, thậm chí còn đẹp hơn những đoá hoa kia...

Tên gốc này phải tấn công, trái tấn công cô, vừa thả thính cô, vừa dùng cái bản mặt yêu nghiệt chết bầm kia dụ hoặc cô.

"Này, tính làm gì thế?" Diệp Hàm Huyền thấy Kính Thiên Minh đột nhiên tiến sát lại cô, cô trợn to mắt, tên gốc này!!! Muốn nhân cơ hội cường hôn cô! Sáng hôn, trưa cũng đòi hôn? Từ khi nào Diệp Hàm Huyền cô trở lên dễ dãi như thế?

"Tiểu Huyền Nhi..."

"Ah..."

Diệp Hàm Huyền bất ngờ, không tự chủ được đập đầu mạnh vào Kính Thiên Minh, quay sang thì thấy Tàn Cảnh Dật sắc mặt lạnh nhạt đứng đó từ khi nào.

"Haha...Dật..."

Khoé miệng Diệp Hàm Huyền co giật lên một chút nhưng vẫn cố tươi cười, cố không để lộ ra bộ dáng dầm phai phân của mình. Lão thiên a!

Còn gì đau khổ bằng lên lút yêu đương sau lưng anh trai và bị bắt gian tại trận! Cô có trăm miệng một lời cũng khó chối được...

"Tiếp tục, anh đang xem dở." Tàn Cảnh Dật dường như không nhận ra mình là kì đà, là kẻ chia rẽ uyên ương, tự cho mình là đúng.

"Anh..." Diệp Hàm Huyền dở khóc dở cười.

Kính Thiên Minh một bên cầm phần đứng nhìn vợ mình tươi cười nhìn nọt tên đàn ông khác. Người ta nói trên thế giới này tình địch đáng sợ nhất của một người đàn ông chính là người cha của cô gái anh ta yêu. Kính Thiên Minh anh may mắn, không gặp phải cha vợ máu chó! Cứ nhiên luật đòi nhân quả bù trừ. Không có chợ vợ ngang đường thì sẽ vui?

No no, còn một tên tình địch đáng sợ hơn- mang tên anh vợ! Kể này vừa lòng dạ hiểm độc, lại vừa có thể tùy ý khiến cho vợ anh nghe lời! Kính Thiên trước nay luôn tự phụ mình tâm đen thứ hai, tuyệt không ai dám chen thứ nhất...

Xem ra, bây giờ phải xem xét lại.

"Không biết xấu hổ!" Kính Thiên Minh không hề nể nang, liếc xéo Tần Cảnh Dật một ánh mắt cảnh cáo.

Lời vừa nói xong thì chân anh truyền đến cảm giác đau đớn, vợ yêu lại dẫm mạnh vào chân anh với ý tứ cảnh cáo: anh còn không mau ngậm miệng cho tôi? Kính Thiên Minh lại một lần nữa tự hỏi rốt cuộc trong lòng vợ yêu, anh có bao nhiêu phần trọng lượng?

Lần trước là vị đại phật Nhưặc Băng kia thì thôi đi, lần này lại thêm một Tần Cảnh Dật! Rõ ràng khi này vì để cô vui mà anh lập tức điều động người gấp, gom một lượng lớn hoa từ đồng ở các nước Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản, lại điều thêm mười chiếc máy bay chuyên dụng, mới tạo lên cơn mưa hoa đẹp đến vậy!

Không chiếm được trái tim mỹ nhân thì thôi, ít nhất cũng phải thom thom sờ sờ một chút chứ!

Tần Cảnh Dật, chờ khi anh theo đuổi ai, tôi sẽ phá hư tới cùng! -Kính Thiên Minh nghiêng răng nghiêng lợi thè thốt trong lòng.

"Xong rồi sao?" Tần Cảnh Dật cao giọng hỏi, làm cho người ta không rõ ý tứ bên trong.

"Anh, em đói, em còn chưa ăn. Chắc anh cũng chưa có gì vào bụng, haha...Đi, anh em ta đi tâm sự." Diệp Hàm Huyền nhanh chóng đổi chủ đề, thân thiết cầm lấy cánh tay Tần Cảnh Dật nhìn vợ.

"Còn chồng thì sao?" Kính Thiên Minh mỉa mai hỏi.

Còn anh ta thì sao nhỉ? Diệp Hàm Huyền quay sang xin chỉ thị của Tần Cảnh Dật, chỉ thấy anh gật nhẹ, ý muốn tùy cô quyết.

"Nể tình anh vừa này, miễn cưỡng cho anh đi cùng đấy!"

Kính Thiên Minh cười "haha..." là miễn cưỡng! Vợ chồng đi ăn cơm với nhau cũng phải miễn cưỡng sao?

Tuy chạnh lòng anh vẫn lui thủi theo sau...

Diệp Hàm Huyền trong lòng thấy áy náy vô cùng, đang suy nghĩ vẫn vợ thì Tần Cảnh Dật ho nhẹ, cô cười ngọt nhìn anh, "Anh thích nhất anh lâu, chúng ta làm một nồi lẩu..."

"Ừ." Tần Cảnh Dật lạnh lùng nói. Thình thoảng anh quay lại đằng sau nhìn Kính Thiên Minh trêu tức, bộ dáng gọi đòn vô cùng!!!

Tiểu tử này muốn tranh em gái với anh? Hãy còn khuya lắm! Phải để tên này đi xem bộ dáng anh em hai người thân thiết tình sâu nghĩa nặng! Hắc hắc, hình như mùi dấm chua ngày càng nồng nặc...

Kính Thiên Minh thề, thù ngày hôm nay, mai sau anh không trả, anh mạng họ Tần thì hơn! Nếu mà Thiên Dương- em gái anh còn sống thì hay rồi! Anh nhất định sẽ hành tên em vợ sống đi chết lại cho thỏa nỗi lòng! Vì thế mọi đau khổ của Mạc Tu Nghiêu sau này, đều do một tay Tần Cảnh Dật mà ra...

.....

Khi ba người vừa mới dùng bữa xong thì có cuộc gọi gấp đến Tần Cảnh Dật, họ nhanh chóng quay lại bệnh viện. Vừa vào tới hành lang Diệp Hàm Huyền đã nghe thấy tiếng Tần phu nhân sung sướng nói với bác sĩ, "Bác sĩ, chúng tôi đã tìm được nhóm máu phù hợp với con gái tôi rồi, trăm sự nhờ ở ông."

Vị bác sĩ trung niên thụ kinh nhược sùng, thật thà nói với, "Tần phu nhân ngài đừng khách sáo, cứu người là nghĩa vụ cứu người là nghĩa vụ của người hành y chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức không phụ lòng gia đình."

"Được..."

Tần lão gia lúc này mới nhận thấy sự xuất hiện của Diệp Hàm Huyền, ông không vui nói, "Đã đi rồi sao còn quay lại? Không phải cô luôn mong Dung Nhi nhà chúng tôi chết sớm sao?"

Ha? Đấy lòng Diệp Hàm Huyền dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn không kim được mà nói lên, Dung Nhi nhà chúng tôi...Phải rồi, họ là gia đình, còn cô? Chỉ là con riêng, chỉ là người dưng nước lã mà thôi!

"Tần lão gia, tôi quay lại đương nhiên có mục đích của riêng mình, chẳng hạn nếu cô ta không qua khỏi thì ông sẽ chia cho tôi bao nhiêu phần trăm tài sản?" Diệp Hàm Huyền ngẩng cao đầu cười nói.

Đối với giọng điệu lưu manh tham tiền như mạng của Diệp hằm Huyền, Tần lão gia khinh bỉ hừ lạnh, quay đầu không thèm nhìn về phía cô.

Chợt chuông điện thoại Tần Cảnh Dật vang lên phá tan bầu không khí lạnh băng.

"Alo...Dật...Là tôi...Có chút việc gấp tôi cần nói với cậu..."

"Chờ tôi xù..."

Nói đoạn Tần Cảnh Dật tắt điện thoại, gật đầu với mọi người ra hiệu có chút việc.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chuyện xưa Tần Gia. Vợ phải bảo vệ chồng đó!

Tần lão gia thấy vậy không vui nói, "Em gái đang nguy kịch nằm đó, thân anh trai lại bằng quang không ở đây lo liệu, mà đi đâu chứ?"

Tần Cảnh Dật cười tà mị, bí hiểm nói, "Cha yên tâm, trước giờ con không làm chuyện thừa thãi, cha đợi "kinh hi" từ con trai đi!"

Nói xong Tần Cảnh Dật quay lưng đi thẳng, Tần lão gia cũng không nói được gì thêm, dù thế nào ông vẫn luôn tin tưởng vào đứa con trai này của mình, trước giờ làm việc đều có chừng mực. Hơn nữa đứa con trai này chính là niềm tự hào nhất không chỉ của bản thân ông mà còn cả Tần gia. Từ nhỏ đã thông minh xuất chúng, là thiên tài trong thiên tài. Nay dù mới ba mươi tuổi nhưng đã lên tới quân hàm Thượng tướng, điều động cả quân đội, nắm trong tay an ninh của cả quốc gia.

Tần gia là hậu duệ Tần Thủy Hoàng- vị hoàng đế đầu tiên của Trung Hoa, qua hơn hai nghìn năm, tuy không giữ được cơ nghiệp tổ tiên để lại nhưng các thế hệ Tần gia đều anh tuấn, kiệt xuất. Từ đời ông nội của ông đã bắt đầu nắm vai trò chủ chốt trong quân đội. Mà ông khi còn trẻ dù không bằng Cảnh Dật, nhưng cũng là Thiếu tướng hào hoa, là người tình trong mộng của các cô gái khắp Trung Hoa.

Tần lão gia quay sang nhìn Tần phu nhân, người bạn già của mình, tự hỏi từ bao giờ hai người đã xa cách như thế? Ngồi gần nhau cũng không nói nên lời...

Từ bao giờ ư?

Ông quay đầu nhìn hàng liễu xanh ngắt một màu xa xa, chuyện cũ hai mươi năm trước lần lượt tái hiện...

.....

Năm 15 tuổi, Tần Chi Lăng đi du học nước ngoài, cô bé hàng xóm nhà bên khóc sướt mướt khóc chết đòi anh ở lại.

"Lăng ca, anh đừng đi, Nhiên Nhi hứa sẽ ngoan, sẽ nghe lời anh mà..."

"Nhiên Nhi ngoan, anh đi một thoáng là về...."

Nguy Yên Nhiên mếu máo nói,

"Lăng ca ca, em..em nhường vị trí chính phụ lại cho anh đấy! Anh về nhanh nhé! Không người ta sẽ cướp anh đi mất."

Tần Chi Lăng trong lòng không để tâm lời cô bé nói, Nhiên Nhi là fan cuồng phim kiếm hiệp, chắc con bé học mấy câu sướt mướt đó từ bộ phim nào rồi! Anh xoa đầu dỗ dành cô bé, "Nhiên Nhi ngoan, chờ anh trở về nhé!"

Cô bé có má lúm đồng tiền ở má trái, đôi mắt tròn xoe "chu" một phát lên cánh môi anh.

Cả người Tần Chi Lăng như có dòng điện chạy qua, ngây người như phỗng đứng tại chỗ, rồi vội đẩy cô bé ra, lạnh lùng nói, "Ai dạy em mấy cái hả?"

Thủy Yên Nhiên chớp chớp đôi mắt không hiểu tại sao Lăng ca lại tức giận như thế? Không phải trong phim cô xem các cô gái đều làm như thế với các chàng trai sao? Cô cũng mười một tuổi rồi đó nha! Đâu phải con nít không biết gì? Mấy đứa bạn của cô người ta còn có bạn trai hết rồi kia!

"Em...em..."

Vài giọt nước mắt đã lăn xuống má phúng phính cô bé, mọi lần cô khóc Lăng ca sẽ bỏ qua hết tất cả lỗi lầm cô gây ra, hơn nữa còn dỗ dành cô...

Chỉ tiếc lần này Tần Chi Lăng dầu muối không ăn, mặt lạnh không liếc Thủy Yên Nhiên dù chỉ một cái.

Có cái đầu nhỏ nhỏ dụi dụi vào cánh tay của anh, nũng nịu nói, "Lăng ca ca sắp đi rồi, đừng giận Nhiên Nhi mà."

Tần Chi Lăng cũng không giận dai nữa, nghiêm túc hỏi Thủy Yên Nhiên, "Nói thật cho anh biết em đã làm như này với mấy người rồi hả?"

Đối mặt với ánh mắt sắc bén từ Tần Chi Lăng, cô bé Thủy Yên Nhiên bật khóc lớn, "Em không có mà Lăng ca, ngoài anh trai em, em không làm như vậy với ai cả..."

Tâm tình Tần Chi Lăng thoáng chốc dễ chịu hơn hẳn, anh hài lòng gật đầu. Chờ đã, anh trai em? Vậy tức là ngoài anh ra vẫn còn tên kia?

"Không được, dù là anh trai em cũng không được, Nhiên Nhi ngoan, từ giờ chỉ được hôn mình anh thôi nhé!"

Cô bé Yên Nhiên dù còn rất nhiều thắc mắc trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Dạ...Nhưng anh phải nhớ về sớm đó nhé!"

Mười hai năm sau gặp lại,

"Anh mà là Tần thiếu tướng á? Có đùa không vậy? Thật khác xa với tưởng tượng của tôi." Thủy Yên Nhiên tròn mắt không tin nói, đáy mắt còn hiện rõ sự nghi ngờ không che dấu.

Tần Chi Lăng nhìn cô bé hàng xóm ngày nào còn không nheo đôi mắt công, giờ đã trở nên xinh đẹp như này. Anh mới đi nước ngoài du học có mười năm? Tiểu thanh mai này dám quên anh như thế?

"Trong tưởng tượng của em, anh như thế nào?"

"Ừm...Vai cao bảy thước, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt nghiêm nghị, da đồng rắn chắc, chứ không phải tiểu bạch thỏ như anh. Nói đi, ai sai anh tới giả mạo Tần thiếu tướng?"

Tần Chi Lăng phì cười, những lời cô ấy miêu tả rõ ràng là đang nói tên phạm phu tục tử nào đấy, chứ đâu phải Tần Chi Lăng hào soái ca anh đây?

Sau đó xảy ra thật nhiều chuyện...

Hai người vẫn nắm chặt tay nhau cùng vượt qua, kết hôn rồi sinh ra đứa con trai đầu lòng. Dù có chuyện gì xảy ra, mỗi khi thấy mặt mũi Tần Chi Lăng đều nói với Thủy Yên Nhiên, "Vợ phải bảo vệ chồng đó nha!"

Và chỉ cần một câu "Có vợ đây rồi!" từ cô ấy, mây lại tan, trời lại tươi sáng...

Chỉ là...

Tần Chi Lăng một đêm say rượu, ân ái cùng Diệp Phi Phi, vừa hay Thủy Yên Nhiên bước vào...

Mọi chuyện dường như diễn ra theo lập trình đặt sẵn.

Tần Chi Lăng đuổi Diệp Phi Phi- vốn là giúp việc Tần Gia, đi thật xa. Nhưng Thủy Yên Nhiên tâm tư đơn thuần trong sạch, khó lòng chấp nhận người chồng mình yêu duy nhất phản bội lại mình, từ đó lạnh tâm.

Không lâu sau Thủy Yên Nhiên mang thai đứa con thứ hai. Tần Chi Lăng vốn tưởng đây là ông trời giúp hàn gắn tình cảm vợ chồng, nhưng Diệp Phi Phi hôm đó đến chỗ mẹ Tần Lăng Chi cầu xin, nói rằng trong mình mang dòng máu Tần gia, nếu phu nhân không tin, đợi cháu sinh hạ đứa bé rồi đi xét nghiệm ADN. Chuyện đó như đá kích lớn giáng vào Thủy Yên Nhiên. Tần Chi Lăng nhất quyết bắt Diệp Phi Phi phá thai, chỉ có Nhiên Nhi là người duy nhất được mang thai đứa con của anh!

Phu phụ Tần gia chết không chịu, nếu lấy cái chết ra uy hiếp mới giữ lại cái thai trong bụng Diệp Phi Phi.

Vào hôm Thủy Yên Nhiên lâm bồn, Diệp Phi Phi vừa hay cũng có dấu hiệu sắp sinh. Tần Chi Lăng đang trên đường đến bệnh viện thì nhận tin khẩn cấp: Có vụ khủng bố ở trung tâm thành phố Bắc Kinh, cần anh đích thân chỉ đạo.

Khi trở về Thủy Yên Nhiên, Diệp Phi Phi đều đã mẹ tròn con vuông, vừa hay sinh ra hai bé gái. Hai ông bà Tần gia đã đặt tên cho hai cháu.

Con của Thủy Yên Nhiên lấy tên: Tần Gia Dung. Con của Diệp Phi Phi lấy tên: Tần Gia Huyền.

Tần Chi Lăng âm thầm lấy mẫu ADN của Gia Huyền, xét nghiệm. Đến khi dòng chữ 99,99% có quan hệ huyết thống đập vào mắt anh mới tin đó là con gái mình. Nhưng nó chính là vết nhơ trong cuộc đời anh, nó không xứng được mang họ Tần tôn quý. Chính tay anh đã đổi tên cho nó thành: Diệp Hàm Huyền!

.....

"Chúc mừng Tần lão gia, Tần phu nhân, bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch."

Bác sĩ từ trong phòng cấp cứu bước ra, hạnh phúc nói. Tần gia là gia tộc như thế nào chứ? Cứu được con gái họ, còn lo nữa đời sau?

Tần lão gia nắm chặt tay Tần phu nhân, cười lớn, "Nhiên Nhi, bà xem. Con của chúng ta sống rồi. Nhiên Nhi..."

Sự vui mừng được hiện rõ trên khuôn mặt phúc hậu của Tần phu nhân, nhưng bà vẫn lạnh nhạt rút tay ra khỏi bàn tay của Tần lão gia.

"Bệnh nhân sẽ sớm tỉnh lại trong vòng ba tiếng đồng hồ nữa. Chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân sang phòng bệnh, người nhà bệnh nhân có thể thay đồ sạch rồi vào thăm. Nhớ là giữ yên lặng."

"Được, được."

"Nhiên Nhi, chúng ta cùng vào..." Tần lão gia quay sang Tần phu nhân, giọng nói có chút thỉnh cầu.

Tần phu nhân không nói gì, bước vào trước, Tần lão gia cũng nhanh chóng theo sau...

"Em không vui khi cô ta sống? Nếu em muốn..." Kính Thiên Minh quan sát vợ yêu, lạnh lùng nói.

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, nhếch mép tạo thành độ cong hoàn mỹ, "Cô ta chết sớm thì mất vui quá! Tôi chơi còn chưa chán!"

Phải đó!!! Vợ anh phải mạnh mẽ như thế! Kính Thiên Minh dụi đầu vào ngực Diệp Hàm Huyền, kích động nói, "Vợ siêu ngầu nha!! Vợ phải bảo vệ chồng khỏi yêu nữ Tần Gia Dung đó đó!"

"Ủm..."

"Ah...Dậy, Tần Gia Dung đã tỉnh lại, anh vào thăm cô ta đi!"

Tần Cảnh Dật vừa quay lại, quan sát Diệp Hàm Huyền thật kỹ, mọi nghi vấn trong lòng anh...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Diệp Hàm Huyền, em là đồ Ngốc!

"Dậy...?" Với một Dậy ca thất thần, nhìn cô chăm chăm như thế Diệp Hàm Huyền quả thật có chút không quen.

Thanh âm trong trẻo của Diệp Hàm Huyền làm Tần Cảnh Dật sực tỉnh, anh cười hỏi, "Em có muốn vào cùng không?"

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, từ tốn đáp, "Vậy anh mau chóng vào đi, bên phía Cục tình báo có chút chuyện, em phải đi ngay bây giờ. Dù sao cô ta cũng tỉnh lại rồi!"

"Ủm. Anh vào trước nhé!"

Đội khí bóng lưng cao lớn của Tần Cảnh Dật khuất dần sau cánh cửa, Kính Thiên Minh mới lên tiếng, giọng nói có chút không nỡ, "Vợ phải đi ngay sao?"

"Tôi phải đi rồi, có thể đêm nay sẽ về muộn." Diệp Hàm Huyền bất đắc dĩ nói.

Ngày hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện, cô quả thực có chút mệt mỏi, nếu có thể ôm tên ngốc này, ầm ập ngủ một giấc thì tốt biết bao. Nhưng còn rất nhiều việc đè nặng trên lưng cô, cô không buông được cũng không bao giờ buông được.

Người nằm trong kia- kẻ thù giết mẹ cô, còn sống! Một ngày nào đó cô ta sẽ phải trả giá cho những tội ác của mình!

Kính Thiên Minh đứng ngay bên cạnh Diệp Hàm Huyền, là người đứng đầu trong giới hắc đạo, anh có thể thấy rõ thù hận, sát ý nồng đậm trong mắt vợ yêu. Anh thừa khả năng trả thù giúp cô ấy! Nhưng tính cách của Diệp Hàm Huyền anh hiểu rõ, cô ấy tuyệt đối không muốn người khác nhúng tay vào việc của mình, đừng nói là nhận ân tình của người khác.

Nếu anh giúp cô ấy, cô ấy sẽ cả đời bên anh mãi mãi không rời- nhưng sẽ chỉ coi anh như ân nhân mà cung phụng.

Diệp Hàm Huyền à, sao em lại ngốc thế chứ? Chẳng phải có anh là chồng hay sao? Việc gì cũng giấu kỹ trong lòng, cũng tự làm một mình, em hay là không muốn liên lụy đến anh, hay là không tin tưởng anh?

"Vợ...."

"Đi nhé! Bái bai cưng." Diệp Hàm Huyền chợt nhận ra mình quá thất thố, cô không được phép bộc lộ vẻ yếu đuối trước mặt người khác, nhanh chóng thu lại sát khí, cười tươi với Kính Thiên Minh. Trước khi đi còn không quên bẹo má trên ghẹo anh.

.....

Phòng bệnh.

Tần Gia Dung vừa tỉnh dậy, cơ thể gầy gò, trên cánh tay nhỏ bé đầy rẫy những vết chàm màu đỏ do kim tiêm để lại, sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống vô cùng.

"Ba, mẹ, anh..." Tần Gia Dung giọng nói nhỏ hơn muỗi đốt, thều thào nói không ra lời.

"Không sao rồi Dung Nhi, có mẹ ở đây, có mẹ ở đây!" Tần phu nhân không kìm được xúc động khi con gái mới từ chỗ tử thần trở về.

Tần lão gia dù vẻ mặt nghiêm khắc nhưng giọng nói có chút nhen nhào. Câu sau đột nhiên trở lên nghiêm nghị, lạnh lẽo vô cùng. "Còn có ba nữa, ba sẽ bảo vệ thật tốt Dung Nhi. Kẻ gây ra mọi chuyện này ba sẽ xử lý, khiến Dung Nhi của ba chịu uy khuất."

Tần Cảnh Dật nhận thấy sát ý trong lời người cha của mình, anh khẽ nhủ mảy. Anh hiểu rất rõ cha mình, vì mẹ ông có thể làm tất cả mọi việc. Gia Dung lại là con gái của hai người, Gia Dung như ngày hôm nay đều do một tay Tần lão gia chiều hư.

"Cha, mọi chuyện đều do con tự mình chuốc lấy, không liên quan tới người khác...." Tần Gia Dung yếu ớt lắc đầu.

Đưa con gái này, ông còn không hiểu hay sao? Rõ ràng là muốn bao che cho đôi cầu nam nữ kia, Tần lão gia hừ lạnh, "Con không cần ngụy biện cho chúng. Cứ yên tâm dưỡng bệnh, mọi chuyện có người cha này làm chủ."

"Cha, đừng mà. Nếu cha làm gì anh ấy...Con sẽ không sống được..."

"Uổng cho con một lòng si tình, đưa con gái tiểu tam kia có gì tốt mà nó si mê, bỏ rơi con!" Tần lão gia trầm giọng nói.

Tần Gia Dung cố gắng giấu sự vui sướng trong lòng, khóc lóc, "Không cha..."

"Được rồi! Con chịu khó dưỡng bệnh. Cha đi có chút việc."

Tần lão gia phất tay rồi ra ngoài. Có những chuyện nhất định ông phải làm để bảo vệ đứa con gái duy nhất này!

"Anh..." Tần Gia Dung yếu đuối quay ra nhìn Tần Cảnh Dật. Đây là thời cơ tốt nhất để cô tranh thủ sự đồng tình, thương hại từ người anh trai lạnh lùng này.

Nhưng đổi lại chỉ là ánh mắt vô cảm hờ hững từ Tần Cảnh Dật. Đối diện với đôi mắt phượng sắc bén thâm thúy kia, Tần Gia Dung sòn gai ốc, cô có cảm giác lớp nguy trang của mình bị đôi mắt kia xuyên thấu.

Tại sao? Cô đã bệnh ra nông nổi này, vẫn không nhận được sự yêu thương, cưng chiều từ anh ấy?

Diệp Hàm Huyền có gì tốt?

"Mẹ ra ngoài chút được không? Con muốn nói chuyện riêng với Gia Dung."

.....Còn...

^^ mọi người muốn truyện dài hay ngắn ạ? Cầu ý kiến ~~~

150 sao ta ra tiếp ạ.

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nguy hiểm cận kề

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ Cảnh Dật chịu nói chuyện riêng với Dung Nhi, ngay cả ăn cơm cùng bàn cũng rất hiếm, đây là cơ hội tốt để hai anh em bồi dưỡng tình cảm, vì thế Tần phu nhân vui mừng khôn xiết, xem ra sau lần này Cảnh Dật đã không còn thành kiến với em gái nó. Đối với một người mẹ, không có gì hạnh phúc hơn con cái hoà thuận, yêu thương lẫn nhau, Tần phu nhân gật gật đầu,

"Được. Được, mẹ ra trước, hai đứa nói chuyện đi."

"Cạch..." Cửa phòng từ từ khép lại, bên trong chỉ còn hai người Tần Cảnh Dật và Tần Gia Dung.

Tần Gia Dung cũng nghĩ là Tần phu nhân, nghĩ rằng Tần Cảnh Dật muốn bồi đắp tình cảm thân nhân, nhưng đợi mãi không thấy anh mở lời, đáy lòng cô bỗng thấy bất an. Tần Gia Dung đành phải bắt chuyện trước, "Dật à, em thực sự không sao, thật đấy!"

"Ừm." Tần Cảnh Dật lạnh nhạt đáp.

"Thời gian qua anh có khoẻ không?" Tần Gia Dung thuận miệng hỏi, lời nói ra cô lại thấy nực cười, anh em ruột không bằng người dung nước lã.

"Ừm."

Đôi mắt đẹp của Tần Gia Dung đã chớm lệ. Tuy Tần Gia Dung không thuộc hàng đại mỹ nữ khuynh nước khuynh thành như Diệp Hàm Huyền, nhưng ở cô ta trời lại phú cho vẻ dịu dàng, khuôn mặt hiền thực, ôn nhu từ trong xương cốt, luôn dễ dàng chiếm được hảo cảm từ người khác. Đặc biệt là nam giới, khi khóc thì như lệ hoa đào vũ, khiến người ta không kìm được lòng muốn ôm ấp che chở.

"Dật, Dật, anh là anh trai ruột thịt cùng cha cùng mẹ với em. Tại sao anh luôn lạnh nhạt với em?"

Tia sáng lạnh xẹt nhanh qua mắt phượng của Tần Cảnh Dật rồi biến mất, phẳng lặng như hồ sâu không đáy.

"Cô nghĩ sao?" Tần Cảnh Dật không trả lời, hỏi ngược lại Tần Gia Dung.

Khuôn mặt Tần Gia Dung đỏ ửng, xấu hổ vô cùng, cô lúng túng nói, "Em...Em không biết."

"Tôi thường nghe người ta nói máu mủ tình thâm, giữa thân nhân sẽ có cái gọi là giác quan thứ sáu hay thần giao cách cảm..."

Nói nửa chừng Tần Cảnh Dật đứng thẳng dậy, sai chân bước về phía cửa sổ, nhàn nhạt nói tiếp, "Em gái ruột thịt cùng cha cùng mẹ của tôi à? Tôi không cần nói cô cũng sẽ hiểu tôi nghĩ gì đúng không?"

Thân thể Tần Gia Dung bỗng giật mạnh, cô không thể kiềm chế nỗi sự run rẩy của bản thân...May mà Tần Cảnh Dật đang quay lưng lại, nếu không anh đã nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi của Tần Gia Dung.

Không lẽ anh ta đã biết rồi sao? Anh ta biết cô không phải con ruột mẹ và cha? Mà là con khốn Diệp Hàm Huyền kia?

Tần Gia Dung lại lắc đầu phủ nhận, không! Không thể nào! Chuyện này ngay cả cha cũng không nghi ngờ, anh ta sao có thể biết được chuyện đời trước?

"Anh..."

Tần Cảnh Dật bất ngờ quay người lại khiến Tần Gia Dung càng thêm sợ hãi. Bàn tay nắm chặt trong chăn đã ướt đầm mồ hôi.

"Tôi sẽ buồn nếu em gái tôi không hiểu tôi đấy! Em có biết tôi đã cực khổ tìm máu để cứu em như thế nào không?" Tần Cảnh Dật rầu rĩ nói, khuôn mặt luôn lãnh đạm rất khó để người ta phân biệt ra cảm xúc.

Tần Gia Dung nghe xong lại càng hoảng loạn hơn. Tại sao ba mẹ không nhắc gì tới vụ kiểm máu? Nhóm máu, ADN chính là bằng chứng chính xác tuyệt đối về việc xác định thân nhân. Không lẽ cô lộ rồi...

Vậy mọi công sức bao năm qua của cô sẽ sao? Không, không thể nào!

"Em quá thật ồm không nề, xem sắc mặt này thật không ổn chút nào nha, để anh gọi bác sĩ..."

"Ah...Không cần, không cần đâu anh. Em không sao mà." Tần Gia Dung cố nặn ra nụ cười đẹp nhất, vừa tự cố gắng trấn định bản thân, vừa tìm đối sách.

"Chắc em mới tỉnh dậy nên cơ thể có chút không khoẻ đó anh!"

Tần Cảnh Dật có vẻ không tin lắm, hỏi lại, "Thật không đó?"

Tần Gia Dung nũng nịu nắm lấy bàn tay Tần Cảnh Dật, nói, "Anh đang quan tâm em gái đúng không?"

Mây Tần Cảnh Dật khẽ nhủ lại, thể hiện tâm trạng anh không vui, anh rút bàn tay ra khỏi tay Tần Gia Dung.

"Vậy anh đi trước."

Rồi lạnh lùng sai chân ra khỏi phòng, bóng dáng cao lớn vững chãi của anh cứ như thế khuất dần.

"Rầm."

Đến khi cửa phòng đóng chặt lại Tần Gia Dung mới dám thở mạnh. Bầu không khí khi nãy thật đáng sợ. Tần Gia Dung chưa bao giờ cảm giác run sợ đến

thế! Người anh trai này... Tần Gia Dung sợ, hơn nữa còn kiêng kị, bởi anh ta quá thông minh, quá sắc bén- như nhìn thấu linh hồn của cô vậy.

Không được! Tần Gia Dung ngồi bật dậy, lê từng bước ra tủ đồ bệnh nhân, lục lọi một hồi cũng tìm thấy điện thoại, lấy trong túi ra một chiếc Sim, thay vào rồi mới ấn số điện thoại quen thuộc.

Tần Gia Dung chưa bao giờ dám buông lỏng tinh thần, luôn phòng ngừa mọi điều. Mỗi lần gọi cho người này, cô đều phải thay Sim mới, gọi xong lại bỏ Sim. Đề phòng có người nghe lén điện thoại. Nhất là Tần Cảnh Dật, anh ta là Thượng tướng chỉ huy quân đội, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn!

"Giờ mới gọi cho tôi quá trễ không?" Đầu bên kia điện thoại giọng nói có chút mỉa mai.

"Tôi...Tôi xin lỗi. Do tôi sơ suất, tôi..."

"Cô cứ diễn trọn vai của mình đi! Mọi việc tôi đã lo liệu xong xuôi, thẳng ranh họ Tần cũng cáo già đấy. Cho người đi xét nghiệm ADN. May tôi đã chuẩn bị sẵn. Không cô không sống được đến bây giờ đâu!"

Nghe xong đáy lòng Tần Gia Dung khẽ thở phào một trận, liên tục rói rít, "Cảm ơn ngài Cyril, cảm ơn ngài..."

"Cô tốt nhất cẩn thận cho tôi. Nếu không..."

Dù cách hàng ngàn cây số nhưng Tần Gia Dung cũng có thể cảm nhận được sát khí, sự lạnh lùng từ người kia, cô một dạ hai vâng thề thốt.

Diệp Hàm Huyền, tất cả đều do mây mà ra.

Nhưng lần này tao phải nói lời vĩnh biệt tới mây rồi...

....

Cùng lúc đó Diệp Hàm Huyền đang uể oải ngồi trên bàn làm việc tập hợp, phân loại các thông tin. Ngồi không một chỗ như này thật không hợp với cô, cô vẫn là thích làm nhiệm vụ hơn, kích thích mới thú vị.

"Cốc...Cốc..."

"Mời vào."

Vừa ngẩng đầu lên thì Diệp Hàm Huyền thấy Vũ Minh Hạo đang bước vào, anh một thân tây phục, đẹp trai như thường, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

"Phía bắc biên giới có nhiệm vụ gấp. Đích thân ngài tổng thống vừa ra lệnh, anh phải xử lý vụ này, và thêm một người nữa là em. Chúng ta cần đi ngay bây giờ."

Cmm!

Cô vừa than nhảm chán, không có gì kích thích, ông trời liền đem đến đặc ân to lớn nhường này?

Vụ gì cần đích thân cục trưởng cục phó ra tay thì tuyệt đối không đơn giản. Đây chắc chắn là nhiệm vụ cấp SSS con mẹ nó rồi..

"Đi thôi!"

Vũ Minh Hạo thấy cô thoáng ngẩn người, nắm lấy bàn tay cô kéo nhanh đi.

"Gấp thế cơ á?"

"Trục thẳng của chính phủ hai phút nữa sẽ có mặt trên sân thượng."

Diệp Hàm Huyền cứ thế bị người ta lôi đi như chú cún con. Đến khi lên đến sân thượng, nghe thấy thanh âm ồm ồm của máy bay trực thăng trên đỉnh đầu, coi mới tỉnh ngộ.

"Trục giác của em kém trước nhiều rồi!"

"Haha...." Diệp Hàm Huyền cười khan đáp.

Làm việc vì quốc gia, cô không ngần ngại, sợ hãi bất cứ điều gì, chỉ là có chút luyến tiếc...

Không thể gặp tên ngốc kia, rồi tạm biệt, dặn dò vài câu?

Sân thượng lộng gió.

Phía chân trời tia nắng mặt trời đang tắt dần. Hoàng hôn đã tàn...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thiên lão đại- Trùm mafia hay diễn viên showbiz của năm?

Ngồi trên trục thẳng Diệp Hàm Huyền ngắm nhìn thành phố bên dưới. Trời sẫm tối các trung tâm thương mại, khu mua sắm đã lên đèn sáng rực. Vô số màu sắc, âm thanh huyền ảo đã tạo lên một Đê Đô nhộn nhịp, tấp nập. Rất lâu rồi Diệp Hàm Huyền mới có cảm giác mình cao lớn đến thế! Thành phố dưới kia thật nhỏ bé biết bao.

Nơi đó có người chồng đang chờ cô về, có lẽ anh ta còn làm bữa tối đợi cô, có lẽ anh ta sẽ đi ngủ trước, hoặc cũng có thể ngồi chờ cô về. Trước đây khi làm nhiệm vụ, Diệp Hàm Huyền đều không vướng bận điều gì. Bởi lẽ mẹ cô rất yêu tổ quốc, chính bà đã khích lệ cô theo quân đội, người anh trai thương cô nhất cũng làm trong quân đội. Cô dù hi sinh vì quốc gia cũng không có gì đáng ngại.

Mà giờ đây trong tim Diệp Hàm Huyền cảm giác có chút vẩn vương với nơi này. Là vẩn vương với người hay cảnh, có lẽ bản thân cô đã biết đáp án. Chợt cô nhớ ra chưa thông báo với tên ngốc đó, Diệp Hàm Huyền vội tìm điện thoại trong túi, ấn mục đầu tiên trong danh bạ. "Chồng yêu của Huyền"

Chưa kịp ấn nút gọi thì Vũ Minh Hạo đã gờ tay ngăn cản, "Đây là nhiệm vụ cơ mật quốc gia. Tuyệt đối không được tiết lộ cho bất kì ai. Anh không nghĩ em sẽ quên nguyên tắc."

Diệp Hàm Huyền nhũn mày nói, "Em tự có chừng mực. Sẽ không tiết lộ gì."

"Em gửi tin nhắn đi, gọi điện sẽ nghe thấy âm thanh của trục thẳng."

Diệp Hàm Huyền dù không muốn nhưng lời Vũ Minh Hạo nói rất đúng. Cô đành phải quay người lại, che điện thoại rồi soạn một tin nhắn gửi đến Kính Thiên Minh, "Vợ có việc gấp phải làm trong mấy ngày. Sẽ về sớm a~ đừng đợi nha chồng! ^^~ sẽ bồi tội với chồng sau, yêu yêu."

Viết tin nhắn sến sẩm thế này tự bản thân Diệp Hàm Huyền cũng thấy nổi cả da gà. Đành vậy! Để đỡ cho tên chồng ngốc kia không buồn chán mà thương tâm. Khi về cô không muốn thấy vẻ mặt đura đám đầu!

"Che gì chứ? Còn tưởng anh không thấy em gửi cho cái người "chồng yêu của Huyền" à? Cái tên sến sẩm ý, một người không có tế bào lãng mạn như em sao có thể nghĩ ra được! Chắc hẳn ta tự đặt rồi!"

Với câu nói này của Vũ Minh Hạo, Diệp Hàm Huyền đánh cho anh ta nghìn like, quá chuẩn đi! Do tên ngốc kia lấy điện thoại của cô rồi tự biên tự diễn, còn sống chết cảm cô đổi tên...

"Em tắt nguồn ngay đi, đề phòng có người dò GDP điện thoại, vị trí của chúng ta phải tuyệt đối cơ mật."

Người này cũng quá cẩn thận đi! Dù sao tên ngốc kia làm được cái gì chứ? Không lẽ thuê hacker tìm vị trí của cô rồi cấp mông đi theo? Haha chuyện này cũng khôi hài quá đi! Tuy vậy Diệp Hàm Huyền vẫn biết điều tắt nguồn di động.

Nghĩ đến tên chồng cô lại bật cười, khoe môi tạo thành đường vòng cung hoàn hảo.

Ấy gu...Không được rồi!

Cô không thể bỏ xác nơi biên giới được, nhất định phải quay về rồi! Không Tần Gia Dung kia sẽ chiếm tiện nghi lão chồng cô mất!

Bản thân Diệp Hàm Huyền đang chìm đắm trong suy nghĩ lại không biết, Vũ Minh Hạo thất thần vì nụ cười của cô hồi lâu, anh tự lẩm bầm trong đầu, "Huyền Nhi à, em ác biết chừng nào! Đã nở cướp mất trái tim anh tại sao không yêu anh?"

Nhưng mà... Vì nụ cười khuynh thành trên môi em, anh cam tâm làm tất cả..."

.....

Kính Thiên Minh vừa chuẩn bị xong bữa tối thịnh soạn. Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra khuôn mặt hạnh phúc của vợ yêu khi đứng trước bàn ăn này, và có thể sẽ thưởng cho anh một nụ hôn và một đêm xuân chẳng hạn...

"Ting..." Chuông điện thoại kêu vang, Kính Thiên Minh hí hửng cầm điện thoại lên. Sau khi đọc xong thì sắc mặt anh đen như đất nòi, trên trán còn nổi lên từng vạch!

Chuyện này chắc chắn do thằng cha Vũ Minh Hạo kia bày trò chia uyên rẽ thủy vợ chồng anh rồi! Hừm!

"Điều động hacker giỏi nhất trong tổ chức, tìm nơi phát ra GDP của di động vừa gửi tin nhắn cho tôi! Mười phút!"

"Tuân lệnh lão đại!"

Kính Thiên Minh bức bối ngồi xuống ghế nhìn bàn ăn thịnh soạn nhưng trống vắng. Trước đây luôn như thế, trong biệt thự rộng lớn này anh luôn cảm thấy trống trải, cô đơn. Vợ yêu đến đã lấp đầy trái tim anh- và cả khoảng trống cô đơn của nó.

"Ting toong..." Tiếng chuông cửa kêu lên khiến cơ mặt đang nhả lại của Kính Thiên Minh dãn ra một chút. Chắc là vợ yêu đã về!!!!

"Vợ...Vợ...Chồng đợi chờ mãi. Hic...Một lúc không gặp tưởng chừng ba thu..." Kính Thiên Minh tiếp tục bộ dáng ngây thơ như thường nói.

Đến khi cánh cửa mở ra, Kính Thiên Minh ngã quỵ. Khuôn mặt lạnh như quan tài của lão anh vợ Tần Cảnh Dật...

Mẹ kiếp! Đã không phải vợ yêu thì thôi, lại còn đem cái bản mặt tựa như cả thế giới mắc nợ mình này của anh ta, thật là xui xẻo!

"Còn không mời tôi vào nhà?"

Kính Thiên Minh dù không muốn nhưng vẫn phải làm ra tư thế "mời", rồi cúi đầu chào Tần Cảnh Dật.

"Anh à? Haha...Vợ em mấy hôm nữa không về, hay là anh đến chơi sau?"

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tần Cảnh Dật chột nheo lại, không có lấy ánh sáng nhu hoà như khi đứng trước Diệp Hàm Huyền, nếu có cũng chỉ là lạnh lùng, nghiêm nghị, âm ngoan, giống như nước sông băng giá, trong ngày trời đông giá rét- lạnh đến thấu xương.

Thật là đồ hai mặt! Thiên Ân gọi là Tần tiện nhân thật không sai!

Vì thế tạo thành tình huống, Tần Cảnh Dật lạnh lùng đi trước, Kính Thiên Minh niêm nở đi sau...

"Mời anh ngồi chơi."

Tần Cảnh Dật không dừng ở ghế sofa mà hướng vào phía phòng bếp, thản nhiên như nhà mình nói, "Dùng bữa với em rồi một hôm cũng không tệ!"

Kính Thiên Minh tự hỏi mình liệu có phải tai anh đầy rẫy nên nghe nhầm? Đây đều là món ăn anh bao công chuẩn bị cho vợ yêu mà!!!

"Ngồi xuống lấy chai rượu ra đây đi!"

Kính Thiên Minh cố hết sức nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất nói, "Em không biết uống rượu...."

Tần Cảnh Dật cười như không cười nói, gật gật đầu như đã hiểu vấn đề nói, "Vậy không làm phiền nữa, chờ hôm nào Huyền Nhi về, anh em tôi làm một bữa chiêu đãi em cũng không tệ!"

Trong lòng Kính Thiên Minh nguyên rủa tên anh vợ này hàng ngàn lần! Âm hiểm! Quá âm hiểm! Chờ anh bắt được thóp của anh ta xem!

"Đề em đi lấy."

"Trước mặt tôi cậu không cần phải giả ngốc đâu! Thiên lão đại nhì? Trùm mafia à? Hay diễn viên showbiz của năm? Haha tôi rất thích bắt tội phạm..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37-1: Đêm sương biên giới

Bước chân Kính Thiên Minh khựng lại, tuy có chút bất ngờ nhưng không hề mang theo tia hoảng sợ nào, trái lại còn mang theo chết chóc. Anh không nói gì mà lại tiếp tục đi vào phía quầy bar, chọn trong tủ một chai rượu vang rồi tiến về phía bàn ăn, nhả nhả ngồi xuống.

"Oh...Chateau Marguax 1787. Không ngờ em rở tôi lại chịu chơi vậy đó! 500.000 USD nói uống là lấy ra uống liền!" Tần Cảnh Dật tán thưởng nói.

Kính Thiên Minh động tác thành thực rót rượu xuống ly, cười lớn nói, "Anh của Huyền Nhi cũng là anh của em. Ủa, lấy rượu quý ra mời anh cũng là lẽ thường đi!"

Nói xong anh đưa ly rượu về phía Tần Cảnh Dật. Tần Cảnh Dật nhận lấy ly rượu. Hơi rượu nồng đượm lan toả trong sống mũi, kích thích vị giác của hai

người đàn ông, họ mắt đối mắt nhìn nhau quan sát thật kỹ đối phương, tựa như con báo đêm ẩn nấp từ từ quan sát con mồi.

"Cạn ly."

"Cạn ly."

Hai người đồng thanh nói, cùng khi đó là thanh âm "Keng.." thanh thủy khi hai ly rượu thủy tinh va chạm nhau.

"Tôi nên nói sau với Huyền Nhi đây nhỉ? Rằng người chồng của nó không hề ngốc mà còn là trùm mafia hàng đầu thế giới. Vừa giàu, vừa có thế lực hơn ông anh nó đấy!" Tần Cảnh Dật dù rượu ngon đưa tới miệng cũng vẫn không quên nói chuyện "chính sự"

Kính Thiên Minh không hề nao núng, anh lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu đỏ sóng sánh theo từng động tác của anh trông tà mị vô cùng, anh chậm rãi nhả từng chữ, "Anh vợ đừng khiêm tốn thế! Chuỗi khách sạn năm sao, các khu resort nổi tiếng trên thế giới không phải là tài sản ngầm của anh hay sao? Thượng tướng đại nhân không hổ là thượng tướng đại nhân. Muốn gió được gió, muốn bão được bão. Con bé Thiên Ân hôm trước còn khen anh vợ có thân thể tuyệt đẹp cơ...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-2: Đêm sương biên giới 2

Bạch Thiên Ân? Tên này biết mèo con? Tần Cảnh Dật trong lòng sáng tỏ, bảo sao tên này không ngần ngại khi anh nói thân phận y, thì ra đã có sự chuẩn bị... Thiên lão đại Thiên gia quả nhiên không phải hư danh! Người này vì sao giả ngốc, vì sao tiếp cận em gái anh, quả thật là dấu hỏi lớn trong lòng Tần Cảnh Dật.

"Chi bằng chúng ta hợp tác làm một mẻ lớn đi!"

Kính Thiên Minh đang chờ Tần Cảnh Dật nói câu nói, tán thưởng đáp, "Không thành vấn đề! Giăng một lưới bắt gọn một mẻ!"

Ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, trong không khí dường như vang lên tiếng rầm rì của ánh chớp lượn lờ, như tiếng sấm rền nơi trên cao, âm vang của đất trời...

.....

11h đêm

Biên giới phía bắc.

Ở góc phía Tây của khu rừng, một đám người đang ngồi xung quanh ánh lửa. Cái lạnh của đêm thu núi rừng miền Tây thật chẳng dễ chịu. Nhất là khi họ vừa mới từ Đê Đô phía Nam âm áp bay tới đây. Sự thay đổi đột ngột của khí hậu, nếu là những người bình thường đã ngã bệnh không dậy nổi, nhưng năm người ngồi ở đây thì không thế. Họ đều là tinh anh trong tinh anh, những con át chủ bài đặc lực của chính phủ, tối mình trong lửa nóng, ngâm thân trong giá rét.

"Chúng ta ngồi thêm một lúc nữa." Vũ Minh Hạo là chỉ huy nhiệm vụ lần này, anh nghiêm nghị ra lệnh.

"Nhiệm vụ không được chậm trễ, chúng ta hành động luôn đi!" Diệp Hàm Huyền khuôn mặt vì rét mà đỏ ửng, không vui nói.

Vũ Minh Hạo còn định nói gì, lại chợt nhận ra Huyền Nhi đã từ lâu không còn là cô gái mới vào nghề cần anh che chở nữa! Anh gật đầu. Mọi người tự giác đeo balo quân dụng, một người dùng nước dập tắt đồng lửa. Ngay lập tức không khí đã lạnh lại càng thêm lạnh.

"Theo kế hoạch A mà làm. Nhiệm vụ lần này bằng mọi giá không được thất bại. Đã rõ chưa?"

"Rõ!" Tiếng hô liên thanh đồng loạt vang to. Họ đều phải hoàn thành và nhất định phải hoàn thành- vì những sinh mệnh vô tội, vì tổ quốc!

Năm người bí mật men theo con đường mòn biên giới, trực tiếp xâm nhập vào căn cứ địch, cài bom hẹn giờ, nếu thương lượng được thì không cần nổ mìn, nếu nhóm thành phần khủng bố kia không đầu hàng, nổ mìn! Đây là nhóm tội phạm đứng hàng đầu băng truy nã quốc tế, chúng đến đây chắc chắn có mục đích và sự chuẩn bị kỹ càng từ trước. Thế nên mới cần Vũ Minh Hạo và Diệp Hàm Huyền cùng ba người ưu tú khác phối hợp tác chiến.

"167 vĩ độ Đông. Chúng ta chia thành hai đội. Ba người một đôi đi theo cửa Nam, tôi và Diệp Hàm Huyền theo cửa bắc, theo kế hoạch mà làm!"

"Rõ!"

Đi được một đoạn, Vũ Minh Hạo quay sang nhìn Diệp Hàm Huyền nói, "Huyền Nhi, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, lúc đặt bom, em ở ngoài đội anh,

nếu quá năm phút không thấy anh ra thì em đi về trước báo cáo nhiệm vụ..."

Vũ Minh Hạo còn định nói thêm gì đó thì Diệp Hàm Huyền ngắt lời anh, "Vũ cục trưởng, công tư phân minh một chút. Nhiệm vụ này liên quan tới tính mạng rất nhiều người! Tôi cũng có trách nhiệm của mình. Bắt đầu từ cái đêm năm năm trước hai chúng ta đã không còn là bạn bè! Anh chỉ là cấp trên, còn tôi là cấp dưới!"

"Được." Vũ Minh Hạo nụ cười chưa xót đáp.

Sương đêm rải rác rơi- tựa như mưa phùn đầu xuân, rét thấu xương. Những đôi mắt màu đen sáng rực trong đêm tối, phía trước đang chờ họ, tử thần đang chờ họ....

Rừng sâu như con quái vật đang há miệng chờ sẵn, có thể nhai nuốt họ bất cứ lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Một nhát dao xuyên tim!

Đi chừng mười kilomet, Vũ Minh Hạo ra hiệu cho Diệp Hàm Huyền dừng lại, anh nhìn chiếc đồng hồ quân dụng trên cổ tay, mặt đồng hồ không chỉ như đồng hồ thông thường, còn có kim la bàn nhỏ, để xác định vị trí, anh thở dài nói,

"Đến rồi. Là dãy núi trước mặt. Nó được nguy trang bởi lá cây rừng."

Hai người gật đầu, mỗi người một góc tìm đường vào cơ quan bên trong. Diệp Hàm Huyền đeo kính hồng ngoại, đây là loại kính đặc biệt có thể nhìn rõ trong đêm, cô quan sát từng hòn đảo, phiến lá, một chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua. Diệp Hàm Huyền nhíu mày suy nghĩ, đám tội phạm kia là tội phạm xuyên quốc gia. Theo tin tức từ tổ tình báo, cơ quan đầu não của chúng ở khu vực Mi Latinh. Ở Mi Latinh có thể tự do hoành hành sao?

Tuyệt đối không có khả năng!

Trên thế giới có ánh sáng thì cũng phải có bóng tối. Tuy không phân chia rõ ràng nhưng người ta ngầm hiểu có hai thế giới ngầm: Bạch đạo và Hắc đạo. Bề ngoài nhìn vào bạch- hắc đối chọi, bài trừ gay gắt, kì thực là bù trừ, quan hệ mật thiết với nhau. Một tập đoàn, công ti lớn trên thế giới, nếu muốn tồn tại phát triển, tất phải có thế lực hắc đạo đứng phía sau chống lưng, nói nôm na thì là bảo kê cũng được!

Đám tội phạm cấp SSS có tên là BPO kia, nếu không có quan chức cấp cao chính phủ mở đường ngầm cho, sao dám ngang nhiên xâm phạm lãnh thổ nước khác? Còn đe dọa khủng bố?

Lại nói đến tổ chức hắc đạo đứng ngầm phía sau BPO kia, ở Mi Latinh, ngoài Ly Mộ ra, quả thật Diệp Hàm Huyền không tìm được cái tên nào sáng giá hơn! Ly Mộ là một trong bốn tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới, cùng với Mạc Gia, Thiên Gia, Hắc Hy hợp thành tứ trụ. Vậy mục đích của chúng là gì? Có thể tưởng tượng âm mưu phía sau đen tối khủng bố chừng nào!

Khi mà châu Á là địa phận của Thiên Gia, Ly Mộ lại dám cả gan vươn móng tay lớn xuyên lục địa? Đây chắc chắn liên quan tới việc phân chia lãnh thổ...

Lại là một trận máu tanh nổi lên, sớm muộn tứ trụ sẽ sụp đổ, còn ba tổ chức với thế chân vạc? Sau thành hai tổ chức với hai cực? Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của riêng Diệp Hàm Huyền, thật không ngờ lại ứng nghiệm trong tương lai!

"Bộp!"

Bà vai Diệp Hàm Huyền truyền đến cảm giác đau rát, là Vũ Minh Hạo đã đập vào vai cô, anh dùng ám hiệu ra lệnh cho cô tập trung vào nhiệm vụ. Diệp Hàm Huyền chán nản lắc đầu cười, xem ra đã lâu không hoạt động gân cốt, xúc giác nhạy bén của cô đã kém đi nhiều, xem ra phải tập luyện lại mới được. Nếu thật đúng như cô dự đoán, nhất định trong bọn họ phải có nội gián! Lần này chỉ có đi không có về!

Đôi mắt Diệp Hàm Huyền sắc bén quét qua một lượt, chợt cô dừng lại ở một vị trí, cái này có điều không bình thường..

Sinh vật trên trái đất có tính hướng sáng, điều này giải thích vì sao cây cỏ hướng lên trời chứ không phải cắm xuống đất. Diệp Hàm Huyền lại đảo mắt nhìn khu rừng xung quanh cô, nhưng cây rừng thân to, mấy người ôm không xuể, tán cây giương cao, rậm rạp. Nếu là ban ngày sẽ che đi ánh nắng mặt trời rọi xuống. Nhưng là phía đông dường như là những cây nhỏ tuổi đời chưa cao, để lộ ra một khoảng trời rộng.

Nếu theo quy luật trên cành lá các loại cây bụi nhỏ sẽ có xu hướng ngả về phía Đông, đón nhận tia nắng mặt trời! Đám cỏ ở đây đều thế- duy chỉ một góc cỏ kia thẳng đứng, có thể thấy là có người cố ý nguy trang, che mắt người nhìn. Diệp Hàm Huyền nhặt từ dưới nền rừng lên một hòn đá nhỏ, ném về phía bụi cỏ đó!

Đến khi bên đó không có động tĩnh gì cô mới yên tâm xem thử! Ai biết được bọn tội phạm này có biến thái đến mức chôn bom bên dưới hay không? Cô vẫn còn yêu đời nha! Còn chưa muốn chôn xác ở đây dễ dàng như vậy.

Diệp Hàm Huyền quan sát thật kĩ đám cỏ, từ trong balo quân dụng lấy ra một cái xẻng nhỏ, đào đào. Lớp dần tầm hai mươi centimet dần dần được Diệp Hàm Huyền súc sang một bên, để lộ lỗ hổng nhỏ thông xuống phía dưới.

Ha? Xem ra là cô tìm đúng chỗ. Diệp Hàm Huyền vừa ngừng đầu muốn ra hiệu cho Vũ Minh Hạo lại đây, thì thấy một con dao loé sáng trong màn đêm lao thẳng về phía cô...

Phía sau là Vũ Minh Hạo đôi mắt lạnh lùng âm ngoan đứng đó! Không lẽ anh ta là nội gián, muốn một nhát dao xuyên tim cô...?

Diệp Hàm Huyền một đời oai liệt không lẽ không chết trong tay kẻ địch mà chết trong tay đồng đội...?

Phụ lục: Giới thiệu về tứ trụ! (Yêu cầu các trang cop truyện cho phần này đi liền với chương)

1. Mạc gia:

Lão đại: Mạc Tu Nghiêu là trùm mafia Ý thực chất nắm trong tay toàn bộ giới hắc đạo châu Âu.

Có đội quân tinh nhuệ đặc chủng Mạc gia quân do Hồi Sát, Hồi Huyết, Hồi Phi dẫn dắt.

2. Hắc Hy:

Lão đại: Trầm Uyên, 32t, được mệnh danh là ông trùm bóng tối, nắm trong tay Bắc Mỹ.

Dưới trướng có 4 đệ tử:

Đại sư huynh: Lăng Siêu Thần, 25t, tuyệt kĩ thể gia võ công, hacker (Bổ sung: Tên khác là Lục Kinh Trần, ghép cặp với Cơ Nhạc Y trong bộ "Ảnh Đế Đại Nhân Đùng Chạy!")

Nhị sư huynh: Đường Từ Ngôn, 23t, tuyệt thế thần y.

Tam sư muội: Trầm Tịch Dương, 21t, khả năng ngắm/bắn siêu chuẩn, hacker. (Bổ sung: Trầm Tịch Dương còn có tên khác là Dương Nhượng Băng, đã từng xuất hiện trong bộ này, là bạn thân của Diệp Hàm Huyền. Ghép cặp với Mạc Tu Nghiêu trong bộ "Không Phải Em Không Lấy")

Tứ sư muội: Thiên Ân, 20t, tuyệt thế thần y, khảo cổ học. (Bổ sung: Tên đầy đủ là Bạch Thiên Ân, siêu trộm hàng đầu thế giới, ghép cặp với Tần Cảnh Dật, cặp này sẽ xuất hiện trong bộ "Lưu Manh Giả Danh Bạch Thỏ")

3. Ly Mộ:

Lão đại: Cris- luôn đeo mặt nạ bí ẩn. Có khả năng đặc biệt- công năng đặc nhiệm. (Đã từng xuất hiện trong bộ "Không Phải Em Không Lấy" thân phận bí mật)

Phạm vi hoạt động: Mỹ Latinh và châu Phi.

Dưới trướng có: Ly Cách, Ly Dạ, Ly Lăng.

4. Thiên gia:

Lão đại: Kính Thiên Minh, lão đại khét tiếng tàn bạo. Giới hắc đạo lưu truyền: Nếu đắc tội Diêm vương, ông ta có thể giết chết người ngay lập tức, còn nếu đắc tội Thiên lão đại, hắn sẽ cho người ném thử tư vị sống không bằng chết, để người biết muốn được chết là điều sa si nhường nào!

Phạm vi hoạt động: châu Á.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Vũ Minh Hạo! Anh là thằng đê tiện!

Mũi dao bạc xé gió mà đi, tốc độ quá nhanh, Vũ Minh Hạo lại nhân cơ hội cô không phòng bị mà ra tay, không lẽ cô sẽ bỏ mạng nơi rừng thiêng nước độc này...

"Phập."

Diệp Hàm Huyền đã nghĩ mình không còn trên đời này nữa, không ngờ con dao lại trượt nhẹ qua vai cô...

Một lọn tóc dài rơi nhẹ xuống đất..

Bả vai cô vẫn truyền đến cảm giác tê dại, lạnh lẽo khi mũi dao sắc lướt qua, khiến Diệp Hàm Huyền không kiềm được sự run rẩy của cơ thể. Trong giờ khắc đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết vừa rồi, Diệp Hàm Huyền mới nhận ra cô yêu cuộc sống này đến nhường nào!

Cô không muốn chết...

Cô muốn được trở về Để Đó tìm ai kia...

"Em quá sơ suất, con rắn độc đang nguy trang phía sau lưng, nó có thể cắn lên em bất cứ lúc nào!"

Vũ Minh Hạo trầm giọng nói, thanh âm của anh rất lạnh, lạnh đến thấu xương, Diệp Hàm Huyền có thể cảm nhận rõ sát ý nồng đậm trong mắt anh! Tại sao anh ta lại nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy hận thù như thế...

Diệp Hàm Huyền cười khổ, quay lưng lại thì thấy một con rắn đang chuẩn bị phun nọc độc về phía cô, đầu rắn đã bị ghim trên núi đá bằng thanh dao sắc.

"Cảm ơn an..h..."

Lời cảm tạ còn chưa kịp nói xong, Diệp Hàm Huyền nháy mắt đã thấy đầu óc tối sầm, cả cơ thể không trọng lực cứ thế ngã xuống nền cỏ. Giác ngủ ập đến, Diệp Hàm Huyền cố gắng mở to mắt, giữ cho bản thân không hôn mê! Nhưng mí mắt quá nặng- tựa như đá tảng ngăn cản đề lên cô...

Diệp Hàm Huyền đã ngủ một giấc thật dài...

Khi mở mắt ra cô đã trở lại khu vườn Tần Gia, cô từ góc khuất nhìn thấy mẹ cô đang xoa đầu Tần Gia Dung, khuôn mặt hồng hào của bà ánh lên tia sáng hạnh phúc. Chỉ là Tần Gia Dung hất tay bà ra, ánh mắt ngoan độc nhìn bà, cô ta lấy ra một con dao từ phía sau lưng đâm thẳng vào tim bà...

"Không...! Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ tránh xa con khốn đó ra...Mẹ ơi...."

Diệp Hàm Huyền lấy hết sức lực chạy về phía Tần Gia Dung, chỉ là cô như vô hình, cố gắng thế nào cũng không động được vào người họ.

"Đừng!!!! Tần Gia Dung, mày thả mẹ tao ra..."

Diệp Hàm Huyền gào khóc cả cổ họng- nhưng giọng nói của cô dường như bị chặn lại dưới cô, không tài nào phát ra thành tiếng! Ngực cô rất đau, rất rất...

Cô một lần lại một lần nữa, gào lên trong tuyệt vọng khi mẹ cô ngã xuống dưới lưỡi dao vô tình của Tần Gia Dung, "Bà đáng chết lắm! Đáng chết! Haha..."

Cùng với tiếng gào khóc đến tê tái của Diệp Hàm Huyền là tiếng cười man rợn của Tần Gia Dung! Diệp Hàm Huyền muốn xông lên giết Tần Gia Dung báo thù cho mẹ cô- chỉ là không động được vào cô ta mà xuyên qua không khí!

Tiếp đến Tần Cảnh Dật xoa đầu, ôn nhi nhìn Tần Gia Dung, rồi bế cô ta dậy, đi thẳng! Diệp Hàm Huyền đứng dậy, chạy theo thật nhanh...

Nhưng dù cố đến thế nào- cô cũng không đuổi theo được! Bóng dáng Tần Cảnh Dật cứ thế xa dần...

Vườn hoa Tần Gia dần hoá thành những mảnh vỡ rồi tan biến, biệt thự Kính Gia dần hiện lên.

Tần Gia Dung khuôn mặt kiêu ngạo tay trong tay với Kính Thiên Minh, hai người họ cười rất hạnh phúc. Cô còn trông thấy chính tay tên ngốc đó làm bữa sáng cho Tần Gia Dung- như đã từng làm cho cô.

"Kính Thiên Minh! Tên ngốc kia! Tôi ở đây! Là ai đã nói luôn nghe lời tôi! Tránh xa Tần Gia Dung ra!!!"

"Anh có nghe thấy tôi nói gì không? Kính Thiên MINH!"

"KHÔNG!!! KÍNH THIÊN MINH..."

Vô lực! Tất cả đều vô lực! Cô dường như không tồn tại trong thế giới này! Dù cô cố gắng thế nào chẳng nữa cũng không ai cảm nhận được sự tồn tại của cô...

"Không! Không..." Diệp Hàm Huyền giật mình tỉnh giấc. Cô vừa mơ thấy ác mộng- một con ác mộng đáng sợ. Mồ hôi trên trán cô đầm đìa, hơn nữa còn ướt đầm một khoảng lưng...

"Đây là đâu?"

Cô vừa tự hỏi lại vừa cố nhìn rõ- kết quả lại là một mảng đêm u tối, bởi lẽ mắt cô đã bị bịt kín mít. Cô chỉ nghe thấy giọng nói xa lạ của người đàn ông người này là dùng tiếng anh!

"You tell the news to that person!"

(Mày đi báo tin với người đó đi!)

"Okay."

(Vâng)

Tiếp sau đó Diệp Hàm Huyền nghe thấy bước chân xa dần, vang vọng từng bước trong không khí. Cô lắc lắc đầu, vẫn chưa tỉnh táo hẳn, còn chút mê- hẳn là công dụng còn lại của thuốc mê.

Diệp Hàm Huyền khi đó có thể khẳng định Vũ Minh Hạo có ý định một dao xuyên tim cô- nhưng không hiểu vì sao giây phút cuối cùng thay đổi ý định. Cô lại cười tự giễu, trước giờ cứ tự mình đa tình ngỡ rằng anh ta yêu cô, xem ra cô đã sai triệt để!

Sau việc này Diệp Hàm Huyền có thể khẳng định Vũ Minh Hạo chính là nội gián- là nội gián cài vào chính phủ của Ly Mộ, cô bây giờ hẳn là đang nằm trong tay lũ tội phạm khủng bố!

Diệp Hàm Huyền ngần lẩn tính đi tính lại cũng không ngờ rằng- Vũ Minh Hạo, kẻ mà cô chưa từng để phòng lại là kẻ đâm sau lưng cô! Khi đó anh ta nói về con rắn độc, hẳn là tự ám chỉ chính mình? Vậy ngày tháng ngày xưa, khi hai người đồng cam cộng khổ sát cánh chiến đấu, hẳn cũng là diễn kịch đi? Ha! Thật là một màn kịch hay!

Tiếng bước chân từ xa truyền đến...

Càng lúc càng tiến lại gần phía cô, cuối cùng cô cảm nhận được có người đứng ngay trước mặt mình- im lặng hồi lâu...

"Hạ màn được chưa? Vũ cục trưởng? À hay phải gọi là Vũ mafia?" Diệp Hàm Huyền cười gằn nói, không che được sự khinh bỉ qua từng chữ của cô.

"Cô có biết đặc điểm của mafia là gì không? Là đề tiện! Hay để tôi cho cô thấy sự đề tiện nhỉ?"

Chiếc cằm tinh xảo của cô chợt bị một bàn tay rét lạnh nắm chặt, quần áo trên cơ thể cô chợt bị một bàn tay khác xé rách...

"Vũ Minh Hạo! Anh là thằng đề tiện! Cút cho tôi.." Diệp Hàm Huyền cảm giác được sự nguy hiểm ập đến, cơ thể cô dấy lên tục, cố hết sức xoay người đạp thẳng về phía Vũ Minh Hạo.

"Anh dám động vào tôi xem! Tôi giết anh!!!"

"Đang hận tôi sao? Cô muốn hận thì cứ việc hận, tôi muốn làm thì cứ việc làm!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40-1: Máu và hoa! 1

Vũ Minh Hạo còn chưa kịp động, chợt trong không khí vương vấn mùi tanh nồng của máu, anh hoảng hốt hét to,

"Call the doctor, hurry up!!!!"

(Gọi bác sĩ, nhanh lên!)

Tiếp theo đó là những bước chân hỗn loạn liên hồi, Vũ Minh Hạo dùng chân quán cơ thể Diệp Hàm Huyền lại, bế thẳng cô cô, tiến về phía căn hầm trung tâm..

"Huyền Nhi! Đồ ngu ngốc nhà em! Tại sao phải cắn lưỡi tự tử giữ trinh tiết vì tên đó chứ? Năm năm trước hẳn vô tình chiếm được lần đầu của em, năm năm sau không lẽ lại tiếp tục chiếm được trái tim em sao...?"

Diệp Hàm Huyền lần này ngủ rất sâu, nhưng không gặp ác mộng. Thỉnh thoảng cô còn nghe thấy những câu nói hỗn loạn bên tai.

"Thiếu chủ, ngài tại sao phải hi sinh vì cô ta vậy chứ?"

"Câm miệng."

"Nhưng toàn bộ kế hoạch bao năm của ngài..."

Một trận thờ dài ảo não, sau đó thì cô đã thiếp đi, thần trí hoàn toàn trống rỗng.

.....

Đến khi Diệp Hàm Huyền tỉnh lại, sắc trời đã tối mịt- cô biết bởi lẽ khăn bịt mắt cô đã được tháo ra. Dưới ánh nền mờ ảo, Diệp Hàm Huyền nhìn thấy người một người đàn ông tóc vàng ngồi ghé tựa, người này tựa hồ bất ngờ khi cô tỉnh dậy, cảm thán nói, "Thể lực không tệ. Nếu là người bình thường mà mất máu nhiều như cô đã sớm chết rồi! Giữ được cái mạng lại nhanh chóng tỉnh dậy như thế!"

Diệp Hàm Huyền nghi ngờ hỏi, "Anh là ai? Anh biết nói tiếng Trung?"

Người đàn ông bật cười, đưa tay tự giới thiệu, "Xin chào, tôi gọi là Alan. Vậy cô nghĩ này giờ tôi đang nói tiếng gì?"

Diệp Hàm Huyền không trả lời câu hỏi từ người đàn ông ngoại quốc, cô cũng không quan tâm cho lắm, việc quan trọng hiện giờ của cô là đi khỏi nơi quý quái này- tiếp tục nhiệm vụ! Cô nheo mắt quan sát thật kỹ căn phòng, rồi dừng lại ở khuôn mặt người đàn ông ngồi trước mặt, tán dương vài câu, "Anh cũng không tệ!"

"Haha tôi cũng thuộc hàng hiếm đó, mà cô buông một câu không tệ, haizz... Thật không biết nên vui hay buồn đây!"

Người đàn ông có một khuôn mặt góc cạnh chuẩn soái ca, một đầu vàng kim, nổi bật trong bóng đêm là đôi mắt xanh, trong veo như biển cả! Tất cả đều không quan trọng, quan trọng là cô nhìn người này có chút quen quen... Nhưng nghĩ mãi cũng không ra đã từng gặp anh ta ở đâu!

"Mỹ nhân à, cô đang tìm cách thoát khỏi đây sao?"

Alan tự hỏi, còn chưa kịp cho Diệp Hàm Huyền trả lời thì đã tự đáp, "Chà chà, nằm mơ đi! Cơ quan ở đây được thiết kế kỹ càng lắm, một đoàn chuyên gia mất ít nhất bảy ngày mới giải xong, cô tự tin mình có bao phần năng lực? Hơn nữa tôi đang ở đây đấy nhé! Không phải không khí đâu!"

"Vũ Minh Hạo đâu?" Diệp Hàm Huyền hết chịu nổi khi ngồi đây luyên thuyên với tên ngoại quốc này- khi mà thời gian đang vô tình trôi đi!

"Cô nói thiếu chủ á? À ở chỗ các người thiếu chủ có tên là như vậy! Ngài ấy sẽ sớm trở lại thôi!"

Thiếu chủ? Vũ Minh Hạo, rốt cuộc thân phận thật sự của anh ta là gì? Mục đích của anh ta khi tiếp cận cô? Diệp Hàm Huyền không nói gì, nhắm mắt dưỡng thần nghĩ đối sách hạ tên này, chỉ cần gục được anh ta, cái cơ quan kia đối với cô không thành vấn đề!!

"Ngài Alan, phía bên kia cần ngài gấp!"

Ngay tại thời điểm căn phòng đang tịch mịch, chợt có âm thanh hoảng hốt vang lên. Diệp Hàm Huyền mở mắt quan sát sắc mặt biến động của Alan, xem ra đã có chuyện xảy ra với Vũ Minh Hạo! Là người của quân đội chỉ viện sao...?

"Cô đi theo tôi! Nhanh lên!"

Alan vừa đi ra tới cửa, bắt gặp quay lại nhìn thẳng Diệp Hàm Huyền, hét to khiến Diệp Hàm Huyền giật mình...

Tên này phát điên cái gì chứ? Không lẽ hần nghĩ mang theo con tin như cô sẽ có tác dụng? Đường như có bàn tay vô tình đẩy cô về phía trước, cảm giác không lành ập đến...

Như có âm thanh thúc giục trong não bộ: Diệp Hàm Huyền! Nếu không đi mày sẽ phải hối hận....

.....

Theo chân Alan chạy thật nhanh, y dường như không quan tâm cô có chạy theo y hay không! Diệp Hàm Huyền cũng không hiểu bản thân tại sao lại tự nguyện chạy theo y, vừa đi cô vừa mắng chửi, "Mẹ kiếp, sao mãi chưa tới nơi vậy?"

Hai người chạy mãi, chạy mãi đến khi phía trước có thanh âm rít tai của tiếng súng liên hồi.

"Súng đây! Áo đen là bọn khủng bố!"

Diệp Hàm Huyền nhanh tay đỡ lấy khẩu súng lục từ phía Alan, xem ra trong chuyện này có ẩn tình! Nhưng thời gian không cho phép cô nghĩ nhiều, cô phải tập trung chiến đấu!

Diệp Hàm Huyền tìm một hòn đá tảng, thuận lợi nấp sau tảng đá, nhân cơ hội tìm địch mà bắn.

"Pằng!" Phát súng thứ nhất ghim thẳng tim một tên áo đen! Về khoản bắn súng, tuy không phải sở trường của mình nhưng Diệp Hàm Huyền cũng khá tự tin về nó...

Cô ghé đầu ra quan sát vị trí của một tên khác! Không ổn lắm! Phía sau hần còn năm, sáu tên khác. Với góc độ này của cô tuyệt không thể giết hết bọn

chúng cùng một lúc. Mà chỉ cần giết một tên là sẽ rút dây động rừng..

Trong khi Diệp Hàm Huyền nghĩ cách thì đạn lướt qua càng lúc càng nhiều. Có lẽ bọn này đã biết cô trốn ở đây nên tập trung lực lượng muốn bắn cô thành con nhím.

Diệp Hàm Huyền cau mày suy nghĩ, rốt cuộc vì lý do gì bọn này lại nhắm vào cô, bên kia còn rất nhiều người... Cô tính toán thời gian, nhắm vào lúc có cơn gió mạnh trên đỉnh hang thổi xuống, cuốn theo đất cát che kín tầm nhìn của bọn chúng, cuộn tròn người cực nhanh.

"Pằng.."

"Pằng.."

...

"Pằng.."

Diệp Hàm Huyền không phân biệt được mình đã bắn bao nhiêu phát súng. Chỉ là tay cô đến khi ngón tay truyền đến cảm giác đau nhức, những người trước mặt đều gục xuống thì Diệp Hàm Huyền mới ngừng bóp cò.

Một vài giọt máu tanh vô tình dính trên da cô khiến Diệp Hàm Huyền nhũn mày! Cô không thích máu, nhưng kì lạ lại khiến người ta đổ máu..

Ông trời rất luôn biết cách chơi đùa lòng người!

"Diệp tiểu thư, thiếu chủ sắp không được rồi! Mau đi theo tôi.."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40-2: Máu và hoa! 2

Một người đàn ông áo đen từ đâu xuất hiện, cung kính nói với Diệp Hàm Huyền. Khác hẳn với thái độ hống hách của Alan, người này rất khép nép với cô, không kịp để cô nghĩ thêm, y đã khẩn cầu nói,

"Diệp tiểu thư...Xin cô, hãy đi theo tôi!"

Trước ánh mắt van xin từ người đàn ông, Diệp Hàm Huyền có đôi chút mềm lòng. Không biết liệu đây có phải kế hoạch của Vũ Minh Hạo? Nhưng tại sao thủ hạ tên Alan của anh ta kia lại để cô đi, hơn nữa còn đưa cho cô một khẩu súng phòng thân?

Có quá nhiều nghi vấn! Diệp Hàm Huyền cô không thể cứ thế mà bỏ đi..

"Được, tôi đi với anh!"

"Diệp tiểu thư, mời theo tôi lối này."

Đến một hang động khá lớn thì người đàn ông dừng lại, ra hiệu mời Diệp Hàm Huyền vào- dường như anh ta sợ hãi điều gì đó nên không dám bước vào trong.

Diệp Hàm Huyền chậm rãi bước vào thì thấy Vũ Minh Hạo một thân đầy máu nằm trên nền đất..

Sắc mặt anh ta tái nhợt không chút huyết sắc- khác hẳn với lần cuối cùng cô gặp anh ta. Cô còn chưa kịp phản ứng thì Vũ Minh Hạo đã trông thấy cô, cô có thể nhìn thấy vẻ kích động trong mắt anh!

"Vân Lang, cậu dám chống lại lệnh tôi, mau đưa cô ta đi, tôi không muốn trông thấy cô ta." Vũ Minh Hạo cố dùng hết sức hết to, hình như lại là quá sức, cơ thể yếu đuối không kim được mà ho sù sụ ra máu tươi.

Vân Lang vội vàng chạy vào, xoa lưng cho Vũ Minh Hạo, ân cần lấy khăn lau cho anh ta. Diệp Hàm Huyền tuy đứng từ xa nhưng có thể quan sát rõ ràng khi khăn chạm vào vết thương của anh ta, anh ta hít một hơi thật sâu.

"Thiếu chủ, ngài cố đợi thêm một lúc nữa...Alan đã lên máy bay chuyên dụng về lấy thuốc. Ngài nhất định phải..."

"Đưa cô ta cút khỏi tầm mắt tôi." Vũ Minh Hạo nổi trận lôi đình quát to, gương mặt khó coi vô cùng.

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi không nói gì, chậm rãi tiến về phía Vũ Minh Hạo, cô cười đùa, "Không ngờ cũng có ngày Vũ cục trưởng sợ tôi cơ đấy!"

Dường như Vũ Minh Hạo mất sức quá nhiều hoặc cũng có thể anh lười dỗi co với cô, anh quay mặt về phía tường.

Diệp Hàm Huyền gật đầu với Vân lang, y biết ý lảng lạng lui ra ngoài, dành không gian yên tĩnh cho hai người. Từ rất lâu về trước, cô cũng đã từng thấy mặt đáng yêu này của Vũ Minh Hạo. Anh ta có lúc nghiêm túc đến đáng sợ, có lúc lại giận dỗi như đứa trẻ.

"Đề tôi giúp anh băng bó vết thương."

Không kịp để anh từ chối, Diệp Hàm Huyền đã mau chóng lấy từ trong hộp cứu thương để sẵn gần đó, cô đổ bình sát trùng vào băng gạc, nhẹ nhàng nói, "Hơi đau một chút, cố chịu."

Vũ Minh Hạo không những không nằm im mà kích động, "Cô mau biến khỏi đây, lập tức!"

"Băng bó xong cho anh tôi sẽ đi!"

Diệp Hàm Huyền kiên quyết nói, cô mau chóng lấy khăn ướt lau sạch vết máu quanh vết thương đang hở. Cô động vào vết thương lại rỉ máu, Diệp Hàm Huyền lại kiên trì lau.

Kể từ khi bước chân vào căn phòng này cô đã sáng tỏ! Cô đã hiểu sai về Vũ Minh Hạo, anh ta không xấu xa như những gì cô nghĩ- còn về lý do tại sao anh ta làm vậy, đã không còn quan trọng nữa!

Dùng khăn ướt không cầm được máu, Diệp Hàm Huyền lấy số vải còn lại bịt kín miệng vết thương, bực tức chửi thề, "Mẹ kiếp, sao máu mãi không đông thể này!"

"Vô ích thôi, máu sẽ không đông được đâu!" Thanh âm yếu ớt Vũ Minh Hạo vang lên, nhỏ như tiếng muỗi nhưng lại có lực sát thương vô cùng mạnh, trực tiếp giáng một đòn chí mạng vào nội tâm Diệp Hàm Huyền.

Cô đã nghi ngờ...

Chỉ là không chắc chắn- càng không dám tin! Vũ Minh Hạo hay là...

"Anh không lẽ bị ung thư máu?" Diệp Hàm Huyền run rẩy nói.

"Vậy nên cô tốt nhất biến khỏi mắt tôi đi!"

Diệp Hàm Huyền không đủ hơi sức để tâm lời nói khó nghe từ Vũ Minh Hạo. Ung thư máu là loại ung thư ác tính, còn được gọi là bệnh bạch cầu hay bệnh máu trắng. Bệnh xảy ra khi các cơ quan tạo máu trong cơ thể sản sinh ra số lượng lớn các loại bạch cầu bất thường. Sự tăng sinh quá mức tế bào bạch cầu này sẽ ức chế sinh sản các tế bào hồng cầu, bạch cầu và tiểu cầu bình thường khác trong máu, gây ra tình trạng thiếu máu, chảy máu, viêm loét, máu khó đông và nhiễm trùng.

Đặc trưng của bệnh là tổn thương nhiễm sắc thể đặc hiệu PH1, do đột biến gene. Người bệnh thường chỉ có thể sống trung bình 3 năm sau khi được chẩn đoán nếu không được điều trị. Vũ Minh Hạo- anh ta hay là mắc bệnh khi nào...?

Nếu mới mắc bệnh, khi tế bào ung thư còn chưa phát triển, khả năng được cứu sống sẽ rất cao!

"Anh...đã lâu chưa?"

"Lâu rồi! Sắp chết! Cô đã đi được chưa?" Vũ Minh Hạo mệt mỏi day trán, mắt nhắm nghiền nói.

Diệp Hàm Huyền nhanh như cắt lấy con dao nhọn ra, cắt một nhát mạnh vào cổ tay mình...

Máu từng dòng, từng dòng đỏ tươi rơi xuống xuống một cái bát được để sẵn trước đó!

"Cô điên rồi!!!" Vũ Minh Hạo giận dữ gào to, anh muốn lật người ngăn cô lại- nhưng lại bất lực vô cùng..

Nháy mắt máu đã chảy chậm lại, Diệp Hàm Huyền cắn chặt khoe môi, đưa một nhát sâu hơn vào động mạch ở cổ tay, kiên cường nói, "Tôi không điên! Diệp Hàm Huyền tôi tuyệt đối không quay lưng bỏ đồng đội! Đây là ý chí của tôi!"

Vũ Minh Hạo chưa xót cười, khinh bỉ nói, "Cô nghĩ tôi tình nguyện uống dòng máu bẩn thỉu trên người cô?"

Bàn tay Diệp Hàm Huyền khẽ run rẩy, máu vài giọt chảy ra đất, xong cô lại nhanh chóng chấn định bản thân nói, "Không uống? Tôi đổ bát này, làm bát khác, bao giờ Vũ cục trưởng uống mới thôi! Anh đừng dùng chiêu khích tướng để đuổi tôi đi!"

"Anh uống đi! Alan rất nhanh sẽ tới thôi!"

Diệp Hàm Huyền nhẫn nại dứt từng thìa máu cho Vũ Minh Hạo...

Bằng mọi giá cô phải cứu anh ta! Chỉ cần cô cố gắng đến khi người tên Alan kia mang thuốc đến! Sẽ ổn thôi!

Mắt cô hình như từng chút từng chút mờ đi thì phải...

Sẽ ổn thôi!

Cô và Vũ Minh Hạo sẽ cùng sống, cùng trở về thông báo hoàn thành nhiệm vụ- có lẽ cô sẽ tha thứ cho anh ta, hai người sẽ lại là bạn tốt như xưa...

Sẽ ổn thôi!

Cô sẽ trở về bên cạnh tên ngốc kia, ngày ngày vui vẻ tiêu dao mà sống...

Tất cả sẽ ổn thôi...

Chỉ là sao trời càng tối thế kia?

Chỉ là sao cô thấy khó chịu quá- giống như sinh mệnh đang từng chút từng chút bị rút cạn...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-3: Máu và hoa! 3

"Đủ rồi! Ngu ngốc vẫn hoàn ngu ngốc! Nếu cô không dừng lại, cô là đang ép tôi tự sát bảo toàn khí tiết?"

Diệp Hàm Huyền sắc mặt trắng bệnh, quan sát thấy Vũ Minh Hạo đã có chút khởi sắc, cô vút dao xuống, dùng tay chống xuống đất. Nếu không nhanh chỉ sợ cô sẽ gục ngã mất! Cô mau chóng quay sang nhìn Vũ Minh Hạo, toét miệng cười, "Anh đừng ngủ! Lâu rồi chúng ta không nói chuyện tử tế. Hôm nay tâm sự chút được không?"

Vũ Minh Hạo đáy lòng cười khò. Diệp Hàm Huyền à? Em không biết nụ cười của em đẹp đến mức nào đâu? Đủ cho một người đã chuẩn bị sẵn tâm lý đi gặp tử thần như anh- lại sinh ra tiếc nuối, lại muốn sống lâu một chút nữa...

"Vậy em ngoan ngoãn ngồi nghe tôi lái nhai được không?" Giọng nói của anh đem theo chút gấp rút, lại như lời thỉnh cầu khiến người ta khó lòng từ chối.

"Được! Tôi phụng bồi đến cùng!"

Một nụ cười trong trẻo nở rộ trên khuôn mặt anh, thoát nhìn vô cùng thuần khiết. Đôi mắt anh lấp lánh nhìn vào xa xăm, thấp giọng nói, "Có một kẻ cô độc không cha không mẹ không thân thích. Y vẫn sống, phải sống, nhất định sẽ sống- bởi vì y phải trả thù cho những người đã khuất kia..."

Năm mười tám tuổi, theo kế hoạch định sẵn, y tham gia quân đội- hơn nữa còn là chuyên ngành tình báo quốc gia. Hôm sát hạch đó, lần đầu tiên trong cuộc đời, y được nhìn thấy ánh sáng mặt trời! Thứ ánh sáng ấm áp được phát ra từ đôi mắt của một cô gái. Cô gái đứng bên cạnh khóm lan rừng màu trắng- thanh tao, cao quý như dung nhan của cô ấy vậy! Nụ cười trong trẻo vương trên khoé môi, nhìn gần mà xa, nhìn xa mà gần...

Cô ấy khó nắm bắt đến thế, như đám mây xa xôi phương trời, một trận gió thoảng qua là biến mất. Cả về cô độc trong đôi mắt kia nữa...

Lần đầu tiên trong đời y nảy sinh cảm giác muốn che chở, bảo vệ một người đến như vậy! Từ giây phút đó y hạ quyết tâm bằng mọi giá phải làm cho cô ấy cả đời bình an, hạnh phúc!

Nếu như...

Nếu như cô ấy không phải là con gái của kẻ thù đã hại cả gia đình y thì kết cục có lẽ đã khác!

Nếu như y không tìm mọi cách tiếp cận, lợi dụng cô ấy?

Nếu như thế liệu cô ấy có yêu y chăng...?"

Thanh âm của anh càng về sau càng nhỏ. Diệp Hàm Huyền kích động hỏi, "Không lẽ vụ việc năm năm trước do một tay anh tạo lên?"

Vũ Minh Hạo gật đầu, lại nhỏ giọng thì thào, "Có thể để tôi dựa vào người em một lúc không?"

Dù trong lòng từng lớp sóng đang ào ào, Diệp Hàm Huyền vẫn là không đành lòng từ chối yêu cầu này của anh, cô tiến lại gần, để cơ thể anh dựa vào vai cô, cô khẽ hỏi, "Tần gia rốt cuộc có thù oán gì với gia tộc anh?"

Vũ Minh Hạo lắc đầu cười, khe khẽ nói, "Hình như đều không quan trọng nữa! Cũng không kịp nữa...Anh muốn..."

Diệp Hàm Huyền không nghe rõ anh nói gì, cô đành ghé sát tai lại gần hơn, hỏi lại, "Anh muốn gì? Vũ Minh Hạo! Anh mà ngủ quên, tôi sẽ không gọi anh dậy đâu! Cũng sẽ hận anh cả đời!"

Vũ Minh Hạo gượng cười, lẩm bẩm, "Vậy ư? Anh muốn ngắm hoa lan, giống như lần đầu trông thấy em vậy! Huyền Nhi... Hoa lan ở căn phòng lúc trước anh nhốt em, em dẫn theo Vân Lang tìm cho anh được không? Cậu ta sẽ giúp em, xin em đấy!"

Diệp Hàm Huyền vội lắc đầu, "Em không đi đâu! Chờ anh khoẻ dậy, chúng ta sẽ cùng ngắm hoa lan. Năm sau, năm sau nữa, năm năm hay mười năm sau nữa, được chứ?"

Năm sau lại ngắm hoa lan? Vũ Minh Hạo tự hỏi bản thân, hẳn thật sự có thể cùng cô ngắm hoa lan một lần nữa sao? Nếu như có thể thì thật tốt...

"Được!"

"Anh hứa nhé?"

"Ừm, anh hứa!"

"Nếu không em sẽ hận anh cả đời!" Diệp Hàm Huyền có chút bốc đồng hét lên.

"Nhất định rồi!!! Anh bây giờ vẫn là muốn ngắm hoa lan, giúp anh thực hiện được không, Huyền Nhi?" Vũ Minh Hạo nhìn sâu vào trong mắt cô, kiên trì nói.

Cơ thể Diệp Hàm Huyền khẽ run lên, cô dò hỏi, "Anh sẽ đợi em về chứ?"

"Nhất định rồi! Em về nhanh nhé! Anh sẽ đợi..."

Diệp Hàm Huyền gật đầu thật mạnh, nghẹn ngào nói, "Đợi em!"

Cô cố gắng kìm nước mắt của mình, không cho chúng rơi xuống, rồi quay đầu chạy thật nhanh về phía cửa, tận dụng từng giây phút!

Chờ khi thân ảnh cô biến mất khỏi tầm mắt, Vũ Minh Hạo giờ tay lên không trung, miệng lẩm bẩm một mình...

Đến cuối cùng anh vẫn là không có được em... Anh vừa muốn giữ em lâu một chút, vừa sợ bản thân sẽ không đành lòng buông xuôi...

Hận anh ư? Hận cũng tốt...

Chỉ ít em cũng không hoàn toàn lãng quên anh...

Thình thoảng em cũng sẽ nhớ về anh đúng không?

Diệp Hàm Huyền này, kiếp sau chúng ta cùng nhau ngắm hoa lan được không...?

Chớp mắt một rừng hoa lan hiện lên, cánh hoa nhỏ bé mang theo từng cơn gió lạnh, xoay tròn trong không trung, như muốn dùng sinh mệnh ngắn ngủi của mình múa đến khuyên nước khuyên thành.

"Hoa càng đẹp càng sớm tàn lụi. Chỉ bằng đừng nên xuất hiện trên thế gian- giống như ta vậy!"

"Vũ Minh Hạo ngu ngốc! Ai bảo anh thế? Mỗi sinh mệnh đều có giá trị riêng. Chúng ta không có cách nào lựa chọn nơi mình sinh ra nhưng được lựa chọn cách mình sẽ sống! Con đường sau này là do chính anh chọn..."

"Nếu có chẳng may đi nhầm đường thì sao?"

"Vậy anh hãy đi chậm chút, nhớ có lăm đường thì có thể quay đầu lại, em sẽ dẫn đường cho anh!"

Chỉ là... con đường mòn anh đi đã quá xa rồi, không kịp quay đầu lại nữa! Nếu thật sự chết đi rồi- sẽ không oán hận nữa... Cho nên hãy để mình anh ôm theo tất cả, cho nên em phải hạnh phúc đó nhé...

Đôi mắt anh dần mờ hồ, sau đó chậm rãi nhắm nghiền mắt...

Bạn đang đọc truyện *Một Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Dám động vào người phụ nữ của tao?

Sau khi bước vào căn phòng mà lúc trước Vũ Minh Hạo nhốt mình, Diệp Hàm Huyền gấp gáp nói, "Vân Lang, mau chỉ cho tôi nơi có hoa lan! Nhanh lên!"

Đôi mắt đen láy của Vân Lang ánh lên tia sáng nhật rồi nhanh chóng vụt tắt, "Diệp tiểu thư, đều muộn rồi..."

Cùng lúc đó, tiếng nổ kinh động vang lên xoay chuyển đất trời, "Bùm..."

Diệp Hàm Huyền vô thức đưa hai tay lên bịt kín tai, cô lại chợt nhận ra điều gì đó không đúng! Tiếng nổ phát ra từ phía căn phòng Vũ Minh Hạo còn đang ở!!!

"Diệp tiểu thư, thiếu chủ đã để lại di ngôn từ sớm, bằng mọi giá trước khi quả bom phát nổ phải đưa cô an toàn ở căn phòng này! Là lỗi của tôi và ngài Alan! Đến cuối cùng tôi vẫn không thể để thiếu chủ ra đi không nhắm mắt." Vân Lang đôi mắt đã đỏ ngầu, như ngọn núi sừng sững chắn ở cửa ra vào, thà chết không cho Diệp Hàm Huyền đi!

Nước mắt từ đầu cứ thế trào ra, Diệp Hàm Huyền đau đớn hét to, "Vũ Minh Hạo, anh chân chính là tên lừa đảo! Tên lừa đảo bạc nhất thế gian! Cái gì mà chờ em trở về, cái gì mà cùng nhau ngắm hoa lan...Đều là lừa đảo!"

Hoá ra anh ấy đã sớm để lại di ngôn...Không cần Vân Lang giải thích nhiều, Diệp Hàm Huyền đã tự xâu chuỗi mọi việc. Vũ Minh Hạo mới là tên ngu ngốc! Từ đầu anh ta đã một mình lên kế hoạch, âm thầm bảo vệ cô! Căn phòng này cứ tưởng chừng là nơi giam cầm cô- kì thực lại là nơi an toàn nhất...

Diệp Hàm Huyền cắn chặt môi, cố nén nước mắt vào trong "Tôi nhất định sẽ tìm thấy hoa lan mang đến cho anh ấy xem! Anh ấy nói ở đây có mà!"

Diệp Hàm Huyền điên cuồng tìm cả căn phòng nhưng mà dù cho cô có cố gắng đến thế nào chăng nữa- cũng là không tìm thấy hoa lan, dù chỉ là một cánh hoa...

"Diệp tiểu thư, cô không hiểu hay là không muốn chấp nhận! Căn phòng này thực chất không có cái gì gọi là hoa lan! Là thiếu chủ ngài muốn bảo vệ cô nên lừa cô đến đây! Thiếu chủ ngài cũng đã mất, tìm thấy thì sao?"

Vân Lang cũng đã không kìm được lòng mà rơi nước mắt, đôi mắt căm phẫn nhìn Diệp Hàm Huyền nói, nếu không phải cô ta- thiếu chủ cũng sẽ không chết!

"....."

"Tất cả đều tại cô. Thiếu chủ cũng chỉ mới phát hiện ra căn bệnh quái ác kia một tháng trước! Alan cũng đã tìm được tủy thích hợp để cấy ghép cho ngài ấy! Khả năng sống sót là 90%! Vốn đã định phẫu thuật ngay nhưng giữa đường gặp chuyện này! Ngài ấy cuối cùng vẫn là chết!"

"....."

"Chỉ vì ngài ấy muốn bảo vệ cô- kẻ bị tổ chức liệt vào danh sách đen! Không được! Thiếu chủ, tôi phải cô thù cho ngài!"

Nói đoạn Vân Lang như con dã thú bị bỏ đói lâu ngày, lao đến nắm lấy vạt áo Diệp Hàm Huyền, rống lên, "Cô là đồ nhẫn tâm vô tình! Tại sao đến cuối cùng cô vẫn không yêu ngài ấy? Vẫn để ngài ấy đem theo tiếc nuối mà đi? Dù là trong con hôn mê ngài ấy vẫn luôn miệng gọi tên cô! Đến di ngôn cuối cùng vẫn là lo lắng cho cô, tại sao ngài ấy lại bắt tôi phải đi theo một người không tìm không phổi như cô?"

Cả thân thể Diệp Hàm Huyền như con rối không trọng lượng, không cử động. Vết dao cứa cô tay khi nãy dù đã được cô băng tạm lại, nhưng dưới sự kích động của Vân Lang, từng giọt máu chậm rãi rỉ ra...

Cả dải băng quấn màu trắng thuần khiết bị máu nhuộm đỏ, một sắc đỏ tàn khốc đến rợn người...

Nếu như cô chết- cũng tốt! Từ nhỏ cô đã được tiên báo trước một cuộc đời tang thương...

Lời tiên báo ấy cuối cùng vẫn hay là linh nghiệm!

Người yêu cô sẽ vì cô mà chết!

Người cô yêu nhất định sẽ chết vì cô!

Tất cả đều như thế...Kể cả Kính Thiên Minh, nếu như cô tiếp tục ở gần anh ấy, có phải hay không anh cũng như những người trước? Sẽ bị cô liên lụy mà mất mạng?

"Nhưng tôi không thể nào xuống tay được với cô...Kiếp này cô đã gây quá nhiều đau khổ với ngài ấy rồi, dựa vào cái gì, cô chỉ cần chết đi là có thể thanh thân...Nếu như cô chết đi rồi gặp ngài ấy dưới cửu tuyền thì phải sao đây? Có phải cô sẽ vẫn vô tình với ngài ấy, sẽ đứng bên cầu Nại Hà đợi người đàn ông kia? Kiếp này ngài ấy đau đủ rồi..." Vân Lang nước mắt tuôn rơi như mưa, ngây ngốc nói như một đứa trẻ.

"Anh ấy không thể chết....Không thể chết được! Tôi vẫn chưa kịp nói với anh ấy- tôi đã sớm tha thứ rồi! Tôi vẫn luôn coi anh ấy là người bạn tốt nhất cơ

mà..." Diệp Hàm Huyền vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, cô lia lia lắc đầu nói.

Vân Lang tiếp tục dùng sức lay người Diệp Hàm Huyền, tàn nhẫn nói, "Bây giờ cô nói có ích gì? Ngài ấy đã đi rồi! Còn cô thì vẫn sống tốt!"

"Dừng tay!"

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một âm thanh bá đạo, ngang tàn vang lên- giống như ném một viên đá nhỏ vào mặt hồ đang phẳng lặng...

Hai người Diệp Hàm Huyền và Vân Lang còn chưa kịp định thần, thì một thân ảnh xé gió lao nhanh về phía hai người họ. Phút chốc chiếc cổ của Vân Lang đã nằm trọn trong bàn tay người lạ mặt, hân lạnh lùng âm trầm, nghiêng chặt răng nhả ra từng chữ, "Dám động đến người phụ nữ của tao? Mày chán sống rồi!"

Vân Lang lập tức có cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều bị bóp nát, lồng ngực truyền đến cảm giác đau đớn- đau tới nỗi không thở nổi. Một áp suất nặng nề đè lên người y. Y bàng hoàng ngẩng đầu lên, lại bất gặp một đôi mắt rét như băng, con ngươi sâu trong, sâu tới nỗi tưởng như xuyên thấu vào linh hồn y, tựa như hòa điểm đốt cháy tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tôi không ngại em đã có chồng!

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh cũng bị khí thế mãnh liệt từ người đàn ông này làm cho khiếp sợ!

Quá âm trầm!

Quá khủng bố!

Hắn giống như một quả bom nguyên tử có thể nổ bất cứ lúc nào!

"Anh là tên điên nào vậy? Mau thả Vân Lang ra!" Diệp Hàm Huyền mắt thấy sắc mặt Vân Lang đã tái xanh, cô vội vã dùng lực đâm vào ngực người đàn ông kia! Chỉ là bờ ngực kia quá rắn chắc, như là được đúc từ đồng, dù cô cố gắng thế nào thì hắn vẫn không mấy may xê dịch. Diệp Hàm Huyền trong lòng có chút hối hận, khi này cô là muốn mượn tay tên điên từ đầu chui ra này giáo huấn cho Vân Lang chút bài học làm người. Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, cô là nợ Vũ Minh Hạo, liên quan cóc khô gì tới y mà dám phi lễ với cô?

Vì thế nên cô mới không sớm ra tay, mắt thấy sắc mặt ngày càng tái đi của Vân Lang, Diệp Hàm Huyền mau chóng nghĩ đổi sách. Vân Lang này tuyệt đối không thể chết, Vũ Minh Hạo đã giao người này cho cô!

"A...." Kính Thiên Minh bất ngờ bị cản, vô thức buông lỏng cổ Vân Lang ra. Diệp Hàm Huyền vốn muốn nhân cơ hội đá bay người đàn ông điên khủng này ra, chột bàn tay bé nhỏ của cô bị hắn nắm chặt, thuận đà kéo cô về phía hắn.

Cmm!

Lão Thiên a ~~~ Cái tình huống chó gặm gì đây? Cô là đang đè lên người hắn...Diệp Hàm Huyền vừa mới động người muốn ngồi dậy, cô còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã dùng sức, một lần nữa kéo cô trở lại vòng ngực kia....

"Tiểu bạch thỏ, nhanh như vậy mà đã muốn rời tôi đi sao?"

Giọng nói yêu mị, mê hoặc tới cực điểm vang lên khiến Diệp Hàm Huyền khê rùng mình. Lúc này cô mới có cơ hội quan sát người đàn ông này. Ngũ quan hắn tinh tế, lông mày rậm lười kiêu, đôi môi mỏng, mắt sâu, không giận mà uy!

Không được! Cô phải đá tên điên này ra, nhờ tên chồng ngốc biết được lại ăn dấm chua thì khổ...

Cô không muốn động tới thùng dấm chua thôi đó đâu!

"Cái miệng nhỏ của em thật lợi hại đó nha! Hai cái móng vuốt này cũng thế. Nếu em không chịu nằm im, tôi không chắc mình có thể kiềm chế bản thân đâu..."

Diệp Hàm Huyền trợn mắt quát, "Tên thần kinh, tên đồi bại, tên biến thái này! Nếu anh là quân tử thì mau buông tôi ra! Tôi là phụ nữ đã có chồng! Hai chúng tôi phu thê nghĩa nặng tình thâm..."

Kính Thiên Minh khoe môi không kiềm chế được mà giật liên hồi! Cái gì mà phụ nữ đã có chồng? Cái này tạm chấp nhận! Còn hai chúng tôi phu thê nghĩa nặng tình thâm á? Hừmmmm...

Anh với vợ yêu không phải là luôn trong tình trạng mặt nóng áp mộng lạnh sao? Anh nhiệt tình mà vợ yêu cứ hờ hững thôi. Dù sao bây giờ cô ấy cũng không nhận ra anh, phải trừu chọc một hồi mới được...

"Tôi không ngại em đã có chồng! Nhờ tôi đẹp quá, em lại nảy sinh ham muốn hồng hạnh xuất tường thì sao?"

Nói đoạn Kính Thiên Minh vuốt ve cái cằm nhỏ của cô, cười đến ti bì, vô lại, "Và lại gừng càng già càng cay, phụ nữ có chồng lại càng mặn mà, tôi thích!"

"Đờ cờ mờ! Thăng thiên này! Anh không bỏ bà đây ra, bà đây phở nhà anh!" Diệp Hàm Huyền gần như đã miễn dịch với vẻ vô si của tên chồng ngốc-nào ngờ núi cao còn có núi cao hơn! Cô chưa từng gặp loại đàn ông mặt dày đến nhường này! Phải có hán biết tay!

Lời vừa nói xong, Diệp Hàm Huyền dùng đùi đập thẳng vào tiểu huyệt của tên thần kinh này!

"Cho mi chết này! Cái thứ đàn ông sống bằng nửa thân dưới!"

Kính Thiên Minh mau chóng lật ngược người, đề cô xuống, một bàn tay nắm chặt lấy đôi chân dài thẳng tắp của cô xoa xoa, ra vẻ không vui nói, "Người ta nói hoa hồng có gai thật không sai nha! Em đây là muốn phở chồng em hả? Đêm đêm ai phụng bồi em đây?"

Diệp Hàm Huyền sắp tức đến thổ huyết. Dù cô dùng biện pháp nào cũng không động tới được tên này- dù là một sợi lông chân đi chăng nữa! Hán phản ứng quá nhanh! Không phải cô tự tin mà người có thân thủ nhanh hơn cô, chỉ đếm trên đầu ngón tay! Rốt cuộc người này là ai? Cô rốt cuộc đã gây thù chuốc oán gì với hán? Kính Thiên Minh luôn miệng mắng cô là "một đoá hoa đào nát", cô không tin từ khi nào mình có sức hút lớn vậy đâu..

"Khụ...Khụ...Khụ...Lão đại..." Bên ngoài cửa có người bước vào, vừa thấy khung cảnh bên trong, y liền xấu hổ bước nhanh ra ngoài, nói vọng vào trong

"Lão đại, ngài có cần chúng thuộc hạ sắp xếp một chiếc giường để động phòng với phu nhân không?"

Diệp Hàm Huyền vốn muốn đẩy Kính Thiên Minh ra, vừa nghe thấy câu nói kia tay chân liền run rẩy...

Vân Lang vừa mới phục hồi được chút sức, chân đứng còn chưa vững nghe xong cũng ngã quỵ xuống đất!

Chủ tớ hai người này! Một tung một hứng! Quả thực là vô si tới cùng cực!

Động phòng cái lông ý!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Trình độ thả thính của Thiên lão đại

Một ý nghĩ chợt loé trong đầu Diệp Hàm Huyền, chờ đã người ngoài kia gọi tên thiên này là lão đại? Là lão đại đấy!!! Khụ...khụ...Có khi nào cô đã đắc tội đại nhân vật tai to mặt lớn trong giới hắc đạo không?

"Anh...Người kia gọi anh là lão đại?" Diệp Hàm Huyền lắp bắp hỏi lại.

Kính Thiên Minh ra vẻ khiêm tốn nói, "Có gì ghê gớm đâu mỹ nhân, trong giới thường hay gọi tôi là Thiên lão đại!"

Ba chữ "Thiên lão đại" hoàn toàn đã kích thích hên bé nhỏ của Diệp Hàm Huyền. WTF? Đừng đùa cô chứ? Trong giới hắc đạo có lưu truyền một câu nói kinh điển: mày có thể không biết Tổng thống là ai, nhưng Thiên lão đại thì không thể không biết!

Diệp Hàm Huyền quan sát kỹ thêm người tự xưng là Thiên lão đại lần nữa. Ủa, một thư sinh mặt trắng, trông như Bạch liên hoa thế này, sao có thể là vị Thiên lão đại ba đầu sáu tay, mọi người chấn kinh được? Tuyệt đối- là lừa người! Muốn dựa hơi của vị kia để dọa cô? Hãy còn non lắm!

"Thiên lão đại cái lông ý! Các người muốn lừa bà đây hả? Thiên lão đại đâu phải con chó, con mèo ngoài đường mà mấy người muốn nhận thì nhận!" Diệp Hàm Huyền nhếch môi khinh bỉ nói.

Nháy mắt sắc mặt ai đó đen như đít nòi, Huyền Nhi à, em là đang được đăng chân lên đăng đầu đó hả? Anh nhường em, em lại muốn đề đầu cười cổ anh?

Nếu được vợ yêu "đề đầu cười cổ" cũng không tệ đi...Ngoại trừ lần đó ra, anh đã được "ăn" thêm phát nào đâu!!!!

Thiên Ứng ở ngoài cửa nghe có người si nhục lão đại nhà mình, khí huyết sôi trào, thật muốn xông vào đá bay nữ nhân đang phi lễ lão đại kia!! Hừ! Nếu không phải lão đại đã căn dặn trước, anh có phải chịu ầm ức đứng ngoài đây?

"Lão đại, lão đại, nữ nhân khốn kiếp này dám chửi lão đại là chó mèo ngoài chợ!!!"

Bất chợt một luồng khí lạnh đánh úp cả căn phòng- khung cảnh mùa xuân ấm áp khi nãy không còn nữa, thay vào đó là đỉnh núi băng ngàn năm, chỉ hít thở nhẹ cũng đã lạnh thấu gan.

"Lão đại cố lên!!!! Dù có cảm tình với cô ta cũng không thể bỏ qua được! So sánh lão đại là chó, mèo!! Quá si nhục ngài đi!" Thiên Ưng một bộ dáng xem kịch hay, lại kêu gào đồ thêm dầu vào lửa.

Mãi đến tận sau này, y mới biết thế nào là khóc không ra nước mắt!!! Kể từ phút giây này, y đã đắc tội phu nhân của lão đại- hơn nữa lão đại nhà y còn mắc bệnh sợ vợ...

"Năm giây ngậm miệng!" Kính Thiên Minh nghiêm răn nói.

Trên đầu Diệp Hàm Huyền treo một dấu hỏi chấm rõ to, con hàng này- là đang cho cô năm giây để ngậm miệng lại hay sao?

Nhìn thấy vẻ "con nai vàng ngơ ngác" của Diệp Hàm Huyền, Thiên Ưng hí hửng trong lòng, xem kìa, lão đại thật sự tức giận rồi!!! Người phụ nữ này còn giả bộ nai to, muốn lấy lòng lão đại sao? Nằm mơ đi!

"Không những ngậm miệng, tôi nghĩ cô nên cút khỏi đây, tránh cho việc làm phiền tâm tình của lão đại nhà chúng tôi!"

Sắc mặt Kính Thiên Minh càng lúc càng khó coi, Diệp Hàm Huyền cũng khó coi không kém, trong lòng thâm nguyên rủa mủi tám đời cụ tổ nhà hần! Không phải bảo cô im, cô im rồi sao? Không lẽ là như tên ngoài cửa kia nói, cô phải ra ngoài mới được? Dựa vào cái lông gì chứ! Bà đây rõ ràng đến trước!

"Tôi nói cậu, THIÊN ƯNG, lập tức ngậm miệng một tháng cho tôi! Hơn nữa mỗi đêm tôi sẽ cử ba người tới "phục vụ" cậu!" Kính Thiên Minh rốt cuộc cũng không chịu nổi tên thuộc hạ ngu ngốc này nữa! Phu nhân ông đây lấy lòng còn chưa kịp, dám si nhục phu nhân nhà ông đây?

Phút chốc tay chân Thiên Ưng run lẩy bẩy, cơ thể ngã quỵ xuống như vừa bị rút hết sinh mệnh, thương tâm nói, "Lão đại, không công bằng, ngài, ngài..."

"Hai tháng!"

"Lão đại, ngài..."

"Ba..."

Lời Kính Thiên Minh còn chưa nói ra, Thiên Ưng đã biết điều, lập tức vỗ mông ngựa, "Lão đại ngài thật tốt!!! Thuộc hạ nguyện lên núi băng, xuống biển lửa báo đáp!"

Nói đoạn Thiên Ưng mau chóng quay sang phía Diệp Hàm Huyền, niềm nở nói, "Phu nhân, ngài cũng đừng để bụng! Lão đại nhà thuộc hạ đẹp trai thượng thừa, tiền bạc như nước, lại còn ôn nhu dịu dàng. Phu nhân không biết đó thôi nãy giờ chỉ là màn kịch mua vui cho phu nhân thôi! Lão đại thật chu đáo...."

Diệp Hàm Huyền có thể tưởng tượng ra, ngay lúc này đây trên đầu cô đang có một đàn quạ đen bay qua...

Có thể dừng lật mặt nhanh hơn lật sách vậy không? Màn kịch mua vui cho cô á? Thôi xin đi! Khụ khụ...Hơn nữa cái tên giả mạo Thiên lão đại kia, cũng thú vị phết đó chứ! Ai đòi lại xử lý thuộc hạ của mình bằng cách đó?

Một tháng không nói thì cũng thôi đi...Đằng này hàng đêm còn cử ba mỹ nhân tới hầu hạ, tên kia không "kêu" lên cô gọi hần ta bằng cụ tổ, hắc hắc!!

Mà trọng yếu cô là phu nhân của tên nam nhân mặt trắng kia từ khi nào???

"Ngậm miệng lại cho tôi! Phu nhân? Phu nhân cái mẹ gì? Bà đây anh em họ hàng gì với các người à?"

Thiên Ưng oan ức quay sang nhìn lão đại nhà mình, phải làm gì mới tốt đây? Đắc tội lão đại không được, đắc tội phu nhân không xong, hai vị ăn gì em cúng?

"Ra ngoài trước đi, à, lời cái tên này ra nữa" Kính Thiên Minh nhìn về phía Vân Lang ra hiệu, đáy mắt nồng nặc tia chán ghét, nhưng cũng không dám mạnh động giết hần.

Chờ khi căn phòng chỉ còn lại hai người, Kính Thiên Minh mới chậm rãi bế Diệp Hàm Huyền ngồi lên giường, âu yếm nói, "Xin lỗi anh đến trễ!"

Đầu óc Diệp Hàm Huyền như nổ tung trước lời đường mật của người đàn ông xa lạ này! Cảm giác ấm áp quen thuộc từng chút len lỏi vào trái tim cô....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ*! được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tôi không ngốc!

"Chúng ta đã từng quen biết?" Diệp Hàm Huyền nhăn mày hỏi, ở người đàn ông này có gì đó rất rất quen thuộc, chỉ cần với một chút là tới- nhưng lại không tài nào với nổi!

Người lạ tưởng quen, nhìn quen nhưng hoá ra lại lạ...

Kính Thiên Minh nghiêm túc nhìn mỹ nhân trong tầm mắt của mình, cô ấy như đoá dạ lan hương ẩn mình trong đêm đen, không phải dùng mắt mà có thể thấy vẻ đẹp đó...Mà phải cảm giác bằng trái tim!

Chân mày Kính Thiên Minh bỗng nhiên cau lại, dạ lan hương gì chứ! Vợ anh phải là đoá hoa đào nát mới đúng! Hừm! Lúc anh và lão anh vợ Tần Cảnh Dật bàn xong kế hoạch thì có người đem một xe công ten nơ hoa hồng đến, ngập mẹ nó biệt thự rồi! Anh vội đến đây nên cũng chưa kịp điều tra người đó là ai!

Còn cả tên Vũ Minh Hạo nữa, hừ....

Người đàn ông đầu tiên của vợ yêu là hấn ta ư? Chỉ cần nghĩ đến điều này là Kính Thiên Minh lại thấy nhức nhối trong lòng! Anh lại càng hận bản thân mình sao không đến sớm một chút, có thể bảo vệ cho cô ấy nhiều hơn một chút...

"Anh rốt cuộc là ai?" Đôi mắt xinh đẹp của cô ngập tràn sự nghi ngờ không hề che giấu.

Anh có nên thành thật nói cho cô ấy chân tướng mọi việc? Nếu như cô ấy đối với anh chỉ là sự thương hại một tên ngốc...

Khi biết anh không hề ngốc, lại lừa cô ấy lâu như thế!

Diệp Hàm Huyền à, liệu em có thể tha thứ cho anh không...?

Một Thiên lão đại không sợ trời, không sợ đất, giờ phút này lại bất an vô cùng...

"Tôi thua! Đến cuối cùng tôi vẫn là kẻ thua cuộc! Chỉ là tôi vẫn không cam tâm, tại sao anh có thể chinh phục được trái tim cô ấy?"

"Tôi chưa bao giờ chinh phục cô ấy, tôi chỉ luôn tìm cách bảo vệ cô ấy! Cô ấy là người tôi yêu nhất- cũng là thứ quý giá duy nhất tôi muốn bảo vệ!"

Đoạn đối thoại khi này giữa anh và Vũ Minh Hạo bỗng chốc vang lên! Chẳng phải anh đã nói với hấn ta rằng anh luôn bảo vệ vợ yêu rồi hay sao? Không làm cô ấy buồn, không làm cô ấy tổn thương- càng sẽ không để cô ấy rơi bất cứ giọt lệ nào!

Anh luôn muốn để cô ấy sống trong sự che chở của mình, luôn giấu cô ấy tất cả, chỉ để phần mình gánh lấy!

Hình như anh đã sai!

Diệp Hàm Huyền, cô ấy chưa cần bất kì ai che chở, từ khi nào anh đang dần trở thành cái lồng, từng lúc, từng lúc nhốt chặt cô ấy lại?

Có phải đã đến lúc anh nên cho em biết mọi chuyện...?

"Thật ra anh là...."

Thật ra anh không hề ngốc! Kính Thiên Minh đang định hét to lên cho cô nghe rõ từng chữ, chợt bên ngoài truyền đến thanh âm nhức tai liên hoàn của tiếng súng.

"Pằng..."

"Pằng..."

...

"Pằng..."

Thiên Ưng vội vã chạy vào, "Lão đại, không hay rồi! Người của Ly Mộ đến!"

Kính Thiên Minh thở dài, khó khăn lắm anh mới lấy hết dũng khí nói ra, ai ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện.

"Bao nhiêu người?"

Thiên Ưng cúi đầu cung kính nói, "Lão đại, người Ly Mộ dường như đã có sự chuẩn bị từ trước. Ước chừng có khoảng bốn trăm người?"

Bốn trăm người sao? Không tệ! Nơi rừng núi hoang vắng này, huy động bốn trăm người đã không dễ, chứ đừng nói bộ não của Ly Mộ ở Mi Latinh, xem ra người đằng sau kia thực sự muốn lấy mạng vợ yêu của anh! Có chút ngoài dự tính của anh...

Cơ mà muốn lấy mạng vợ anh? Nằm mơ giữa ban ngày!

"Người của các anh là bao nhiêu?" Diệp Hàm Huyền cảm giác bất an hỏi.

"Chưa đến một trăm người." Thiên Ứng thành thật nói, trong một thời gian ngắn rất khó để huy động một lực lượng lớn, hơn nữa đây là vùng núi, không thể có quá nhiều người vào đây, giải cứu cô gái này sẽ càng khó vì dễ gây rút dây động rừng.

Tuy người Thiên Gia họ có thể lấy một địch trăm, nhưng Ly Mộ đâu phải quả cam mềm cho người ta bóp trong lòng bàn tay? Chắc chắn phải có sự chuẩn bị từ trước!

Diệp Hàm Huyền còn đang suy nghĩ đối sách, chợt có bàn tay nhẹ nhàng xoa lên đầu cô. Ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt mà xa lạ kia đang mỉm cười nhìn cô, "Em sợ sao? Yên tâm đi, tôi sẽ đem em an toàn trở về- không hao tổn một sợi tóc."

Tìm Diệp Hàm Huyền truyền đến cảm giác đau nhói, một phút hoa mắt, cô tưởng tượng ra người đứng trước mặt mình là tên chồng ngốc, hẳn đang vỗ đầu an ủi cô. Mắt cô tự dưng cay xè, mấp máy nói, "Anh là ai...?"

Một tia sáng lướt qua mắt anh rất nhanh, không kịp để Diệp Hàm Huyền nắm bắt, đã nhanh chóng biến mất. Đôi mắt đen sâu thẳm, giọng anh nhàn nhạt nói, "Tôi gọi là Dominic, Thiên lão đại! Nhận được sự uy thác từ anh trai cô, Tần Cảnh Dật đến đây cứu cô!"

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi không nói gì thêm, trong lòng cô tự dưng trống vắng đến lạ! Cô tự giấu chính bản thân mình, cô nhớ tên ngốc kia đến phát điên sao? Nhìn một người xa lạ cũng nhầm tưởng anh ta! Diệp Hàm Huyền à, mầy tỉnh táo lại đi! Tên kia đang ngây ngốc ở nhà đợi cô!! Vì thế bằng mọi giá, cô không thể chết...

"Anh trai ở nhà vẫn ổn chứ?"

"Thay vì lo cho anh ta, chi bằng cô nghĩ cách mở một con đường máu thoát ra khỏi đây đi!" Lập tức khí tức màu đen tụ lại, Kính Thiên Minh lạnh lùng nói! Anh không cho phép người phụ nữ của anh, ở bên anh lại nhớ đến người đàn ông khác, dù là anh trai cô ấy cũng không cho phép!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giá Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Kẻ tàn nhẫn nhất!

Vân Lang từ ngoài cửa chen chân bước vào, không cam tâm tình nguyện nói.

"Khoan đã. Tôi có cách. Thiếu chủ đã chuẩn bị hết mọi đường lui. Ngoài cửa chính ra, trong căn phòng này còn có một mật đạo ngầm, thông thẳng ra phía sau núi."

"A..." Diệp Hàm Huyền kêu trong vô thức. Thì ra anh ấy đã tính mọi đường lui cho cô, đến phút cuối cùng, vẫn tìm mọi cách đưa cô trở lại căn phòng này- thì ra mọi thứ đều diễn ra đúng kế hoạch của anh.

Vũ Minh Hạo à Vũ Minh Hạo, tại sao anh lại ngốc đến thế? Em xứng sao?

Tại sao không nói cho em tất cả, tại sao luôn nhận lấy đau khổ về mình? Nếu như Vân Lang không nói ra, có phải anh định để em hận anh cả đời hay không??

Chẳng phải...

Chẳng phải khi chúng ta mới quen nhau, em đã nói rằng nếu anh đi làm đường thì hãy quay đầu lại- luôn có em ở phía sau cơ mà...

Anh không những là kẻ ngu ngốc nhất thế gian- mà còn là kẻ tàn nhẫn nhất thế gian! Tàn nhẫn với em, với cả chính bản thân mình...

"Àm!" Một tiếng nổ lớn rung động phía trên đỉnh đầu. Diệp Hàm Huyền có thể cảm giác được lớp đất đá dưới chân mình đang rung dữ dội.

Cùng với đó lại là tiếng súng "Pằng...Pằng...Pằng..." liên thanh không rõ từ đâu phát ra! Tiếng súng có vẻ rất xa xôi nhưng dưới lòng đất thế này, mọi người đều không khó để nghe ra nó.

"Nhanh lên." Sắc mặt Kính Thiên Minh bất chợt khó coi vô cùng.

Vân Lang không kịp nghĩ nhiều, chỉ tay vào chiếc tủ phía góc căn hầm, nói, "Mặt đạo ở phía này."

Theo hướng Vân Lang chỉ, đám người nhanh chóng chạy đến. Kính Thiên Minh dùng chân đá phang chiếc cửa gỗ đi, bên trong hiện ra một cánh cửa bằng kim loại vững chãi.

"Mở cửa mau lên!"

Vân Lang dường như cũng không ngờ bên trong cánh cửa gỗ này, lại là một tầng cánh cửa bằng kim loại! Đây chắc chắn không phải cánh cửa bình thường. Phá không dễ, càng không kể thời gian cấp bách lúc này. Tại sao anh chưa từng nghe thiếu chủ nhắc đến cánh cửa này?

"Mẹ kiếp! Cánh cửa chó má gì thế này!" Thiên Ưng sa sầm mặt mày, chửi thề.

Bọn Ly Mộ chắc chắn đã cho người lấp kín lối ra, chắc chắn muốn chôn sống bọn họ dưới đây...

"Àm..."

Thiên Ưng vừa nói xong, bên trên lại tiếp tục phát ra tiếng nổ cực lớn. Mọi người vội vàng bịt tai lại- tiếng nổ lớn như xé rách màng nhĩ từng người.

Sau đó mặt đất càng lúc càng rung chuyển mạnh.

"Thuốc nổ loại lớn!" Một tên đàn em trong Thiên gia hét lên.

"Mau lên! Không muốn chôn sống ở đây thì mau tìm lối thoát!"

Diệp Hàm Huyền bất động thanh sắc, quan sát thật kĩ cánh cửa.

Cmm! Vũ Minh Hạo...

Anh đang đùa người đứng không? Trong tất cả các khoá học, Diệp Hàm Huyền chênh mảng nhất là phần giải mật mã...

"Nhập ngày sinh tháng năm sinh của em."

Giọng nói bình tĩnh của Kính Thiên Minh vang bên tai khiến tâm trạng cô được trấn an phần nào. Diệp Hàm Huyền chạy nhanh lên phía trước, bàn tay có chút run rẩy ấn ngày tháng năm sinh của mình.

Không đúng...

Cánh cửa vẫn hay là bất động...

Mặt đất rung chuyển, do mất máu có nhiều, cơ thể Diệp Hàm Huyền có chút đứng không nổi. Chợt một bàn tay to lớn luồn qua hông cô rồi xiết chặt, truyền thêm sức mạnh cho cô.

Diệp Hàm Huyền sắc mặt có chút khó coi, người này rõ ràng thừa nước đục thả câu, chiếm lấy tiện nghi của cô. Tuy nhiên bây giờ đang đứng giữa ranh giới sinh tử, cô cũng không có thời gian đòi co với anh ta.

"Đề tôi nhập thử ngày tháng năm sinh của anh ấy!"

"Vẫn sai!" Giọng nói của cô đem theo chút chán chường tuyệt vọng. Hôm nay xảy ra quá nhiều việc- chỉ sợ cô không trụ được bao lâu nữa.

"Em không khoẻ?" Kính Thiên Minh không vui, đôi mắt luôn dán chặt vào từng cử động của cô nheo lại. Anh phát hiện ra điều gì đó không đúng...

Nhìn thấy người đàn ông xa lạ này vì mình mà lo lắng, không hiểu sao, tâm tình cô ảm áp lạ thường, một cảm xúc rất lạ từ từ nhen nhóm trái tim...

Bề ngoài cô ung dung, tự tại...

Thì trong lòng lại rối ren bấy nhiêu.

Bàn tay giấu kín sau ống tay áo dài đen đã ướt đầm mồ hôi, cô cười trừ nói, "Tôi không sao, phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi đây!"

Từng biểu hiện, cử chỉ của cô sao có thể lọt qua đôi mắt sắc bén của anh?

"Roẹt...." Kính Thiên Minh không ngần ngại xé một vạt áo sơ mi của mình, thô lỗ kéo tay Diệp Hàm Huyền, không để cho cô có cơ hội phản kháng, vạch tay áo ra. Máu đỏ tươi nổi bật trên nền vải trắng tinh, cùng với đó là vết thương chưa được xử lí kĩ, đã có dấu hiệu mưng mủ.

Sắc mặt Kính Thiên Minh càng lúc càng khó coi, anh ném cho Thiên Ưng một cái nhìn lãnh ý rồi lôi Diệp Hàm Huyền sang một bên, động tác dứt khoát từ trong bao lô chuyên dụng sau lưng lấy ra một lọ thuốc sát trùng. Anh không lưu tình độ mạnh cả lọ thuốc sát trùng vào chỗ vết thương của cô.

Cổ tay truyền đến cảm giác đau xót đến cùng cực, không khác gì việc đem muối xát lên vết thương. Dù vậy Diệp Hàm Huyền cũng cắn chặt khoe môi,

không để bản thân kêu lên một tiếng. Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà...

Phải rồi, chỉ cần nhẫn nại thêm chút nữa, cô- sẽ không đau nữa...

Kính Thiên Minh nheo mắt nhìn cô gái ương ngạnh quật cường trước mắt. Xem ra từ trước đến giờ anh đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của cô ấy, ha, cô ấy còn không rên nhẹ dù chỉ một tiếng. Trong lòng Kính Thiên Minh lại càng tức giận, cô ấy tại sao không yêu bản thân mình, tại sao phải tàn nhẫn với bản thân mình như vậy? Lẽ nào chỉ vì tên Vũ Minh Hạo kia mà cô ấy chấp nhận loại hành hạ này? Cô ấy muốn mất máu mà chết sao?

Nghĩ lại Mạc Tu Nghiêu đã từng cảm thán với anh, nữ nhân là một sinh vật khó hiểu nhất, đặc biệt cô ta đối với nam nhân đầu tiên của mình cả đời đều lưu luyến không quên...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hợp rồi tan!

Không hiểu sao Diệp Hàm Huyền có cảm giác ớn lạnh cả sống lưng. Cô tự hỏi tên đàn ông này đã nhận cách ung thư giai đoạn cuối à? Vài giây trước còn ôn nhu tán tỉnh cô, vài giây sau lật mặt, thô lỗ cộc cằn vô cùng.

Mất thấy vợ yêu lơ đãng, Kính Thiên Minh lạnh lùng xiết mạnh vài băng.

"Mẹ nó, anh không biết bốn chữ "thương hoa tiếc ngọc" là gì à?" Diệp Hàm Huyền rớt cuộc cũng không kiềm chế được mà chửi bậy! Cô không chết vì mất máu cũng bị tên thần kinh này dày vò cho chết mất thôi!

"Em không biết trân trọng chính bản thân mình thì đừng mong người khác trân trọng em!"

Một đoạn kí ức lướt nhanh qua đầu cô...

"Hức...Đau lắm đây nhé! Bố mẹ anh không dạy anh biết thương hoa tiếc ngọc à?" Thiếu nữ trẻ tuổi khuôn mặt nhăn nhó vì đau, nước mắt cứ thế lã chã rơi xuống.

Người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh phá một tiếng cười lớn, hài hước nói, "Tôi tưởng cô không biết đau cơ! Ai ngờ lại là quý mít ướt. Vết thương này ước chừng từ sáng, giờ đã tối mịt, thật là không biết chăm sóc bản thân."

Trong đêm tối khuôn mặt của thiếu nữ lấm lem bùn đất, vốn dĩ không nhìn ra hình dáng, chỉ là một đôi mắt to tròn linh động lấp lánh trong đêm tối, có chút rầu rĩ nói, "Mẹ chỉ thương chị, vốn không thương tôi."

"Haizz, một thiếu nữ nổi loạn. Cô phải tự trân trọng chính bản thân mình, như vậy mới nhận được sự trân trọng của người khác."

Kí ức xa xôi dường như trong phút chốc hoà quyện với thực tại khốc liệt rồi lại phân tách.

Sợ chỉ đó vô tình sâu chuỗi đoạn trí nhớ mơ hồ...

Hợp rồi tan...

Tan rồi hợp...

Hợp hợp, tan tan, mắt Diệp Hàm Huyền mờ dần, cô đã sớm không phân biệt được cái gì là quá khứ, cái gì là tương lai..

"Chúng ta đã từng gặp gỡ rất lâu về trước rồi đúng không?"

"Em đang gặp người sang bắt quàng làm họ đấy, đi nào, chắc em đã tìm ra mật mã mở cánh cửa kia. Để tôi bế em ra đó." Kính Thiên Minh nửa nghiêm túc, nửa trêu đùa nói. Chỉ là dù trong hoàn cảnh thế nào, anh vẫn giữ luôn bình tĩnh, đặc biệt là cái bộ dáng ông đây không sợ chết, càng không sợ trời, sợ đất- thật đáng gọi đôn!!

Diệp Hàm Huyền gật đầu. Có những việc đã là quá khứ, cô không nhất thiết phải nói ra, hoài niệm quá khứ có tác dụng gì? Nếu anh thực sự là người đó thì sao? Là giấc mộng thời thiếu nữ của cô thì sao?

Đều không quan trọng nữa...

Chỉ bởi vì người đàn ông cô yêu đang ở nhà đợi cô!

Anh ấy- tên là Kính Thiên Minh!

Diệp Hàm Huyền có chút khản trương, đây là hi vọng cuối cùng của mọi người, tuyệt đối không thể bỏ lỡ...

"Cạch...."

Cánh cửa kim loại từ từ mở ra, bên trong là một màn đêm tăm tối. Diệp Hàm Huyền khẽ thở phào, thật may cô đoán đúng rồi!

"22-9-20XX có ý nghĩa gì?" Kính Thiên Minh nhăn mặt hỏi.

"Là ngày đầu tiên tôi và Vũ Minh Hạo gặp gỡ." Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu cười nói, chẳng trách trước khi mất anh ấy lại kể chuyện xưa cho cô nghe, thì ra là ám chỉ một mã của cánh cửa này.

Anh cũng thật đủ ác, giả sử cô không nhớ ngày đầu tiên họ gặp nhau thì sẽ chôn xác ở nơi này à...?

"Ngồi yên, tôi bế em đi!"

Kính Thiên Minh chậm rãi nhả từng chữ, không giận mà uy. Toàn thân anh toả ra loại khí tức cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm, khiến cho mọi người phải cúi đầu xưng thần trước anh.

"Khụ...khụ...Sao tôi nghĩ thấy có mùi dấm chua quanh đây..." Thiên Ứng dường như chị hận mạng mình quá dài, thổi thêm chút gió cho lửa lên.

Chợt một đạo ánh mắt tà khí bắn về phía Thiên Ứng, anh ta chỉ muốn pha trò cho lão đại thêm vui, lão đại vui, sẽ không phạt anh ta nữa~ Tại sao lão đại lại nhìn anh ta "âu yếm" như vậy nhỉ?

Vì thế Thiên Ứng rút ra chân lý sống cao cả của đời mình: Đàn ông khi yêu thường rất khó hiểu, như ngày đến tháng của phụ nữ vậy...

"Đừng quan tâm, em mệt thì ngủ đi, tôi sẽ đưa em an toàn trở về."

Bên tai Diệp Hàm Huyền vang lên tiếng thầm thì của anh, như một liều thuốc an thần khiến mọi tầng phòng bị của cô sụp đổ, cô còn mơ hồ nghe thấy tiếng ầm ầm rung chuyển của đất đá, cô còn mơ hồ nghe thấy ai đó nói cái gì mà: bao giờ em mới nhớ ra anh, bao giờ em yêu anh...

Chỉ là con buồn ngủ ập đến quá nhanh, Diệp Hàm Huyền chậm rãi nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ sâu...

"Lão đại, máy bay đã cất cánh được mười năm phút, thuộc hạ đã cho người xử lý hết đám Ly Mộ đó, tiếp theo phải làm gì?"

"Gọi điện báo cho người Mạc gia, Mạc Tu Nghiêu sẽ tự tới cửa thăm. Lui ra đi, mỗi đêm sẽ có năm mỹ nhân đến hầu hạ cậu. Bắt đầu luôn từ đêm nay đi!"

Thiên Ứng run rẩy bước khi khỏi phòng, trong lòng phi nhỏ, lão đại à, tâm ngài bớt đen đi có được không? Ngài không sợ gặp quả báo à? Lão tử phi! Chỉ vì một câu ăn dấm chua đó, mà tăng lên thành năm người rồi...

Kính Thiên Minh trong phòng vip trên máy bay đời mới nhất của Thiên gia, đương nhiên nghe không thấy những lời kia. Anh ôn nhu vén sợi tóc mai trên trán cô sang một bên.

"Tại sao khi ngủ lại đáng yêu như chú mèo con thế này? Chết tiệt, cái thứ bên dưới lại bắt đầu rục rịch! Em tốt nhất đừng cựa quậy, không thì tự lãnh hậu quả!" Kính Thiên Minh ngồi lăm bằm một mình, tiện tay vứt thứ mặt nạ vương vãi trên mặt xuống...

Khuôn mặt yêu nghiệt dần hiện ra, tinh xảo đến nỗi khiến người ta phải hô hấp đình trệ, một đôi mắt đen nhuốm chút dục vọng, khóe môi khẽ nhếch, tựa như ma mà không phải ma, tựa như thần mà không phải thần...

"Tàn Cảnh Dật chết tiệt này, làm cái loại mặt nạ quái quỷ gì thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chồng chưa từng thấy ai đẹp trai như vậy!

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành, Diệp Hàm Huyền mơ màng mắt nhắm mắt mở, bàn chân cô truyền đến cảm giác buồn buồn, sưng sưng.

"hic, gỏi kê chân thật dễ chịu, mềm mại như bông vậy..."

Diệp Hàm Huyền tiếp tục cảm thán, nghịch ngợm đá đá vài phát. Chợt, cô lại nhận ra có gì đó sai sai...Cô bật người ngồi thẳng dậy thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc của tên chồng ngốc.

"Anh, sao anh lại ở đây? Đây là...?" Diệp Hàm Huyền hỏi, kì thực trong lòng cô đã có đáp án- cô đã về nhà rồi!

Kính Thiên Minh cũng ngồi dậy, xoa xoa mắt, có chút tủi thân nói, "Lần sau vợ đá cần thận nhé, cái mắt của chồng thì không sao, đá vào chỗ khác sẽ hỏng mắt..."

Tên chồng cặn bã này, hẳn lại suy nghĩ bậy bạ gì không biết, bà đây tuyệt đối trong sáng, tưởng cái mắt nhà anh là cái gối kê chân nên mới vô tình đập trúng, có được chưa hả? Người ta nói không sai nha, có một người, không gặp thấy nhớ, gặp rồi lại thấy ghét...

Diệp Hàm Huyền phải cố gắng kiềm chế lắm mới không đập thêm cho Kính Thiên Minh một phát. Khoan đã, trọng yếu là làm sao cô về được đây?

"Ai đưa tôi về đây?"

"Ừm, để chồng nghĩ lại thử xem." Kính Thiên Minh ra về nghĩ ngợi, nghiền ngẫm nói.

"A, đúng rồi! Người này lạ hoắc, chồng không biết là ai. Hay để chồng miêu tả lại cho vợ nghe nhé?"

Diệp Hàm Huyền gật đầu, ngón trỏ cuộn tròn tạo thành kí hiệu "okay".

Kính Thiên Minh giơ tay thật cao ra hiệu, "Người này dáng siêu chuẩn, chân dài hơn người mẫu, cơ bụng sáu múi nhé, đã vậy còn..." nói đến đây giọng nói của anh có chút ấp úng.

"Hử? Còn làm sao?" Diệp Hàm Huyền đã mơ hồ đoán ra người này là ai, tuy vậy cô vẫn có chút mong chờ, không biết hẳn ta qua lời miêu tả của tên ngốc này sẽ sao nhỉ?

"Còn siêu siêu đẹp trai, chồng là chồng chưa thấy ai đẹp trai vậy đâu! Chưa nói đến khí chất cao lãnh, tao nhã của hắn ta...."

Kính Thiên Minh thao thao bất tuyệt hồi lâu, dường như không có dấu hiệu dừng lại...Diệp Hàm Huyền trên trán nổi gân xanh từng vạch! Cô lại không biết lão chồng ngốc của mình hâm trai nhường này! Cho xin đi...

Lỡ như lão chồng cô thích cái tên mafia kia thì sao? Xem giọng điệu hâm mộ của lão chồng kia!!! Diệp Hàm Huyền cau mày, bực tức nói, "Anh tất nhiên bị vẻ ngoài của tên đó lừa, y không tốt đẹp vậy đâu! Còn nữa anh ta là cái bang, chợ búa, anh tốt nhất anh đừng có dây vào!"

Kính Thiên Minh tròn mắt, suýt chút nữa ngất xỉu! Vợ yêu đã không khen anh thì thôi, đường đường Thiên lão đại phong ba trong giới hắc đạo, qua cái miệng nhỏ của vợ yêu lại thành tên cái bang, chợ búa à.....?

"Vợ, vợ, chồng thấy hắn ta rất tử tế, đàng hoàng, mang phong thái quân tử, chắc vợ có chút hiểu nhầm rồi!"

"Hiểu nhầm cái lông! Bà đây nói một là một hiểu chưa? Anh tốt nhất tránh xa tên điên đó ra cho tôi!"

Diệp Hàm Huyền giận dữ nói, nhờ tên đó thực ra có ý định bắt chính với lão chồng ngốc của cô, tiếp cận cô vì mục đích đó thì sao? Muốn cô thành támm bình phong, mơ đi nhé!!!

Đáp lại Diệp Hàm Huyền chỉ là khuôn mặt rầu rĩ của Kính Thiên Minh, sắc mặt cô càng khó coi.

"Thật mà vợ, chồng chưa từng thấy người đàn ông nào hoàn hảo đến thế, cao phú soái hiếm có khó tìm..."

Nếu Mạc Tu Nghiêu ở đây, tuyệt đối sẽ khinh bỉ Kính Thiên Minh một trận, ông đây tự thấy mà đã rất tự luyện về độ đẹp trai của mình rồi! Xem ra vẫn phải xách dép ai đó.

Nếu Tần Cảnh Dật ở đây, tuyệt đối sẽ phỉ nhổ Kính Thiên Minh một trận, không kìm được mà phá vỡ hiệp ước liên minh, vạch trần cái bộ mặt luôn ra vẻ bạch liên hoa kia!

"Ngậm miệng!" Diệp Hàm Huyền lãnh khốc nói, cô còn ghét bỏ đá bay Kính Thiên Minh khỏi giường.

Vô duyên vô cớ bị vợ yêu đá bay khỏi giường, trong lòng Kính Thiên Minh hậm hực không thôi! Nhưng nhìn sắc mặt của vợ yêu kia, hình như cô ấy giận anh rồi- hơn nữa còn giận không nhẹ...

Kính Thiên Minh trong lòng tính toán hơn thua, nếu bây giờ anh đi giận đối với cô ấy, cô ấy cùng giận anh, chẳng phải như vậy sẽ tạo thành chiến tranh lạnh mất sao?

Cmm, không được!

Anh vẫn còn nhớ rõ như in, lần trước anh lên lấy trộm từ chỗ Mạc Tu Nghiêu một cuốn sách bí kíp của gái hay gì đó, do tên nhóc Mạc Tu Nghiêu biên soạn, tên nhóc này đào hoa sát gái như vậy, chắc chắn phán chuẩn rồi!

Tiêu chí đầu tiên của người đàn ông tốt là phải yêu thương, nhường nhịn người phụ nữ của mình.

Khi cô ấy vui, làm cô ấy vui hơn.

Khi cô ấy buồn, làm cô ấy đừng buồn nữa.

Khi hai người cãi nhau, bắt kẻ ai đúng ai sai, phải nhường cô ấy (Lưu ý thêm nếu có vợ thì phải đội vợ lên đầu mà sủng thì mới có thịt ăn)

Kính Thiên Minh thấy cũng đúng, liếm liếm mép, muốn có thịt ăn thì phải hi sinh tiểu tiết chứ! Trong đầu anh nảy ra một chút suy nghĩ đen tối...

"Vợ à! Chồng biết sai rồi! Vợ đừng giận mà!"

"....." Bà đây giận rồi, bà đây không thêm nói chuyện với nhà anh nữa!

"Vợ ơi, tha lỗi cho chồng đi mà, hiccc..." Vừa nói cái chân Kính Thiên Minh không an phận bò lên giường, cái tay cũng không an phận theo...

Ngực cô bỗng nhiên tê dại, theo sự động chạm của người đàn ông mà có chút run rẩy, "Ờ cờ mờ, anh chê cuộc sống quá dài đúng không KÍNH THIÊN MINH? Dám phi lễ bà đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Vợ ngốc!

Kính Thiên Minh mở to đôi mắt, chớp chớp, ngây thơ nói:

"Vợ không biết đó thôi, chồng thương vợ làm nhiệm vụ vất vả nên mắt xa cho vợ đó...."

"Có loại mắt xa như này?" Diệp Hàm Huyền khẽ nhủ mầy, đôi mắt tràn đầy sự ngờ vực hỏi. Tuy vậy khi nghe tên ngốc kia vì cô mà thế này, đáy lòng lại dâng lên chút âm áp, dù rằng hán ngốc ngếch không hiểu sự đời.

Kính Thiên Minh thành thật gật đầu, đáng yêu vô cùng, "Trong sách dạy mắt xa như thế này sẽ có đáng chuẩn đó. Chín mươi, thậm chí là một trăm cũng thành vấn đề."

Diệp Hàm Huyền sốc toàn tập, dù đáng người không tệ, nhưng cũng chỉ dừng ở mức tám bảy thôi, phụ nữ mà...

Ai không thích có thân hình siêu chuẩn chứ? Cô lại suy nghĩ thiệt hơn, dù sao tên chồng này cũng ngốc, có biết sách là gì đâu. Lần quan hệ ngoài ý muốn kia, cũng do anh ta bị trúng được nên mất trí mà thôi! Chứ ngốc thế này sao hiểu việc quan hệ nam nữ? Mà nếu có phản ứng gì, hắc hắc, không phải cô chuẩn bị con búp bê tình dục lần trước rồi sao...

Người tự nhiên được hưởng lợi, hí hí chính là Diệp Hàm Huyền cô rồi!!!! Từ lâu cô đã ao ước có vòng một khủng rồi!!!

"Ủm?? Bao nhiêu lâu thì có tác dụng?"

"Hi hi, chồng luôn muốn tốt nhất cho vợ mà! Công suất càng cao thì hiệu quả càng nhanh!"

"Chỉ có tác dụng với vòng một thôi á? Còn những nơi khác thì sao?"

Kính Thiên Minh cười đắc ý trong lòng, không phải anh ngốc mà là vợ ngốc mới đúng! Hắc hắc cô ấy không biết rằng đang vẽ đường cho hươu chạy hay sao?

"Tất nhiên là mắt xa ở đâu hiệu quả ở đấy rồi vợ!"

Diệp Hàm Huyền thấy có gì đó sai sai! Sao nghe câu nói của tên ngốc này có ý tứ gì đó mờ ám, không trong sáng ý nhỉ? Lại quay sang nhìn khuôn mặt ngây thơ trong sáng không nhiễm bụi trần kia, Diệp Hàm Huyền lại nghĩ có lẽ mình quá đa nghi rồi! Mấy đùng có từ bụng ta suy bụng người được không Diệp Hàm Huyền? Phút chốc đáy lòng cô lại dâng lên tia áy náy với tên chồng ngốc...

"Vợ nằm xuống đi. Chồng mát xa cho! À, quên mắt..."

Thấy Kính Thiên Minh có vẻ ngập ngừng, Diệp Hàm Huyền hỏi lại, "Sao thế?"

"Để đạt được hiệu quả tốt nhất, phải thoát y mới được...Sách bảo thế!"

WTF? Thoát y? Còn trước mặt một người đàn ông, để anh ta xoa nắn các thứ á....

Cô thấy cứ biến thái kiểu gì gì ý, dù biết như vậy là lợi cho cô, nhưng vẫn không thể chấp nhận được! Nghĩ vậy, Diệp Hàm Huyền lắc đầu, kiên quyết nói, "Không được!"

Kính Thiên Minh phụng phịu chu môi, giận dữ nói, "Vợ... Vợ nỡ lòng từ chối tâm ý của chồng... Đi mà vợ! Cái này có khác gì ra tiệm mát xa đâu."

Sao lại không khác? Ra tiệm nhân viên là nữ- còn anh là cái giống đực được chưa? Diệp Hàm Huyền vốn định nói thế, lại nhìn khuôn mặt yêu nghiệt kia- cô vẫn là không nỡ chà đạp hoa a~

"Không được!"

"Đi mà, đi mà! Vợ yêu đại nhân!!!"

"Không!"

"Vợ xinh đẹp nhất!"

"Không cần anh nói, tôi vốn dĩ đã xinh đẹp!"

"Vợ yêu đại nhân rộng lượng, lòng dạ bồ tát!"

"Không! Tôi lòng dạ tiểu nhân, hẹp hòi, ích kỷ lắm!"

"....."

Kính Thiên Minh lòi hết những cách vuốt mông ngửa mà mình biết, kết quả vẫn vô tác dụng..

Phải làm sao đây!!??

A...

Kính Thiên Minh nén cười, điềm đậm đáng yêu nhìn Diệp Hàm Huyền nói, "Nếu vợ e ngại thì để chồng bịt mắt lại là được rồi..".

Tối qua anh chẳng phải nhìn chán rồi sao? Sờ mới thích...

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kỹ lưỡng, Diệp Hàm Huyền cũng đồng ý. Một tên ngốc mà cô cũng sợ thì làm lên trò trống gì? Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền đứng dậy, vào tủ đồ, cô lục mãi mới tìm được một cái khăn có độ dày vừa phải- để che kín mắt tên chồng ngốc này.

Kính Thiên Minh dù được thỏa như ý nguyện, nhưng vẫn không vui ca thán, "Vợ còn ngại nữa! Rõ ràng chồng đã nhìn thấy rồi mà!"

"Ngậm miệng, mát xa đi!" Diệp Hàm Huyền dứt khoát nói. Nghe tên ngốc này lại nhai chặc đến tối mắt...

Mà trời tối thì rất dễ phát sinh mấy việc ngoài ý muốn...

.....

Trung tâm thương mại Đế Đô.

Lần trước Diệp Hàm Huyền đã đến đây cùng Tần Cảnh Dật. Hơn nữa anh còn nhét cho cô một đồng đô. Chỉ là lần này cô đi với chồng của mình.

Bỗng nhiên cô nghĩ lại hôm đó, lúc ra về, radio ở chiếc Lambirh của Dật có phát bản tin Kính Thiên Minh- Tổng tài Kính gia gặp tai nạn. Khi đó cô với anh là người đứng qua đường, cô không chú ý cho lắm! Giờ nghĩ lại thì thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ trong đó! Vụ tai nạn này chỉ là ngoài ý muốn hay sao?

Bây giờ Kính Thiên Minh ngất ngốc, đương nhiên vị trí tổng tài Kính gia rơi vào tay người anh cùng cha khác mẹ. Xem ra về đến cực, cô phải cho người điều tra vụ án này mới được. Người đàn ông của cô! Tuyệt đối không cho bất kì kẻ nào làm tổn hại- một sợi lông chân cũng không được.

Diệp Hàm Huyền quay sang nhìn Kính Thiên Minh đang ngất ngốc chỉ trò hết thứ này đến thứ khác, đôi mắt tròn xoe linh động vô cùng. Đột nhiên cô lại có chút tò mò đáng về của anh khi chưa ngốc? Có phải sẽ luôn ra bộ đáng ông cụ non như Dật không nhỉ?

"Vợ, vợ!!! Mua cái này đi!"

Kính Thiên Minh kích động hết to, cô nương theo ngón trỏ của anh thì thấy...

"Anh biết thứ đó là gì không?"

Kính Thiên Minh khinh bỉ nói, "Vợ học lại sinh học đi! Đó là ba con sâu..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Mua ba con sâu gặp tình địch!

Ba con sâu? Diệp Hàm Huyền ngó người, thật không ngờ tiếng lóng tên chồng ngọc này cũng biết!

Kính Thiên Minh nghĩ bụng, anh không trêu cho vợ anh ngại cháy mặt, anh không mang họ Kính! Ngoại trừ chuyện vợ anh đem con búp bê tình dục ra lừa anh lần trước- thì lần này, tuyệt đối là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời Kính Thiên Minh...

Cô ấy bịt mắt anh lại, rồi nói dối là vào nhà tắm coi đồ! Ai ngờ cô ấy lại mặc đồ da bó sát người...

Vị họ Kính nào đấy hí hửng tưởng chiếm được tiện nghi con gái nhà người ta, trong lòng xúc động dạt dào- còn nghĩ bụng từ giờ tích đức, rửa tay gác kiếm! Ai ngờ bị chơi cho một vỏ đầu như thế...

Bảo sao cứ có cảm giác sai sai, không chân thật...

"Vợ chắc hẳn đang suy nghĩ tại sao chồng biết mấy cái này đúng không? Hi hi, vì sau đêm đó, để phục vụ chúng ta sau này, chồng...chồng đã lên mạng tìm hiểu mấy ngày đó!" Kính Thiên Minh vỗ ngực tự tin nói, ẩn sau trong mắt là ý cười giảo hoạt.

Thanh âm của anh không lớn- những cũng không hề nhỏ, đủ cho những người đứng gần họ nghe thấy, ai nấy đều nhìn Diệp Hàm Huyền với ánh mắt "hàm súc". Nhất là những cô gái, hâm mộ có, ghen tị có, khinh bỉ có, nói chung ngũ vị tạp trần.

Diệp Hàm Huyền đương nhiên cảm nhận được những cái nhìn "sai sai" nhắm đến mình khan, lúng túng nói, "Haha, chồng nói linh tinh gì đó?"

Kính Thiên Minh đột nhiên ghé sát vào tai cô, thì thầm, "Vợ này, mua cái này, chúng ta có làm gì cũng không sinh bảo bảo ngoài ý muốn đâu! Dù chồng rất muốn có bảo bảo nhưng nếu vợ không muốn thì..."

Những cô gái trẻ đỏ mặt nhìn vị soái ca siêu cấp kia thân mật với người khác, cô gái kia thì có gì tốt chứ, hừmmmm, "một chút tư sắc" thôi mà. Một cô gái không biết lấy dũng khí ở đâu ra, tiến lên, vỗ tay chào Kính Thiên Minh, "Hey, anh đẹp trai!"

Cô ta còn kèm theo một nụ cười ngọt ngào. Người đàn ông này, cô ta ngắm trúng rồi! Chưa nói đến giá trị nhan sắc thượng thừa, ở người đàn ông này còn có khí chất quý tộc cao quý, quả thật xứng đáng với thân phận thiên kim thị trưởng của cô ta. Sẽ không như người kia...

Kính Thiên Minh nhàu mày không vui, anh với vợ đang âu yếm, tự nhiên có con ruồi từ đâu bay ra vò vè anh? Còn bên phía Diệp Hàm Huyền tất nhiên là vô cùng không vui rồi! Dù biết tên chồng mình có bộ dáng đẹp, nhưng cái "sinh vật" kia không thấy một đại mỹ nữ như cô đang đứng ở đây hả? Gan hùm mới dám đến tán người đàn ông của cô!

Tô Dĩ Anh sắc mặt có chút khó coi, lần đầu tiên trong đời cô ta bị đàn ông ngó lơ, hơn nữa lại còn trước mặt đám bạn của cô ta, đã đâm lao thì phải theo lao- huống chi người đàn ông kia tốt như thế, cô cũng không muốn bỏ qua.

"Anh đẹp trai, em là khách quen ở đây! Nếu được thì chúng ta đi cùng nhau đi, em sẽ tư vấn giúp anh."

Kính Thiên Minh vốn định đuổi cút con điên từ đâu chui ra này đi, nhưng nghĩ lại, vợ anh đào hoa như thế, đã biết bao lần anh bị nhét cho một thùng đầm chua siêu cấp, lần này phải cho cô ấy thử mới được!

"Xin lỗi, trong nhà phụ nhân là số một. Cô có đề nghị gì thì tìm phụ nhân đi!"

Tô Dĩ Anh bất ngờ trước câu nói của Kính Thiên Minh, người đàn ông hoàn hảo thế này thiếu gì phụ nữ ở bên, thật không ngờ lại nghe lời cô gái kia đến thế! Xem quần áo trên người cô ta, cũng không phải hằng nổi tiếng gì, xem ra xuất thân tầm thường, có thể là lọ lem với hoàng tử thường có trên phim ảnh.

"Chị gái, chúng ta đi cùng được không?"

"Ai chị em với cô?" Diệp Hàm Huyền lạnh tanh nói, còn vút cho Tô Dĩ Anh một đạo ánh mắt khinh bỉ!

Tô Dĩ Anh phải cố gắng kiềm chế lắm mới giữ được nụ cười gượng, người này sao lại không suy nghĩ theo logic thông thường, chào xã giao cũng muốn làm cho cô mất mặt? Đã thế cô càng phải cướp chồng cô ta! Ở trong giới thượng lưu, không có tình yêu vĩnh cửu, chỉ có lợi ích vĩnh cửu. Càng hưởng hờ đàn ông chính là thứ động vật dễ thay lòng đổi dạ nhất.

"Chị, chị trẻ hơn em mà. Trước lạ sau quen!"

Kính Thiên Minh gật gù bổ sung thêm, "Đúng rồi! Như anh với vợ này, trước lạ sau quen, mon men làm ông xã!"

Diệp Hàm Huyền đầy lòng dâng lên một trận ảo não, nhìn tên chồng ngốc luôn vâng lời mình răm rắp, giờ đây lại bệnh người khác. Có khi tên ngốc này trí tuệ không bình thường, hẳn ta muốn lấy cô gái kia làm vợ hai gì đó, nên mới đồng ý với cách xưng hô chị em?

"Thiếu năng!"

Cô không hiểu cảm xúc rối bời lúc này, vì thế quay lưng bỏ đi. Hừm! Được bà đây cần tên ngốc nhà mi chắc, muốn đứng đó tán gái thì cứ tiếp tục đi!

"Vợ đi đâu thế? Lối này cơ mà..."

"Tôi thích đi lối này đây! A, đồ tốt!"

Thuận tay, Diệp Hàm Huyền lấy bừa một cái hộp chữ nhật trên giá. Từ xa nhìn cô gái kia đứng gần Kính Thiên Minh, trai anh tuấn, gái thuyền duyên, cũng xứng đôi phết đấy! Chỉ là sao cô thấy ngứa mắt quá!

Kính Thiên Minh miệng chữ A, mồm chữ O nhìn cô, dường như đầu óc bị nhiễu nhúng, cô có thể thấy rõ ý cười trên khuôn mặt yêu nghiệt kia.

"A, chồng hiểu ý vợ rồi! Cơ mà vợ lấy thêm đi, không đủ đâu!"

Diệp Hàm Huyền giật mình nhìn thứ cô đang cầm, cái gì mà không đủ?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Bản lĩnh của Diệp Hàm Huyền!

Bởi vì hôm nay mình nhiều bài quá nên không có thời gian viết truyện TT Mọi người đọc tạm đoạn review này nhé ><

Khúc này Huyền tỷ biết Minh ca giả ngốc á:3 Minh có đăng rồi mà đăng lại cho ai chưa đọc á ^^ chúc mọi người cuối tuần vui vẻ a ~

Một đêm say rượu, vừa mở mắt, Diệp Hàm Huyền đã nghe tiếng hét chói tai của tên chồng ngốc.

"Aaaaaa, vợ, sao vợ...."

Đầu Diệp Hàm Huyền còn đang đau, cô bây giờ mới để ý, cô và tên chồng ngốc nằm cạnh nhau không một mảnh vải che thân...

Quay sang nhìn bên cạnh thì Diệp Hàm Huyền bắt gặp khuôn mặt ngây thơ của tên chồng ngốc! Đôi mắt long lanh đang đọng đầy nước, sắp khóc rồi!

"Khụ...khụ...là tôi sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh, ngoan, đừng khóc."

Kính Thiên Minh trông chờ hỏi:

"Thật không?"

Diệp Hàm Huyền day trán, cô mà nói không xem. Nhìn bộ dáng lấy chân che kín người của anh ta kia. Trông cô thật giống tên lưu manh vô lại cường bức con gái nhà lành...

"Tuyệt đối thật."

Ai ngờ tên chồng ngốc vút chấn sang một bên, ôm chầm lấy Diệp Hàm Huyền, vui sướng nói:

"Oh ye ye, vợ là tuyệt nhất."

Khoé miệng cô run run, tên này không nhận ra tình huống nguy hiểm trước mặt của mình sao?

Diệp Hàm Huyền ngẩng mặt lên nhìn trời than: Lão thiên ơi, con cũng là người bình thường, đừng dụ dỗ sự nhẫn nại của con đi!!!! Nhớ con tiếp tục ăn sạch anh ta thì sao...

Kính Thiên Minh ẩn sau bộ mặt ngây thơ là đôi mắt ánh lên tia giả xảo, không lẽ anh chịu hiến thân đến mức này cô còn không bị quyến rũ?

Sức hấp dẫn của anh từ khi nào kém vậy?

Thế là từ hôm đó, đêm nào tên chồng ngốc cũng lên giường cô ngủ. Diệp Hàm Huyền nghiêng răng nghiêng lợi muốn chửi tên chồng ngốc một trận rồi đá bay hắn!

Cơ mà gặp phải khuôn mặt vô hại tử thần kia thì lòng cô lại mềm như cháo...

....

Hôm nay Diệp Hàm Huyền đi làm về sớm hơn thường lệ, do cô nhận được tin nhắn nặc danh từ một số điện thoại lạ, nói ở nhà có việc gấp.

Vừa vào tới phòng khách thì vang lên âm thanh trò chuyện, tên chồng của cô đang ngồi vắt chân trên ghế sofa.

"Người anh em, còn non và xanh như cậu thì bao giờ mới ăn uống được?"

Giọng nói lạnh lùng từ bên kia truyền đến:

"Ít ra ông đây không mặt dày bi ối như nhà mi. Ông đây yêu đương trong sáng với vợ ông, không lừa cô ấy. Rõ ràng cái cô Diệp Hàm Huyền kia chưa làm gì mà mi dám lừa người ta, bắt người ta chịu trách nhiệm."

Kính Thiên Minh đắc ý nói:

"Bản lĩnh nó ở chỗ đấy! Mạc Tu Nghiêu à, cậu còn ngây thơ lắm!"

"Bái bai nhé người anh em, chúc cậu một đêm an giấc."

Mạc Tu Nghiêu cúp máy luôn, đắc ý vô cùng, ông đây còn chưa được ăn, mi bạn bè tốt mà dám bỏ ông ăn trước sao?

Kính Thiên Minh bỏ điện thoại xuống tặc lưỡi:

"Giả ngốc lâu như thế rồi, đêm nay phải triển khai mới được."

Chợt hình như anh cảm giác được không khí trong phòng lạnh đột xuất ý...

"Kính Thiên Minh, hôm nay tôi sẽ cho anh biết bản lĩnh của Diệp Hàm Huyền tôi!" Diệp Hàm Huyền lạnh như băng nói, khuôn mặt âm trầm tới cực điểm.

....Còn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50-2: Một nhành lan!

Lúc này Diệp Hàm Huyền mới có thời gian nhìn rõ vật kia, sắc mặt cô thoáng ửng hồng, vốn định trả vật kia lại chỗ cũ- chỉ là từ đâu bàn tay to lớn hữu lực giữ chặt lấy cô.

"Buông ra." Diệp Hàm Huyền cố gắng kiềm chế sự xấu hổ trong lòng, tròn tròn mắt, kể rằng rít từng tiếng nói.

"Haizz...Phu nhân nếu đã có lòng, sao phu quân như ta lỡ phụ công đây? Cái này hay là mua về tối dùng đi. Chỉ là...."

Câu cuối được anh đặc biệt kéo dài. Diệp Hàm Huyền vô thức ngẩng đầu lên, bất giác ý cười nồng đậm trên môi anh, cả đôi mắt kia nữa! Sáng như sao, đen láy, lúc anh cười, trong mắt toả ra từng tia sáng nhỏ- giống như có thể thấp sáng linh hồn người khác vậy.

Đẹp trai quá! Diệp Hàm Huyền bật thốt trong lòng, nhìn anh đến si ngốc. Cô không ngờ tên ngốc này khi cười lại mê hồn đến thế!

"Không được phép cười nữa! Nói tiếp đi!" Diệp Hàm Huyền bá đạo nói, nụ cười thuần khiết đẹp đẽ này, cô chỉ muốn giữ của riêng mình thôi!

"Chỉ là hình như một hộp hơi hơi ít thì phải...." Anh ngừng khí tà tà, ánh mắt thì vô cùng mỉa mai, lời nói ra lại vô lại, chỉ là nụ cười không có dấu hiệu biến mất- mà càng rực rỡ hơn, tựa như đoá ngọc lan sắp nở rộ, làm kinh diễm cả đất trời!

Hừm! Chê anh cười không đủ đẹp sao? Đã vậy ông đây thể hiện cho em xem!

Diệp Hàm Huyền hôm nay chịu đả kích không nhẹ, dường như đã sắp bạo phát.

Một hộp mà không đủ sao? Tên ngốc này, anh có thể bớt vô si không?

Anh mà dùng hết một hộp thì heo mẹ cũng biết leo cây xù nó rồi!!!

"Lập tức về nhà!"

"Hớ?" Kính Thiên Minh còn chưa kịp phản ứng, anh đã bị vợ yêu kéo đi. Nhìn vẻ mặt đen xì của vợ yêu, hình như cô ấy đã giận thật rồi, không nên chọc cô ấy thêm. Phụ nữ ấy à! Khi xù lông lên thì có thể đập đổ một toà nhà đấy!

"Chờ đã! Em vẫn chưa biết tên anh..." Tô Dĩ Anh nhìn một màn phụ thê ân ái khi nãy, đáy mắt không khỏi dâng lên một trận ghen tị. Hai người này khi đứng cạnh nhau, giống như một đôi đôi nhân trời đất tạo lên, như hai mảnh ghép được gắn lại với nhau, không có một lấy một lỗ hổng để cô ta chen vào!

"Cô này! Không biết cặp đôi được bình chọn nhiều nhất ở Đê Đô này ư? Về rửa mặt tra google rồi hãy tới tìm chồng tôi nhé!" Diệp Hàm Huyền ngạo mạn, nhếch cằm nói, rồi quay lưng đi..

Mặt Tô Dĩ Anh tái nhợt, cô gái vừa rồi quá âm trầm, khủng bố. Đôi mắt kia tựa như quỷ satan đến đòi mạng cô ta, rét đến cùng cực. Chờ cô ta khôi phục bộ dáng bình thường thì thân ảnh hai người kia đã khuất.

Tô Dĩ Anh không cam tâm bậm môi, các người chờ đấy!!!

"Đến Cục tình báo Quốc Gia."

Vừa ngồi lên xe, Diệp Hàm Huyền còn chưa kịp mở miệng, đã có ai đó nói giúp cô.

"Anh sao lại...?" Cánh môi hồng nhạt khẽ mấp máy, lại chợt nhớ ra khung cảnh xấu hổ khi nãy, cô liền im bặt.

"Em ngoài mặt cười rất tươi, nhưng đôi mắt của em không che được vẻ u sầu, thương tâm trong đó. Vợ à, anh biết cả rồi!" Tiếng của Kính Thiên Minh vang lên, vẫn là trầm thấp, vẫn là mỉa mai như cũ.

Diệp Hàm Huyền quay đầu lên nhìn Kính Thiên Minh thật kĩ. Anh nói anh đã biết cả rồi ư? Là biết những chuyện gì? Về Vũ Minh Hạo hay điều gì khác?

Một bàn tay to lớn bỗng chốc xoa nhẹ lên đầu cô, "Một ngày nào đó anh sẽ nói với em..."

Thanh âm ấm áp như ngọc khẽ vang, tựa như hòn đá ném vào tâm tình vốn đang dậy sóng của Diệp Hàm Huyền, vô số suy nghĩ lướt nhanh của đầu cô làm cô không kịp kim được mà đáy lòng rét lạnh. Sẽ không phải...

.....

Cục Tình Báo Quốc Gia.

Diệp Hàm Huyền một mình chậm rãi bước vào toà lầu cao nằm ở trung tâm thành phố. Bóng lưng của cô kiên cường thẳng tắp trong ánh nắng ban mai nhạt nhoà buổi sớm.

"Diệp cục phó...A, em xin lỗi, Diệp cục trưởng, cấp trên đang ở trên đợi chị." Một cô gái dung nhan thanh thoát từ xa trông thấy Diệp Hàm Huyền thì vội vàng lao đến, cúi đầu sùng nịnh nói.

Diệp Hàm Huyền gật đầu, trong lòng cô còn rất nhiều nghi vấn. Đối với cách xưng hô "Diệp cục trưởng" của cô gái kia, cô không lấy làm bất ngờ. Bởi lẽ sáng nay cô đã nhận được tin nhắn thăng chức, và yêu cầu cô 9h sáng nay có mặt tại Cục tình báo. Nhưng cục trưởng tiền nhiệm là Vũ Minh Hạo mới qua đời, theo lẽ thường phải mất ít nhất hai tuần để cấp trên xem xét người thích hợp thay thế.

"Cốc....Cốc..."

"Mời vào."

Diệp Hàm Huyền khẽ nhăn mày nhìn ông lão trước mặt, có thứ gì đó ghê rợn dâng lên cổ họng cô, "Thầy...."

Ông lão ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt già nua cười hiền hậu nói, "Tiểu Huyền đấy à, lại đây ngồi đi! Để thầy xem Tiểu Huyền của chúng ta đã lớn chừng nào rồi."

Không gian căn phòng khá lớn, vì là phòng dành cho Cục trưởng nên đẽo bầy trí hết sức tinh xảo nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm của nó. Diệp Hàm Huyền như con mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi gần người thầy của mình, cô ngậm ngùi nói, "Con còn tưởng rất lâu nữa mới gặp được thầy, không ngờ rằng..."

Không ngờ rằng gặp lại thầy trong hoàn cảnh thế này. Ông lão tên Dục Phàm, vốn là Cục trưởng đời trước nữa, còn là người thầy dìu dắt Vũ Minh Hạo, Diệp Hàm Huyền lúc mới vào nghề. Ông nghỉ hưu từ năm năm trước, Diệp Hàm Huyền còn nhớ rõ ngày ông nghỉ hưu, cô như đứa trẻ khóc lóc, nhất quyết không cho ông rời đi. Hai một thầy một trò Dục Phàm, Vũ Minh Hạo phải khuyên cả ngày trời cô mới để ông đi.

Chớp mắt Diệp Hàm Huyền có thể nhìn thấy khung cảnh quen thuộc trong quá khứ, ông khen ngợi chàng thanh niên, cô gái nhỏ không cam lòng luôn miệng oán trách, "Thầy thiên vị Hạo ca!"

Chàng thanh niên khuôn mặt có chút ửng đỏ gãi đầu nói, "Thầy nói quá rồi! Huyền Nhi nhà chúng ta mới đáng khen kia!"

"Vậy sao? Tiểu Huyền có gì đáng khen nhỉ? Tiểu Hạo xem con bé ngày càng gầy, ngày càng xấu xí rồi!"

"Con không kêu là Tiểu Huyền."

"Con không kêu là Tiểu Hạo."

Hai thanh âm trong trẻo như nước đồng thanh vang lên.

Diệp Hàm Huyền ngẩn người, giọt nước mắt từ đầu lăn nhẹ xuống gò má...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Anh yêu em vụng về đến thế...

"Xú nha đầu, lấy chồng rồi mà sao ngày càng gầy thế này? Xấu chết đi được!"

Dự Phàm cau mặt, ghét bỏ nói. Ông từ lâu đã muốn thoát khỏi chốn quan trường này rồi! Năm năm trước từ khi nghỉ hưu, lập tức ông đã thu dọn hành lý đi du lịch thế giới. Điều ông bận tâm nhất ở nơi này chính là Tiểu Huyền và Tiểu Hạo. Đêm hôm qua, khi nghe tin Tiểu Hạo qua đời, Dự Phàm đã cho người mua vé máy bay, về Trung Quốc ngay lập tức!

...Thoáng chốc ông lão dường như già đi mười tuổi...

Dự Phàm không có con cái nên coi Vũ Minh Hạo và Diệp Hàm Huyền như chính con đẻ của chính mình, luôn yêu thương, che chở. Giờ đây lại gặp phải cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, trên thế gian này- còn gì bi ai hơn thế?

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu, bàn tay chạm nhẹ lên nếp nhăn trên khuôn mặt ông, nói, "Thầy cũng già hơn trước kia nhiều rồi!"

Dù chưa từng nói ra nhưng từ khi Vũ Minh Hạo mất, cô chưa từng thanh thản. Tựa như tảng đá nặng đè nặng trái tim cô- đau không thờ nổi! Cô luôn tự trách bản thân...

Kì thực nếu không có cô, dù Vũ Minh Hạo có thể sống không thọ- nhưng tuyệt đối sẽ không chết trẻ như vậy. Cô dù vô tình hay cố ý- đều làm tổn thương người yêu cô như thế!

Đã từ bao giờ...Cô không còn tin anh ấy nữa?

"Từ hôm nay con chính thức lên nắm chức vụ Cục trưởng Cục tình báo Quốc Gia. Tiểu Huyền à, con không còn là cô gái ngây thơ ngày nào! Giờ đây con nắm trong tay sinh mệnh của nhiều người." Dự Phàm đột nhiên nghiêm nghị nói, khí chất quân nhân nghiêm nghị, uy nghi từ xương cốt.

"Thầy...."

"Ta biết trong lòng con luôn còn khúc mắc. Cái này con hãy đọc đi. Đến lúc tháo chuông rồi."

Dự Phàm gõ nhẹ vào quyển sách nhỏ trên mặt bàn, ông thở dài, "Ta đi trước đây! Tiểu Huyền, bảo trọng."

Diệp Hàm Huyền vốn muốn giữ ông lại, chỉ là cô có tư cách gì đây? Cô thậm chí không đủ dũng cảm để nhào vào lòng ông, khóc một trận...

Cô đã sớm không còn là cô bé năm xưa nữa...

Thời gian quả là thứ đáng sợ nhất! Nó lặng lẽ trôi, chậm rãi mà vô tình. Đến khi người ngoảnh đầu nhìn lại, còn đâu cảnh năm xưa? Có chăng cũng chỉ là những mảnh vụn kí ức đang tan vỡ theo thời gian...

Diệp Hàm Huyền chưa xót cười, gật đầu, "Thầy bảo trọng! Con xin...."

Dự Phàm nhìn từ nhìn Diệp Hàm Huyền, khẽ lắc đầu, "Xú nha đầu ngốc! Con không có lỗi gì cả. Ta, Tiểu Hạo đều mong con hạnh phúc."

Ông lão vừa nói xong, quay đầu, đi thẳng ra cửa, ánh nắng đỏ dài trên bóng lưng cô độc của ông.

Diệp Hàm Huyền đưa tay, khẽ lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt xinh đẹp. Cô chậm rãi lật trang vở đầu tiên, nâng niu như bảo vật.

"Ngày 5-6-20XX, hôm nay là ngày anh phát hiện ra căn bệnh quái ác này. Bèn nghĩ không biết mình còn sống được bao nhiêu ngày nữa. Anh vốn muốn cướp em từ tay anh ta- chỉ là hình như anh không có tư cách thì phải? Một kẻ không sắp chết có tư cách ở bên em sao?"

"Ngày 6-6-2018, hôm nay là hôn lễ của em, chỉ là anh không thể đến tận nơi, cài đoá hoa đỏ thắm lên tóc em, nói với em một lời chúc phúc...."

"Ngày 7-6-20XX, Tần Gia Dung vốn lên kế hoạch sẵn, phá huỷ cuộc hôn nhân của hai người. Hôm nay anh cùng cô ta đến phá hư tuần trăng mật của hai người, thực ra anh chỉ muốn đến nhìn xem em sống có tốt không?

Em,

Kính Thiên Minh,

Đứng cạnh nhau quả thực rất xứng đôi, ghen tị, hận thù từng chút, từng chút găm nhăm trái tim anh.

Anh tìm cách để em đến Cục tình báo với anh, Tần Gia Dung nhân cơ hội bỏ thuốc mê cho Kính Thiên Minh. Một Diệp Hàm Huyền bình tĩnh lý trí, dù gặp bất cứ hoàn cảnh nào cũng mặt không đổi sắc- vậy mà khi nhận được tin nhắn từ Tần Gia Dung, anh đã thấy sự dao động trong đôi mắt em..

Em hình như đã yêu hấn ta mất rồi..."

"9-6-20XX, anh đã chuẩn bị xong hết thấy rồi! Từ giây phút anh quyết định đến Tây Bắc- đã định trước kết cục của anh!

Căn bệnh ung thư có thể được chữa trị, nhưng hận thù trong trái tim anh lại không thể dập tắt được.

Anh là kẻ báo thù! Từ ban đầu quen em, cứu em- đều nằm trong kế hoạch của anh. Nhưng mà...nụ cười trong trẻo, thanh khiết không nhiễm bụi trần kia của em từ từ hoạ lên trong tâm trí- sâu đến nỗi đã trở thành tâm ma, cả đời này anh không thoát được, cũng tình nguyện chìm đắm mãi trong đó!

Anh vừa yêu vừa hận em...

Diệp Hàm Huyền à, anh đã yêu em vụng về, ngu ngốc đến thế!

Nếu ngay từ đầu anh thực tâm yêu em, bảo vệ em, không chút tính toán, mọi việc sẽ khác?

Nếu thời gian quay lại, anh sẽ buông bỏ hận thù ư? Anh không biết rõ đáp án nữa...

Khi em đọc đến đây, anh đã đến một nơi thật xa, có nắng nhẹ, biển xanh, Diệp Hàm Huyền, em đừng buồn, cũng đừng tự trách nhé! Cái chết chính là sự giải thoát tốt nhất đối với anh!

Anh tin, Kính Thiên Minh là người thích hợp nhất với em, em nhất định sẽ hạnh phúc! Như vậy, anh an tâm rồi..

Em phải thận trọng đấy! Tần Gia Dung, Ly Mộ, Cyril...

Dương Minh Hạo."

Những giọt lệ nóng bỏng không hẹn trước mà lăn dài trên khuôn mặt cô. Dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu lại càng lung linh gấp bội. 3 dòng chữ cuối cùng nét chữ không còn ngay ngắn như bên trên, chắc hẳn anh đang vội vã để lại tâm thư cô, chắc hẳn chiến sự Tây Bắc anh đã đoán trước hết thấy...

Thì ra anh- tên thật là Dương Minh Hạo....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hoa lan nở rồi!

Thì ra anh ấy đã chuẩn bị mọi thứ vì cô...

"Dương Minh Hạo à, anh không thấy mệt sao? Tại sao mọi đau khổ lại ôm hết vào mình?"

"Chẳng phải em đã từng nói em luôn ở phía sau anh đó sao? Nếu đã làm đường, tại sao không quay lại nhìn em?"

"Trả lời em đi Vũ Minh Hạo!!!"

Diệp Hàm Huyền hét lên như điên dại. Tiếng khóc của cô vọng lại khắp căn phòng trống.

Trong quá khứ cô đã từng khóc, chỉ là trên thế gian này đã không còn một Dương Minh Hạo lau từng giọt nước mắt cho cô nữa rồi..

Dương Minh Hạo từng nói rất ghét thấy nước mắt của con gái, phiền phức! Vì thế cô không thể khóc! Diệp Hàm Huyền cố ép cho bản thân đừng nghĩ về anh ấy nữa, thì sẽ không buồn, không khóc...

Lệ ở đâu ướt đầm mi em...?

Lệ ở đâu đã ướt đầm một mảng áo?

Diệp Hàm Huyền hít một hơi thật sâu, chợt cô ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt trong không khí, quen lắm...

"Đây là?"

Ngẩng đầu nhìn ra phía cửa sổ thì thấy một chậu lan rừng trắng xoá, cảnh hoa vườn dài, như muốn vẫy chào nắng sớm. Diệp Hàm Huyền đứng dậy, đôi chân có chút run rẩy bước đến. Ngón tay ngọc chạm rảnh nhẹ nhàng vuốt ve từng cánh hoa, cô lẩm bẩm, "Đây là, đây là hoa lan chúng ta thấy vào mùa đông năm đó...Em từng chê nó quá dị, gốc cây bị khoét một lỗ to thật xấu xí...Không ngờ anh lại mang nó về trồng..."

"Dương Minh Hạo à, đã tám năm rồi..."

"Dương Minh Hạo, thì ra anh chưa từng nói dối em! Quả thực có hoa lan...Em quả thực được ngắm hoa lan rồi! Mà anh đang ở đâu?"

"Hoa lan nở rồi..."

Một hồi sau Diệp Hàm Huyền mới chợt tỉnh, như người mất hồn ôm lấy chậu hoa lan, vốn định đem về nhà trồng.

Một bức thiệp màu trắng tinh khiết như những đoá bạch lan nổi bật giữa nắng vàng. Con gió từ đâu thổi đến, vô tình hay hữu ý làm mở tấm thiệp.

Nét chữ rồng bay phượng múa đỏ như máu rơi vào mắt cô:

"Kiếp này anh yêu em, làm tổn thương em đủ rồi! Nếu có kiếp sau nguyện làm giọt lệ trên mắt em- mãi không rơi xuống..."

"Aaaaaaaa...."

Lệ không rơi, có phải em sẽ không bao giờ buồn đúng không? Mà tại sao em lại chẳng thể vui thế này...?

.....

Diệp Hàm Huyền không còn nhớ rõ cô về đến nhà bằng cách nào. Trong tiềm thức cô chỉ đọng lại chút kí ức, sau khi kết thúc lễ nhậm chức, vừa bước ra khỏi Cục Tình Báo cơ thể cô dường như mất đi trọng lực. Cứ ngỡ cô sẽ ăn trọn một cú tiếp đất trời giáng, chỉ là cơ thể cô đã nằm trọn trong một vòng tay rộng lớn, ấm áp vô cùng.

Diệp Hàm Huyền không nghĩ được nhiều, cô vui đầu vào trong vòng ngực đó khóc như chưa bao giờ được khóc...Rồi chìm vào giấc ngủ khi nào không hay..

Kính Thiên Minh vừa bế Diệp Hàm Huyền lên phòng ngủ, vừa tự mặc niệm, "Sắc tức thị không, không sắc thị tức"

Cơ mà cô gái nhỏ trong lòng anh thật không yên phận chút nào, hai chân đá loảng quảng, bàn tay khua vô tội vạ...

Hơn nữa những chỗ ý lại là nơi nhạy cảm của anh! Dù chỉ là những hành động nho nhỏ đó, đã chọc vị tiểu huynh đệ của ai kia ngứa ngáy vô cùng. Vợ à, em không biết mình đang nằm trong tay con sói đói hay sao?

"Sắc tức thị không, không sắc thị tức."

"Sắc tức thị không, không sắc thị tức."

Đột nhiên Diệp Hàm Huyền mơ màng phùng mang trợn má, dấm mạnh vào ngực anh, cô cáu gắt nói, "Con mẹ nó, thằng điên nào niệm kinh phật, im cho bà ngủ!"

"....."

Kính Thiên Minh lập tức im bặt, anh sải chân bước thật nhanh về phía phòng ngủ, vốn định thẳng tay ném con mèo kia xuống giường. Nhưng mà cơ thể cô như cao su bám dính chặt lấy người anh, không tài nào tách ra nổi.

"Đừng đi, đừng đi mà...." Thanh âm mềm mại của cô vang lên, lại đem theo chút nũng nịu khiến người ta khó chối từ.

"Haizz..." Kính Thiên Minh thở dài, đặt cơ thể cô xuống giường. Một tay khéo léo lấy con gấu bông bên cạnh, chèn vào trong lòng cô. Lúc này lông mày khẽ nhú lại ban nãy của Diệp Hàm Huyền mới dần ra, hơi thở của cô ổn định dần.

Quả thực Kính Thiên Minh thấy trống trải vô cùng, cảm giác ấm áp khi nãy ở khuỷu tay đang dần biến mất, chỉ có thứ nào đó không yên phận vẫn đứng...

"Haizzz..." Kính Thiên Minh lại tiếp tục thở dài, xem ra anh không tránh khỏi kiếp ngâm nước lạnh rồi....

Chừng mười năm phút sau, dưới làn nước lạnh của vòi hoa sen, Kính Thiên Minh mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, lửa nóng dưới vùng bụng đã dịu đi. Kiểm chế! Kiểm chế! Kiểm chế! Anh đã cầm dục lâu như thế, chẳng lẽ không chịu được vài tuần nữa sao? Chờ sau khi kế hoạch kết thúc, anh sẽ tìm cách nói dối là bệnh ngực của anh đã được trị, đầu óc đã bình thường! Như vậy không phải quá tốt rồi sao? Khi đó anh có thể đường đường chính chính ngày đêm âu yếm cùng vợ yêu, khụ...khụ...hơn thế nữa có thể cho cô ấy thấy thử bản lĩnh đàn ông của Kính Thiên Minh này!

Kính Thiên Minh phải công nhận, ông trời đã quá ưu ái anh, không những giá trị nhan sắc cao ngất như thế, còn cả chỉ số IQ vô cực....

Kính Thiên Minh đang chìm trong mộng đẹp, không để ý tới bước chân đang đi tới. Khi anh vô tình nhìn ra cửa phòng tắm thì vợ anh đứng ở đó tự khi nào...

"Aaaaaa.... Vợ...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Một đêm xuân!

Kính Thiên Minh tâm tình biến động, không biết vợ anh có phát hiện ra điểm khác thường gì không? Và lại hình như hoàn cảnh lúc này có gì đó sai sai...

Không phải kịch bản phải là anh rình trộm vợ yêu tắm, rồi nói sẽ chịu trách nhiệm sao? Tại sao anh lại thành người bị hại thế này...

Quan trọng là người đứng ở ngoài kia về mặt tình bơ như không, đôi mắt đen như mực vô thần nhìn anh, hoàn toàn không chút phản ứng! Mẹ kiếp, là không phản ứng đó! Kính Thiên Minh mắng thầm, anh từ khi nào mất giá đến thế, nếu là cô gái bình thường có khi đã đem anh đè xuống ăn rồi ấy chứ? Vợ Mà vợ yêu mặt không đổi sắc quét một lượt trên cơ thể anh, sau đó nhàn nhã bước về phía anh.

"Vợ, vợ tính làm gì? Vợ!!!!" Mắt thấy vợ yêu ngày càng tiến gần mình, Kính Thiên Minh bất giác nhảy vào bồn tắm, muốn dùng nước che đi cơ thể trần trụi của mình! Vợ anh không phải muốn XXOO đó chứ?!!!

Nước lạnh bắn tung toé khắp căn phòng, dường như cố ý bắn vào quần áo của Diệp Hàm Huyền. Chiếc áo sơ mi trắng công sở ướt đẫm một mảng, làm hiện lên những cảnh xuân tươi thắm bên dưới...

Dưới ánh đèn màu vàng nhạt, đường cong trên cơ thể cô càng nổi bật. Kính Thiên Minh có cảm giác não bộ sắp nổ tung, ánh mắt anh đã mờ đục dần, trong còn trong veo, lạnh nhạt như khi nãy nữa. Ngay lúc đó, cơ thể yếu đuối của cô sát lại gần người anh, cô thô bạo nắm lấy cảm anh.

Vì cô ở phía ngược ánh sáng nên Kính Thiên Minh không quan sát được biểu cảm trên khuôn mặt cô, chỉ thấy mái tóc dài buông xoã, một vài lọn tóc dính nước, rối loạn cọ vào ngực anh. Diệp Hàm Huyền ngồi trên anh nhìn xuống, cao cao tại thượng như nữ vương điện hạ, một Diệp Hàm Huyền bá đạo, ngông cuồng, yêu dã như này, anh chưa từng gặp qua. Chẳng lẽ cái chết của tên Vũ Minh Hạo kia đã kích cô sâu tới vậy?

Lòng Kính Thiên Minh vốn rối như tơ vò, giờ lại càng loạn. Một đôi môi mềm mại, dịu ngọt như sương sớm chạm khê vào môi anh. Đầu lưỡi tinh nghịch của cô tách kẽ răng anh ra, mạnh mẽ tiến sâu vào khoang miệng anh....

Cả cơ thể Kính Thiên Minh tê dại như có điện giật, chưa bao giờ anh lại khó chịu đến thế. Cả cơ thể nơi nào cũng bị động chạm. Bầu ngực căng tròn của cô phập phồng theo từng hơi thở, nhịp nhàng chạm vào ngực anh....

Bên dưới không biết cô có ý hay không, cặp đùi trắng thon dài của cô kẹp lấy tiểu huynh đệ của anh....

Một đoạn kí ức mơ hồ xẹt qua tâm trí Kính Thiên Minh...

Năm năm trước, anh đã từng mơ một đêm xuân, trong mơ ân ái cùng cô gái lạ, cô gái kia cường đạo cường ép anh quan hệ- còn ở bên trên anh vận động....

Mà thân ảnh cô gái cùng với vợ yêu đan xen, hoà quyện vào nhau, cuối cùng hợp làm một...

Kính Thiên Minh mất phương thăng thụy nheo lại, xem ra anh phải cho người điều tra lại quá khứ của vợ yêu. Chỉ sợ mọi việc không đơn giản.

"Ừm....." Diệp Hàm Huyền dường như bị sặc nước, rên nhẹ một tiếng rồi như chú mèo con ngoan ngoãn chìm vào giấc nồng.

Kính Thiên Minh choáng váng với sự thay đổi chớp nhoáng này của vợ yêu, anh quả thực ném trái tư vị lật mặt nhanh hơn lật sách của nữ nhân rồi!!! Cô

gái trong lòng anh yên tĩnh ngủ say, dường như không biết hành động chọc lừa ban nãy của mình.

Chờ đã, không phải là ban nãy vợ yêu mộng du đó chứ??? Gân xanh trên trán Kính Thiên Minh nổi lên từng vạch. Ok, anh ổn!

Thế là ai kia phải mất một đêm trắng mới đề ép được dục vọng, sáng hôm sau lại là yêu nghiệt ngày thơ, trong sáng. Chỉ là anh không biết, trong đêm tối đôi mắt vừa thanh tao, vừa lạnh lùng khê mở rồi lại mau chóng nhắm lại....

.....

Chớp mắt đã một tháng trời qua.

Diệp Hàm Huyền thuận lợi kế nhiệm chức vụ Cục trưởng Cục tình báo Quốc gia. Chỉ là gần đây cô gặp một chút phiền phức- mà hình như không phải "một chút" thôi đâu!

Mỗi sáng trước cửa nhà cô đều đặt một bó hoa hồng Bulgaria- loài hoa được mệnh danh là nữ hoàng của tình yêu. Hơn thế nữa còn là chín trăm chín mươi chín bông hoa. Ủa, Diệp Hàm Huyền mắng thầm, thằng cha nào rảnh lông đến thế! Chín trăm chín mươi chín không phải là con số tượng trưng cho thiên trường địa cửu đó sao! Bảo sao tên chồng ngốc ở nhà lại xù cái lông lên!

Hại cô ngày nào cũng phải ngửi một bình dấm chua thôi! Cũng từ đó Kính Thiên Minh được vợ yêu "trân trọng" đặt thêm một cái biệt danh "Bình dấm chua thôi" và tất nhiên ai đó kia không vừa, cũng luôn miệng nói cô là "đóa hoa đào nát"

Diệp Hàm Huyền thấy mình thật oan ức lắm thay. Ngoại trừ chuyện đó thì gần đây cô cũng tương đối thanh thản. Dật ca không biết bận bịu việc gì, ngoại trừ sau vụ chiến sự Tây Bắc đến thăm cô thì bạt vô âm tín! Còn Tần Gia Dung ấy à, dạo này có vẻ cô ta đã được chích thuốc, bớt thần kinh đi rồi! Nghe nói cô ta đã ra viện được hai tuần, mà cũng không tìm tới cô gây phiền toái.

À, còn có Nhượng Băng, xú muội làm Diệp Hàm Huyền đứng ngồi không yên. Con bé này đã gia nhập Ly Mộ. Lại nói đến Dương gia, Diệp Hàm Huyền từng phân vân không biết bao lần, có nên nói cho Nhượng Băng biết Dương Minh Hạo chính là anh họ của em ấy không? Mà nói có ích gì? Người thân còn sống lại duy nhất của em ấy vì cô mà chết. Hơn nữa Diệp Hàm Huyền còn cho người đẩy mạnh điều tra vụ ân oán tứ đại gia tộc thời trước.

Dựa theo sự hiểu biết của cô về Tần lão gia, ông ngoại trừ đối xử không tốt với cô, còn lại cái gì cũng tốt, tuyệt đối là chính nhân quân tử. Còn cả Mặc gia, Kính gia nữa....

Nhắc đến Kính gia mới nhớ hôm nay là đại hội gia tộc ba năm tổ chức một lần của Kính gia. Chắc hẳn có liên quan tới việc quyền thừa kế Kính thị.

Xem ra phong ba lại sắp nổi lên rồi..

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Yêu nghiệt một đôi!

Diệp Hàm Huyền- Kính Thiên Minh một đôi siêu cấp soái ca mỹ nữ bước vào thu hút sự chú ý của biết bao người. Quần chúng đỏ mắt hâm mộ, trong lòng không ngừng phi nhỏ, hai đại yêu nghiệt đi với nhau đã gây sự chú ý lắm rồi- còn không biết ý thu liễm, lại mặc y phục đôi toả sáng cả một vùng trời.

Dưới ánh đèn mờ lung, y phục màu đỏ lừ như hoa từng đường cong trên cơ thể cô gái, chiếc đai lưng nhỏ vừa vặn bó sát vòng eo thon gọn. Còn chàng trai tùy ý đi bên cạnh mỹ nhân, bộ vest màu đỏ vô cùng chói- không những không chìm được về tuần lã của hắn mà còn trở thành phong nền cho hắn.

Diệp Hàm Huyền ban đầu có chút phân vân, không ngờ tên chồng ngốc này mặc lên lại soái như vậy! Tự dung trong lòng cô có chút không nở đem bảo vật trong tay mình để người khác ngắm nhìn. Vị giả ngốc nào đó cũng không kém phần cay cú, nếu không phải vợ yêu nhất quyết bảo đi, anh còn lâu mới muốn cho mấy tên đàn ông sống bằng nửa thân dưới kia được chiêm ngưỡng dung nhan của vợ anh.

Hai người, một vợ một chồng ngông nghênh bước vào, cái khí thế này quả thật coi trời bằng vung a!

Diệp Hàm Huyền đôi mắt trong veo khê chớp, môi mọng ghé sát vào vành tai Kính Thiên Minh thì thầm, "Không được bày ra bộ dáng si ngốc biết chưa? Đã cho anh coi phim truyền hình bá đạo tổng tài cả tuần rồi, cứ như thế mà."

Chiếc mũi thanh tú trên khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp của cô khê chạm vào má anh khiến khuôn mặt anh không tự chủ được mà nóng ran.

Người ngoài nhìn vào tuyệt đối có thể nhìn ra được mỡ nữ đáng khinh trên ghẹo xử nam! Tại sao khung cảnh này không những không nhức mắt mà giống như cảnh đẹp ý vui nhỉ?

Quả nhiên chiêu khích tướng của Diệp Hàm Huyền lực sát thương vô cùng lớn, Tần Gia Dung từ trong đám người chen ra, vui mừng nói, "Tiểu Diệp, em

đến rồi sao? Hai chị đợi em này giờ."

Diệp Hàm Huyền ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Tần Gia Dung. Xem ra một tháng không gặp đã thay đổi không ít a! Một thân y phục dạ hội màu trắng tinh khiết, cộng với vẻ đẹp dịu dàng, mềm mại của cô ta, quả thực khiến không ít người động tâm tư. Sự thực chứng minh người đàn ông bên cạnh Tần Gia Dung, không phải Kính Gia Ngọc, anh trai cùng cha khác mẹ của lão chồng gốc nhà cô, thì còn ai khác?

Diệp Hàm Huyền thờ dài ý vị, tra nam, cầu nữ quả thực xứng đôi!

Kính Thiên Minh cũng thờ dài ý vị, ruồi nặng một đôi!

Hai vợ chồng quả thực tâm ý tương thông!

Thấy Diệp Hàm Huyền không nói gì, sắc mặt Tần Gia Dung có chút khó coi, không ngờ trước mặt nhiều người con ranh này vẫn không biết điều như thế! Tần Gia Dung vội bước đến gần Diệp Hàm Huyền, bao dung như người chị cả nhìn cô cười nói, "Tiểu Diệp này cần gì phải giận đối chị như thế? Trước đây là chị si mê Minh ca, là chị sai. Ai bảo Minh ca ưu tú như thế, ai bảo chị ngốc nghếch trót đem tâm can trao anh ấy từ nhỏ. Giờ chị thông suốt rồi, chị thành tâm chúc phúc cho hai người. Bởi vì em là em gái chị yêu thương nhất, Minh ca là người đàn ông chị yêu nhất..."

Ở cự li gần, Diệp Hàm Huyền có thể thấy rõ giọt lệ trên mí mắt Tần Gia Dung. Lại nói bộ dáng ra vẻ tỷ muội tình thâm này của cô ta, quá khủng bố rồi! Còn xem bộ dáng độ lượng của cô ta kia! Đừng tưởng bà đây không biết cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ "Tiểu Diệp" đấy nhé!

"Chồng à, anh mới là đóa hoa đào nết!"

"Khụ...khụ...Phu nhân oan uổng, trời cao chứng giám, anh tuyệt không hai lòng. Người theo đuổi anh vô cùng nhiều, nếu ai cũng nói thích anh, rồi bắt anh chịu trách nhiệm, thì anh thành nơi bố thí tình cảm mất."

Ngụ ý là ông đây chưa từng có tình cảm với cô, cô ra đây giả mù sa mưa làm cái quái gì? Muốn bí thí tình cảm á? Còn chưa có cửa! Kính Thiên Minh hi mũi nói, tuyệt không giữ lại chút mũi nào cho Tần Gia Dung.

"Anh..." Tần Gia Dung cơ thể có chút đứng không nổi, run rẩy ngã về phía sau, vừa hay có Kính Gia Ngọc đỡ lấy, mới miễn cưỡng giữ lại chút thể diện.

Kính Gia Ngọc bề ngoài có ba phần giống Kính Thiên Minh, chỉ là đôi mắt y có chút âm ngoan, không được trong trẻo thanh khiết như Kính Thiên Minh. Kính Gia Ngọc hung hăng lườm Kính Thiên Minh, không vui nói, "Dung Nhi cũng chỉ là quá yêu cậu! Yêu một người có gì sai sao?"

Nháy mắt mọi người đều có chút đồng cảm với Tần Gia Dung, có người có tán thưởng Kính Gia Ngọc thẳng thắn, nghĩa khí, duy chỉ nhìn Diệp Hàm Huyền và Kính Thiên Minh thì tràn ngập sự giận dữ. Một đôi vợ chồng này cũng quá là kiêu ngạo, hống hách!

Diệp Hàm Huyền đang định mở miệng, thì Kính Thiên Minh tiến lên phía trước, giơ tay ra hiệu bảo để anh giải quyết. Thanh âm trầm thấp êm tai như khúc nhạc vang lên, "Yêu là việc của cô ta! Nhưng năm lần bảy lượt bị người ta từ chối rồi cố tình đeo bám, cái này gọi là quấy rối, không có tự trọng! Tôi ở đây tuyên bố, cả đời Kính Thiên Minh chỉ nhất kiến chung tình với Diệp Hàm Huyền! Sống cùng chung một nhà, chết cùng chung một mồ! Những kẻ có tâm tư không đứng đắn tốt nhất dẹp đi!"

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu nhìn người đàn ông chắn trước mặt mình. Cô có cảm giác an toàn vô cùng, bóng lưng của anh thật cao lớn, chắc chắn, dù có thiên đao vạn mã cũng không xuyên qua được....

"Hay cho một màn phu thê tình thâm! Nếu như tôi báo cho Minh thiếu một tin hot về phu nhân nhà ngài thì sao nhỉ? Tỷ như làm gái quán bar?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Độc chiêu!

Từ ngoài cửa bước vào một người đàn ông, bộ dáng hơi gầy, không tề tắp, chỉ có điều thần sắc trông có vẻ không được tốt lắm, khuôn mặt xanh xao, dù đứng từ xa cũng có thể thấy rõ cuồng thâm ở mắt.

Đây chắc hẳn là cậu ấm con của một nhà giàu mới nổi nào đó! Phía sau hắn ta là ba, bốn người đàn ông nữa, có vẻ cũng không phải người tử tế gì cho cam.

"Ah.....?"

Kính Thiên Minh và Diệp Hàm Huyền đồng thanh, xong lại quay sang đối phương cười, không có một chút lo lắng hay tức giận từ lời người kia.

Vị cậu ấm không được chủ nhà hoan nghênh kia sắc mặt khó coi không kém Tần Gia Dung ban nãy. Hắn ta tiếp tục nói, "Nghe đồn Minh thiếu bị ngốc quả không sai nha! Không biết trên đầu anh đội bao nhiêu cái nón xanh, cầm bao nhiêu cái sừng không?"

Đường như y cố tình nói to cho mọi người ở đây nghe thấy. Một trận bàn tán xì xào phút chốc làm náo nhiệt bầu không khí.

"Tư phu nhân à, tôi không có nghe nhầm đúng không? Không ngờ đường đường là người thừa kế Kinh thị lại lấy phải cô vợ như thế!"

"Aida, Du phu nhân này, bà không thấy sao? Tôi nói khẽ cho nghe nè, cái cô vợ đó tên là Diệp Hàm Huyền, con ngoài giá thú của Tần lão gia đó! Mẹ của cô ta là hồ ly tinh câu dẫn chồng người khác, sinh ra đứa con gái cũng đề tiện như vậy!"

"Thật á? Vậy cô chị kia không lẽ là Tần đại tiểu thư Tần Gia Dung hả? Quả nhiên gà rừng so với phượng hoàng chân chính khác xa một trời một vực nha! Uống công khi này tôi còn tán thưởng một đôi trời sinh cơ!"

"....."

"Xem dáng vẻ hồ ly tinh của cô ta kia! Ghê tởm!"

"....."

Màn hình cảm ứng treo ở phía trung tâm hội trường bỗng đổi kênh. Một đoạn phim bắt đầu chạy chậm..

Góc quay quay thẳng vào một cô gái mặc đầm đỏ xẻ vai. Thân hình cô thon thả, vòng eo nhỏ như con kiến, bộ ngực quyến rũ ẩn hiện dưới lớp áo mỏng tanh. Dù chưa thấy mặt mũi ra sao nhưng người ta cũng có thể tưởng tượng ra là một giai nhân cực phẩm!

Một anh chàng ngoại quốc tóc vàng tiến về phía cô gái ngồi. Ánh đèn mờ ảo nhấp nháy của quán bar không dim được phong thái của anh ta- giống như vị thần Apollo toả sáng. Hai người nói vài câu gì đó, anh chàng ngoại quốc ghé sát tai cô gái thì thầm gì đó, tư thế mờ ám vô cùng.

Chỉ vài phút sau, hai người khoác vai nhau đi về phía cửa chính của bar....

Cảnh tiếp theo là hai người bước vào một căn phòng- số 154!

....."

Đoạn video tới đây là kết thúc, nhưng cũng đủ làm những người ở đây chấn kinh! Thật không ngờ đường đường là thiên kim Tần gia lại có quá khứ trụy lạc như thế! Gái làng chơi...

Đường như cậu ấm Giang gia kia còn thấy chưa đủ náo nhiệt, ánh mắt thô bỉ lướt một lượt qua cơ thể Diệp Hàm Huyền, nói, "Diệp Hàm Huyền à? Cô còn ra vẻ thanh khiết gì chứ? Bẵng giờ tuần trước chẳng phải chúng ta lăn giường rất vui vẻ sao?"

Cùng lúc đó trên màn ảnh hiện lên một đoạn video khác, Diệp Hàm Huyền một thân một mình vào khách sạn, sau đó chừng vài phút, Giang Huy cũng bước vào, trùng hợp là hai người bước vào cùng một phòng.

Video full HD 18+ không che, một màn ân ái dây dưa khiến người xem không khỏi đỏ mặt tía tai!!!

Kích thích hơn nữa, cô gái kia còn dâm ô với hai người đàn ông cùng lúc, quá khủng bố rồi!!!

Nếu đây không phải hại mình, có khi Diệp Hàm Huyền đã cho nghìn like ấy chứ! Bầy trong bầy! Thì ra sự việc năm năm trước do một tay người đăng sau kia bày ra.

Trong lòng cô như có con dao sắc từng chút từng chút cứa vào trái tim cô! Dù người kia hại cô- nhưng sự thật cô thất trinh trong tay người đàn ông lạ mặt vào năm năm trước là việc không bao giờ thay đổi được. Quá khứ như nhức của cô...

Kính Thiên Minh thầm than không ổn, ôm Diệp Hàm Huyền vào lòng...

Chết tiệt! Tại sao ngay từ đầu anh không cho người xử lý bọn khốn này!? Cuối cùng anh vẫn không bảo vệ vẹn toàn được cho cô ấy, quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng vậy...

Vô số tia sáng đảo nhanh qua mắt anh, cuối cùng biến mất, tựa như hồ sâu không đáy.. Giang Huy vô tình chột dạ liếc về phía hai người, khiếp sợ bỏ nhào về phía đằng sau. Hắn ta chưa từng gặp loại người nào đáng sợ như vậy, sát khí kia- tựa như tu la dưới địa ngục đòi mạng..

Nằm trong vòng tay ấm áp quen thuộc, một lúc sau tâm lý của Diệp Hàm Huyền mới dần bình ổn.

Người nhận được mời tới đây không phải là thế gia danh môn lâu đời thì cũng là đại nhân vật trong chính phủ. Có ai không sang? Ha! Người phía sau này cũng đủ độc! Cho Diệp Hàm Huyền cô một kích trí mạng như vậy!

Không nói đến Kính gia còn tiếp tục nhận người con dâu là cô không, mà cả chức vụ Cục trưởng Cục tình báo của cô cũng có nguy cơ bị tước!

Lại nói đây tuyệt đối là chiêu đả kích trí mạng tên chồng ngốc nhà cô!

Một chiêu huỷ hết đường sống của đối thủ. Một mũi tên trúng ba con chim! Tần Gia Dung không có tâm cơ bậc này, Kính Gia Ngọc kia cũng không có

khả năng lớn chừng đó!

Vậy- chỉ có thể là kẻ trong bóng tối kia- người năm lần bảy lượt muốn giết cô, Cyril, Ly Mộ! Y không ra mặt nhưng lại có thể một tay thao túng cục diện.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời!

Cùng lúc đó, Kính lão gia và Triệu Ngọc Ngu bước vào. Triệu Ngọc Ngu là vợ lẽ của Kính lão gia. Nói là cha chồng, mẹ kế chồng- kì thực số lần Diệp Hàm Huyền gặp họ còn ít hơn lên trời. Duy chỉ có một lần trước hôn lễ, đến đám cưới của hai người cũng không thấy họ xuất hiện. Vị mẹ kế Triệu Ngọc Ngu này quả thật là minh chứng điển hình của câu ca dao,

"Mấy đời bánh đúc có xương

Mấy đời dì ghè lại thương con chồng "

Người ngoài thì không nói làm gì, vị này có một thân phận hết sức "đặc biệt", là di ruột của Kính Thiên Minh, tức là em gái sinh đôi của Kính lão phu nhân quá cố! Dù chị mình có mất sớm, cũng không nên lấy lại chồng của chị chứ?

Diệp Hàm Huyền đã cho người điều tra kĩ vụ tai nạn của Kính Thiên Minh, tất nhiên không tránh khỏi bàn tay của Triệu Ngọc Ngu.

Kính lão gia xuất hiện đúng lúc này, hình như có một sự tình cờ không nhẹ ở đây! Xem ra người đàn bà này muốn dồn tên chồng ngốc nhà cô vào con đường cùng!

"Ah...Gia Ngọc, Thiên Minh, hai đứa đều ở đây sao? Mau lại chào cha các con nào!" Triệu Ngọc Ngu niềm nở, một bộ dáng vợ hiền dâu thảo thân thiết gọi lớn.

"Nghiệt tử, còn không mau lại đây!" Kính lão gia đập mạnh cây oải trượng đầu rồng xuống đất, phẫn nộ nói. Giọng ông không lớn, nhưng đem theo khí lực không hề nhỏ, lại thêm bản lĩnh trầm ổn bao năm lăn lộn thương trường, khiến người ta không thể không sinh lòng sợ hãi.

Triệu Ngọc Ngu vội vàng nói, "Lão gia, ông bình tĩnh đi! Có thể chuyện này có uẩn tình gì thì sao? Thiên Minh là đứa trẻ tốt. Chỉ là nhất thời bị người ta che mắt."

Lời nói tuy là khuyên nhủ nhưng thực chất là đổ thêm dầu vào lửa! Một câu không hề phủ định cuốn video bôi nhọ Diệp Hàm Huyền kia, luôn miệng Thiên Minh là đứa trẻ tốt, bị người ta che mắt. Đây không phải là hắt vung nước bẩn lên người cô sao?

Kính Thiên Minh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, chậm rãi bước về phía Kính lão gia. Anh nắm rất chặt, còn dịu dàng nói với cô, "Đời này của anh đã trao em rồi! Anh sẽ không bao giờ buông tay em đâu, dù chỉ là một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời."

Dù chỉ là một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời sao?

Hai mắt Diệp Hàm Huyền có chút nóng lên, cô thật không ngờ tên chồng ngốc lại nói câu này, vào ngay lúc này.

Hai người từ từ đến trước mặt Kính lão gia. Ông dường như đang chìm trong thế giới nội tâm của mình, không phát hiện hai người họ đã đến!

"Lão gia...."

Không hiểu có chuyện gì, Kính lão gia đã có phần hoà hoãn hơn trước, nhưng vẫn quyết tuyệt, "Kính gia tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận đứa con dâu hư hỏng như vậy!"

Kính Thiên Minh ngẩng đầu, thản nhiên nói, "Nếu con vẫn tiếp tục ở bên cô ấy thì sao?"

"Được, được! Tốt, tốt lắm! Từ giờ...."

Kính lão gia lời còn chưa kịp nói ra thì Triệu Ngọc Ngu hai chân quỳ phịch xuống đất, nước mắt long trùng, ôm chân Kính lão gia nói, "Lão gia à! Ngọc Hinh đã mất sớm rồi, chỉ còn đứa con này thôi! Ông tha cho Thiên Minh đi! Đứa trẻ này từ sau vụ tai nạn đầu óc không được minh mẫn, có khi...."

Hàn khí nặng nề không hẹn trước mà đánh úp về phía Triệu Ngọc Ngu, Kính Thiên Minh ngoan độc rít từng chữ, "Triệu Ngọc Ngu! Bà câm miệng cho tôi! Loại rắn độc như bà không đủ tư cách nhắc tới mẹ tôi!"

Hơi thở của anh đã có phần rối loạn, tâm tình biến đổi như thủy triều, Diệp Hàm Huyền đứng ngay bên cạnh là người rõ nhất! Sự bi thương của anh. Nỗi

đau của anh- khi nhắc về người mẹ quá cố! Không hiểu sao, khi anh buồn, trái tim cô tự nhiên cũng nhức nhối quá...

"Và lại tôi bình thường, hết sức tỉnh táo!"

"Nghiệt tử, mây...!" Kính lão gia tựa hồ quá tức giận, có thể thấy rõ ông thở gấp tới nổi yết hầu dưới cổ ông cũng phập phồng theo.

Mà câu nói trên của Kính Thiên Minh không khác gì ném hòn đá vào mặt hồ vốn phẳng lặng, lập tức đem đến sự xôn xao của dư luận. Không phải mấy tháng trước trên các phương tiện thông tin đại chúng đều đăng tải tin tức Kính Thiên Minh- nguyên Tổng giám đốc điều hành Kính thị lúc bấy giờ gặp tai nạn ô tô nghiêm trọng, sống chết chưa rõ. Lập tức cổ phiếu của Kính thị giảm một cách không phanh, khủng hoảng trầm trọng, chưa bao giờ Kính thị lại đối mặt với nguy cơ rủi ro đến thế!

Bởi lẽ mấy năm gần đây Kính thị cùng với Mạc thị vươn lên trở thành hai con rồng châu Á, người người đều biết đến tên hai vị kì tài hiếm có trong giới thương trường là Mạc Tu Nghiêu và Kính Thiên Minh.

Ai biết vị kia Kính gia giữa đường xảy ra sự cố. Cũng may Kính lão gia- người đã sớm giao lại Kính thị cho Kính Thiên Minh, đã quay trở về tập đoàn. Dưới sự điều hành của ông Kính thị mau chóng lấy lại cân bằng. Chỉ trong một thời gian ngắn một tập đoàn tài chính châu Á có sự thay đổi chóng mặt, làm người ta không khỏi thán thán "Thế sự vô thường"!

Trong công cuộc khôi phục Kính thị lần này, Kính Gia Ngọc- người con trai cả không được mấy người chú ý lại lập công lớn. Cùng lúc đó cả giới tài chính lại nhận được hung tin:

Kính Thiên Minh- nguyên Tổng giám đốc Kính thị vì sự cố ngoài ý muốn của vụ tai nạn, đầu óc bị hỏng, trở lên si ngốc.

Kính gia là gia tộc lớn, tất nhiên báo chí không dám đưa tin, nhưng mọi người trong giới đều ngầm hiểu, giang sơn Kính thị e là đến lúc đổi ngôi rồi! Sau đó Kính Gia Ngọc lên kế nhiệm vị trí Tổng giám đốc Kính thị.

Đôi mắt đẹp của Diệp Hàm Huyền trở lên âm u vô cùng, Kính lão gia này, rõ ràng là đang làm khó Kính Thiên Minh! Tuy cô biết trong này chứa nhiều ẩn tình, nhưng người ta nói hồ đừ không ăn thịt con, đây là gì...?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Muốn tìm chết thì cũng có đầu óc dùm tôi cái!

Một tháng này vì để chuẩn bị cho đại hội gia tộc lần này, Diệp Hàm Huyền đã dạy anh rất nhiều thứ, cả cách bình tĩnh ứng phó xử lí tình huống. Tên chồng ngốc chỉ số IQ vô cùng cao, khả năng tiếp thu cực nhanh, nói một hiểu trăm, sau một tháng đã rèn thành bộ dáng trầm ổn bấy giờ!

Diệp Hàm Huyền đương nhiên thích thành tựu dạy chồng ngốc này của mình! Chỉ mong mọi chuyện không như suy đoán của cô! Chi tiết vụ tai nạn của Kính Thiên Minh hôm đó- rất nhanh thôi Nhược Băng sẽ khôi phục dữ liệu, chuyển đến cho cô!

Trong lúc Diệp Hàm Huyền đang chìm trong suy nghĩ của bản thân thì xung quanh cô không rét lại bàn tán, thậm chí có người không kim lòng được "Ồ..." lên một tiếng, có người âm thầm thở phào nhẹ nhõm vì mình không bỏ đá xuống giếng, đắc tội ác ma Kính Thiên Minh kia!

Hai vị Tư phu nhân và Du phu nhân khi này lời qua tiếng lại, bây giờ lòng như lửa đốt! Không biết vị đại phạt kia có nghe thấy lời họ nói không! Dù hai bà không ở trên thương trường, nhưng cũng xuất thân từ danh môn thế gia, được ăn học đàng hoàng, bài bản kĩ càng, tất nhiên hiểu rõ mặt lợi hại! Từng có biết bao tập đoàn lớn nhỏ phải phá sản vì đắc tội với người kia rồi đây!

Nếu Diệp Hàm Huyền biết suy nghĩ trong lòng của hai vị phu nhân kia, cô nhất định sẽ ném cho họ cái ánh mắt khinh bỉ! Bà đây phi! Xuất thân danh gia thế môn? Ăn học đàng hoàng? Bài bản kĩ càng? Haha...Giống mấy con bà bán cá ngoài chợ chanh chua học đòi làm sang thì đúng hơn!

Diệp Hàm Huyền ra hiệu với Kính Thiên Minh, cô ung dung bước lên phía trước, nhẹ nhàng nói, "Bố. Con gọi một tiếng bố vì bố là người có công sinh dưỡng Thiên Minh, anh ấy hiện tại là chồng hợp pháp của con. Con tuyệt đối không thể đứng yên nhìn bố làm tổn thương anh ấy! Việc phát sinh hôm nay hết thảy đều là lỗi của con. Mọi trách nhiệm con nguyện ý gánh vác. Tuy nhiên...."

Kính lão gia neho mắt đánh giá cô con dâu mới gặp mặt lần thứ hai này, kì thực đây là lần đầu ông thận trọng xem xét cô. Không tệ, phong thái bình tĩnh, gặp nguy không sợ, khí chất tao nhã. Nếu không phải có những việc khi này thì đây quả thực là cô con dâu tốt! Ngừ khi kéo dài của cô làm ông không khỏi nảy sinh tò mò, "Tuy nhiên làm sao?"

Diệp Hàm Huyền đã biết bản thân chiếm được chút cảm tình từ ông, cô thông dong phân tích, thanh âm thanh thúy trong trẻo vang lên như một bản đàn êm tai, "Tuy nhiên như cha và mọi người thấy đấy! Nếu con làm ra những việc như thế này, sao có thể để người ta bắt được thóp, chưa kể còn là quay video! Quả thực không bình thường! Hơn nữa lại trùng hợp đến vậy, vào đúng buổi đại hội gia tộc quyết định quyền thừa kế Kính thị, haizzz...."

Cô nói rất chậm, ngữ khí vừa phải, đủ để mọi người nghe rõ. Còn tại sao lại trùng hợp à? Mọi người ánh mắt quái dị lướt đến Triệu Ngọc Nhu và Kính

Gia Ngọc, người có lợi nhất trong việc này không phải là....

"Diệp Hàm Huyền! Cô nói như vậy không khỏi có chút vô lý hay sao? Không có lừa làm sao có khối đây? Lại nói cô lấy đâu ra bằng chứng chứng minh người trong video không phải cô?"

Một đạo thanh âm có chút quen thuộc vang lên, Diệp Hàm Huyền quay người sang nhìn! Cô thật muốn chửi bậy! Con mẹ nó, lão thiên bị vợ đá nên giận cá chém thớt sang cô à? Hết phiền toái này đến phiền toái khác tới tìm cô! Con hàng Tô Dĩ Anh này từ đâu chui ra không biết....

Có người phụ hoạ, "Đúng thế, đúng thế! Ai biết được cô nói thật hay giả."

"Tôi đồng ý với Tô tiểu thư..."

Diệp Hàm Huyền vuốt cằm, ra vẻ thần bí nói, "Vậy được, tôi muốn hỏi cậu vài câu!"

Vừa nói cô vừa ngoắc ngoắc ngón trỏ về phía họ Giang, đem theo ý tứ khiến người khác không thể chối từ!

"Được thôi!" Tuy trong lòng có chút sợ hãi nhưng sự việc đã đến nước này, đâm lao phải đành theo lao.

"Hảo! Cậu tên là gì?"

"Giang Tuy!"

"Video kia cậu có động tay động chân qua?"

"Ý cô là sao? Chẳng phải trên giường cô rất thích thú sao? Giờ sao lại vòng vo linh tinh như vậy? Video này độ chân thực 100%, tôi cần gì phải động chân động tay?"

"Cậu chắc?"

"Tất nhiên...chắc!"

"Hảo!"

Diệp Hàm Huyền cười sáng khoái, cá đã cắn câu!

Giang Tuy ngăn người nhìn nụ cười đẹp tựa thiên thần kia, nhìn qua có vẻ dịu dàng thanh nhã, nhưng không hiểu sao y lại thấy lạnh sống lưng!

Sau đó cô không nhanh không chậm vén cao tay áo trước ánh mắt tò mò của mọi người.

Tô Dĩ Anh hét toáng lên, "Cô...Cô còn muốn trước mặt mọi người câu dẫn đàn ông sao? Đề tiện!!!"

Với phản ứng vô cùng "đáng yêu" này của Tô Dĩ Anh, Diệp Hàm Huyền quả thực không biết nên khen cô ta thông minh hay chê cô ta ngu như bò nữa...

"Cô sao có thể có những suy nghĩ bẩn thỉu như vậy nhỉ? Tô tiểu thư à, tôi có lời khuyên tốt dành cho cô là mua lọ axit tẩy rửa tâm hồn đi! À, còn nữa, khi ra khỏi nhà đừng quên súc miệng kỹ nha~"

Đối với loại tiểu thư hồng hách coi trời bằng vung như cô ta, cô càng nhân nhượng thì cô ta sẽ càng lấn tới! Quả nhiên sắc mặt của Tô Dĩ Anh thật phong phú, tựa như nuốt phải quả trứng thối!

Diệp Hàm Huyền chỉ vào nốt ruồi son đỏ chót trên bả vai của mình, nhàn nhạt nói, "Mọi người nhìn cho kỹ đây là cái gì! Tôi có một thắc mắc nhỏ, Giang Tuy à, tại sao ở trên video kia, tại sao nữ diễn viên trong đó lại không có nhỉ?"

Giang Tuy bất động tại chỗ, trên khuôn mặt không giấu được vẻ khiếp sợ, không được, nếu mọi chuyện bị lộ Kính gia sẽ không tha cho y, người đằng sau cũng không tha cho y. Kì thực Giang Tuy này chỉ là con cò thí cho người ta, giả dụ vụ này thành công, vì danh dự gia tộc, Kính gia cũng sẽ không tha cho y!

"Tôi...Tôi..."

"Ồ....Đừng nói là mày có lòng hảo tâm nhờ người photoshop cho bức ảnh đấy nhé?" Kính Thiên Minh khoanh tay đứng đó, chậm rãi nhả từng chữ, đem theo sát khí không che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Gia Ngọc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thế này mới gọi là video 18+ full HD thực sự!

Kính Thiên Minh vừa dứt lời, toàn bộ đám đông chìm vào yên tĩnh.

Video kia hết sức tự nhiên chân thật, lại sống động như thế? Nào có dấu hiệu của photoshop. Ảnh thì thôi đi, còn video muốn chỉnh sửa cũng không hề dễ dàng.

Cô gái trong video kia đáng người gần như giống Diệp Hàm Huyền. Máy quay lại đặt ở góc bên phải, nên chỉ quay được góc nghiêng khuôn mặt cô ta, giống Diệp Hàm Huyền đến bảy phần! Góc nghiêng chính là thứ dễ đánh lừa thị giác con người nhất! Lại nói kĩ thuật trang điểm bây giờ, có gì là không thể? Độ phân giải của video vô cùng tốt, tạo hiệu ứng chân thật đến bất ngờ.

Diệp Hàm Huyền thở dài, nếu cô không tinh mắt phát hiện không có nốt ruồi son trên cánh tay mịn màng của người kia, khéo cô còn tưởng mình bị đa nhân cách, ban đêm lên đi hồng hạnh vượt tường ấy chứ!

"Ây, không ngờ có điều kì diệu vậy luôn nha! Nhìn xem, video này chân thực đến thế, không ngờ là hàng fake."

"Người này chơi cũng ác thật luôn! Tôi xem tin thật luôn ý!"

"Hố cha nha, hố cha nha! Vậy thì đã chứng minh mọi bằng chứng đều nguy tạo rồi!"

Giang Tuy mặt trắng bệch không một chút máu, y cố gắng bám lấy vách đá cuối cùng bên bờ vực thẳm, liều mạng hét to, "Các người đừng nghe cô ta nói bậy! Video này có thể không thật, nhưng video lúc trước cô ta vào quán bar chơi trai thì thế, đây rõ ràng là ả đàn bà dê...."

Chữ "tiện" chưa được y nói ra khỏi miệng thì đã không có cơ hội nói tiếp, không, phải nói là không bao giờ có cơ hội nói tiếp! Không biết Kính Thiên Minh đã thần không biết quỷ không hay tiến sát Giang Tuy từ lúc nào, liên tục giáng cho y cú đập thật mạnh.

Thanh âm "Bốp...bốp..." liên thanh khiến người xung quanh không thể không hít một hơi thật sâu. Vị Kính Thiên Minh này quả thật quá đáng sợ đi! Hôm nay họ mới được chứng kiến tận mắt- đúng là trăm nghe không bằng một thấy!

"Tao sẽ làm cho mày ngậm miệng mãi mãi! Kê nào dám động tới vợ tao, sống không bằng chết!" Âm thanh lạnh lẽo, uy nghiêm cuồng ngạo khiến người, ngữ điệu giống như chúa tể nhìn xuống một con kiến hôi!

"C...ứ....u....m...ạ....n....g...."

Giang Tuy muốn hét lên "cứu mạng" chỉ tiếc lực đạo từ chân của Kính Thiên Minh quá nặng, trực tiếp làm tổn thương phổi của y, sau cùng y không chịu được mà ho ra một búng máu rồi lăn quay ra ngất!

Trước khi mất đi ý thức, Giang Tuy biết y đã động sai người! Không! Đây không phải là người! Mà là ma quỷ!!!!

Hai người vệ sĩ áo đen chạy nhanh vào, cúi đầu chào Kính Thiên Minh. Đang định lời Giang Tuy ra ngoài thì thấy sắc mặt không vui của lão đại nhà mình! Chẳng lẽ bọn họ đã làm sai? Theo tính cách của lão đại, kẻ này nhẹ nhất cũng là mang về Thiên gia rồi cắt lưỡi, lão đại có gì không hài lòng?

Một người nhất thời ý thức được lão đại nhà mình gần đây sùng phụng nhân lên trời! Khụ...khụ...họ...hình như chưa cúi đầu chào phu nhân! Nghĩ thế một người huỳnh mạnh vào cánh tay người còn lại ra hiệu, người kia biết ý, nhanh chóng cúi đầu chào Diệp Hàm Huyền rồi lui ra ngoài.

"Nhanh mang vào cho tôi một đôi giày mới."

Kính Thiên Minh ghét bỏ nói. Rồi nhanh chóng chạy vào phía phu nhân nhà mình khoe công lĩnh thưởng!

"Vợ có muốn xem video 18+ full HD thực sự không?" Anh ghé sát vào tai cô thì thầm.

Hơi nóng từ anh phả nhẹ vào dái tai cô khiến khuôn mặt trái xoan của cô hiện lên vài tầng đỏ ửng.

"Nói video 18+ thần nhiên như thế? Anh có phải hay không thường xuyên xem?" Diệp Hàm Huyền bĩu môi nói, mùi dấm chua nồng đậm.

Chợt cô lại nhận thấy có gì đó sai sai, vội xua tay bảo chữa, "Khụ...khụ...Ý tôi là..."

"Là như này, hử?"

Chiếc cằm nhỏ tinh xảo của cô nằm gọn trong bàn tay anh. Kính Thiên Minh cao gần m9 lặn, mà cô thì chỉ vèn vèn m67, ở tư thế này khiến cô phải ngẩng cao đầu mới nhìn được anh.

Con mẹ nó, sao tên chồng gốc này ngày càng đẹp trai ý nhỉ?

Một khuôn mặt tuấn mỹ điển đào chúng sinh, mày kiếm rậm và dài, đôi con ngươi hoa đào ẩn hiện ý cười, sống mũi cao thẳng ngạo ngễ, đôi môi khê nhếch trông vô cùng yêu mị.

....Xem mấy bộ phim tổng tài thôi mà tên gốc này cũng có khả năng lĩnh hội tốt ấy chứ nhỉ?

Quần chúng xung quanh thấy một màn uyên ương ân ái thế này sẽ sớm bị nhét cho một bụng đầy thức ăn chó! Nhất là những cậu fa, trong lòng thầm roi lệ, oán thán ngập trời: đừng rải cầu lương nữa!!!

Kính Thiên Minh một tay bóp cằm Diệp Hàm Huyền, một tay ra hiệu bắt đầu.

Tiếng nhạc của quán bar ỉnh ỏi vang lên không báo trước, khiến một số người không chịu được mà nhức đầu. Ba từ để miêu tả thôi, đó là: Hỗn loạn! Dâm dăng, Máu chó!?!

Diệp Hàm Huyền không nhận được tò mò, vội hất tay Kính Thiên Minh ra, không quên bắn cho Kính Thiên Minh một ánh mắt cảnh cáo! Diễn sâu cũng phải có mức độ thôi!

Vừa nhìn sang màn hình Diệp Hàm Huyền có cảm giác cằm của mình sắp rớt tới nơi.

Đậu xanh!!!!

Đậu xanh!!!!

Đậu xanh!!!!

Đó là tiếng lòng Diệp Hàm Huyền lúc này. Con mẹ nó, cô đã sớm biết Tần Gia Dung không phải loại con gái đức hạnh, từ tế gì rồi, không ngờ cô vẫn phải ngẩng đầu ngược nhìn "bản lĩnh" của cô ta!

Chờ đã, không phải 1 vs 1 mà là Np đấy! Một gái- sáu trai...

Ôi me, sức chiến đấu của Tần Gia Dung này quả thực không hề tầm thường! Còn là những tư thế kia...

Tần Gia Dung quý xuống hầu hạ từng người đàn ông. Có bao nhiêu dâm dăng, có bao nhiêu thấp hèn. Dường như cô ta đang chìm đắm trong khoái lạc, khuôn mặt mê ly phát ra những âm thanh rên rỉ...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Gốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cô ta không bằng cái lông chân của vợ tôi!

Mãi đến lâu sau khi đoạn video kết thúc, mọi người mới lấy lại tinh thần! Cmn, đây chính là tin động trời nhất trong năm!

"Ah...Thật không thể tin được. Lần này tuy nói là đại hội gia tộc Kính Gia, mà hình như hai vị thiên kim Kính Gia đều gây bão mất rồi, một vị đã được giải oan, không biết lần này sao...."

"Tôi thấy lần này không có khả năng đâu! Nhìn góc quay trực diện lần này xem...Aaaaa, hình tượng Dung nữ thần thanh cao bấy lâu trong lòng tôi sụp đổ rồi...!!!"

"Ách...Tần gia thật có "phúc"!"

Tần Gia Dung dù đã cố gắng khắc chế bản thân nhưng khuôn mặt không kiềm chế được mà lúc xanh, lúc tím, vô cùng vặn vẹo. Lại nghe lời bàn tán ác ý của mọi người xung quanh, cô ta lại sôi máu, cả cơ thể bắt lực dựa vào người Kính Gia Ngọc. Bàn tay dù cố nắm chặt nhưng vẫn run từng trận.

Tại sao Minh ca lại có trong tay đoạn video của cô khi ở nước ngoài truy lục? Có phải hay không anh ấy vốn yêu cô, nhưng khi biết chuyện này lại sinh ra chán ghét, đem tình cảm dành cho mình chuyển sang cho Diệp Hàm Huyền? Nếu vậy quả thật tiện nghi cho con khốn đó!

Không được! Tần Gia Dung không thể buông tay! Cô ta còn mê luyến danh vọng, tình yêu và tiền tài! Không thể cứ thế mà chịu thua Diệp Hàm Huyền!

Diệp Hàm Huyền không phải may mắn sinh ra là con ruột của cha và mẹ thôi sao? Có gì tốt đẹp? Nhưng tại sao mọi thứ ưu tú nó đều được thừa hưởng...

Tần Gia Dung mau chóng khôi phục tinh thần, bi thương nhìn về phía Kính Thiên Minh nói, "Minh ca...Em biết..."

Em biết anh làm tất cả điều này vì Tiểu Diệp. Em biết anh muốn đem đến niềm vui đến cho em ấy! Lấy nước mắt của em, đổi thành nụ cười của cô ấy- anh có vui không?"

Ồ!?! Chỉ cần nói một câu là muốn hất hết bát nước bẩn sang người cô? Với tội danh hãm hại chị gái hử? Diệp Hàm Huyền tự hỏi Tần Gia Dung không

biết bao giờ mới thôi trò múa rìu qua mắt thợ này đây!

"Minh, đoạn video vừa rồi anh lấy từ đâu? Có đáng tin không? Dù rằng trước đây em có giận dữ chị, nhưng là khi đó em còn trẻ con, e tin chị mà, chị gái em không phải người như vậy đâu! Phải không, chị, chị?"

Diệp Hàm Huyền bàng hoàng nhìn Kính Thiên Minh, đáy mắt có chút tức giận vì anh gây tổn hại đến chị gái cô!

Haha! Tần Gia Dung à? Cô tưởng chỉ mình cô biết diễn kịch thôi sao? Tôi sẽ phụng bồi cô tới cùng! Hôn nữa sẽ làm cô nghẹn uất tới chết!

Tần Gia Dung có chút không tiếp nhận được "thái độ thân thiện" này của Diệp Hàm Huyền. Tại sao con khốn này không đối xử với cô như mọi khi chứ? Tại sao không tát cô đi? Lần đầu tiên trong đời Tần Gia Dung mong mình bị tát- hơn nữa còn từ kẻ thù truyền kiếp Diệp Hàm Huyền!

Tần Gia Dung chỉ có thể gượng cười, gạt đầu, "Không phải chị!"

"Huyền Nhi, anh tới muộn!"

Ngay lúc mọi người còn đang ngây ngốc vẫn chưa hiểu kết thúc của việc này thế nào thì một đạo thanh âm ôn hoà như gió xuân vang lên.

Tần Cảnh Dật một tay dịu Tần phu nhân bước vào, mà ở bên cạnh anh, một cô gái trẻ khác dịu Tần lão gia bước vào....

Diệp Hàm Huyền day day cái trán trơn bóng của mình, ây gu, hôm nay cũng thật lắm náo nhiệt đi!

Dật ca của cô, vẫn anh tuấn như thường a~

Kia một thân y phục quân đội đen tuyền, kia một khuôn mặt như đao tước, như kiếm gọt. Tần Cảnh Dật mỗi bước đi đều uy nghiêm, tựa như từ giây phút đầu tiên xuất hiện, đã khiến thế gian vạn vật lu mờ. Đặc biệt nhất chính là đôi mắt phượng hẹp dài làm cho người ta như nhìn thấy bầu trời bao la, màn đêm vô tận! Đẹp mà độc!

Cô gái đi cùng anh cũng không hề tầm thường. Diệp Hàm Huyền tắc lưỡi, một dung nhan trong trẻo lạnh lùng, chiếc váy dạ hội màu trắng càng làm tăng thêm vẻ tao nhã của cô gái. Chợt có làn gió vô tình thoảng qua, đuôi váy dài khẽ động, như u lan nở rộ giữa đêm trăng rằm.

Mà cô gái này trông có chút quen quen, hình như cô đã từng thấy ở đâu đó, mà rốt cuộc nghĩ mãi cũng không ra.

Kính Thiên Minh ở bên cạnh cau mày không vui. Trông thấy vợ yêu đánh giá hết người này tới người khác thì thập phần không vui. Nhất là ánh mắt hoa si đó! Hừm! Ông đây còn chưa đủ đẹp hay sao? Nhìn tên Tần tiện nhân kia thì thôi đi, dù sao hắn cũng là anh trai của cô ấy, nhìn Thiên Ân làm cái quần gì chứ? Cùng là phụ nữ cũng không được...

Nhắc tới việc này, Kính Thiên Minh trong lòng lại nảy sinh chút bất an! Vợ anh lạnh lùng với trai đẹp như thế...

Anh bao lần dùng sắc dụ dỗ mà không thành công, có phải hay không vợ yêu có xu hướng sai lệch giới tính! Nghĩ tới đây ánh mắt Kính Thiên Minh nhìn Bạch Thiên Ân u ám vài phần.

Diệp Hàm Huyền đang định chạy tới chào hỏi Tần Cảnh Dật, dù sao cũng đã lâu hai người không gặp, thì một bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay cô, hơn nữa lực đạo còn không hề nhẹ.

"Em lại đó không phải phá hư chuyện tốt của Dật ca nhà em sao? Anh ta cấm dục lâu như thế, hôm nay mới dẫn người yêu về ra mắt, em chạy ra ôm lấy anh ta, chẳng phải sẽ khiến cô gái đó ghen sao? Nhớ người ta chán ghét Dật ca nhà em thì....."

Giọng nói của anh rất nhẹ, rất êm tai. Diệp Hàm Huyền chậm rãi tiếp thu từng thông tin anh đem đến!

Ôi...

Dật ca, Dật ca có...khụ...khụ...có đối tượng yêu đương rồi á?

Dù lời tên chồng ngốc kia nói có phần ác ý, nhưng quả thực Dật ca cấm dục bao lâu nay, thậm chí có một thời gian cô còn nghi ngờ xu hướng giới tính của anh ý....

Thật không ngờ....

Mà giờ cô ra sẽ khiến bạn gái của Dật ca ghen sao? Cô ấy sẽ không nhỏ nhen vậy đâu nhì? Mà tính chiếm hữu của nữ nhân cũng rất cao đó nha! Vì thế Diệp Hàm Huyền quyết định đứng tại chỗ, không ra chào hỏi Dật ca nữa!

Tần Cảnh Dật mặt đen như đất nòi! Vài tháng không gặp, cô em gái nhỏ bướng bỉnh của anh từ khi nào nghe lời thằng em rể khốn kiếp già nai, già ngốc ấy chứ? Nghĩ đến đây Tần Cảnh Dật nghiêng răng ken két, ý nghĩ muốn vạch trần lớp mặt nạ kia ngày càng mãnh liệt.....

Tần Gia Dung đứng bên kia khi thấy Tần lão gia, Tần phu nhân đến thì khẽ thở nhẹ, dù sao cô cũng là đại tiểu thư cao quý của Tần gia, có sự bảo hộ của cha mẹ, cô không tin Dật có thể làm mất mặt gia tộc!

Nhưng kể từ lúc vào đây, Dật không hề nhìn cô- dù chỉ một lần, điều này khiến cô có chút sợ hãi...

"Ba, mẹ, anh...mọi người đã đến!" Tần Gia Dung không biết lấy đâu ra hơi sức, chạy thật nhanh về phía ba người. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, lại ủy khuất vô cùng, khiến cho người mới đến không hiểu có chuyện gì xảy ra! Nhất là phu phụ Tần gia, con gái cưng của họ hay là bị ai bắt nạt?

.....Còn.....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tinh - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59-2: Cô ta không bằng cái lông chân của vợ tôi! 2

"Dung Nhi, xem này, khóc đến độ sưng hết nước mắt rồi! Lại đây nào..." Tần lão gia cũng chiều sủng nịnh nói.

Xem tình hình này ông đã đoán ra phần nào! Chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Diệp Hàm Huyền! Tần lão gia hít thật sâu nhìn Diệp Hàm Huyền.

"Ồ...ô...Cha...." Tần Gia Dung chạy đến, vùi đầu vào lòng ông, khóc quên trời đất...Có lẽ ưu điểm lớn nhất của Tần Gia Dung chính là kĩ năng khóc- mà không gây cho người khác cảm xúc chán ghét, chỉ thấy thương hại. Đây chính là hiệu quả Tần Gia Dung muốn! Vì đạt được mục đích, tự tôn hay tự trọng gì cô ta đều không màng.

Tần phu nhân dường như đang suy nghĩ gì đó, lông mày nhíu chặt lại, cũng không có lên tiếng...

"Em đứng xa anh quá...."

Tần Cảnh Dật nhân cơ hội kéo Bạch Thiên Ân về phía mình, cột nhà đùa. Bạch Thiên Ân không vui khi có người động chạm với mình, đang định thô lỗ hất tay thẳng cha Tần tiện nhân này ra thì ai đó dường như đã đoán trước, khẽ ghé sát tai cô thì thầm, "Bác sĩ nói mắt anh mới hồi phục. Không thể tiếp nhận đá kích quá lớn! A Ân đây là muốn chà đạp anh?"

Bạch Thiên Ân xanh mặt trừng mắt nhìn Tần Cảnh Dật. Nói thật, cô chưa từng gặp qua người nào tệ đến mức này! Vì cứu cô mà anh ta bị thương, ừ thì cô báo ân bằng cách chăm sóc cho đến khi anh ta khoẻ cũng là bình thường đi! Anh ta mù? Mù cái cóc khô! Rõ ràng mắt đã khôi phục thị giác mà còn lừa cô!

Cái gì mà...

"Cô cứ tầm tã tự nhiên! Mắt tôi có bình thường cũng không thèm nhìn đâu!"

Cái gì mà....

"Mắt tôi hồng chẳng qua do thời tiết hơi nóng. Cô có khoá thân trước mặt tôi, tôi cũng không thèm né!"

Giờ lại chành choẹ rằng mắt anh ta chưa khôi phục! Hừm! Chờ sau lần cô đóng giả bạn gái anh ta thành công này, cô coi như trả đủ ân cho anh ta! Xem anh ta còn lý do đe dọa cô nữa!!!

Kính Thiên Minh cùng Diệp Hàm Huyền hai người chứng kiến một màn kia. Kính Thiên Minh hít thở, "Vợ xem rồi học tập đi nhé!"

"Anh chán ngủ giường rồi? Nên tối nay muốn ra sofa ngủ?"

"Hic... Vợ quá đáng! Đã một tháng rồi chồng còn không được ngủ chung với vợ..."

Diệp Hàm Huyền tỉnh bơ, mặc kệ tên chồng ngốc! Từ sau đêm hôm đó, Diệp Hàm Huyền đã cho người kê thêm một giường ngủ. Ai biết được đằng sau bộ dáng cừ non là một con cáo già chứ! Tất nhiên phải phòng bị rồi! Ban đầu cô định đá hấn sang phòng khác, mà hấn sống chết không chịu đi, thế này sinh ra cảnh một phòng hai giường như bây giờ.

Tần Gia Dung dường như đang nói gì đó với Tần lão gia, ánh mắt ông nhìn cô càng lúc càng lạnh...

Ây gu, cái đức hạnh này của Tần Gia Dung, không phải cô là người rõ nhất sao? Tần Gia Dung à, đợi thêm chút nữa đi! Tôi sẽ cho cô một bước từ thiên đường lao thẳng xuống địa ngục- sẽ không lâu đâu...

Quả nhiên một lúc sau, Tần lão gia cầm tay Tần Gia Dung, hai cha con "tình thâm" lại phía này.

"Kính lão gia, đã lâu không gặp."

"Tần lão gia khách khí rồi! Ông đến là vinh dự của Kính gia chúng tôi."

Hai người hàn huyên chuyện cũ hồi lâu, ông ông tôi tôi, người hỏi người trả lời- giống như một đôi bạn lâu năm không gặp. Kể từ lúc Tần gia đến, những vị quan khách ở đây đương nhiên không dám ho he bình luận tiếng nào, bớt được lời nào hay lời đấy, trọng yếu là không đắc tội Tần gia kìa!

Ai bảo người ta nắm trong tay quân đội, người ta có quyền?

"Kính lão gia à, ông có đứa nhỏ thật tốt!" Tần lão gia nghiêm giọng, không vui không giận nói.

Kính lão gia sao có thể nghe không ra ý tứ của ông ta, thần nhiên hỏi lại, "Ah? Ý ông là nói về hai đứa nhỏ này? Nếu ông không yên tâm thì tôi có thể đảm bảo, con gái ông ở Kính gia tuyệt đối không chịu chút ủy khuất nào! Đứa nhỏ nhà tôi còn sùng con bé lên trời ấy, chẳng cần người cha này đây..."

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh phải cho người cha chồng này của mình một nghìn like! Ông cũng biết diễn kịch già ngu đi, biết Tần lão gia chính là nhắc vụ video khi này, ông liền đánh lái sang cô và Kính Thiên Minh...

Tần lão gia có chút khó đỡ! Người này là đang giả ngu với ông, quả nhiên vẫn mang thù chuyện xưa!

"Kính lão gia à! Ông hiểu sai ý tôi thì phải, tôi tới là để tâm sự đôi chút với con trai ông!"

Kính lão gia chỉ "Ồ..." một câu không rõ ý tứ rồi cũng không nói gì thêm nữa, đại ý với Kính Thiên Minh: mày gây họa tự chịu!

"Không biết nhạc phụ đại nhân đại giá quang lâm có gì nói với con rể?" Kính Thiên Minh bộ dáng gọi đòn nói! Ông già này dù có là cha của vợ yêu đi chăng nữa, nhưng vẫn luôn đối xử không tốt với cô ấy, vì cái lòng gì anh phải tôn trọng ông ta? Gọi hai chữ "nhạc phụ" đã là tôn trọng ông ta lắm rồi!

"Một người là thiên kim tiểu thư thiện lương, dịu dàng. Một đứa là con của tiểu tam ti tiện, bẩn thỉu. Nếu là cậu thì cậu sẽ chọn ai?" Tần lão gia nheo mắt nguy hiểm nói, tựa như chỉ cần trả lời sai ý ông là sẽ vạn kiếp bất phục!

"Ồ..."

Kính Thiên Minh học điệu bộ Kính lão gia ban nãy, xong chỉ Tần Gia Dung ngạc nhiên nói, "Ý của nhạc phụ đại nhân là cô ta? Tần Gia Dung á? Cô ta không bằng cái lông chân của vợ con!"

Chưa kịp để Tần lão gia tức giận, Tần Cảnh Dật đã nhanh như một con gió, tiến lại gần ông từ lúc nào, ánh mắt hàm ý nhìn ông, "Con thấy cha ngày càng hồ đồ rồi! Cha xem cái này đi..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Phượng hoàng chân chính của Tần Gia!

Tần Cảnh Dật gạt đầu ra hiệu, một người vệ sĩ cúi đầu thành kính dâng trước mặt Tần lão gia một tập hồ sơ.

"Đây là cái gì? Nếu là việc riêng thì về nhà bàn..." Tần lão gia bắt giắc cau mày nói.

Tần Gia Dung khi nhìn tập hồ sơ máu trắng kia, đáy lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt. Dật ca luôn thiên vị Diệp Hàm Huyền, thứ anh ta đưa vào lúc này chắc chắn gây bất lợi cho cô. Tần Gia Dung đang tính toán giải quyết việc này như thế nào thì Tần Cảnh Dật đã đoán trước được suy nghĩ bản thủ của Tần Gia Dung, anh kiên nhẫn nói,

"Nếu cha không xem lúc này, con đảm bảo người sẽ phải hối hận cả đời!"

Tần phu nhân cũng tò mò, không biết thứ gì quan trọng tới nỗi thằng bé này đích thân nhấn mạnh như thế....

Không lẽ những ý tứ gần đây Dật Nhi ám chỉ với bà...

Tần phu nhân là người thông minh, bà đã sớm xâu chuỗi những lời Dật Nhi nói,

"Con thấy Huyền Nhi khi cười lên đôi mắt to tròn lấp lánh tia sáng, vô cùng giống mẹ."

"Mẹ à, mẹ thử nghĩ lại hai mươi năm năm trước, vào hôm mẹ sinh em gái, có điểm gì kì quái không?"

"Sau khi em gái được sinh ra, mẹ có nhìn em lấy một lần? Hay là ngất đi rồi sáng hôm sau mới trông thấy?"

Kì quái một điều là Dật Nhi của bà luôn miệng nói hai từ "em gái", Dung Nhi là em gái ruột của nó, tại sao cứ luôn nhấn mạnh hai từ em gái này?

Một suy nghĩ lướt nhanh qua đầu bà, không thể nào! Tàn phu nhân lắc đầu, điều này tuyệt đối không thể xảy ra!

Con người là thế, khi trong lòng đã nảy sinh chút nghi ngờ, sẽ bất an, không tự chủ được mà tìm cách kiểm chứng nghi ngờ ấy! Dung Nhi, mẹ biết làm điều này là có lỗi với con- nhưng không sợ vạ nhất- chỉ sợ nhất vạ...

Bà cũng đã cho người đem mẫu tóc của Dung Nhi đi xét nghiệm ADN với bà, rất nhanh sẽ chứng minh là bà đa nghi, Dung Nhi chính là kết tinh tình yêu của bà và Chi Lăng. Nhưng không hiểu sao khi nhìn nụ cười chói mắt kia, khí chất ung dung tao nhã của người con gái kia, Diệp Hàm Huyền! Trong lòng bà lại lo sợ- sợ đó mới chính là con gái ruột của mình!

Lại nói Tàn lão gia, ông không hài lòng với thái độ tỏ ra thần bí của đứa con trai này, có gì trực tiếp nói thẳng không được sao? Còn hồ sơ gì nữa! Ông còn phải trừng trị kẻ làm tổn hại đến Dung Nhi rồi đòi lại công bằng cho con bé nữa!

Tàn lão gia mở tập hồ sơ ra, trang đầu tiên là một bức ảnh trắng đen, vì chụp đã lâu nên phía mép bức ảnh đã sòn, xung quanh dính băng dính mới không bị rách.

Người phụ nữ trong bức ảnh sắc mặt tái nhợt, lại đang mặc quần áo của bệnh nhân, trên tay lại ôm một đứa bé, không khó để đoán ra cô ta là phụ nữ vừa mới sinh. Điều làm Tàn lão gia bất ngờ đây không phải là đây không phải là Diệp Phi Phi sao? Quan trọng là thằng bé này vô duyên vô cớ đưa bức ảnh về người đàn bà kia cho ông là có ý tứ gì?

Tàn lão gia nheo mắt suy ngẫm, trong đây ắt hẳn phải có huyền cơ! Ông lại nhìn kĩ phía sau lưng Diệp Phi Phi, dù ảnh có chút mờ nhưng số phòng 5401 đập thẳng vào mắt ông! Đây không phải là phòng mà Nhiên Nhi đem đó sinh hạ ra Dung Nhi sao?

Tại sao Diệp Phi Phi lại ở đây....? Hay là bà ta chỉ trùng hợp đi qua? Nhắc lại thì ngày sinh của Dung Nhi và Diệp Hàm Huyền cùng ngày, có khi chỉ là trùng hợp....

Mà Tàn phu nhân khi thấy bức ảnh kia thì suy đoán của bà đã được chứng thực vài phần, cả cơ thể dường như cạn kiệt sức lực, may có Bạch Thiên Ân đứng bên cạnh chống đỡ nên bà mới miễn cưỡng đứng vững.

Tàn Gia Dung đứng bên cạnh Tàn lão gia, tất nhiên là người đầu tiên trông thấy bức ảnh kia. Khuôn mặt cô ta đã sớm không còn chút giọt máu, tại sao Dật lại đưa bức ảnh này cho cho? Tại sao lại là ảnh của bà ta? Tại sao lại là người đàn bà thấp hèn kia?

Cô hận! Hận bà ta! Hận người phụ nữ mang trong mình dòng máu thấp kém đó- cũng hận cả Tàn phu nhân, một người phụ nữ cao quý, thanh nhã như thế, tại sao lại không là mẹ ruột cô ta- mà lại là mẹ ruột Diệp Hàm Huyền!

Tàn Gia Dung kiềm chế ý muốn đem tập hồ sơ kia xé nát, thậm chí một mồi lửa hoá thành tro bụi- chỉ để che dấu đi

thân phận thấp kém của cô ta!

Nhưng cô ta không biết rằng, phượng hoàng vốn là phượng hoàng! Dù có bị người ta che dấu nhưng hoạ diễm trên đôi cánh của nó không bao giờ tắt được, một ngày nào đó nhất định sẽ niết bàn trùng sinh, phơi phục đáng vẻ vốn có của mình.

Mà cô ta vốn dĩ chỉ là con gà rừng cố gắng đem bộ lông rực rỡ chói lóa của phượng hoàng để dát lên người mình! Hàng giả cũng mãi là hàng giả!

"Cái này là sao?" Tàn lão gia nghi hoặc hỏi.

Mọi người xung quanh đều không hiểu trên bức ảnh kia chứa đựng bí mật kinh thiên động địa gì lại khiến mặt Tàn lão gia đổi sắc.

"Cha mở sang trang tiếp theo đi!" Tàn Cảnh Dật tựa hồ đã đoán trước được phản ứng của ông, đôi mắt thản nhiên không một gợn sóng nói.

Tàn lão gia đôi tay không tự chủ được có chút run rẩy mở sang trang kế.

Vẫn là một bức ảnh đen trắng, chụp một đứa bé trong nằm trong nôi. Cô bé có đôi mắt to tròn linh động, má lúm đồng tiền bên trái nở rộ khi cô bé cười. Tàn lão gia chưa từng gặp qua bộ dáng của Diệp Hàm Huyền hồi nhỏ, ông tất nhiên không biết đứa bé này là ai! Chỉ là nhìn thấy tám biển nhỏ đặt bên cạnh nôi của đứa bé, dòng chữ "Tàn" quen thuộc kích thích thị giác người nhìn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Diệp Tiểu Dung, cô không có tư cách mang họ Tàn!

Đầu Tàn lão gia kêu lên vài tiếng "lộp bộp....."

Năm đó khi ông trở về bệnh viện chính là vào ngày phòng bệnh thăm Nhiên Nhi, người ta nói phụ nữ khi sinh là bước một chân vào quan tài, ngay khi vợ ông thập tử nhất sinh thì ông không có mặt. Mãi đến tận sau này, Tàn lão gia vẫn hối hận vì đêm hôm đó không ở bên cạnh người bạn đời của mình.

Sau đó bác sĩ nói Nhiên Nhi vẫn ổn, ông mới yên tâm chạy sang phòng hậu sản thăm đứa nhỏ của mình. Lúc Tàn Cảnh Dật ra đòi không nhận được sự sủng ái của cha mình. Bởi lẽ Tàn Chi Lăng quan niệm con trai chính là tình địch lớn nhất trong cuộc đời người đàn ông, ông luôn mong muốn Nhiên Nhi có thể sinh hạ cho ông một tiểu công chúa- giống như Nhiên Nhi hồi bé.

Khi nhìn thấy bảo bối bé bỏng trong nôi, tuy rằng con bé có chút không giống Nhiên Nhi lúc nhỏ, nhưng đây chính là tâm can của ông và Nhiên Nhi, Tàn lão gia sao có thể không sủng con bé lên trời.

Ở bệnh viện quy định trên nôi của mỗi đứa bé đều ghi họ đặc thù, hơn nữa giám sát rất nghiêm ngặt, tất không thể có sự gian trá ở đây! Mà Tàn lão gia cũng không thể ngờ được...

Ông bàng hoàng quay sang nhìn Tàn Cảnh Dật, xúc động hỏi, "Đây là như thế nào?"

Tàn Cảnh Dật hơi hơi cười, nhìn thẳng vào mắt ông nói, "Cha không phải đã biết rồi sao? Cần gì phải hỏi con?"

So với thái độ của Tàn lão gia, Tàn phu nhân còn choáng kinh hơn, không thể nào...Điều bất hạnh bà suy đoán lại ứng nghiệm...

"Phụt..." Tàn phu nhân phun ra một ngụm máu tươi, u uất dồn nén ở phế quản khiến bà không trụ nổi. Nghĩ đến những việc bà đã làm với con gái ruột của mình...

"Nhiên Nhi..."

"Mẹ...."

"Mẹ...."

"Phu nhân...."

Bốn người Tàn lão gia, Tàn Cảnh Dật, Tàn Gia Dung, Diệp Hàm Huyền đồng thanh nói.

Tàn Gia Dung vốn muốn tiến lên đỡ bà thì bị Tàn Cảnh Dật ngăn lại, hơn nữa anh còn thô lỗ đẩy cô ta ra. Tàn Gia Dung dù biết chuyện cô không phải con ruột của Tàn phu nhân đã bại lộ- nhưng cô ta không thể để người nhà Tàn gia biết Diệp Hàm Huyền mới chính là con ruột của họ! Cô không được hưởng thì Diệp Hàm Huyền cũng đừng hòng.

"Anh, sao anh lại đẩy em ra? Mẹ luôn yêu thương em nhất mà. Phải không cha?"

Tàn Gia Dung uly khuất khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng trông thương tâm vô cùng, quay sang nhìn Tàn lão gia.

Tàn lão gia phức tạp Tàn Gia Dung. Đáy lòng quặn đau khi thấy con bé khóc. Nhưng mà con bé không phải con ruột của ông với Nhiên Nhi, vậy đứa nhỏ của ông đi đâu rồi? Tàn lão gia lòng như lửa đốt, ngàn vạn lần cầu mong đứa bé mạnh khỏe mà lớn lên.

"Cha, có chuyện gì vậy? Cha đừng giấu Dung Nhi mà? Hay là Dung Nhi làm gì sai?"

Tàn lão gia lắc đầu thờ dãi, cố gắng kiềm chế nỗi đau nói, "Không phải lỗi của con. Đều là ta sơ suất. Đều là lỗi của mình ta."

Tàn Cảnh Dật đứng bên cạnh nhếch mép cười khinh, không ngờ đến nước này dù biết con rấn độc này không phải con ruột mình, cha vẫn bênh cô ta như vậy, anh trầm giọng nói, "Cô không cần diễn kịch nữa! Từ giờ phút này tên của cô là Diệp Tiểu Dung! Cô cần bản không có tư cách mang họ Tàn!"

Một câu nói âm độc như giáng sét vào đỉnh đầu mọi người ở đây! Thanh âm của Tàn Cảnh Dật mang theo khí lực lớn, vang vọng khắp cả căn phòng, tựa hồ có tình để tất cả mọi người nghe thấy.

"Đại hội gia tộc của Kính gia thành sân chơi của Tàn gia mất rồi!"

"Đùa chứ? Tàn thượng tướng là đang nói với em gái ruột của anh ta, Tàn đại tiểu thư Tàn Gia Dung phải không?"

"Đồ con heo này, bây giờ phải gọi là Diệp Tiểu Dung, không nghe Tàn thượng tướng vừa nói sao?"

"Ôi má, không lẽ là do chuyện truy lạc của cô ta nên bị đuổi khỏi Tàn gia sao?"

"Tôi nghĩ còn có huyền cơ bên trong cơ. Tàn thượng tướng đã đưa thứ gì đó cho Tàn lão gia xem mà, Tàn gia thế hệ này chỉ có độc nhất một con gái, bao che vô cùng, đâu phải vì chuyện này mà đuổi khỏi gia tộc được?"

"Sao tôi cứ thấy họ Diệp có gì đó quen quen?"

Tàn lão gia cau mày ý tứ nhìn Tàn Cảnh Dật, ông chưa kịp nói thì Tàn Gia Dung đã ngã quỵ xuống đất, lắc đầu nói, "Dật, mọi người không phải vẫn luôn cưng chiều em nhất hay sao? Tại sao chỉ vì việc nhỏ đây mà anh lại đối xử với em như vậy? Em là Tàn Gia Dung mà, cha, mẹ, giúp con..."

Tần Cảnh Dật ngay cả nhìn Tần Gia Dung cũng khinh thường, khinh miệt nói, "Diệp Tiểu Dung à, cô hạ màn được rồi đấy! À thôi, cô cứ tiếp tục giả ngu đi, tôi nói cho mọi người cùng nghe. Cô vốn không phải con của cha và mẹ sinh ra mà là do một tay Diệp Phi Phi sinh. Tần đại tiểu thư? Cái danh này cô cũng xứng mang sao?"

Tần Gia Dung bày ra khuôn mặt ngạc nhiên không thể tin được, lắc đầu mạnh, "Không thể nào, Dật, anh nói gì vậy? Em biết anh luôn có thành kiến với em. Nhưng em là em gái anh mà, tại sao lại đối xử với em như thế? Tại sao? Diệp Hàm Huyền mới là do Diệp Phi Phi sinh cơ mà...."

Đối với thông tin này, Diệp Hàm Huyền sốc cũng không kém. Tần Gia Dung sao lại là con gái của mẹ cô được? Vậy cô là ai? Hay là cô ta và cô là chị em sinh đôi khác trứng? Nhìn sắc mặt của Dật rất nghiêm túc, không có khả năng anh ấy ngụy tạo ra việc này!

"Bình tĩnh, đừng hoảng. Rất nhanh sẽ có đáp án." Kính Thiên Minh luôn bày ra bộ dáng xem kịch vui, cong môi trấn án Diệp Hàm Huyền. Anh chưa từng để tâm thân phận của vợ yêu là gì! Nhưng những thứ mà Tần Gia Dung cướp của cô ấy, sẽ phải quy về chủ cũ! Tần lão gia chắc hẳn không ngờ người ông trước nay đều nuôi ong tay áo, còn đi tự ngược đãi chính con gái ruột thịt của mình!

Tần Cảnh Dật tựa hồ không kiên nhẫn nổi với hạng người như Tần Gia Dung, cặp mắt bá khí kia xẹt qua một tia u ám, kết hợp với đầu lông mày đang nhăn lại, chứng tỏ anh vô cùng tức giận, "Mày còn mở miệng mà không biết ngượng? Em gái tao sao? Mày nói thêm tên tao một lần nữa xem! Mày chỉ là con gà rừng đội lốt phượng hoàng! Hai mươi năm năm trước, mày và Huyền Nhi của tao bị đánh tráo! Dựa vào cái gì mà em gái tao phải chịu sự hắt hủi, phi báng từ mọi người, mà mày một đứa hàng giả ngấm nhiên chiếm mọi sự sùng ái của cha mẹ?"

Tần Cảnh Dật vốn kiệm lời, đây là câu nói dài nhất mà anh nói từ trước tới đây! Từng câu nói đều mang theo sự phẫn nộ, còn kèm theo sự chua xót! Nếu như anh sớm phát hiện ra thì Huyền Nhi của anh đã không phải chịu nhiều uất ức như thế....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lớn lên làm con dâu cô nhé!

Cái gì mà đánh tráo? Dật ca đây là đang nói cô và Tần Gia Dung sao? Không lẽ Tần Gia Dung là con gái của mẹ, còn cô mới là con gái của Tần phu nhân và Tần lão gia?

Không thể nào! Mọi chuyện sao có thể phức tạp như vậy? Dù một người có IQ cao như Diệp Hàm Huyền cũng nhất thời không thể tiếp nhận được thông tin này!

Nhưng không thể không phủ nhận trái tim cô đã bắt đầu lung lay. Dòng chảy thời gian chậm rãi quay về thời điểm hơn hai mươi năm trước, khi Diệp Hàm Huyền bắt đầu có kỉ ức...

Bé gái có đôi mắt to tròn, đôi môi hồng chúm chím, trông đáng yêu vô cùng, vừa nhìn thấy mẹ, cô bé đã chạy ra ùa ngay vào lòng mẹ, "Mami, mami, con búp bê này là Dật ca tặng cho con đó! Có đẹp không mami?"

"Chát..."

Một cái tát đem theo hết sức lực của người mẹ đã giáng vào khuôn mặt nhỏ xinh của cô bé- lúc này đây đã đỏ ửng vì rất. Cô bé không hiểu mình đã làm gì sai, đôi mắt long lanh ập nước mắt, uất ức nhìn mẹ của mình, cố gắng không để nước mắt rơi ra.

"Mẹ...mẹ xin lỗi...Là mẹ nhất thời xúc động, Tiểu Huyền ngoan, đừng khóc mà...Mami sẽ buồn lắm!"

"Mami đừng buồn! Có Tiểu Huyền ở đây mà! Tiểu Huyền sẽ ngoan, sẽ nghe lời mami..."

Diệp Phi Phi chưa xót nhìn Diệp Hàm Huyền, nói, "Được rồi! Lần này là dịp tết nên con mới được bước chân vào cổng Tần gia! Phải nhớ con không thuộc về nơi này, không được thân cận với người ở đây, cũng không được nhận đồ của họ có biết chưa?"

Cô bé chu môi, âm thanh lí nhí như tiếng muỗi nói, "Nhưng...Dật ca đối xử với con rất tốt...."

"Vậy được! Con đến tìm thằng bé đó đi! Để xem nó có nuôi con không!"

Vừa nói Diệp Phi Phi ngay lập tức đóng cửa lại, để bé gái năm tuổi ở ngoài cửa giữa mùa đông giá rét...

"Mẹ ơi! Mẹ....Mẹ mở cửa cho Tiểu Huyền vào nhà đi! Tiểu Huyền sai rồi..."

"Tiểu Huyền sợ bóng tối lắm!!!"

Nhưng dù cô bé có kêu thét thế nào thì mẹ cô bé vẫn không ra ngoài, cô bé tự nói với lòng mình: mẹ rất thương cô bé, chỉ là mẹ ngu quên nên không

nghe thấy cô bé gọi thôi!

Vì thế cô bé đành phải tìm sang những nhà hàng xóm xung quanh, nhờ họ cho trú một đêm. Ngặt nỗi đây là nông thôn, lại vào mùa đông nên nhà nào cũng đóng cửa đi ngủ sớm. Cô bé lết đôi chân mệt mỏi đến trước một ngôi nhà có gốc hoa lê- nơi mà sau này được cô bé và anh trai nhỏ đặt một cái tên "sang chảnh"- Lê viên.

"Có ai không.....?" Cả buổi không ăn gì khiến cô bé thấm mệt, cô cố hết sức gọi thật lớn, trong nhà có đèn sáng, hi vọng ở đây có người ở.

Ngay lúc cô bé cảm giác đôi mắt mình sắp tối sầm thì cửa căn nhà hé mở, ánh sáng ấm áp lan toả dần, một cô rất chi là xinh đẹp đứng đó, còn mỉm cười dịu dàng nhìn cô bé, sau đó phá cười hoa lệ, "Haha! Tiểu Minh Tử, tiểu tử thôi! Con xem chẳng phải ta vừa mong có một tiểu công chúa đáng yêu, ông trời liền hô biến cho ta nè! Hắc hắc, ở hiền gặp lành mà! Mau mau, cô bé, mau vào nhà khỏi lạnh, có gì từ từ nói."

Cô bé cười tươi nhìn người phụ nữ, ngoan ngoan gật đầu, "Vâng...."

"Chẳng phải mami vẫn mong một tiểu công chúa đáng yêu để cho ông đây ra rìa sao? Xem kìa, một nha đầu mặt mũi lấm lem như ma ý..." Cậu nhóc đôi mắt nguy hiểm đề phòng cô bé, lo sợ mami sẽ bị "kẻ địch" này cướp đi, bủn xỉn thật dài nói.

Cô bé vừa bước vào căn phòng đã thấy một cậu bé đứng đó, khoanh tay ưỡn ngực, bộ dáng hung dữ như muốn "ăn tươi nuốt sống" cô bé không bằng, cô bé rất sợ...vội bám chặt vào vạt áo cô dịu dàng kia, không dám nhìn cậu bé nữa!

"Này, tiểu Minh Tử, ai cho tên nhóc nhà mi dọa bảo bối của ta sợ hả?"

Cậu bé xì một hơi rõ dài, khinh thường nói, "Một nha đầu nhát gan lại hay khóc có gì thú vị đâu chứ?"

"Tiểu Minh Tử! À à, mami nhớ rồi, có con bé Dung gì đó rất mến mộ tên nhóc nhà mi nhỉ? Haizz, nhỏ tuổi đã chọc hoa đào, chòe lão ba nhà mi biết lỗi đến đây đón nữ vương ta đây về, ta sẽ gửi mi sang bên đó chơi với con bé đó vào hôm mới được!"

Cậu bé lập tức đã thay đổi sắc mặt, còn đầu bộ dáng huyênh hoang, coi trời bằng vung khi nãy, chớp chớp đôi mắt đáng yêu vô cùng, ngọt ngào nói, "Mami là nữ vương đại nhân, như thiên lôi sai đâu con đánh đó. Con mới không thích con bé xấu xí, lòng dạ hẹp hòi kia! Con chỉ yêu mình mami thôi!!!"

Lần đầu tiên trong đời cô bé nhận thức được hoá ra con người cũng có nhiều bộ mặt phong phú như thế, ày...tiểu ca này không hung dữ nên thì trông càng dễ thương đó nhỉ?

"Ủm...Có thật là sai đâu đánh đó không? Vay nhanh nhanh, đi vào nhà tắm chuẩn bị nước nóng mau!"

"Mami, con không phải người...."

Chữ "hầu" còn chưa được nói ra, nhận thấy nụ cười ngày càng sáng lạn trên khuôn mặt bà mẹ mình, cậu bé nhận thức được sự nguy hiểm, vì thế đành ngậm miệng đi chuẩn bị nước tắm.

Triệu Ngọc Hình mỉm cười hài lòng, mau chóng lôi cô bé ngồi xuống, hỏi, "Này, cô bé, cháu tên là gì? Sao lại ở đây? Nói đi đừng sợ, tiểu tử thôi đó, nó không có ý xấu gì đâu!"

Diệp Hàm Huyền gật nhẹ, điềm đạm nói, "Cháu gọi là Tiểu Huyền, cô...cô cho cháu ở nhờ một đêm được không? Sáng mai cháu sẽ đi sớm...."

Triệu Ngọc Hình hí mắt cười nhìn cô bé, không biết con gái nhà ai lại có bộ dáng đáng yêu thế này, lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp, hơn nữa đôi mắt trong veo tinh khiết thế này, khẳng định là một đứa nhỏ lương thiện, hiếu chuyện- rất thích hợp với thằng nhóc kia!

"Cô bé ngoan, cháu cứ yên tâm ở lại đây đi! Cô ở đây chán lắm, không có ai tâm sự...." Triệu Ngọc Hình cúi đầu, thờ ơ ngán than dài nói.

"Không phải cô có tiểu ca kia bên cạnh sao?" Cô bé trở mặt ngay thơ hỏi.

"Cô muốn có con gái cơ, haizz...Để cô tắm cho cháu trước đã nhé!"

Diệp Hàm Huyền khuôn mặt có chút hồng, cô bé sẽ được cô cô xinh đẹp này tắm cho sao?

"Dạ...."

"Đi theo cô nào!"

Hai người một lớn một nhỏ dắt tay nhau vào nhà tắm, bộ dáng hài hoà vô cùng. Cậu bé cau mày không vui, mẹ cậu còn chưa từng sùng nịnh cậu như thế!

"Ày gu...Thằng nhóc này, còn không mau biến ra ngoài chuẩn bị đồ? Có phải thấy con gái nhà người ta bộ dáng dễ nhìn nên muốn xem trộm?" Triệu Ngọc Hình vốn đang định coi đồ cho Diệp Hàm Huyền, lại nhận ra có một bóng đèn đứng đó!

Cậu bé xấu hổ ho khan, nổi giận dưng dưng bước ra khỏi nhà tắm, vừa đi vừa lẩm bẩm, "Ma lem đó còn lâu con mới thèm!"

....Chỉ là vành tai nhỏ của cậu đã đỏ hồng lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62-2: Lớn lên làm con dâu cô nhé! 2

"Omg....Ta đã sớm thấy con đáng yêu rồi! Không ngờ tắm rửa sạch sẽ lại khá ái đến nhường này! Ôi cục cưng bảo bối tâm can của ta!"

Triệu Ngọc Hình âu yếm vuốt má cô bé, lại chợt nhận ra có một vết sưng đỏ hồng trên làn da nhẵn mịn của cô bé. Bà không vui nói, "Mau, mau, ta bôi thuốc cho con. Nếu để lại sẹo trên khuôn mặt này thì ta sẽ đau tim chết mất..."

Đôi mắt cô bé lấp lánh tia sáng vì được người khác quan tâm, "Dạ...Con cảm ơn cô."

....

"Có đau không bảo bối?"

"Dạ, không ạ." Cô bé không phải không đau mà là vết thương này quá nhỏ- so với trước kia cô bé từng chịu.

"Hừmm...Xong rồi! Có đau thì cứ nói ra nhé! Con người chứ có phải người máy đâu mà. Từ giờ cô sẽ bảo vệ con, hứa đấy!"

Từ giờ cô sẽ bảo vệ con? Cô xinh đẹp này sẽ bảo vệ cô bé sao? Tâm trạng của cô bé vừa vui vẻ lên đôi chút lại rầu rĩ- nhưng mà cô bé không xứng được mọi người yêu thương, bảo vệ. Mẹ cô bé đã phá hoại hạnh phúc gia đình người khác- cô bé sẽ phải gánh chịu tội lỗi thay mẹ mình. Cô sợ sau khi nói ra, cô xinh đẹp này sẽ ghét bỏ cô bé, vì thế cô bé rơi vào trầm mặc.

"Con có tâm trạng gì sao? Người ta nói có thực mới vực được đạo. Để cô dẫn con đi ăn trước đã nhé!"

"Dạ...."

Cô bé đứng trước căn phòng bếp, dù không quá lớn nhưng lại rất tiện nghi- đặc biệt nó mang lại cho cô bé cảm giác ấm áp vô cùng, và đặc biệt trên bàn kia đầy ắp thức ăn ngon.

"Oa...." Cô bé không kìm được mắt chữ O mồm chữ A nói.

"Xi, đồ nhà quê!"

Cậu bé ngay khi trông thấy cô bé mặc chiếc đầm trắng, lại có chiếc nơ màu hồng thắt ngang lưng, cả đôi mắt to tròn kia nữa...trông như một con búp bê biết nói. Vì để che dấu biểu cảm ngạc nhiên, thất thố của mình, cậu bé đành đọc mồm đọc miệng chữ cô bé.

Tất nhiên điều này không qua được "hoà nhân kim tính" của bà mẹ nào đó, Triệu Ngọc Hình che miệng cười trộm, con trai bà, bà còn lạ hay sao? Xem kìa, xem kìa, nuôi con dâu từ nhỏ cũng là ý tưởng không tồi đâu nhỉ?

Thế là một người một suy nghĩ cùng ngồi vào bàn ăn.

"Ăn món sườn xào chua ngọt này đi bảo bối!"

"Dạ..." Cô bé đưa miếng sườn chua ngọt hấp dẫn bỏ vào miệng, ngon quá....

"Ngon không?"

"Ngon lắm ạ! Con cảm ơn cô."

Triệu Ngọc Hình ánh mắt hàm ý nhìn cậu bé, nói, "Con phải cảm ơn vị tiểu ca này của con mới đúng! Là một tay tiểu tử thối này làm đấy!"

Cô bé mở to đôi mắt nhìn cậu bé, lúc đầu có chút không tin, sau chuyển sang sùng bái, hét lên, "Tiểu ca ca, tiểu ca ca giỏi quá!!!"

Cậu bé trong lòng vui sướng và có thành tựu vô cùng khi được người khác khen. Lần đầu tiên trong đời cậu bé biết ơn bà mẹ "vô lương" nào đó đã bắt cậu học cách dọn dẹp, nấu nướng từ lúc bốn tuổi!

"Tiểu ca ca tên là Tiểu Minh Tử đúng không ạ?"

Cậu bé gật đầu không nói gì, xem như là ngầm đồng ý.

"Có ý nghĩ gì không ạ?"

"Minh là ánh sáng. Từ là con. Kết hợp lại thành đứa con của ánh sáng đó!" Trước sự nhiệt tình của cô bé, cậu bé không đành lòng mà mở miệng giải thích.

"Oaaa....Hay quá! Hay quá! Bảo sao em thấy quen quen..."

"Quen...?" Cậu bé nhún mày hỏi lại, có chút tò mò.

Triệu Ngọc Hình ngồi bên cạnh thấy hai đứa trẻ có chút thân thiết, mở cờ trong bụng, vội nói, "Con cứ nói đi!"

"Một tháng trước em có xem phim truyền hình Trung Quốc đó. Em ấn tượng nhất là câu nói của hoàng thượng cơ."

"Nói gì...?"

Cô bé vượt cảm nghĩ nghĩ gì đó, rồi nói, "Đúng rồi! Ngài ý nói thế này này, "Ô, Tiểu Minh Từ của trẫm, bàn tay trắng nõn nà thế này cung biết bao nhiêu, cả đôi môi đỏ hồng quyến rũ này nữa... Trẫm chỉ muốn hưng hăng chà đạp."

Dường như cô bé không nhận ra không khí có gì đó sai sai, chỉ thấy sống lưng có chút lạnh lẽo, vẫn vô tư nói tiếp, "Hihi, mà em thấy anh rất giống Tiểu Minh Từ đó ý!!! Da trắng này, môi đỏ này...."

"Phụt...Hahaha...Haha...." Cô bé còn chưa kịp nói xong thì nước cam trong miệng Triệu Ngọc Hình đã bắn sạch ra ngoài, không nhịn được mà cười một tràng dài, thật sự thì nhịn cười quá là khó đi!

Cô bé còn chưa kịp hiểu gì thì đã thấy cậu bé bực tức bước ra khỏi phòng. Cô bé khó hiểu quay sang hỏi cô xinh đẹp, "Cô ơi, cháu nói gì sai sao?"

"Không, không hề!"

Triệu Ngọc Hình vội xua tay phủ định, haha, thằng nhóc kia từ bé đã độc mồm độc miệng, hại bà chịu không ít khổ, xem ra giờ đã có khắc tinh rồi! Nếu bà đoán không sai thì bộ phim con bé này xem chắc là phim đam mỹ gì đó, kể về mối tình của vị hoàng thượng đoạn tỵ, và một tên thái giám mặt hoa da phấn nào đó- quan trọng tiểu thái giám kia tên Tiểu Minh Từ!

"Vậy tiểu ca ca có giận con không ạ?"

"Không, không! Tiểu ca ca con đi học bài đó, không đến lớp sẽ bị cô giáo phạt nè! Con về sau cứ tiếp tục phát huy nhé!" Triệu Ngọc Hình tròn mắt nói dối con nít. Tên nhóc thối nhà bà không biết tại sao lại thông minh tới mức không phải là người, bị cô giáo phạt ư? Nó không chọc điên cô giáo là phúc rồi....

"À, ừm, Tiểu Huyền này, lớn lên con làm con dâu cô nhé!"

"Dạ? Con dâu là gì ạ? Dâu tằm đó hả cô?"

Triệu Ngọc Hình khoé miệng có chút co rút, con bé này có phải quá đơn thuần hay không, vậy cũng tốt...

"À haha, cũng kiểu như là con làm con gái ta đó!"

"Thật sao ạ?"

"Ừm, con có thích tiểu ca ca kia không?"

Cô bé bất ngờ với câu hỏi của cô xinh đẹp, rầu rĩ nói, "Nhưng tiểu ca ca có vẻ không thích con!"

"Ngốc ạ! Thế nên con mới cần làm con dâu ta! Chỉ cần con là con của ta thì có thể ở bên cạnh tiểu ca ca của con rồi!"

Triệu Ngọc Hình giả hoạt nói, dụ dỗ con nít xem ra khá đơn giản nha! Cũng may tên nhóc nhà mình có chút giá trị nhan sắc.

"Thật sao ạ? Con đồng ý!!!!" Cô bé kích động nói, đôi mắt tràn ngập sự vui sướng.

"Hihi...Móc ngoéo tay nè!"

Triệu Ngọc Hình đưa tay ra, móc với ngón tay nhỏ bé, mồm mỉm của cô bé, hai người đồng thanh nói,

"Móc ngoéo, móc ngoéo suốt đời không thay đổi...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Anh trai nhỏ, chim cũng nhỏ!

"Tiểu Huyền, Tiểu Huyền..."

Thanh âm ảm áp vang lên khiến cô bé tỉnh giấc, cô bé mơ màng dụi dụi mắt, khẽ nói, "Cô..."

"Không được nha! Phải gọi ta là mami!"

Cô bé cứ nghĩ chuyện hôm qua chỉ là giấc mơ, hôm nay khi tỉnh dậy cô xinh đẹp cùng với tiểu ca ca sẽ biến mất...

"Mami..." Cô bé không quen với cách xưng hô này nên có chút ngập ngừng nói.

"Ủm! Ngoan lắm bảo bối, để sáng nay mami đích thân chuẩn bị bữa sáng cho con nhé! Con tự vệ sinh cá nhân được chứ?"

"Dạ, được ạ!"

Triệu Ngọc Hình gạt đầu hải lòng, trước khi xuống lầu còn không quên nói với cô bé, "Mami chuẩn bị bữa sáng hơi lâu nha! Nếu con xong sớm thì xuống gốc cây lê dưới nhà chăm chim với tiểu ca ca của con nhé!"

.....

Diệp Hàm Huyền chậm rãi bước xuống dưới lầu. Nhớ lời cô xinh đẹp, à không mami nói, cô bé mở cửa, chạy đến gốc cây lê trước nhà.

Mami nói không sai nha! Tiểu ca ca quả nhiên đang đứng dưới gốc cây lê, còn đang báy hoáy làm gì đó.

"Tiểu ca ca...." Cô bé hí hửng chạy lại, có chút xấu hổ nên hai bàn tay cứ đan xen chặt vào nhau.

Cậu bé đang mài miết chăm con chim non mà cậu mới bắt được trên cây tuần trước, thì thấy cô bé đi ra! Vốn định hỏi han cô bé vài câu, mà ba chữ "tiểu ca ca" kia như vết nhọt đâm sâu trong lòng cậu bé! Cậu còn chưa quên cái tên Tiểu Minh Từ kia đâu!

"Tiểu ca ca, anh giận em sao?"

"Tiểu ca ca, anh giận em đúng không?"

"Tiểu ca ca, nói gì đi mà...." Cô bé chu môi năn nỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn do vừa mới tỉnh dậy, còn đem theo chút mơ màng.

"Không được gọi là tiểu ca ca nữa! Ừmmm..Gọi là anh trai nhỏ đi!" Cậu bé không chịu được cô bé lải nhải bên tai, đành bắt đắc dĩ ra điều kiện!

"Oaaaaa....."

Cô bé sung sướng kêu lên. Vội ôm chầm lấy cậu bé, phấn khích nói, "Tiểu...À, anh trai nhỏ, anh trai nhỏ tốt quá!!!"

Cậu bé từ nhỏ đã không thích người khác động tay động chân với mình, nhất là sinh vật khác giới như này, nhưng không hiểu sao bé gái khả ái, mềm mại dụi cái đầu nhỏ vào bụng vào bé- cậu lại không nảy sinh cảm giác chán ghét.

Mãi lúc sau cô bé mới nhận ra mình có hành vi phấn khích quá đà, vội xoa xoa chóp mũi, xấu hổ buông cậu bé ra.

"Hi...hi...Anh trai nhỏ cuối cùng cũng chịu chơi với em. Anh đang làm gì đó?"

Cậu bé còn đang ngây người vì trước ngực không còn cảm giác ảm áp ban nãy nữa, lại nghe giọng nói ngọt ngào kia- càng khiến tâm cậu bé mềm nhũn, dịu giọng nói, "Chú chim non vừa mới mất mẹ tuần trước, anh đang chăm nó, chờ nó lớn lên."

"Oaaaaa....Anh trai nhỏ giỏi quá!"

"Ủm, có muốn đút cho nó ăn không?"

"Em làm được sao?" Cô bé không tin hỏi lại.

Cậu bé trầm mặc một lúc, sau mím môi nói, "Anh dạy em làm."

Triệu Ngọc Hình mới làm xong bữa sáng, từ xa trông thấy hai đứa nhỏ thân thiết như thế, trong lòng trào dâng cảm giác mãnh liệt! Ày, ai bảo tên nhóc kia khó tính như ông cụ non? Lạnh lùng, cộc cằn chứ? Ừmmmmmm....

Nếu lão chồng của bà ở đây, trán sẽ nổi lên từng vạch đen mà nói: Chọc mù mắt anh đi! Đây có phải tiểu tử nhà chúng ta không? Cũng biết thương hoa tiếc ngọc cơ à?

Triệu Ngọc Hình đi vòng ra phía cửa sau, lén lút lấp sau bụi cỏ, nụ cười vô si nghe ngóng hai đứa nhỏ nói chuyện.

"Anh này, ở đây tên là gì vậy?"

"Không có tên. Do ba mẹ cãi nhau nên mẹ đem anh trốn tới đây một thời gian thôi!"

"Vậy ư? Hay là em đặt tên được không?"

"Ừm."

"Ở đây có gốc hoa lê, cô giáo em nói mùa xuân hoa lê sẽ nở trắng xóa một vùng trời, rất đẹp luôn! Hay đặt là Lê viên đi, có được không anh?"

"Ừm, bảo bối ngoan, thông minh lắm!"

Bà mẹ nào đó lấp sau bụi cây, có chút không tin vào lỗ tai mình, thằng nhóc kia đã gọi con gái nhà người ta là bảo bối sao? Với lại nó vốn coi trời bằng vung, những đứa trẻ đồng trang lứa luôn bị nó khinh bỉ về chỉ số IQ, nay lại đi khen cô bé thông minh?

"Mùa xuân em muốn ngắm hoa lê."

"Ừm, tất cả hoa lê sẽ để cho em ngắm."

Chợt cô bé hình như có chuyện vui, cười trộm một tiếng, đôi mắt cong cong như hình trăng non, như đem hết sao trời dính lên đó!

Cậu bé thoáng bối rối, hỏi, "Em cười gì thế?"

"Em thấy anh và bé chim này rất giống nhau a~"

"Có gì giống?" Cậu bé mong chờ hỏi tiếp.

"Anh trai nhỏ, chim cũng nhỏ."

"Hahahahaha...Ôi buồn cười chết tôi rồi!!! Haha...."

Cô bé vừa nói xong, thì nghe thấy bụi cây phía bên kia phát ra tiếng động- hình như có chút quen tai!

Cậu bé khuôn mặt đen xì như đất nồi! Cố gắng kiềm chế không ném cô bé ra khỏi nhà, giữ chút phong độ nói,

"Em nói sai rồi! Phải là anh trai nhỏ, chim lớn!"

"Không được!" Cô bé lập tức lắc đầu phủ định.

"Tại sao?"

"Bởi vì cô giáo em dặn là không được nói dối, nói dối là hư! Hay là thế này đi, chờ anh trai lớn, chim nhỏ cũng lớn lên, em sẽ nói là anh trai lớn, chim lớn nhé?!"

Nhìn khuôn mặt ngây thơ, khả ái kia nói mấy lời này, cậu bé thật muốn hét lên rằng: không lẽ em định giữa đám đông hét lên cái này à? Mẹ nó, sự đa nghĩa của ngôn ngữ đôi khi cũng thật đáng sợ....

Sau khi dùng xong bữa sáng, cô bé dù không muốn những vẫn phải chào tạm biệt mẹ con cậu bé ra về. Hai mẹ con nào đó đều không muốn rời xa cô bé đáng yêu này, sống chết không cho cô bé đi!

Mãi đến khi cô bé hứa ngày mai sẽ đến chơi tiếp, hai người mới chịu.

"Chờ đã, bảo bối, em còn quên thứ gì đó?"

"Hả???"

Cậu bé cố gắng giữ bình tĩnh, khẽ ho khan nói, "Chuyện tối hôm qua giữa mẹ và em, anh vô tình nghe thấy rồi! Thế này đi, nể tình em ngoan ngoãn như vậy, anh miễn cưỡng đồng ý cho em làm con dâu mẹ anh!"

"Oaaaa...Anh trai nhỏ là số một."

Cô bé dù rất vui vì tương lai có thể ở bên anh trai nhỏ, những vẫn kiên quyết về nhà ngay, cô không muốn mẹ lo lắng.

Bàn tay bé nhỏ của cô chợt bị cậu bé nắm chặt lại, "Vậy thì em sẽ là vợ anh rồi! Người ta nói khi tạm biệt, vợ sẽ thom lên má chồng hai cái!"

Cô bé đơ phỗng đứng đó, thom sao? Cái này cô có biết! Nhưng mà cô không có bố, đương nhiên không biết vợ chồng là gì, chỉ ngây ngô thom lên má cậu bé hai cái.

"Chụt...."

"Chụt...."

"Dù là một cái nắm tay, anh cũng nguyện nắm tay em cả đời, Tiểu Huyền!"

Một cái, một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời sao.....

Một cái, một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời sao.....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Mối tình đầu của Diệp Hàm Huyền

"Con ranh này! Tao đã bảo mày rồi mà! Phu nhân ở bên trên sinh lòng thương xót mới cho hai người chúng ta lên Đế Đô sống, lại cho mày học với đại tiểu thư, sao mày lại không biết nặng nhẹ vậy chứ?"

Diệp Hàm Huyền lúc này đã mười bốn tuổi, một búi tóc đuôi ngựa nhỏ nhắn trên đỉnh đầu, khuôn mặt phấn nộn, đôi mắt vẫn to tròn xinh đẹp, chỉ là tia sáng trong đôi mắt đã không còn linh động như xưa, mà có phần u buồn.

"Mẹ, con không làm gì sai! Càng không làm gì có lỗi với chị."

Diệp Phi Phi càng tức giận khi con nhóc này dám cãi lời mình, mặt lạnh nói,

"Chị gái mày vốn muốn giữ chức Chủ tịch Hội học sinh ở trường, mày tham gia ứng cử tranh làm gì? Có phải mày dùng thủ đoạn hèn hạ nào đấy để đắc cử không?"

Diệp Hàm Huyền ra sức lắc đầu phủ nhận, luôn miệng nói, "Con không có...."

"Hừ! Quý mới tin mày! Hôm nay là đại hội gia tộc Tần gia, về nhà tao sẽ xử mày sau!"

Diệp Phi Phi cay độc nói, đoạn bỏ Diệp Hàm Huyền lại khu vườn hoang phía sau Tần gia, đường đi lòng vòng như mê cung.

Đội con ranh này tìm được đường ra thì tiệc cũng tàn rồi...

Không thể để nó xuất hiện nhiều trước mặt người Tần gia được!

Cả ngày lang thang trong khu vườn quái quỷ này, Diệp Hàm Huyền vẫn không thể tìm được đường ra. Mưa đã bắt đầu lớn dần, trời cũng sắp tối, cô sợ....

Vì thế Diệp Hàm Huyền chạy càng nhanh, không quan tâm tới việc mưa đã ướt hết người.

Một tia sáng chói lóa xé rách bầu trời, vài giây sau kéo theo tiếng sét...

"Dùng...."

"Ah...."

Lối đi quá trơn, lại hoảng sợ, Diệp Hàm Huyền ngã quỵ xuống đất. Trông cô lúc này lấm lem vô cùng, chỉ là cô rất kiên cường, cô sẽ không bao giờ khóc!

Cô lại không dám trốn dưới gốc cây quá lớn, khả năng sét đánh vào đó rất cao, cô còn chưa muốn chết!

Diệp Hàm Huyền loay hoay tìm cách băng bó vết thương trên đầu gối, vốn do mấy người bạn của chị "ban tặng" cô chưa có thời gian xử lý, bây giờ lại một lần này va vào vết thương.

Cũ mới chồng chất nhau, không mau chóng xử lý thì sẽ nhiễm trùng mất. Cô lại không có vải băng, đành phải xé tạm vạt áo.

"Cái gì đây? Một con mèo nhỏ lắm lem?"

Giọng nói thanh lãnh vang lên đỉnh đầu khiến Diệp Hàm Huyền không tự chủ được mà ngẩng đầu lên nhìn.

Một thiếu niên rất cao, rất cao...

Một tay che ô, một tay đút túi quần...

Anh đứng trên, cao cao tại thượng mà nhìn xuống em,

Anh lạnh lùng như băng,

Anh xa cách như mây trời,

Anh như thiên sứ cứu rỗi cuộc đời,

Anh là ánh sáng chiếu rọi, xua tan đi mây mù trong em...

"Ngu ngốc, để tôi băng bó giúp cô!" Người thiếu niên bình thường gặp người bị nạn sẽ nhắm mắt bỏ đi- chỉ là dáng vẻ này....rất giống Tiểu Huyền của anh năm xưa....khiến tim anh không tự chủ được mà nhói đau!

Tiểu Huyền, tròn mười năm rồi! Chúng ta không gặp! Hoa lê đã nở rồi tàn mười năm rồi! Mà em giờ đang ở nơi đâu?

"Lóng ngóng gì nữa? Còn không đưa miếng vải cho tôi!"

"Không có thuốc trùng à đồ ngu ngốc này?"

Kính Thiên Minh vốn định mắng chửi, lại vô tình trông thấy khuôn mặt cô. Đôi mắt to tròn linh động- có chút giống với Tiểu Huyền năm xưa, chỉ là đây không phải Tiểu Huyền của anh sẽ không u uất thế này! Con bé luôn mỉm cười thật tươi...

Nghĩ đến cô gái này có đôi mắt giống Tiểu Huyền, đáy lòng Kính Thiên Minh sinh ra chút cảm giác bức tức, xiết chặt vải băng.

"Hức...Đau lắm đấy nhé! Ba mẹ anh không dạy anh biết thương hoa tiếc ngọc là gì à?" Diệp Hàm Huyền lúc này không kìm nổi nước mắt, tủi thân khóc. Tại sao ai cũng muốn bắt nạt cô chứ?

Kính Thiên Minh phức tạp nhìn cô gái khóc, tựa hồ rất đau đi, nước mắt cứ thế là chảy rơi xuống. Tự dung trái tim anh cũng co thắt lại. Cố gắng không thất thố, anh cười lớn, lại hài hước nói,

"Tôi còn tưởng cô không biết đau cơ! Ai ngờ lại là quý mít ướt. Vết thương này ước chừng từ sáng, giờ đã tối mịt, thật không biết chăm sóc bản thân!"

Trong đêm tối khuôn mặt của thiếu nữ lắm lem bùn đất, vốn dĩ không nhìn ra hình dáng, nhưng không che giấu được vẻ đẹp của cô, có chút rầu rĩ nói, "Mẹ chỉ thương chị, vốn không thương tôi."

Kính Thiên Minh không hiểu sao đáy lòng có chút bất an, cảm thán nói, "Haizz, một thiếu nữ nổi loạn. Cô phải tự trân trọng chính bản thân mình, như vậy mới nhận được sự trân trọng của người khác."

"Và lại, cô không biết trân trọng chính bản thân mình thì đừng mong người khác trân trọng cô!"

Kính Thiên Minh không hiểu tại sao mình nói những lời này, băng bó cẩn thận xong cho cô rồi quay thẳng lưng bỏ đi...

Chỉ là anh không biết, đôi mắt của cô từ giây phút đó lại loé lên tia sáng của sự sống, của hi vọng.....

Từ giây phút đó, hình bóng của anh đã khảm sâu vào trong trái tim cô- dù rằng cô không biết anh là ai, không biết mặt, không biết tên....

Nhưng cô chắc chắn đó chính là mối tình đầu của cô, là ánh sáng mặt trời mà cô vẫn luôn kiếm tìm! Cứ ngỡ cả đời không bao giờ gặp lại, gần mà như xa, xa mà lại gần!

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt....

Kính Thiên Minh...

.....

"Không thể nào!!!" Tàn lão gia khuôn mặt méo mó vì bất ngờ. Từng câu Tàn Cảnh Dật nói như mũi kim xuyên thẳng vào trái tim ông.

Tàn Gia Dung bấm môi, thê lương nói, "Em không tin, em không tin. Từ bé luôn là cha mẹ nuôi lớn, yêu thương chở che em. Em sao có thể là con của người khác!"

Tần Cảnh Dật đã khôi phục sắc mặt, khẽ day trán, A Ân của anh nói không sai! Một nhất chính là nói chuyện với mấy con bò không hiểu tiếng người. Vì thế Tần Cảnh Dật không kiên nhẫn móc chiếc điện thoại từ trong túi ra.

"Just, tôi cho cậu một phút lập tức xuất hiện."

Bên kia điện thoại lập tức vang lên tiếng mắng người, Tần Cảnh Dật mặt không đổi sắc, nói, "Còn 57 giây."

Tần Cảnh Dật cười lạnh nhìn Tần Gia Dung, dường như xuyên qua cô ta nhìn thẳng đến Cyril. Nghĩ anh là quả hồng mềm? Muốn tự tay bóp thế nào thì bóp sao? Kết quả giám nghiệm ADN trong tay anh mà muốn sửa thế nào thì sửa sao?

Anh chẳng qua chỉ muốn diễn trò một chút- một lưới giăng cả lũ khôn hại gia đình anh thôi! Chỉ là Huyền Nhi của anh phải chịu chút áp lực!

Mà không sao...

Rất nhanh đám người kia phải trả giá cho những việc mình đã làm- gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Sở thần kinh đại náo! Kết quả ADN!

Trong lúc chờ đợi người tên "Just" trong điện thoại đi tới, bầu không khí trong đại sảnh Kính Gia im ắng tới đáng sợ.

Nhưng gia chủ là Kính lão gia và vị sát tinh Kính Thiên Minh kia không lên tiếng, họ là khách đâu dám ho he gì?

Và lại kịch hay thế kia họ sao có thể không hóng?

"Dật, chúng ta vào phòng riêng nói chuyện!" Tần lão gia nghiêm mặt nói.

Tần Cảnh Dật nhún vai, tỏ vẻ ngạc nhiên nói, "Con không hiểu ý cha! Tại sao phải vào phòng riêng nhỉ? Chỉ bằng hôm nay ở đây công bố sự thật cho mọi người cùng biết đi!"

Anh đương nhiên biết người cha của mình cố bao che cô ta! Cha già nên lú lẫn rồi! Anh tại sao phải bao che nó? Không chỉ thế Tần Cảnh Dật còn muốn kinh thiên động địa mà làm! Tốt nhất là để tất cả mọi người trên đất nước này biết thiên kim Tần gia rốt cuộc là ai!

Huyền Nhi của anh, tuyệt không thể chịu thêm bất cứ uỷ khuất nào nữa!

Kính Thiên Minh nắm chặt bàn tay nhỏ không xương của Diệp Hàm Huyền, anh hiểu cảm giác ngũ vị tạp trần lúc này trong lòng cô. Anh sẽ không bao giờ buông tay cô nữa!

Hai mươi năm trước đã bỏ lỡ một lần!

Mười năm trước lại bỏ lỡ thêm lần nữa!

Đã là quá đủ rồi!

"Nhạc phụ đại nhân không cần ngại. Mặc dù đây là đại hội gia tộc của Kính gia, nhưng con chẳng phải con rể của ngài sao?"

Kính Thiên Minh cười hoa lệ nói, hai chữ "nhạc phụ đại nhân" và "con rể" đặc biệt được anh nhấn mạnh! Anh là đang muốn ngầm ám chỉ với ông ta, đừng quên ai mới là con ruột! Người cha ruột ghẻ lạnh bao năm, dù vợ yêu chưa từng thể hiện cảm xúc ra bên ngoài nhưng anh vẫn cảm nhận được. Sao có thể không chạnh lòng?

Tần lão gia vốn định nói thêm gì đó, thì Tần phu nhân nhìn ông ra hiệu, ý bảo cứ để bọn trẻ xử lý.

"Mời ngài, thượng tướng của chúng tôi đợi đã lâu."

Một người áo đen mặc y phục quân đội nói, tiếng y không quá lớn, nhưng cũng không quá nhỏ, hơn nữa căn phòng lúc này thập phần yên lặng, nên mọi thanh âm đều truyền vào tai mọi người.

Ai đó khoé miệng khẽ giật giật, còn chưa hết ba phút mà lâu cái khi gì? Xem ra người bạn chí cốt của anh ngày càng xấu tính rồi! Mà chính bản thân anh cũng có chút mong chờ- không biết oan gia trúc mã gặp lại mình, sẽ có phản ứng gì?

"Tối rồi? Tối..."

Lời còn chưa dứt, phía ngoài tiếng bước chân đã truyền đến. Chỉ trong chốc lát, một người đàn ông mặc vest tiến vào, khuôn mặt tuấn mĩ, khí chất bất phàm, dung nhan của y khiến cho thiên địa thất sắc.

Mỗi cái giờ chân nhấc tay cũng cao quý vô cùng, khiến cho người ta không thể rời mắt được.

Y mặc vest trắng, trên tay lại cầm bó hoa hồng Bungary, lại càng chói mắt. Hoa kia cũng đẹp cũng không thể nào lẫn át được chủ nhân của nó, ngược lại trở thành phông nền cho y độc diễn.

"Omg...Hôm nay ra đường tôi đâm phải cái vận gì thế này? Trong đây toàn là soái ca kia..."

"Đó là bạn của Tần thượng tướng thì phải, chúng ta có nên bắt chuyện không...?"

"Tôi cứ thấy anh ta quen quen thế nào ý..."

Diệp Hàm Huyền day trán, cuộc đời tươi đẹp của cô sắp đi tong rồi! Không phải Dật ca nói hấn sẽ định cư luôn ở nước ngoài nghiên cứu công trình khoa học gì gì đó sao? Sao lại quay về rồi...

Chưa kịp để mọi người hoàn hồn, "vị soái ca" mới tới đã mỉm cười bước về phía Diệp Hàm Huyền, động tác ôn nhu quý xuông dâng bó hoa lên trước ngực cô, nói, "Cục cung, hoa hồng tươi sớm như tâm can của anh, tất cả đều dành cho em."

"Ừc....."

Diệp Hàm Huyền nghe câu này- một trận buồn nôn trào dâng trong cổ cô, phải khó khăn lắm mới có thể kiềm chế. Con mẹ nó, còn hàng này phát điên gì thế? Vừa về nước là tung hoành mà cho cô? Anh ta với cô từ trước đến giờ đều ghét nhau tới nỗi người sống thì ta chết, ta chết thì người sống...

Con hàng này gọi cô là cục cung ư? Lại còn tâm can gì đó, lạnh cả sống lưng...

Mọi người đều ngo ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, người nhìn ta, ta nhìn người, với ánh mắt:

Ta cần lời giải thích~

Ta cần phiên dịch~

Riêng Kính Thiên Minh thì mặt lạnh như tro, thậm chí còn hơn tro tàn! Ha! Tốt lắm!

Rất tốt!

Hay cho một Tần Cảnh Dật! Chuyện anh ta giả mù bị Thiên Ân phát giác nên cũng muốn kéo anh chết theo, mà hai người đã giao ước không được làm lộ chuyện của đối phương, nên anh ta kiểm tình địch cho mình!

Ai đó nhìn bó hoa hồng Bungary đỏ chói kia- thấy gai mắt vô cùng! Không phải cả tháng nay đều có người tặng thứ này cho vợ anh sao? Được lắm!

Anh đang cho người tìm, giờ tự vác xác đến gặp anh- cái này gọi là thiên đường có lối không đi, địa ngục không lối cứ thích đâm vào!

Kính Thiên Minh cười tà tà, đứng ra chắn ngang trước mặt Diệp Hàm Huyền, "âu yếm" nói,

"Hoa hồng đẹp, vợ à, mang chỗ hoa hồng này về, thả vào bồn tắm cho em cũng không tệ nha!"

Diệp Hàm Huyền cảm giác mình đang đứng trước một tảng băng! Chết tiệt, cái bình dấm chua thối này lại phát điên rồi! Cả con hàng Sở thần kinh kia nữa! Anh ta không thể nào yêu thích cô được! Vậy hoa hồng này là ý gì? Càng nghĩ lại càng đau đầu!

"Cảm ơn về món quà cưới muộn này, vợ chồng đồng thể, đồng tâm, chỗ hoa này tôi nhận thay vợ mình! Anh nhận việc của ai thì mau đi làm đi!" Kính Thiên Minh thô lỗ giật mạnh lấy bó hoa, nghiêng răng nghiêng lợi nhả từng chữ!

Anh chính là danh chính ngôn thuận, sao phải xoắn nhí?

Sở Kinh Dục mặt mày sa sầm, vốn tạo ra tình thế khó xử này để ép cô ấy nhận hoa của mình- không ngờ giữa đường có tên điên này chen ngang!

Diệp Hàm Huyền được giải khỏi thế bí, khê thờ phào. Biết ngay tên này không có ý tốt gì mà, rõ ràng là muốn phá đám cô. May có lão chồng, cô cười lạnh nhìn Sở Kinh Dục ần ý nói, "Sở thần kinh, cảm ơn "lòng tốt" của anh!"

Hai chữ "lòng tốt" được cô đặc biệt nhấn mạnh.

Sở Kinh Dục mặt khó coi như dấm phải phân, không còn tâm trạng đôi co với hai người, quay người đi về phía Tần Cảnh Dật.

"Của cậu đây!"

"Tốt!" Tần Cảnh Dật gật đầu, đưa tay nhận lấy tập hồ sơ, không chần chừ đưa luôn cho Tần lão gia,

"Cha xem cái này đi!"

Chuyện này Tần lão gia trong lòng đã xác định đến già nữa, chỉ là ông vẫn đem theo hi vọng- sự thật nghiệt ngã kia sẽ không xảy ra.

Tần lão gia tuy gần sáu mươi tuổi, nhưng do làm việc ở quân đội nhiều năm, tập luyện nhiều, nên ông vẫn còn rất trẻ, bàn tay chỉ có lớp ló vài nếp nhăn, giờ đây run rẩy như ngọn sóng trong lòng ông.

Tần Gia Dung muốn, rất muốn nhào lên xé nát tập hồ sơ kia! Cô ta đương nhiên đoán được thứ kia chắc chắn không tốt đẹp gì! Nhưng lí trí cuối cùng còn sót giữ chân cô ta lại! Không được, dù mọi chuyện có bị lộ thì cũng phải tìm con đường sống cho bản thân...

Đôi mắt Tần Gia Dung xẹt qua tia âm hiểm...

"KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM ADN

Theo đề nghị của ông: Tần Cảnh Dật, bệnh viện tư Luân Đôn (Anh Quốc) tiến hành xét nghiệm ADN cho những người sau:

Bà: Thuý Yên Nhiên, giới tính: nữ, ngày sinh X-X-19XX.

Bà: Tần Gia Dung, giới tính: nữ, ngày sinh X-X-20XX.

Kết quả phân tích như sau:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Thông qua bảng kết quả ADN trên, chứng minh mẫu ADN của Bà Thuý Yên Nhiên và mẫu ADN của Bà Tần Gia Dung KHÔNG CÓ HUYẾT THỐNG-MẸ CON

....."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tần Gia Huyền là em gái tôi!

Dòng chữ "KHÔNG CÓ HUYẾT THỐNG MẸ CON" được in đậm, đập thẳng vào thị giác của Tần lão gia! Từ giây phút đó, trái tim ông cũng như ngừng đập!

Đứa con gái bao năm qua ông vẫn luôn cưng chiều, sủng ái hơn tính mạng của mình- lại không phải đứa con gái do người phụ nữ duy nhất ông yêu sinh ra! Tần lão gia chết lặng, ngẩng đầu lên nhìn trời, muốn hỏi: tại sao ông trời lại đối xử với ông như thế? Tại sao?

Cơ thể ông càng run lên kịch liệt, nếu như- nếu như đúng như lời đứa con trai của ông nói- vậy Diệp Hàm Huyền chính là con gái thân sinh của ông và Nhiên Nhi!

Đứa con gái bao năm qua ông vẫn luôn ghê lạnh, dùng lời lẽ cay nghiệt chửi mắng- lại là đứa con gái do Nhiên Nhi sinh ra...

Tần lão gia nghĩ đến những việc làm không bằng cảm thú của mình. Có lần vì Diệp Hàm Huyền làm tổn thương Dung Nhi của ông, ông đã có ý định cho người trừ khử nó....

Nếu như....

Nếu như ông thật sự làm vậy, và Huyền...Nhi thật sự không còn trên cõi đời này nữa? Ông phải làm sao?

Tần phu nhân đã sớm biết trước đáp án, chỉ là khi nhìn thấy dòng chữ kia- tìm bà đau gấp vạn lần! Tại sao ư? Đứa con gái bà luôn yêu thương không phải con ruột của mình...

Trên thế giới này, có gì bi ai hơn con đứng trước mặt mẹ- mà mẹ lại chẳng nhận ra con, thậm chí còn tát con một cái đau điếng! Cái tát năm năm trước Tần phu nhân vẫn nhớ như in trong lòng...

Tần Gia Dung cười gằn, cố gắng che đi vẻ vụn vẹo trên khuôn mặt. Tại sao Tần Cảnh Dật lại có trong tay tờ giấy xét nghiệm ADN này? Chẳng phải Cyril đã thu xếp ổn thỏa, cho người mua chuộc kẻ làm xét nghiệm ADN rồi sao?

Dường như Tần Cảnh Dật nhìn ra suy nghĩ đáng khinh trong đầu Tần Gia Dung, cười khinh nói, "Tôi đã sớm biết các người giờ trò! Tôi đương nhiên nguyện ý cùng các người diễn một màn kịch nhỏ! Diệp Tiểu Dung à, bây giờ đây là cái tên chính thức của cô, nhớ kĩ tên mình!"

Tần Gia Dung trợn mắt, lắc đầu, uý khuất, "Anh nói gì vậy? Em yêu thương cha mẹ như thế? Dù em không phải con ruột của mẹ, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tình cảm của em dành cho mẹ! Anh, anh sao có thể ép em đổi tên? Tên của em do cha mẹ đặt, không có có quyền thay đổi? Em...cũng là em gái của anh mà.....Cha, mẹ...."

Tần lão gia và Tần phu nhân hai người đều chìm trong suy nghĩ riêng của mình, không còn tâm trạng đi giúp Tần Gia Dung..

"Ha? Tôi không có quyền? Cả đất nước này ai dám nói tôi không có quyền? Tên đệm "Gia" tôn quý, bao đời nay chỉ dành cho con gái Tần Gia, cô căn bản không xứng! Còn em gái tôi đây à....?"

Tần Cảnh Dật cố ý kéo dài câu nói rồi chậm rãi bước về phía Diệp Hàm Huyền, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, mỉm cười nhìn cô nói,

"Huyền Nhi à? Từ giờ phút này em không còn tên Diệp Hàm Huyền nữa! Những thứ là của em sớm muộn sẽ trở về với em!

Tần Cảnh Dật tôi ở đây trình trọng tuyên bố: Em gái duy nhất của tôi- Tần Gia Huyền!"

Nói đoạn anh bổ sung thêm, "Trước đây do có việc ngoài ý muốn, em gái chúng tôi đã bị đánh tráo với người khác. Từ giờ dòng họ Tần đời này, chỉ có duy nhất Tần Gia Huyền là con gái."

Duy nhất....

Duy nhất....

Duy nhất....

Hai chữ này đập thẳng vào đại não Tần Gia Dung. Tần Gia Dung rốt cuộc không kiềm chế được sự thù hận trong lòng, cô ta cảm cao dao sắc ở chiếc bàn ăn gần đây, như điên nhào về phía Diệp Hàm Huyền.

Mọi người chưa kịp tiếp thu hết lượng thông tin Tần Cảnh Dật tung ra, lại bắt gặp cảnh tượng chấn kinh này.

Diệp Hàm Huyền lúc này đây tâm trạng hỗn loạn có, phức tạp có, bàng hoàng có, đau đớn có.....Sau cùng- là phần nộ!

Cô chắc chắn một điều, Tần Gia Dung đã sớm biết cô ta không phải con đẻ của Tần phu nhân! Vậy cái chết của mẹ....

Cứ ngỡ Diệp Hàm Huyền sẽ tránh một kích dao của Tần Gia Dung đâm đến, không ngờ cô dùng tay của mình, giữ chặt lấy lưỡi dao sắc bén.

"Tách....Tách...Tách....."

"Tách...."

Từng giọt máu đỏ rơi rơi xuống, va chạm với nền nhà cẩm thạch tạo lên những âm thanh chói tai.

Ai nấy đều sững sờ với hành động của Diệp Hàm Huyền! Má ơi! Cẩm tay không bẻ dao, đây chẳng phải không muốn sống còn gì?

Kính Thiên Minh vốn nghĩ vợ anh sẽ đâm hoặc đá Tần Gia Dung một trận, với năng lực của Huyền Nhi, anh không may mắn chút nghỉ ngơi. Thật không ngờ cô ấy- lại dùng tay không đỡ dao!

"Đây là chuyện của tôi! Đừng ai xen vào!" Diệp Hàm Huyền đôi mắt đỏ ngầu, ngập tràn tơ máu, cùng với hồng y cô mặc, như quý tula đòi mạng.

Kính Thiên Minh, Tần Cảnh Dật vốn muốn đứng lên một cước đạp bay Tần Gia Dung, cơ mà với thái độ kiên quyết kia của Diệp Hàm Huyền, hai người chỉ đành đứng yên, nhìn nhau thờ dài bất đắc dĩ.

Tần Gia Dung mặt tái nhợt, lúc này khi nhìn thấy màu đỏ của máu ngập khắp lưỡi dao, cô ta lại nảy sinh cảm giác sợ hãi...

"Mày có giỏi thì giết tao thử xem!" Diệp Hàm Huyền cười lãnh khốc nói, cô dùng sức đẩy ngược con dao, từng bước từng bước dồn Tần Gia Dung vào chân tường.

Tần Gia Dung sợ hãi theo bản năng lùi lại phía sau. Cô ta đương nhiên là muốn giết Diệp Hàm Huyền- hơn nữa còn muốn con khốn này chết không toàn thây....

Nhưng mà không thể giết người trước mặt nhiều người thế này được! Không cần đi tù, Tần Cảnh Dật sẽ không tha cho ta! Trước đây anh ta đã bao che con khốn này thế, đừng nói đến bây giờ!

"Không.."

"Mày...đừng lại đây..."

Tần Gia Dung mắt thấy máu trên lưỡi dao ngày càng nhiều. Theo bước chân của hai người, còn tạo thành những vết máu đỏ thẫm trên sàn nhà, trông đáng sợ vô cùng.

"Đây là ân oán cá nhân của tôi và cô ta! Đừng ai xen vào!"

Thấy đám người Kinh Thiên Minh, Tần Cảnh Dật có ý hành động, Diệp Hàm Huyền quát mắng nói, một tay đưa con dao lên bụng mình, cười lớn nói, "Có giỏi thì mày giết tao xem nào? Chẳng phải mày rất ghét tao sao?"

"Không...Không...." Tần Gia Dung lắp bắp nói, cô ta chắc chắn Diệp Hàm Huyền đang cố ý gài bẫy bản thân vào bẫy.

Cố ý giết người, phạt tù ít nhất mười năm, chưa kể còn có Tần Cảnh Dật nhúng tay vào...

"Chẳng phải mày cũng từng giết mẹ tao như thế này ư?"

Đôi mắt Tần Gia Dung run lên từng trận, việc này cô ta làm rất kín....

Làm sao Diệp Hàm Huyền có thể biết được? Không thể nào, không thể nào....

"Không đúng, không đúng, tao không làm gì hết..."

"Vậy hả....?"

Diệp Hàm Huyền cố ý kéo dài chữ "hà", đoạn cầm con dao đâm vào phía bụng mình, một chút máu tươi đã bắt đầu rỉ ra...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66-2: (Sửa ảnh) Tranh Minh Hoạ nhân vật (p1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1. Nữ chính Diệp Hàm Huyền.

Khi bé:

Khi học trung học (lần hai gặp Minh ca)

Năm Huyền tý 25 tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Là tao đã giết Diệp Phi Phi!

Năm năm trước.

"Dung Nhi, mẹ xin lỗi. Bao năm qua là Tiểu Huyền vẫn ở bên cạnh mẹ. Dù rằng mười mấy năm đầu mẹ đối xử không tốt với nó, thậm chí còn mắng chửi, đánh đập nó! Mà con bé vẫn luôn yêu quý, kính trọng mẹ. Không biết từ khi nào- mẹ đã coi con bé như con ruột của chính mình. Nhìn vào đôi mắt trong suốt, ngây thơ của con bé, mẹ không thể nào lừa dối nó được nữa! Là hai mươi năm trước mẹ làm chuyện hồ đồ. Mẹ sẽ đi xin lỗi Tàn lão gia, Tàn phu nhân, đem tất cả sự thật nói cho họ. Con được họ nuôi dưỡng từ nhỏ, họ sẽ không bạc đãi con đâu! Mẹ sẽ ăn chay niệm phật suốt quãng đời còn lại cầu phúc cho các con!"

Thiên thần bé bỏng của mẹ, mẹ yêu con.

Diệp Phi Phi."

Tàn Gia Dung nhận được tin nhắn từ số điện thoại của Diệp Phi Phi, vốn định đi shopping cùng mấy người bạn, vội vã đánh xe ngược hướng quay về Tàn gia.

Diệp Phi Phi mang theo thờ dài một hơi khoan khoái, sự thật trong đáy lòng- cuối cùng bà đã có thể đem tất cả phơi bày ra ánh sáng- kể cả người kia từ đầu đến cuối bày mưu lệnh cho bà làm theo.

Bà khẽ lẩm bẩm,

"Tiểu Huyền à, chờ đến khi con làm nhiệm vụ xong, mẹ thật sự sẽ mát con, mẹ sẽ buồn lắm! Nhưng mẹ không hối hận, vì sẽ có nhiều người yêu con hơn tình cảm hẹp hòi, ích kỷ này của mẹ. Nếu mẹ sớm nói ra, con sẽ không phải chịu nhiều đau khổ đến thế..."

Diệp Phi Phi đang định bước vào, thì tiếng "Kít...." xe làm bà giật mình đứng lại.

Tần Gia Dung khuôn mặt dữ tợn, vặn vẹo mở cửa ô tô bước ra, không kịp để Diệp Phi Phi phản ứng đã lôi tay bà, đẩy vào trong xe.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong mười giây, ngay cả Diệp Phi Phi cũng không tưởng được. Đến khi bà sực tỉnh thì chiếc siêu xe đã lao vun vút trên đường lớn.

"Dung Nhi, con- muốn làm gì...? Mẹ là mẹ của con...."

"Bà im miệng cho tôi! Bà không có tư cách xưng mẹ con với tôi! Đồ gái điếm rẻ tiền!"

Khuôn mặt Diệp Phi Phi hiện lên vẻ đau đớn, kèm theo đó là thất vọng.

Đau đớn vì con gái ruột không chịu nhận mình.

Thất vọng vì con gái bà trở lên bất hiếu như thế...

"Dung Nhi, mẹ sai rồi! Mẹ biết, mẹ không có tư cách van xin con tha thứ, mẹ chỉ mong con bình an sống hết quãng đời còn lại...."

Tần Gia Dung giật dử, nhún thẳng ga, xe lao với tốc độ ánh sáng trên con đường.

"Bà ngậm miệng lại cho tôi! Nếu muốn tôi bình an sống thì tốt nhất đem theo con khốn Diệp Hàm Huyền đó cút đi một nơi thật xa mà sống, đừng bao giờ quay về Tần Gia nữa!"

Xe đi với tốc độ quá nhanh, thỉnh thoảng lại có những khúc cua, khiến Diệp Phi Phi cảm giác nôn nao, thấp giọng nói, "Dung Nhi à, mẹ cầu xin con, dừng xe lại đi! Mẹ sẽ nói tất cả với Tần gia, mọi tội nghiệp mẹ sẽ gánh hết. Năm xưa là mẹ sai, đem con và Tiểu Huyền đánh tráo với nhau. Con bé mới là hậu duệ đích thực của Tần gia...."

"Kít...."

Tiếng thắng xe gấp vang lên. Cả người Diệp Phi Phi không cài thắt lưng xe, theo quán tính đâm thẳng vào phía trước, đầu đập vào cửa kính thật mạnh.

"Ah...." Diệp Phi Phi kêu lên, đầu óc choáng váng một mảng tối.

Tần Gia Dung không để tâm vết máu trên đầu Diệp Phi Phi, lập tức ra ngoài xe, mở cửa phía bà, lôi bà khỏi xe.

Đây là quãng đường vắng ít người qua lại, một bên là biển, một bên là rừng. Tiếng sóng dồn dập vào đề biển, dưới ánh chiều tà tạo cho người ta cảm giác ghê rợn....

"Bà đi theo tôi! Nhanh lên!"

Tần Gia Dung cộc cằn lôi Diệp Phi Phi đang choáng váng như một con nhái- mà quên mất một điều- đây là người mẹ thân sinh của cô ta!

"Chậm thôi Dung Nhi, đầu mẹ đau quá..." Diệp Phi Phi vừa đi vừa thờ hồn hèn nói.

"Được rồi! Dừng ở đây đi!"

Tần Gia Dung đột ngột dừng chân, buông Diệp Phi Phi ra, cả cơ thể bà không trọng lượng ngã nhào xuống mặt đất đen.

"Con...con muốn làm gì? Mau, mau, mau đưa mẹ về Tần gia!"

"Đến giờ phút này bà còn không lo cho cái mạng già của mình à? Tại sao bà phải giúp con khốn chó chết ấy chứ? Tôi- mới là con ruột của bà này!" Tần Gia Dung gào lên như một con thú hoang.

Rồi đột nhiên cô ta chuyển giọng cười khinh, "Đứng rồi! Chắc bà lại muốn lạt mềm buộc chặt dùng chiêu này gài tôi đúng không? Nói đi, bà muốn bao nhiêu tiền? Tôi đều có thể cho, với điều kiện CÂM và CÚT!"

Diệp Phi Phi cổ họng đắng chát! Xem đi! Đây là đứa con tốt bà sinh ra!

"Haha...Nghiep chương! Nghiep chương! Quá báo, đúng là ông trời trừng phạt ta!"

"Bà nói nhầm gì vậy? Mau ra một con số đi! Tối nay tôi còn phải đi ăn với cha mẹ." Tần Gia Dung thấy thái độ của bà thì đáy lòng có phần hoảng sợ, nhưng vẫn trấn an nói.

"Haha, tiền? Con tưởng ta cần tiền của con sao? Con làm rồi! Ta càng không thể để con đi sai nữa! Ta quyết định rồi! Phải nói chuyện này cho Tần gia!"

Diệp Phi Phi trầm giọng nói, khuôn mặt bà nghiêm túc đến đáng sợ. Bà cố gắng chống đỡ thân mình, ngồi dậy, từng bước, từng bước lết ra khỏi khu rừng.

"Con không đưa ta đi, ta có chân có tay, ta tự đi!"

Tần Gia Dung mắt thấy bà đi càng ngày càng xa, nghĩ đến cuộc sống vinh hoa phú quý bấy lâu của cô ta sẽ biến mất, cô ta sẽ sống ở chốn hời hám, bẩn thỉu, bị mọi người dè bieu là đứa con hoang.

"Không được! Diệp Phi Phi, đứng lại!"

Tần Gia Dung bừng tỉnh, lấy từ trong túi xách ra một con dao sắc bén, đuổi nhanh theo Diệp Phi Phi.

"Ah...Đừng lại đây!"

Diệp Phi Phi dù đã cố gắng hết sức chạy nhưng vẫn không nhanh bằng Tần Gia Dung, thấy con dao sắp đâm về phía mình, theo quán tính đưa tay ra đỡ.

"Bà mau đem sự thật năm xưa cắt khỏi đây! Tôi sẽ tha cho cái mạng già của bà!" Tần Gia Dung cay nghiệt nói, lúc này trong mắt cô ta chỉ có hư vinh, thù hận, vốn xem nhẹ tính mạng của Diệp Phi Phi.

"Con...Con mau buông dao ra, mẹ...mẹ là mẹ của con! Năm xưa mẹ đã sai, bây giờ sẽ không để con lại sai nữa..."

"Nếu bà đã vô tình thì đừng trách tôi vô nghĩa...."

Tần Gia Dung nghiến răng nói, đâm mạnh con dao về phía bụng Diệp Phi Phi...

"Ah..."

Con dao từ bụng ập tới khiến Diệp Phi Phi đột nhiên thông suốt rất nhiều, bà hồi tưởng lại những việc mình đã làm...

Hoá ra bà chỉ là quân cờ trong tay kẻ khác....

Chỉ là quân cờ mù quáng đắm chìm trong tình yêu của y- rồi bị chính nó thiêu rụi..

"Mẹ yêu con Dung Nhi...." Diệp Phi Phi chuyển hướng, đẩy chiếc dao đâm càng mạnh vào bụng mình, thoáng chốc máu tươi đã chảy lênh láng khắp một vùng đất...

"Bà muốn chết!Bà điên rồi!" Tần Gia Dung la toáng lên.

"Đừng động...Tôi chờ bà đi bệnh viện...Đừng động...."

Tần Gia Dung lương tâm trời dậy- nhưng đã muộn! Diệp Phi Phi dùng chút sức lực cuối cùng của mình, rút thẳng con dao ra ngoài! Máu cũng theo đó mà ra....

"Ahh.....Bà..bà...."

"Dung Nhi, hãy để ta dùng sinh mệnh này, dập tắt đi hận thù trong con...."

Vừa nói, thân thể của bà ngã xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn ánh sáng trời mờ mờ mới mọc, khẽ lẩm bầm gì đó, rồi bất động, mắt cũng không nhắm nổi...

.....

"Mày, là mày giết mẹ!"

Tần Gia Dung cười như ma quỷ vang vọng khắp căn phòng. "Phải, là tao đấy! Tao đã giết Diệp Phi Phi, bà ta đáng chết!"

.....Còn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ai nói mày là người Tần gia?

"Mày là đồ cầm thú! Dù có vô tình đi chăng nữa cũng là chính tay mày giết mẹ!"

Tần Gia Dung vì bị Diệp Hàm Huyền kích động, đã hoàn toàn mất lí trí, đại người ra một lúc rồi gào lên, "Tao là cổ tình giết bà ta đấy! Bằng thân phận

tiểu tam của bà ta- cũng xứng làm mẹ tao sao? Tao đã sớm biết hết cả rồi! Không những thế tao còn muốn giết cả tiện nhân nhà mày!"

Tần Gia Dung định đâm dao thêm sâu nữa, ý muốn qua lực phù ngũ tạng của Diệp Hàm Huyền.

Chỉ là Diệp Hàm Huyền đã đạt được mục đích của mình, Tần Gia Dung muốn chạm vào cô thêm lần nữa, đừng mơ tưởng! Diệp Hàm Huyền giờ chân phải, dùng lực đập mạnh vào bụng Tần Gia Dung.

"Ah....."

Cơ thể Tần Gia Dung như con điều đứt dây, bắn xa ra ngoài, vừa hay đụng trúng bàn tiệc.

"Keng...."

Cùng lúc đó Diệp Hàm Huyền buông thõng con dao đầy máu tanh xuống. Cô không để ý cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới, chậm rãi bước về phía Tần Gia Dung.

Diệp Hàm Huyền nhếch mép cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống Tần Gia Dung đang xụi lơ nằm chổng mông, từ trong túi sách cô lấy ra chiếc điện thoại đã được bật từ sẵn, ngón trỏ thon dài khẽ ấn.

"Có giỏi thì mày giết tao xem nào? Chẳng phải mày rất ghét tao sao?"

"Không...Không...."

"Chẳng phải mày cũng từng giết mẹ tao như thế này ư?"

"Không đúng, không đúng, tao không làm gì hết..."

"Vậy hà....? Mày, là mày giết mẹ!"

"Phải, là tao đấy! Tao đã giết Diệp Phi Phi, bà ta đáng chết!"

"Mày là đồ cầm thú! Dù có vô tình đi chăng nữa cũng là chính tay mày giết mẹ!"

"Tao là cố tình giết bà ta đấy! Bằng thân phận tiểu tam của bà ta- cũng xứng làm mẹ tao sao? Tao đã sớm biết hết rồi! Không những thế tao còn muốn giết cả con tiện nhân nhà mày!"

Diệp Hàm Huyền đã điều chỉnh âm lượng đến mức cao nhất, đoạn ghi âm rơi vào tai từng người trong căn phòng, ai nấy đều trợn mắt khó tin, có người suýt rớt cằm.

Khi này đoạn đối thoại giữa Diệp Hàm Huyền và Tần Gia Dung chỉ có một góc người đứng gần đó nghe được, họ còn không dám tin là thật. Bây giờ thanh âm vang lên rõ ràng như thế...

"Con khốn nạn, đồ tiện nhân! Mày, mày, mày lừa tao!"

Tần Gia Dung điên cuồng hét lên! Cô ta không ngờ đây là âm mưu do chính tay Diệp Hàm Huyền bày ra- mà cô ta không can tâm nhất chính là một lần nữa thua trong tay Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền đáy mắt nồng đậm sự khinh miệt, khuôn mặt vênh vào gọi đòn nhả chậm từng chữ,

"Là tao cố tình đưa mày vào trùng đấy! Sau khi trở về tao đã truy tìm tung tích về vụ án của mẹ rồi! Tai nạn ngoài ý muốn ư? Tao cứ thắc mắc mãi, thì ra có người giúp mày...."

Cơ thể Tần lão gia cùng lúc đó run lên. Sau khi nghe xong đoạn ghi âm kia ông đã suýt ngất xỉu, bấy lâu năm ông vẫn nuôi con rắn độc trong nhà- để nó đi cắn chính con gái ruột của mình! Ông vội hoảng loạn nói,

"Huyền Nhi, là lỗi của cha...Ta...Ta...."

Hai chữ "xin lỗi" cứ uất nghẹn ở cổ họng ông mãi thôi, không sao thốt được thành lời.

Diệp Hàm Huyền đáy lòng quặn đau, cố gắng trấn tĩnh nói,

"Với tính cách của Tần lão gia, một đời anh minh chính trực, chắc chắn sẽ không bao che cho mày tội danh cố ý giết người. Quả nhiên trong hồ sơ vụ án ghi, mẹ tao tử vong trên núi, do một đám đạo tặc giết. Mẹ tao thì có thể có thù oán gì với lũ đạo tặc?"

Diệp Hàm Huyền càng nói càng lạnh, thanh âm sắc bén như xuyên tim thấu phổi Tần Gia Dung, "Tao tiếp tục cho người tập hợp những vụ án lớn nhỏ xảy ra trong năm ở địa điểm đó! Quả nhiên có con gián là mày chui từ đâu ra! Mày bị đám đạo tặc bắt cóc uy hiếp sao? Mà cũng trùng hợp nhỉ? Đúng ngày mẹ tao tử vong! Đúng địa điểm mẹ tao mất!"

"Haizzz...Chắc mày có kẻ phía sau dọn dẹp hiện trường trước rồi! Tao điều tra mãi cũng không có manh mối gì thêm! Giết mẹ mình chắc bao năm qua mày ngủ cũng chẳng ngon giấc đâu nhỉ? Tao tính để hôm nào đấy có cơ hội rồi mới làm! Ai ngờ hôm nay xảy ra nhiều việc kinh động như thế, lòng mày đã lung lay, tất nhiên sẽ sập bẫy tao giăng trước!"

"Cho nên phải nói mày là đồ ngu! Chuẩn bị đi tù một gông đi con khốn! Tao đã nói rồi mà! Những chuyện mày đã làm- tao nhất định bắt mày phải trả giá!"

Có người không nhìn được mà mắng chửi Tần Gia Dung.

"Ồi, cả đời tôi chưa từng thấy kiểu người như này luôn! Một con gà rừng tự nhận mình là phượng hoàng đã đánh, lại còn giết mẹ ruột của mình!"

"Con người á? Súc sinh thì có!"

"Chọc mù mắt ta đi lão thiên ơi!"

"Tội nghiệp cô con gái ruột kia, bao năm..."

Tần Gia Dung phát điên cười ồm lên, "Haha...Vậy thì sao chứ? Dù có thế nào trong người tao cũng mang dòng máu Tần Gia! Mày chỉ may mắn là được Thủy Yên Nhiên sinh ra thôi, tại sao mày luôn ưu tú hơn tao? Tao không can tâm! Tao hận, hận mày, hận cả Tần Gia, hận Diệp Phi Phi..."

Đối với suy nghĩ vẩn vơ, điên cuồng này, mọi người đều quý thua! Càng không thể tin được bề ngoài là một đại tiểu thư ôn hậu, dịu dàng, tâm hồn bên trong lại mục nát, bẩn thỉu đến thế!

Tần phu nhân đã chết lặng người, môi mấp máy gì đó nhưng không phát ra thành tiếng. Đôi mắt bà tràn ngập sự phẫn nộ nhìn Tần Gia Dung. Tần lão gia đau đầu thở dài, tại sao ông lại không để ý sớm điều này- kì thực đôi mắt của Huyền Nhi rất quật cường, giống y như đức Nhiên Nhi!

Mà ông thân là người cha, lại chưa từng ở bên, che chở cho con bé, là chỗ dựa vững chắc của con bé. Thậm chí bao phen ông lảng mạ, si nhục- con bé chưa từng khóc....Khi này con bé gọi ông bằng cái tên "Tần lão gia" xa lạ...

Thoáng chốc phu phụ Tần Gia như già đi mười tuổi, tóc bạc trắng cả mảng đầu.

"Ồ đây có tội phạm giết người, cậu mau đưa cô ta về Sở cảnh sát đi." Tần Cảnh Dật hát cầm, ra hiệu cho một viên cảnh sát trẻ.

"Tuân lệnh."

"Em là người Tần gia, sao có thể đi tù? Dật, Dật, anh tha cho em đi..." Tần Gia Dung khóc lóc van xin. cô ta luôn đinh ninh chỉ cần mang trong mình dòng máu Tần Gia, sẽ là tấm kim bài miễn tử!

"Ai nói mày là người của Tần gia chúng tao? Suýt nữa quên còn một bản xét nghiệm ADN nữa, cha, người mau mở ra xem đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kế trong kế! Truy bắt Cyril!

Tần Cảnh Dật tà tà nói, anh đương nhiên không quên! Đây là cổ đòn Tần Gia Dung vào bờ vực thẳm! Khi cô ta sắp rơi xuống vực, chỉ còn bám víu một cành cây, anh sẽ không ngần ngại mà chặt đứt cành cây đó!

Từ từ dày vò cô ta- sống không bằng chết!

"KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM ADN

Theo đề nghị của ông: Tần Cảnh Dật, bệnh viện tư Luân Đôn (Anh Quốc) tiến hành xét nghiệm ADN cho những người sau:

Ông: Tần Chi Lăng, giới tính: nam, ngày sinh X-X-19XX.

Bà: Tần Gia Dung, giới tính: nữ, ngày sinh X-X-20XX.

Kết quả phân tích như sau:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Thông qua bảng kết quả ADN trên, chứng minh mẫu ADN của Ông Tần Chi Lăng và mẫu ADN của Bà Tần Gia Dung KHÔNG CÓ HUYẾT THỐNG-CHA CON

....."

Tờ giấy kết quả trên tay Tần lão gia rơi xuống đất, hơi thở của ông hoảng loạn, pháp phồng liên hồi, toàn thân ông run lên kịch liệt.

"Không có quan hệ huyết thống, không có quan hệ huyết thống..."

Tần lão gia tự hỏi ông sống hai mấy năm qua rốt cuộc có ý nghĩa gì? Để tổn thương thân nhân của ông?

Trong mắt Tần Gia Dung lúc nào chỉ còn lại ngọn lửa thù hận! Đến cả việc cô ta không phải con ruột Tần Gia cũng bị một tay Tần Cảnh Dật bóc trần, tại sao? Tại sao ông trời luôn ngược đãi cô?

Tại sao ông trời luôn đứng về phía con khốn Diệp Hàm Huyền?

Tần Gia Dung cười gằn, lúc này cô ta không cần kiêng nể một ai nữa, "Haha! Tần Chi Lăng à? Ông cả đời luôn tự cho mình là thông minh sao? Vẫn không phải là bị tôi dắt mũi bao nhiêu năm qua sao? Đối xử với con gái ruột của mình không bằng cảm thù! Haha, sáng khoái lắm!"

Cô ta lại ôm bụng cười khoái trá, "Haha, Diệp Hàm Huyền à? Mày biết tại sao năm năm trước tao thoát tội không? Là vì người cha đẻ của mày đấy! Ông ta còn ngu hơn bò, tao chỉ nhờ người sắp xếp thành vụ bắt cóc, rồi gọi người đòi tiền chuộc Tần gia. Ông ta lập tức lao đến cứu tao! Tao giả vờ bị cưỡng hiếp, ông ta tất nhiên tin sái cổ!

Vì để giữ gìn danh tiết cho tao, ông ta đã cho người phong toả kín tin tức ngay hôm đó! Mày có thấy vui không? Cha mày, mẹ mày, đều yêu thương chiều chuộng tao! Còn mày bao năm chỉ là con cóc ghè! Tần Chi Lăng? Thủy Yên Nhiên à? Các người tưởng con gái các người tốt đẹp lắm sao? Năm năm trước nó còn bị...ư...ư..."

Tần Gia Dung còn định nói thêm gì đó thì đã bị người của Kính Thiên Minh đứng đằng sau nhét vào miệng miếng giẻ rách, chỉ có thể "ư...ư" không miệng.

Kính Thiên Minh tuy cười nhưng trong đôi mắt đã tràn đầy tia sáng lạnh, "Những lời bản thủ như thế sẽ ảnh hưởng đến khách quý của Kính gia. Mang cô ta ra ngoài!"

Tần Gia Dung bị người ta lôi đi như một con chó, cô ta cắn phần rú lên gì đó, nhưng chỉ là những tiếng ư ư ghê tai.

"Ah..."

Người vệ sĩ của Kính Thiên Minh la toáng lên, bàn chân của y bị gót giày cao gót dẫm mạnh lên.

Tần Gia Dung nhân cơ hội y thả lỏng mình, vội vùng vẫy thoát ra, chỉ cần cô ta có cơ hội ra tới cổng lớn, người của Cyril chờ sẵn ở đó nhất định sẽ cứu cô ta!

Với thể lực của Cyril, muốn đưa cô ta ra nước ngoài thật dễ như trở bàn tay! Chỉ cần ra nước ngoài, Kính gia, Tần gia dù có thể lực mạnh tới đâu, cũng không thể vươn tới tận châu Mỹ.

Tần Gia Dung gắng sức bỏ chạy, chỉ là cô ta không ngờ người vệ sĩ kia nắm được vạt áo của Tần Gia Dung, lôi lại. Cả người Tần Gia Dung không trọng lượng, ngã nhào vào ô cửa kính gần đó.

"Choang..."

"Ah..."

Hai thanh âm cùng vang lên đồng thời. Đến khi mọi người hoàn hồn, có người còn không kịp định thần, thì thấy Tần Gia Dung khuôn mặt loang lổ vết máu, mảnh sành của gương vỡ cắm vào mặt cô ta! Trông đáng sợ vô cùng.

"Quý...Má ơi, có quý..."

Người vừa chạy tới là một cô gái trẻ, trông thấy Tần Gia Dung, hoảng sợ quá vội la toáng lên!

Tần Gia Dung hung dữ nhìn cô ta, nhìn con điên này còn xấu hơn cô ta gấp vạn lần, cô ta mới là quý! Xong Tần Gia Dung vô tình nhìn vào mảnh gương vỡ, tiếng thét kinh động cả căn phòng,

"Aaaaaaaa...Không thể nào...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-2: Kế trong kế! Truy bắt Cyril! 2

Đôi mắt Tần Gia Dung vốn dịu dàng, giờ phút này trợn ngược lên, xong lăn ra ngất, để mặc người lúi đi.

Nhìn Tần Gia Dung bị người đưa đi, đáy mắt Diệp Hàm Huyền ánh lên tia sáng phức tạp. Cô không đồng cảm dù chỉ một chút đối với Tần Gia Dung.

Gieo nhân nào, gặt quả đấy, mọi việc cô ta tự làm tự chịu.

Chỉ vì lòng tham ích kỷ của mình, cô ta đã gây bao tội ác táng tận lương tâm, thậm chí với chính mẹ ruột của mình.

Diệp Hàm Huyền tin chắc Dật sẽ trừng trị cô ta thích đáng, Tần Gia Dung đã mất tất cả địa vị, tiền tài- những thứ mà cô ta trân trọng!

Cô sẽ hít một hơi thật sâu, việc này xem như kết thúc...

Cô đã trả thù được cho mẹ, báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bà. Dù mẹ luôn rất lạnh nhạt với cô- nhưng Diệp Hàm Huyền cảm nhận được, bà ấy là thật lòng thương cô!

Nhưng mà tại sao cô lại không thấy dễ chịu chút nào....

Mẹ vẫn hay là chết, còn Hạo cũng vì cô mà chết...

"Vợ, em mệt sao? Vết thương này có đau không?"

Ngay lúc Diệp Hàm Huyền mệt mỏi nhất, cô tưởng mình sẽ ngã một cách khó coi, thì cả cơ thể cô được tựa vào một lồng ngực vững chãi, không những thứ còn rất ấm áp...

Thì ra lâu nay cô luôn vô tâm không để ý, bất cứ lúc nào anh ấy vẫn luôn là mặt trời của cô, soi đường chỉ lối, sưởi ấm cho cô...

Anh ấy bên cô âm thầm lặng lẽ,

Anh ấy dùng cách thức vụng về để biểu đạt tình cảm của mình,

Người đàn ông này- cô yêu! Hơn nữa yêu tận xương tủy!

"Có anh ở đây, em không đau, không mệt!"

Kính Thiên Minh ngọt ngào cười, ấm áp như hoa đào mùa xuân, dịu dàng ghé sát tai cô thủ thỉ, "Vợ, chúng ta cùng về nhà nhé!"

Diệp Hàm Huyền có chút say mê nhìn người đàn ông trước mặt mình, vành tai có chút ửng đỏ vui đầu vào trong ngực anh nói, "Đi thôi!" - về anh của chúng ta...

Khoé môi Kính Thiên khẽ nhếch, cười vô lại nhìn cô, "Trước tiên anh phải đưa em đến bệnh viện kiểm tra đã! Nhân tiện kiểm tra xem Huyền Nhi của anh bao giờ sẽ có bảo bối...."

"Anh....."

Cô chưa kịp dứt lời thì Kính Thiên Minh đã mau chóng cởi áo vest bên ngoài của mình ra, thao tác nhanh gọn quần lấy hông cô, rồi bồng cô lên theo kiểu công chúa.

"Anh đưa bà xã đi!"

"Nhưng mà, còn buổi đại hội ngày hôm nay...."

"Cha đã có quyết định của riêng mình, tôi ở đây cũng không có tác dụng gì!"

Không kịp để mọi người phản ứng, Kính Thiên Minh đã bế Diệp Hàm Huyền đi mất- chỉ để lại trong mắt quần chúng ở đây hai bóng dáng yêu nghiệt...

Tần lão gia, Tần phu nhân đứng từ xa bắt lực không nói nên lời, họ có tư cách xưng cha gọi mẹ với con bé sao?

Nhưng đáy lòng người cha mẹ như họ lại thấy an tâm vô cùng, từng cử chỉ tỉ mỉ, săn sóc của cậu con rể kia đều quan tâm con gái họ vô cùng, còn để ý đến chi tiết khi bế lên thì váy sẽ lộ, dùng áo của mình vừa vắn che đi.

Sở Kính Dục phức tạp nhìn theo, mãi đến khi Tần Cảnh Dật đập vào vai anh, anh mới giật mình tỉnh mộng.

"Đi bắt gián thôi! Cậu đóng kịch uống công như thế, không lẽ muốn con gián lọt lưới?"

Tần Cảnh Dật thân nhiên nói, tựa như mọi việc đều đã nằm trong kế hoạch của anh.

"Tất nhiên rồi! Lão già Cyril này làm tôi mất bao đêm ăn không ngon ngủ không yên!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hoá ra anh chỉ ngốc mà không mất trí nhớ ?

Diệp Hàm Huyền vẫn luôn không thích bệnh viện, bắt đắ dĩ lắm cô mới phải đến. Vì thế với vết thương nhỏ lần này, thề sống thề chết không chịu đến bệnh viện.

Kính Thiên Minh đành bắt đắ dĩ cho người đi lấy bông gạc, thuốc sát trùng đã chuẩn bị trước đến. Anh cố gắng bình tâm, quyết định đưa cô đến một nơi- từ lâu đã luôn là điều cấm kị của Kính gia!

"Anh tính đưa em đến một căn phòng rồi băng bó vết thương? Sao không về nhà luôn? Nó đã đông máu rồi mà!"

"Vợ mà ngộ nguẩy khiến anh khó chịu, anh không ngại cùng em tại đây sinh bảo bảo đâu đó...."

Diệp Hàm Huyền xấu hổ ho khan, tên điên này hôm nay đầu bị úng nước à? Luôn miệng bảo bảo...Mắt phượng lườm Kính Thiên Minh nói, "Anh hôm nay cũng diễn kịch không tệ đấy nhé! Giờ còn hai chúng ta thì hạ màn được rồi!"

Kính Thiên Minh nhún vai giả bộ không hiểu, cong môi nói, "A..? Anh chẳng phải là tổng tài bá đạo sùng phu nhân lên trời sao?"

"Bá em gái anh!"

Diệp Hàm Huyền đang định giáo huấn tên ngốc này một trận về "đạo làm chồng" thì trước mặt cô xuất hiện một người đàn ông trung niên, khuôn mặt hiền từ. Diệp Hàm Huyền tinh mắt có thể nhìn thấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán ông. Cô vội nhéo tay, ân ý bảo Kính Thiên Minh thả cô xuống.

"Tiểu Huyền....May quá, thầy kịp đưa cho con cái này."

Nói đoạn Dục Phàm nhanh chóng tiến về phía hai người, đưa ra một lọ thuốc sát trùng cùng băng vải, được chuẩn bị rất tỉ mỉ.

Diệp Hàm Huyền chưa xét nhìn người thầy bao phen vào sinh ra tử, dịu dặt cô thành người. Ông luôn lo lắng cho cô, thiết nghĩ ông đã đoán được đại hội Kính gia lần này tuyệt đối không êm đẹp, bây giờ lại đưa đồ băng bó vết thương cho cô.

"Thầy, con cảm ơn thầy...."

Dục Phàm trừng mắt oán trách Diệp Hàm Huyền, "Con, tiểu nha đầu này, con sao lại khách sáo với thầy như thế?"

Ông đột nhiên nghĩ đến điều gì đó rồi khẽ thở dài, "Tiểu Hạo đã đi rồi! Hi vọng của thầy chỉ còn trông chờ vào con thôi...."

Cơ thể Diệp Hàm Huyền khẽ run lên, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ông nói, "Con...."

Dục Phàm cười lớn, ngăn không cho cô nói, "Thầy đã nói không phải lỗi của con rồi mà! Giờ quan trọng nhất là con hạnh phúc, thầy mới yên tâm an hưởng nốt quãng đời còn lại....Cậu phải chăm sóc tốt cho con bé, không ông già đây sẽ lột da cậu! Thầy đi trước đây Tiểu Huyền, còn rất nhiều nơi ngoài kia chờ thầy khám phá...."

Thanh âm hào sảng của ông vang vọng trong không khí, ông kiên cường mà bước đi, Diệp Hàm Huyền khẽ lẩm bẩm: Thầy bảo trọng, con mong sẽ sớm ngày gặp được thầy!

Ông đến nhanh, đi cũng nhanh như một con gió, Kính Thiên Minh mắt tròn mắt dẹt hỏi cô, "Vợ, đây là thầy cũ của vợ sao?"

"Ừm..."

"Có đối xử tốt với vợ không?"

"Rất tốt!"

Kính Thiên Minh trong bụng có chút dấm chua! Anh đã bỏ lỡ quãng thời gian tươi đẹp nhất ở bên cạnh cô ấy- đương nhiên sẽ ghen tị với những người khác!

"Không phải nói muốn băng bó cho tôi sao? Còn không nhanh lên? Sắp chảy hết máu mà chết rồi..."

Hừm! Kính Thiên Minh nghĩ thầm vợ yêu của anh cũng thật biết đánh trống lảng!

Kính Thiên Minh bế cô lên tầng ba, bế cô vào căn phòng phía cuối hành lang, dường như nơi này đã rất lâu không có người ở, bụi giăng kín lối đi- kì quái là cũng không có ai lau dọn, nhất là với một gia tộc lớn như Kính gia!

"Đây là....?"

"Là nơi hồi bé anh từng ở."

Anh một tay bế cô, một tay mở chốt cửa. Ban đầu mở có chút khó khăn, chừng ba phút sau cánh cửa phòng mới mở ra.

"Anh đã rất lâu không vào đây?"

Kính Thiên Minh trầm ngâm, một lúc sau thanh âm có chút thê lương nói, "Ừm... Kể từ lúc anh hơn mười tuổi, mẹ và em gái cùng qua đời sau vụ hỏa hoạn, anh đã không vào đây...."

"À...Hoá ra anh chỉ ngốc mà không mất trí?" Đôi mắt Diệp Hàm Huyền loé lên tia sáng lạ, bất ngờ nói.

Kính Thiên Minh tim không đập nhanh, mặt không đỏ sẫm, bình tĩnh nói, "Chồng không những không mất trí mà còn không ngốc nữa cơ! Ông đây đẹp trai tiêu soái thế này, chẳng nào chán sống dám bảo ông ngốc?"

Câu sau ngữ khí của anh có chút bức tức, hậm hực, khuôn mặt có chút khó coi, bộ dáng này nếu rơi vào mắt người ta, chính là một tên ngốc mà không biết mình ngốc!

Kính Thiên Minh đã tính toán kĩ càng, làm sao hết ngốc mà không bị vợ yêu tính sổ.

Tất nhiên chỉ có cách sau một thời gian nhất định, trở thành con người trước kia của anh, tuy nhiên quá trình này cần phải từ từ, không thể vội vàng ngày một ngày hai mà lỡ hết kế hoạch.

Diệp Hàm Huyền chỉ gạt đầu hoa lệ, cũng không nói gì thêm, ngồi yên vị trên chiếc giường để cho anh băng bó vết thương.

Mặc dù đã lâu ngày không có người ở, khác với hành lang bụi bặm ngoài kia, đồ đạc trong phòng vẫn sạch sẽ, tinh khiết, duy trì không khí trong phòng có chút âm u, có lẽ do thiếu hơi người.

Kính Thiên Minh ôn nhu dùng khăn tiết trùng lau vết máu cho cô, mỗi khi chạm nhẹ vào vết thương kia, lông mày anh lại nhăn tít lại, hỏi, "Vợ có đau không?"

Mỗi lần như thế Diệp Hàm Huyền chỉ biết tặc lưỡi nói "Không".

Chừng mười lăm phút sau, rốt cuộc Kính Thiên Minh cũng băng bó xong, anh khẽ thở nhẹ. Vài giọt mồ hôi vô tình hữu ý vương trên vầng trán cao rộng của anh, gọi cảm vô cùng.

Diệp Hàm Huyền đưa tay lau mồ hôi giúp anh, khẽ cười trộm, "Em còn không đau? Anh đau gì chứ?"

Kính Thiên Minh lúng túng né tránh ánh mắt của cô, khàn giọng nói, "Anh đi ra ngoài trước, em thay đồ đi."

"Ừm..."

Chờ sau khi cửa phòng khép lại, Diệp Hàm Huyền mới cầm đồ anh chuẩn bị cho, đi thẳng vào phòng tắm.

Làn nước mát lạnh dội thẳng vào da thịt, đem đến cho con người ta cảm giác khoan khoái. Nước trôi đi mang theo thù hận, chấp niệm bao năm qua của Diệp Hàm Huyền.

Từ giờ phút này, cô sẽ không sống vì người khác nữa, sẽ sống vì bản thân cô, vì người đàn ông cô yêu. Đòi người ngăn ngừi, có bao lần được bỏ lỡ? Cô

và anh đã lướt qua nhau hai lần trong quá khứ....

Diệp Hàm Huyền lại giả sử- nếu như, nếu như vào cái ngày mùa đông giá rét hai mươi năm trước, mẹ không nhất quyết bắt cô chuyển nơi ở, có phải hay không cô sẽ chạy sang nhà anh thăm hai người, có phải hay không cô và anh sẽ cùng lớn lên? Rồi sẽ kết hôn trong một đám cưới hạnh phúc?

Nếu như vào cái ngày trời mưa tầm tã ấy, cô kéo tay anh ở lại, có phải hay không anh sẽ che mưa che gió, sẽ dẫn cô đi ngắm hoa lê nở rộ?

Lần nào gặp anh, cô cũng trong bộ dáng chật vật, khó coi nhất.

Lần nào gặp anh, cũng là anh cứu cô.

Nhưng mà hình như anh luôn tươi cười trước mặt cô, dành cho cô những điều tốt đẹp nhất. Đằng sau bóng lưng của anh, sẽ ẩn chứa những điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Người anh yêu chính là Diệp Hàm Huyền của hiện tại!

Diệp Hàm Huyền chợt nhận ra từ trước tới giờ cô chưa từng hiểu anh thực sự, Kính Thiên Minh à, rốt cuộc anh mang bao lớp mặt nạ trên mặt?

Lại nhớ tới vào đêm tân hôn của hai người, cô ở trong phòng tắm hát nghêu ngao:

"Thịt! Thịt! Thịt! Cho em ăn thịt, em ghét ăn chay~"

"Đừng hỏi tại sao em không yêu anh, vì của anh không đủ kích cỡ~"

Rồi sinh ra hoàn cảnh xấu hổ sau đó, quả thật Diệp Hàm Huyền cũng được một lần ăn "thịt" và chứng thực xem ai đó có "đủ kích cỡ" hay không.

Nghĩ tới vật kia của ai đó, khuôn mặt cô lại nóng ran lên, chết tiệt!!!! Cô không lẽ là nhớ....

.....

Kể từ lần đó, Diệp Hàm Huyền đã rút ra bài học kinh nghiệm xương máu cho bản thân, cô đương nhiên mặc đồ cẩn thận rồi mới ra ngoài.

Lúc nhìn thấy bộ quần áo thể thao nằm ngay ngắn trong chiếc túi nhỏ, Diệp Hàm Huyền dờ khóc dờ cười, cái này cũng quá kín đáo đi!

Vừa bước ra khỏi phòng tắm cô đã ngửi thấy mùi hương thoang nhẹ trong không khí. Hương hoa lê....

Mùi hương quen thuộc của quá khứ tràn ngập trong tâm trí cô, kích thích từng giác quan trên cơ thể. Diệp Hàm Huyền men theo hương hoa, tìm nơi những cánh hoa đang giấu mình.

Cô bước đến chiếc bàn gỗ nhỏ nằm trước cửa sổ, đặt một chiếc bình bằng cẩm thạch màu xanh lục, bên trên chạm khắc hoa văn tinh xảo.

Dưới ánh sáng dịu nhẹ của mặt trăng, chiếc bình càng lung linh, đôi bàn tay bé nhỏ của cô khẽ run rẩy mở nắp bình...

Chớp mắt Diệp Hàm Huyền có thể tưởng tượng ra một khung cảnh mùa xuân trong lành, ấm áp, cánh rừng hoa lê trắng xóa đang đến độ đương hoa.

"Đẹp không vợ....?" Kính Thiên Minh không biết đã ở đây từ lúc, bước đến sau lưng cô, hai tay ôm lấy vòng eo của cô- thật chặt.

Diệp Hàm Huyền mím môi gật đầu, vươn tay ra mở chốt cửa sổ, gió đêm có chút se lạnh thoáng chốc ập vào căn phòng.

Gió tinh nghịch thổi tán loạn mái tóc mai cô, thật giống với lòng cô lúc này, có phần mê mẩn, rồi bời.

"Hoa này...để làm gì đây?"

Diệp Hàm Huyền giọng nói có chút chua chát, cô không ngờ có ngày ăn dấm với chính bản thân. Cô biết hoa lê này là dành cho Tiểu Huyền...

Thanh âm khàn khàn của anh khẽ thoảng qua tai cô, "Để thực hiện lời hứa với tiểu thanh mai hồi nhỏ, đem hoa lê từng năm từng năm tích góp lại, tặng cho em ấy."

"Vậy sao? Anh không sợ nói ra em sẽ ghen sao?"

Kính Thiên Minh trầm mặc một lúc lâu, sắc mặt lúc đen, lúc trắng, như đang suy nghĩ thứ gì đó rất là khó khăn. Anh đương nhiên hi vọng vợ yêu có thể

nhớ lại quá khứ từng trải qua của hai người, nhưng hiện tại mới là quan trọng nhất!

Anh không muốn vợ yêu phải bận tâm, không muốn này sinh khoảng cách giữa hai người. Đó là lý do nếu có ai chen chân vào hai người, anh sẽ không từ mọi thủ đoạn mà loại bỏ kẻ đó!

Mà chuyện quá khứ này, một mình anh cất giữ trong tim là đủ!

Diệp Hàm Huyền còn chưa kịp phản ứng gì, Kính Thiên Minh đã cầm chiếc bình hoa về tay mình, không chút lưu luyến dốc ngược bình ra ngoài cửa sổ, hoa lê trắng muốt cứ thế mà bay theo gió....

Cô ngăn người nhìn theo, hoa lê cứ thế mà bay, bị gió cuốn xa dần. Có cánh hoa dường như không nở, xoay tròn một vòng vĩnh biệt trong không trung rồi mới rời đi....

"Anh...."

"Bất kể ra sao, người anh yêu chính là Diệp Hàm Huyền của hiện tại. Kể từ giây phút này, quá khứ anh chấp niệm bao năm qua sẽ bay theo cánh hoa lê kia. Đầu anh có đôi chút mộng mị, nói những lời si ngốc, làm những việc ngốc nghếch, nhưng anh chính là Kính Thiên Minh. Cảm ơn em thời gian qua luôn ở bên anh, không ghét bỏ anh."

Diệp Hàm Huyền ngớ người, đầu óc nổ tung trước màn tỏ tình bất ngờ này của anh. Có chút thông tin cô chưa thể tiếp nhận nổi. Nhưng trái tim bé nhỏ trong lồng ngực không tự chủ được mà đập loạn, tựa như thiếu nữ đang tuổi hoài xuân.

"Anh...Anh...nói linh tinh gì thế?"

Cả người anh dưới ánh trăng lại càng mị hoặc, khẽ cốc nhẹ đầu cô, cười nói, "Ngốc ạ! Anh nói là anh yêu em! Anh dù có ngu ngốc cũng hiểu được tấm lòng của em. Anh nguyện mãi làm nụ cười, vương trên đôi môi em...Được không?"

"Được..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Cả cơ thể em tôi đều đã vào!

Diệp Hàm Huyền trong lòng tự mặc niệm n lần, tuyệt đối không được vì mấy lời ngon ngọt kia mà không kiểm chế được bản thân, đem ai đó đè ra ăn sạch.

"Sến sẩm! Quá sến sẩm đi..."

Cái gì mà nguyện làm nụ cười mãi vương trên môi e chứ? Đây là mong cô luôn vui vẻ sao?

Bất chợt cô nhớ tới dòng chữ thâm tình kia của Vũ Minh Hạo: nếu có kiếp sau nguyện làm giọt lệ trên khoé mắt em, mãi không rơi xuống!

Trước đây cô vẫn luôn nghĩ số mình quả thực quá chó má, cầu huyệt. Giờ nghĩ lại, trong cuộc đời cô có hai người đàn ông, một nguyện làm giọt lệ, một nguyện làm nụ cười. Há phải cô sẽ luôn hạnh phúc, không bao giờ sầu sao?

Kì thực Diệp Hàm Huyền không hề biết, trong cuộc đời cô còn có một người nữa, ngoài mặt luôn tỏ ra ghét cô, chọc ghẹo cô, hãm hại cô, nhưng lại âm thầm bảo vệ cô từ phía sau, chôn giấu tình cảm dành cho cô thật kĩ. Khác với một Vũ Minh Hạo si tình, một Kính Thiên Minh thâm tình, Sở Kinh Dực lại ngược tình! Tất nhiên đây là những chuyện sau này....

"Vợ, vợ, em nghĩ gì thế? Nghĩ xem lấy gì báo đáp chồng sao?"

Diệp Hàm Huyền nhìn thẳng vào mắt anh, nhe răng cười thô bỉ, nói, "Đang nghĩ anh trai nhỏ năm xưa chim còn nhỏ không?"

Nói xong cô chạy thật nhanh ra khỏi phòng, che đi sự xấu hổ khi nói câu lưu manh đó. Để lại Kính Thiên Minh bật cười lớn, hình như anh và vợ yêu ngày càng có "tướng phu thê" rồi nha!

Trước khi rời khỏi căn phòng, anh quay đầu lại nhìn một bức ảnh xưa cũ đặt gần đầu giường, được chụp cách đây hai mươi năm, một người phụ nữ xinh đẹp đứng sau ôm hai đứa trẻ, bé gái tròn mắt ngây thơ thơm lên má bé trai.

Diệp Hàm Huyền, không lẽ em đã nhớ lại rồi ư?

"Nhanh lên về nhà nào!"

Không kịp để anh nghĩ nhiều, tiếng cô ngoài kia vọng đến như chuông, khiến cho người ta không thể khước từ.

"Ừm...."

.....

Vừa về đến nhà, Kính Thiên Minh đã lao ngay vào phòng bếp, chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Khiến cô nàng nào đó ôm cái bụng to ùng lên phòng ngủ.

Ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều việc phát sinh ngoài dự tính của cô, Diệp Hàm Huyền quả thực có chút đau đầu. Cô nằm dài ra giường lắng nghe ca khúc "Tình hải không"- dù đã phát hành ba tháng nay nhưng vẫn đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc, hơn nữa còn lập kỉ lục doanh thu khủng nhất trong lịch sử.

Giọng hát trong veo như ngọc, thanh thuy như tiếng đá rơi vang vọng khắp căn phòng:

"Rượu đầu còn vương trên bờ môi khô

Nỗi nhớ anh gom góp thành tháng năm sinh mệnh của em

Em đã từng nghĩ nếu nước mắt có thể chảy ngược lại khoé mi thì sao?

Chuyện cũ đã qua của chúng ta có thể tái hiện lại lần nữa?

Cần khôn xoay chuyển, vận mệnh liệu có thể đổi thay...

Khung cảnh em mong nhớ từng giây từng chút tràn về,

Chân thực tới mức em rất sợ, sợ đây chỉ là ảo ảnh do em quá nhớ anh,

Biển xanh, sóng biếc mỉm cười nhìn em

Nhìn vào mắt anh quá lâu, em đã bị quyến rũ

Đêm nay là một đêm không trăng không sao

Và không anh...

Con đường phía trước xa xôi quá,

Để em nắm tay anh đi nốt được không?

Đêm nay là một đêm không trăng không sao,

Và không anh...

Em lại đem nỗi nhớ gửi vào bi thương đến anh...

Nếu có thể em nguyện dùng sinh mệnh mình họa lại những tháng ngày tươi đẹp ấy...

Em lại chột nhận ra dù có họa đẹp đến đâu cũng không thể quay lại bên anh

Tại sao trời đất không hiểu chúng ta?

Hai đường thẳng giao nhau một lần rồi mãi xa

Biệt li dễ dàng mà sao tương ngộ khó khăn quá

Khó chờ được ngày tương phùng

Hay để em tiếp tục chìm vào mộng ảo cuồng si..."

Diệp Hàm Huyền ngẩn người hồi lâu, thông điệp mà Nhược Băng muốn biểu đạt tới mọi người thông qua bài hát này, sao cô có thể không hiểu chứ?

Kìa là một đoạn tình cảm trong quá khứ, được tái hiện qua hồi tưởng của cô gái. Cô gái đó và chàng trai yêu nhau, vì một lý do gì đó mà đã chia tay.

Cô gái nhớ đến chàng trai, nhớ về tháng năm hạnh phúc đã qua với ước nguyện thời gian quay trở lại.

Nhưng sai một lần, thành ra sai cả đời, họ đã mãi mãi đánh mất nhau...

Chàng trai đâu rồi?

Mà chỉ còn lại cô gái cô đơn một mình làm bạn với cơn say, với biển, với sóng.

Hãy trân trọng những khoảng khắc ở hiện tại, đừng vương bận quá khứ, cũng đừng để tâm tới tương lai!

Chuyện tình của Nhược Băng với Mạc Tu Nghiêu cô đương nhiên rõ ràng, họ đều là người có tình nhưng lại không đến được với nhau.

Nếu thế thì cô càng phải trân trọng anh, đối xử tốt với anh hơn nữa mới được...

Diệp Hàm Huyền vừa nằm vừa nghĩ, lơ mơ ngủ quên lúc nào không hay. Cô mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó ấm áp ôm chặt lấy thân thể cô, chặt, rất chặt...

"Anh...Anh sao lại ở đây? Mau biến sang giường anh!" Diệp Hàm Huyền chợt tỉnh giấc, mắt phượng lim dim mang theo tia tức giận vì bị người ta phá vỡ giấc ngủ.

Kính Thiên Minh đã thay đồ từ khi nào, mặc một bộ pikachu màu vàng, trông đáng yêu vô cùng.

"Vợ ơi, huhu chồng sợ sấm sét."

Sấm sét?

Sấm sét ở dưới cổng rãnh chui ra à? Bây giờ cô nghe nhạc có thấy cái quỷ gì đâu? Trán ai đó nổi từng trăn gân xanh.

Tên này không lẽ lại đến giờ phát khùng? Diệp Hàm Huyền đang định thẳng chân đá bay lão xuống đất thì một đạo tia chớp xé tan bầu trời, vài chục giây sau kéo theo tiếng sấm.

"Dùngggg....."

Cơ miêng của Diệp Hàm Huyền trước đã có dấu hiệu biến dạng, lúc này càng giật mạnh hơn. Cô tự vỗ mạnh vào đầu, không lẽ miêng cầu của tên chồng ngốc nhà cô linh thiêng đến vậy? Hay là cô đang nằm mơ?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72-2: Cả cơ thể em tôi đều đã vào!! 2

"Vậy thì sao?" Diệp Hàm Huyền cố giữ bình tĩnh, nạt lạnh nói.

Kính Thiên Minh bĩu môi, chẳng lẽ vợ yêu không hiểu ý anh? Trời mưa, sấm sét lớn, theo lý thường thì...

Kính Thiên Minh dụi dụi đầu vào khuỷu tay cô, cái răng nanh nhỏ nhe ra, đẹp trai chết người!!!! Như chú cún con sùng nịnh chủ.

"Ngoan, ngoan, mau lăn về giường của anh đi!" Diệp Hàm Huyền vươn tay ra xoa đầu anh.

Mái tóc ngắn mà mềm như tơ, từng sợi tóc đùa nghịch trong lòng bàn tay khiến cơ thể cô mềm nhũn như cháo, nhưng vẫn không nhận được mà buông lời ác ý trêu ghẹo anh.

Đáy mắt Kính Thiên Minh lướt nhanh qua tia giả hoạt, không những không thương tâm vì bị coi như một con cún, trái lại còn cảm lấy cái đuôi pikachu màu vàng ở sau lưng, vậy vậy, hỏi,

"Giường với giường đều như nhau vợ nhỉ?"

Diệp Hàm Huyền ho khò khè khi thấy bộ dáng này của anh, không phải cô đen tối đâu, mà nó thực sự, thực sự rất là tình thú, giống kiểu nuôi pet rồi chà đạp ý....

"Vợ....?"

"Ừm..." Diệp Hàm Huyền gật đầu bậy, chỉ mong mau chóng đá hấn khỏi giường, cô còn muốn ngủ...

Kính Thiên Minh cười như vớ phải vàng khiến cô có chút sợ, không lẽ là cô nói gì sai rồi sao? Quả nhiên...

"Vợ, chúng ta cùng lăn giường nào!"

Trước đây Diệp Hàm Huyền phi thường khinh bỉ những kẻ tự lấy đá đập chân mình, không ngờ cô cũng có ngày rơi vào cảnh này...

"Vợ ngại sao?"

"Anh ngâm miệng, lập tức biến sang giường anh!" Diệp Hàm Huyền trợn mắt nói to, cô đương nhiên sẽ không theo vết xe đổ "lăn giường"....

Kính Thiên Minh gật đầu tỏ ý đã hiểu, vô sỉ nói, "Ngại gì chứ? Chỉ là nằm cùng một cái giường, chui chung một cái chăn thôi sao? Cả cơ thể vợ, chồng chẳng phải đều ra vào rồi sao?"

Sắc mặt Diệp Hàm Huyền hết xanh rồi lại đen, hết đen rồi lại trắng, hết trắng lại chuyển sang hồng, tất nhiên cũng chỉ vì nghĩ đến cảnh xuân đêm đó, từ hồng hồng lại chuyển sang đỏ, một phần cũng là lửa giận bốc ngập đầu!

Tên mất nét này, dù hần có ngốc thật hay giả cũng không nên nói mấy lời không biết xấu hổ như thế chứ?

Nghĩ tới đây Diệp Hàm Huyền không thủ hạ lưu tình, một cước đá bay Kính Thiên Minh xuống giường, xong trùm kín chăn.

"Hic, hồng xừ nó chim lớn rồi, vợ ác lắm..."

"....." Diệp Hàm Huyền cầm nín, im lặng là sáng suốt.

"Chồng đau quá vợ ơi..."

"....."

"Vợ, chà đạp đoá hoa tươi đẹp của tổ quốc...."

"....."

"Vợ bạo lực gia đình! Kiện! Kiện! Có ai không?"

"....."

Kính Thiên Minh kêu gào trong tuyệt vọng, dù có nói gì vợ yêu cũng không đáp lấy một lời. Anh không cam tâm! Anh không tin không lên được giường của cô ấy....

"Đêm khuya lạnh lẽo lắm ai ơi...."

Sấm giật chớp loé sao ngủ đây....?

Vợ yêu cậy quyền đá chim nhỏ

Bỏ lại mình tôi ôm chiếc gối buồn thiêu....

Hiuhiu....

Hiuhiu..."

Diệp Hàm Huyền cố gắng bịt chặt tai thật kĩ, để không nghe thấy thanh âm chết bầm ngoài kia....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tự xưng thấy nhột nhột...

Kính Thiên dường như cố ý chọc cô phát điên, tiếp tục ngêu ngao hát,

"Đêm khuya lạnh lẽo lắm ai ơi...."

Sấm giật chớp loé sao ngủ đây....?

Vợ yêu cậy quyền đá chim nhỏ

Bỏ lại mình tôi ôm chiếc gối buồn thiêu....

Hiuhiu....

Hiuhiu...

Đêm khuya lạnh lẽo lắm ai oi....

Sấm giạt chớp loé sao ngủ đây....?

Vợ yêu cậ quyền đá....."

"Đá ông nội anh! Ngâm miệng!"

Diệp Hàm Huyền sau cùng cũng phải chào thua, bật người dậy ném thẳng cái gối vào mặt Kính Thiên Minh.

Kính Thiên Minh tỉnh bơ như không nói, "Anh tưởng em ngủ rồi!"

"....." Ngủ? Trong cái tiếng hát man rợn của anh ta?

"Mà chồng lại không thể ngủ được, hát giải sầu, vợ cứ ngủ trước..."

"....." Giải sầu? Giải cái lòng ý! Đây tuyệt đối là cố tình phá hư giấc ngủ của cô. Mà trời có dấu hiệu sắp mưa, xem sấm chớp khi nãy lớn vậy là biết rồi! Cô lại không đành lòng đuổi anh ta sang phòng khác lui thủi một mình....

"Còn mình anh nơi đây đơn côi...."

Kính Thiên Minh còn đang định cao giọng ngân nga hát, thì Diệp Hàm Huyền lập tức cáu giận nói, "Muốn ngủ ở đâu thì ngủ! Ngâm miệng vào cho tôi!"

Kính Thiên Minh đương nhiên là biết điều, trong lòng tràn đầy kinh hãi: yeah, cách mạng đã thành công!

Diệp Hàm Huyền nằm trong chăn mơ hồ nghe thấy tiếng sột soạt gì đó, đang tự hỏi tại sao tên kia không lên ngay lập tức, vén chăn ra thì nhìn thấy cảnh xuân phơi phới...

Cô ngẩn người, dáng người của tên chồng ngọc, con mẹ nó cũng thật quá hoàn hảo đi! Tuy lần trước hai người từng phát sinh quan hệ nhưng cô cũng chưa được nhìn kĩ như lần này.

-Tựa như những vị thần trong thần thoại Hy Lạp, cuồng dã mà yêu nghiệt, khiến cho người ta hận không thể lập tức đè y xuống mà ăn sạch..

Kính Thiên Minh đặc ý nhìn ra tia kinh diễm trong đáy mắt vợ yêu, đây là anh còn chưa cỡi quần ra đâu đấy!

Cả người Diệp Hàm Huyền khẽ run lên, cảm nhận rõ ràng bàn tay to lớn ấm áp đang từ phía sau ôm choàng lấy eo mình.

"Anh, anh làm cái quái gì vậy?"

Kính Thiên Minh tựa như rất bình thản, rất rất ngây thơ nói,

"Trên sách viết vợ chồng ngủ với nhau thì cỡi đồ mà. Chồng làm theo thôi! À chồng quên chưa cỡi quần rồi....!"

Vừa nói Kính Thiên Minh vừa cố tình phả hơi nóng sượt qua tai cô, cả thân thể lại cố áp chặt vào cô.

Diệp Hàm Huyền cảm nhận được có thứ gì đó nóng nóng sau lưng, dù cách một lớp quần áo, cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

"Nằm tránh xa ra! Còn cỡi thêm thứ gì tôi cắt thứ ý!"

Lời vừa nói, Diệp Hàm Huyền liền quăn hết chăn về phía mình, kín từ trên xuống dưới, không chừa lại cho ai đó một mảnh nào. Thích cỡi trần, cỡi trường hả?

Okay, bà đây chiều! Cứ nằm vậy đến sáng mai đi!

Kính Thiên Minh dờ khóc dờ cười, xem ra khi nãy là anh tự luyến. Vợ yêu nào có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc?

Anh từ túi quần rút ra chiếc điện thoại di động, ấn ấn gì đó rồi lập tức quẳng xuống giường, mím môi chờ đợi.

Chưa kịp để Diệp Hàm Huyền say giấc nồng, một loạt thanh âm "ào...ào....." kéo đến, hơn nữa còn có dấu hiệu ngày càng lớn.

Mưa lớn đem theo hơi nước, dù cuộn tròn trong chiếc chăn ấm, Diệp Hàm Huyền vẫn không nhịn được mà thấy lạnh.

"Hắt xì...."

"Hắt xì...."

Đôi khi Diệp Hàm Huyền lại nghe thấy thanh âm khe khẽ của ai đó, tên ngốc này, rõ ràng là đang kiềm chế, không muốn để cô biết đây! Lạnh thì không biết mở miệng ra nói với cô một câu sao?

"Chấn rộng quá, một mình dùng không hết, anh đắp chung đi, không thừa...."

Kính Thiên Minh cười trộm, xem ra kể bạch liên hoa già vờ đáng thương của anh hết sức thành công đi! Vợ yêu thật đúng là ngoài lạnh trong nóng...

"Không được làm bậy biết chưa?"

"Ở nhà một mình rất buồn....Chồng chỉ muốn có bảo bảo chơi cùng...."

Giọng anh lí nhí như muỗi kêu, một phần vì tiếng mưa ngoài kia, nếu Diệp Hàm Huyền không vênh tai thì quả thực không thể nghe thấy.

Diệp Hàm Huyền không đáp, nghĩ bụng, nếu như sinh một tiểu bảo bối khả ái- cũng không tệ đi?! Nhưng tên khốn này làm chuyện đó thực sự rất đau.....

"Vợ...Người hôm nay đi cùng Dật ca, là ai thế..?" Kính Thiên Minh cuối cùng vẫn là nhìn không nổi, ôm một bụng dấm chua nói.

"Ngủ đi! Anh ăn gì mà nói nhiều thế!!"

"Hắn tặng hoa hồng vợ, chồng.....ghen! Ai cho phép hắn chứ? Vợ kể cho chồng nghe về hắn đi!"

Diệp Hàm Huyền ho khan khò khò, suýt nữa sặc nước miếng mà chết. Cô biết nếu không an ổn tên ngốc này, đêm nay cô cũng đừng mong được giấc ngủ ngon.

"Tên điên đó là bạn thời niên thiếu của Dật ca, hồi nhỏ hắn chuyên gia bắt nạt tôi. Anh biết tôi ghét nhất loại người gì không? Âm hiểm này, tâm đen này, cáo già giả nai tơ này, lừa đảo này....Ngoài mặt lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ, thân sĩ, soái ca phong độ, tính tình lại vô cùng xấu...."

Diệp Hàm Huyền đem cục tức bao năm qua trong lòng nói một tràng khiến Kính Thiên Minh lạnh cả sống lưng. Anh có phải hỏi sai rồi không?

Không được! Kính Thiên Minh à? Mấy phải bình tĩnh, vợ yêu đang chửi rửa cái thằng cha tên Sở thần kinh nào đó, không phải nói này, hà có gì phải nhột?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73-2: Ảnh minh họa (p2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Minh ca hồi bé! (Bị Huyền tỷ chọc cho khóc đó:3)

Minh ca khi là lão đại! (Chân dài dữ ☐)

Minh ca khi làm tổng tài!

Ảnh anh khoả thân khi tắm □

Mình ca khi lru mạnh:

Minh ca khi giả ngọc: (lúc quyến rũ Huyền tỷ đó)

Có nhiều ảnh đó mn đừng chê nha! Ai có ảnh phù hợp thì ib cho tui với!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Sao em nữ bỏ anh đi lấy chồng?

"Phải! Chồng cũng ghét nhất loại người như vậy! Loại này khẳng định không phải tốt lành.... Vợ à, em phải tránh xa hắn ra! Kể cả hắn có thích em đi nữa...."

Kính Thiên Minh trong lòng đương nhiên vui sướng khi thấy tình địch của mình gặp họa, không ngại đổ thêm tí dầu vào cho lửa bùng cháy.

Diệp Hàm Huyền hừ lạnh nói,

"Thích cái lông nhà anh! Từ nhỏ tới lớn hắn có bao giờ tốt đẹp với tôi? Nếu không phải chọc bà đây điên tiết, khiến bà đây quê mặt, bôi xấu mặt bà đây, thì còn cái gì nữa?"

Khi nghe những lời này, đáy lòng Kính Thiên Minh như có dòng nước ấm chảy qua, anh âm thầm thở nhẹ trong lòng.

Ánh mắt tên kia nhìn vợ yêu không hề có chán ghét, mà có tia thương thức đan xen tia nhu tình dành cho người con gái y yêu, có khi chính y cũng không phát giác ra đoạn tình cảm này.

Trọng yếu là vợ yêu của anh- cũng không biết điều này....

Đây đối với anh cũng là may mắn đi?

"Ừm....Chồng bảo này, tên đó tính tình đã không tốt, bộ dáng cũng không bằng chồng.... Vợ à, vợ đừng để ý đến hắn làm gì, để ý tới mình chồng thôi!"

Nghe ai đó không biết xấu hổ nói, lại tự dất vàng lên mặt mình, Diệp Hàm Huyền cảm thấy ớn lạnh, không nói gì thêm mà nhắm mắt ngủ.

Kính Thiên Minh thấy vợ yêu không có ý định nhắc gì về hai vị bên Tần gia, anh cũng tiện nói nhiều, cầm lấy tay cô ấy, đặt vào hông mình. Diệp Hàm Huyền chắc đã ngủ say, cũng không phản ứng gì...

Mưa bên ngoài đã ngớt dần....

"Hắt xì...."

"Tiểu tử yếu đuối! Hắc hắc, xem ông đây này....." Hồi Phi cười lớn khi nhìn thấy bộ dạng khó coi của Thiên Ứng.

Thiên Ứng trừng mắt bị phần nhìn Hồi Phi, lạnh giọng nói, "Nếu không phải do mi, ông đây tại sao phải hứng mưa lạnh? Lão đại nhờ Mạc lão đại tạo mưa nhân tạo giúp, mi phụng lệnh hành sự của lão đại nhà mi, lỗi ông đây ra cùng làm cái quỷ gì?"

Tất nhiên Thiên Ứng sẽ không nói ra, hằng đêm y vẫn phải ngủ dưới đất. Còn tại sao à? Đó không phải do lần trước đến biên giới, y làm phu nhân phật ý, lão đại phật hàng đêm có chục mỹ nhân đến "hầu hạ" hắn sao.....

Hồi Phi vỗ ngực, vênh mặt nói, "Ông đây thích thì ông đây làm thôi! Chẳng phải mi hàng đêm vẫn có mỹ nhân hầu hạ sao?"

"Biến!"

"Haha, thẹn quá hoá giận à? Ứng Ứng..?"

"Cút!"

Thủ hạ bên cạnh thấy hai vị trưởng lão của Mạc gia, Thiên gia cãi lộn, cứ có cảm giác gì sai sai? Mà sai ở đâu thì nghĩ mãi cũng không ra....

.....

"Ting toongg..."

"Ting toongg...."

"Ting toongg....."

Tiếng chuông liên hồi kêu, tần số ngày càng nồng đậm khiến cho vợ chồng nào đó không muốn tỉnh giấc cũng phải tỉnh giấc!

Diệp Hàm Huyền nằm trong chăn vò đất bứt tai, cầu nhàu, "Mẹ kiếp, thằng ung thư nào rảnh rồi sáng sớm tới nhà người khác quấy?"

"Vợ ngủ tiếp, để chồng đi....."

Kính Thiên Minh còn chưa kịp nói hết lời, chợt có cơn gió thoảng nhanh qua, nhìn ra thì thấy vợ yêu chạy đến ngoài cửa từ khi nào?

"Haha, sáng sớm vận động chút cũng tốt, anh cứ ngủ đi...."

Diệp Hàm Huyền vừa chạy vừa nói, cô mới nhớ ra tên Sở thần kinh sáng nào cũng đều đặn cho người tặng hoa! Mẹ kiếp, cô cũng muốn gửi một bình dấm chua nữa đâu!

Một thân quần áo lụng thụng, tóc tai rối bời còn chưa kịp chải, dưới mí mắt còn có vết cuồn thâm, Diệp Hàm Huyền cũng không quan tâm nhiều, gấp gấp gấp dài mở cửa.

Nhìn thấy ai đó đứng ngoài cơ miệng cô khê giạt giạt, mặt xanh lét, khó coi vô cùng, không khác gì ngáp phải ruồi...

Mà Sở Kinh Dực một thân vest trắng tru nhả, thân sĩ, mái tóc cuồn kiểng màu hung đỏ, lọn tóc dài ngang vai, trên tay cầm đoá hoa hồng, đã chói lại càng chói hơn.

Tên điên này sáng ra đến cửa phá bà đây thì thôi, còn tính chọc đui mắt? Cô nhớ rõ ràng hôm trước hắn vẫn là một đầu tóc đen tuyền, vì cái lông gì sau một hôm đối sang một đầu đỏ rực?

"Xi, đồng bóng!" Diệp Hàm Huyền nhếch miệng châm biếng, không có lấy một tia xấu hổ khi người ta ở hai thế đối lập.

Sở Kinh Dục không hề tức giận, vẫn mỉm cười ưu nhã nói, "Cục cưng có thấy đẹp không?"

Sau bao phen đại chiến, Diệp Hàm Huyền đã rút ra kinh nghiệm, người này cười càng tươi thì càng độc, tựa như đoá diên vĩ, khiến người ta chìm vào mê luyến ngọt ngào rồi chết trong mê luyến, ngọt ngào.

"Anh bị ám đầu à.....?"

"Cũng có thể nói như vậy! Anh là thương tâm em lấy chồng quá sớm! Cục cưng à, chẳng phải em đã bảo sẽ đợi anh về sao?"

Lời nói của y tựa như oán trách người yêu cũ quên lời hẹn xưa, theo người khác. Diệp Hàm Huyền rốt cuộc cũng thông suốt, tên này chắc chắn muốn chọc cô tức điên!

Đúng là cô có nói sẽ đợi hán về, nhưng đây là theo một nghĩa khác đấy nhé! Đợi hán chết sớm đi! Haha khi biết tin anh ta đi du học, cô còn cứng bái tổ tiên ấy chứ....

"Nói xong rồi thì mời anh về cho, tôi rất bận."

"Diệp ma nữ! Đây, không mời anh vào nhà chơi chút sao? Tốt xấu gì chúng ta bao năm không gặp, có rất nhiều chuyện cũ cần ôn lại đấy!"

Diệp Hàm Huyền cười, không chút lưu tình đóng sầm cửa lại.

Khuôn mặt Sở Kinh Dục gặp nguy không sợ, cuối cùng đã xuất hiện vết nứt, lộ ra sự tức giận, con ngươi đen như mực đã dần toả ra hàn ý.

"Ting toong...."

Vốn định lên tầng ngủ một giấc nữa thì thanh âm chết tiệt của cái chuông lại vang lên. Diệp Hàm Huyền thật muốn phát điên! Lúc trước khi cô và Kính Thiên Minh chuyển về đây, vốn có bảo vệ túc trực 24/24.

Chỉ là Diệp Hàm Huyền ghét có người ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư của mình, thế nên sau cùng cả biệt thự không còn lấy một bóng người, kể cả giúp việc.

Cô trong lòng khòe ròn, biết thế thuê vài tên vệ sĩ cao to, tần cho Sở thần kinh một trận nhớ đời.

"Vợ, sao đó.....?"

Diệp Hàm Huyền còn đang mãi nghĩ ngợi thì Kính Thiên Minh từ trên lầu xuống, đã mặc thêm chiếc áo ngủ từ lúc nào, một thân lười biếng nhưng vẫn mỉa hoặc vô cùng.

"Ting toong...."

Diệp Hàm Huyền không nói gì, tức giận chạy ngay xuống nhà, thô lỗ đập mạnh cánh cửa ra, không để ý trời đất mà giáng mạnh vào người đứng trước cửa một nắm đấm thật mạnh.

Lệ khí trong lòng cô theo cú đấm này mà tiêu tán không ít, nhưng khi nhìn khuôn mặt anh tuần quen thuộc kia cùng với một vết thâm trên mặt, Diệp Hàm Huyền mới ngớ người, cơ thể không tự chủ được mà lùi lại phía sau.

"Dật....Sao anh lại..Em, em, em...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Khách không mời mà đến!

"Anh không sao!" Tần Cảnh Dật mỉm cười nói, không lấy làm tức giận.

Diệp Hàm Huyền tự cốc đầu mình vài cái, có phải hỏng rồi không?

Dật ca nhà cô bình thường chính là xem trọng khuôn mặt nhất. Ngay cả em gái cưng là cô đây còn chưa có cửa được sờ mặt đâu đấy...

"Chào cô....."

Từ sau lưng Tần Cảnh Dật lộ ra một cô gái, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng rất tùy ý, lại không thể che đi khí chất cao quý, trái lại trông rất ung dung tự tại.

Đây không phải là cô gái mà Dật đã dẫn tới hôm qua? Vì xảy ra quá nhiều chuyện- cô hình như cũng chưa kịp chào hỏi người ta.

"Chào cô!"

Diệp Hàm Huyền cười niềm nở nhìn cô gái, ánh mắt sâu sa. Dật chưa từng có phụ nữ ở bên cạnh, mà nay lại tay trong tay với cô gái này, khẳng định mối quan hệ của họ không đơn giản đi?

Bạch Thiên Ân khẽ rung mình khi thấy ánh mắt "quái dị" kia của Diệp Hàm Huyền, còn chưa kịp nói gì thì Tần Cảnh Dật đã vội xiết chặt bàn tay nhỏ của cô, không vui nhìn Diệp Hàm Huyền,

"Huyền Nhi thật không hiểu quy củ nha! Phải nói là chào tâu tâu? Biết chưa?"

Tần Cảnh Dật một bộ dáng huynh trưởng dạy dỗ, Diệp Hàm Huyền trong lòng phì nhỏ, anh trai, anh là trọng sắc khinh em!

Đây là lần đầu hai người họ nói chuyện, cô biết cái lông gì mà tâu với chả tâu?

Nhưng cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt nói,

"Dạ. Chào tâu tâu....."

Bạch Thiên Ân vốn muốn giải thích, cô và Tần Cảnh Dật không phải loại quan hệ đó, cô chỉ nhận lời anh ta, đóng giả làm bạn gái anh ta, về ra mắt cha mẹ một tuần.

Vì ai đó bị cha mẹ thúc dục kết hôn nên muốn dùng cách này, mà cô chỉ vì bắt đắc dĩ mà thôi....

Tần Cảnh Dật như con sâu trong bụng Bạch Thiên Ân, một tay xiết mạnh vào eo cô, ám chỉ điều gì đó.

"Ôi anh vợ, ngọn gió nào đưa anh tới thăm vợ chồng em sớm thế này?"

Kính Thiên Minh đã biết từ sớm, ngoài mặt vẫn giả bộ kinh hi, thật giống bộ dáng người em rể "ngoan".

Anh cũng là đang tuyên bố chủ quyền cho kẻ đứng ngoài cửa nào đó, ở đây anh chính là chủ nhà! Là chồng của cô ấy, anh có quyền!

Anh lại chậm rãi bước ra phía cửa, trông thấy Bạch Thiên Ân thì kinh ngạc nói, "Thiên Ân, em cũng ở đây sao?"

Bạch Thiên Ân đã biết trước nên bình thản nói, "Dạ...."

"Ồ? Đây không phải người tặng hoa cưới chúng ta hôm qua đây sao vợ? Không phải anh hôm nay là muốn tặng hoa chúc vợ chồng chúng tôi sớm có bảo bảo đấy chứ?"

Một bộ dáng gọi đòn của Kính Thiên Minh rơi vào trong mắt Sở Kinh Dục thì thấy ngứa ngáy vô cùng! Không hiểu sao nghe một câu vợ, hai câu chồng kia, đáy lòng Sở Kinh Dục thấy vô cùng không thoải mái!

Sở Kinh Dục cố đè nén sự khó chịu ấy, tự an ủi bản thân, anh chỉ không muốn Diệp ma nữ kia được hạnh phúc mà thôi! Anh làm tất cả chỉ muốn phá hư Diệp ma nữ, khiến cô ấy quý xuống cầu xin anh mà thôi, tuyệt không có ý gì khác....

Nhìn thấy bộ dáng khó coi của Sở Kinh Dục, Kính Thiên Minh và Diệp Hàm Huyền đều cười ha hả trong lòng, mục đích đương nhiên không giống nhau!

Một người vui sướng khi đạp trên nỗi đau của tình địch.

Một người lại vui sướng vì kẻ thù của mình bị chọc tới xù lông...

"Còn không mời anh vào nhà?" Tần Cảnh Dật thấy tiểu tử Kính Thiên Minh kia chiếm ưu thế, mà tên gốc Sở Kinh Dục bạn mình vẫn không nhận ra tình cảm dành cho Huyền Nhi, anh đương nhiên là không vui chút nào! Cao giọng hỏi.

"Tất nhiên, mời đại ca, mời tâu tâu...."

Diệp Hàm Huyền vốn không có ý mời Sở Kinh Dục vào nhà, chỉ là Sở Kinh Dục trời sinh mặt dày đã quen, không chút câu tiểu tiết, ung dung bước vào.

Trước khi đi còn không quên quay qua nhìn Diệp Hàm Huyền nháy mắt đắc ý vài cái.

Cái này vào trong mắt Kính Thiên Minh lại giống như "liếc mắt đưa tình", anh nắm chặt lấy bàn tay vợ yêu, khẳng định chủ quyền! Nếu không có Tần Cảnh Dật ở đây, anh thật không ngại kêu người tần cho tên mặt trắng này một trận!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tâm sự với Bạch Thiên Ân

Mọi người đều yên vị trên vị trên ghế sofa, ba người đàn ông, hai cô gái, bầu không khí này quả thực có chút gượng gạo!

Diệp Hàm Huyền cười nói, "Em nhớ không nhầm thì phía sau nhà có một vườn trà quý nhĩ Minh? Em ra hái nhé, mọi người ngồi chơi....."

Kính Thiên Minh khẽ nhủ mầy, anh là biết cô ấy đang tránh né chuyện liên quan tới hai người bên Tần gia, nên không muốn ngồi lại, sợ Tần Cảnh Dật mở lời. Anh gật đầu, vốn muốn đi cùng cô nhưng chủ nhà đi hết để khách ở lại, cái này không ổn lắm đi!

"Hay để em đi cùng với Huyền tỷ nha?"

Bạch Thiên Ân đã đứng dậy từ khi nào, nắm tay Diệp Hàm Huyền rất thân mật, không để người ta khước từ.

Huyền tỷ à? Tần Cảnh Dật tất nhiên vô cùng không vui! Theo quan hệ mà nói thì A Ân phải gọi là Huyền muội chứ nhĩ? Xem ra vợ tương lai của anh quá không hiểu quy củ rồi- về nhà phải trừng trị cô ấy mới được!

Kính Thiên Minh luôn chú ý tới ánh mắt của Sở Kinh Dực nhìn vợ yêu, anh chỉ hận không thể móc mắt hấn ra! Chờ đuổi mấy vị khách không mời mà đến này, xem ra anh phải xúc tác nhanh kế hoạch, mau chóng có bảo bảo mới được....

Hai cô gái vui vẻ nắm tay nhanh ra vườn, mà không biết sau lưng có hai con sói đói đang nhìn mình....

"Khụ...Khụ...Tẩu tẩu này, hay là vẫn kêu em là Huyền muội đi....Dật ca có vẻ không vui....." Diệp Hàm Huyền ho khan nhắc nhở.

"Quên chưa giới thiệu, em tên Bạch Thiên Ân, năm nay 20 tuổi....Chị có thể gọi em là Thiên Ân được rồi! Cái gì tẩu tẩu kia thật chẳng dễ nghe chút nào. Em với Tần Cảnh Dật quan hệ không phải như chị nghĩ đâu!"

20 tuổi sao? Dật năm nay không phải 28 tuổi sao? Diệp Hàm Huyền vuốt cằm suy nghĩ, trách nào anh ấy bao năm không thích ai, thì ra người ta là có khẩu vị trâu già muốn gặm cỏ non đấy!

Mà cô gái này bộ dáng vô cùng xinh đẹp, tâm tư lại đơn thuần, đến cô cùng là con gái còn thích nữa mà! Qua thái độ của cô ấy, xem chừng chưa có tình cảm gì với Dật rồi! Gọi hẳn tên đầy đủ của anh ấy ra vậy mà....

Thực lòng mà nói Diệp Hàm Huyền cũng thấy thương cô gái nhỏ thế này bị Dật nhắm trúng! Người anh trai của cô, cô không hiểu, còn ai hiểu hơn?

Phải nói thế nào nhĩ? Âm hiểm, phúc hắc là hai từ miêu tả Dật. Thứ gì anh ấy nhắm trúng, đừng mong ai động vào.

Lại còn bá đạo, độc đoán nữa chứ!

Đáy lòng Diệp Hàm Huyền cũng khẽ thờ phào và có phần an ủi chừng nào! Cô chính là lấy được tên chồng tuy có chút ngu ngơ nhưng lại rất dễ bảo, rất nghe lời.....

"Em gọi tỷ là Huyền tỷ nhé...?"

Đối với lời thỉnh cầu nói, Diệp Hàm Huyền cũng không tiện từ chối, đợi bao giờ Dật ca rước được mỹ nhân về nhà thì bàn sau vậy!

"Chào em, Thiên Ân."

Diệp Hàm Huyền vừa đi vừa thuận miệng hỏi, "Em...quen Dật ca kiểu gì vậy?"

Bạch Thiên Ân gương mặt khó coi hồi tưởng lại quá khứ nói, "Lần đầu gặp anh ta, không hiểu em uống phải thuốc gì mà lú lẫn, còn hỏi anh ta có phải chúng ta đã từng gặp nhau không, kết quả là bị anh ta phủ một trận...."

"Lần thứ hai gặp, em có chút việc gấp, đi với tốc độ hơi cao, cũng quên đội mũ bảo hiểm, lại gặp anh ta...mà anh ta bắt em về đồn, giam mấy ngày....." Bạch Thiên Ân tất nhiên sẽ không nói rõ lý do thật sự, cô vừa mới thực hiện xong vụ cướp lớn, đang trong quá trình bỏ trốn, ai ngờ gặp tên đồn mặt kia!

Diệp Hàm Huyền nhin cười đến khổ. Cái này có phải gọi là theo tình, tình chạy, chạy tình, tình theo đúng không nhĩ? Sao anh trai đại nhân âm hiểm lừa con gái nhà người ta vào tròng kia....

"Còn về sau thì sao?"

"Lần sau em rõ ràng đã đội mũ bảo hiểm, chấp hành luật lệ giao thông đầy đủ. Mà anh ta lấy lý do mặc váy quá ngắn, giống gái ngành! Tạm giam vài ngày! Đồ tiểu nhân ấy.....!"

Diệp Hàm Huyền có thể nhận ra cô gái bên cạnh mình nghiêng răng kèn kẹt. Ai bảo anh trai là thượng tướng chứ? Người ta có quyền kia....

Nói đến đoạn sau Bạch Thiên Ân có phần uất hận, "Không ngờ anh ta vô tình cứu mạng em, em nữ nói sẽ trả ơn, không ngờ anh ta đưa ra mấy cái yêu cầu quái quỷ này! Chưa kể anh ta còn từng giả mù lừa em!"

"....." Diệp Hàm Huyền cũng đến cạn cmn lời. Cô xoa nhẹ chóp mũi, cũng tự thấy xấu hổ khi mình là em gái của ai đó....

"Huyền tỷ thấy Minh ca thế nào....?"

Bạch Thiên Ân đột nhiên đổi hướng sang Kính Thiên Minh, có chút ngập ngừng hỏi.

Điều này khiến Diệp Hàm Huyền giật mình, nhắc tới mới nhớ qua thái độ vừa rồi, xem ra Thiên Ân và tên gốc kia quan hệ không tệ, chép miệng nói,

"Mặt thì ngáo ngáo, nụ cười thì ngơ ngơ, đôi lúc có chút cứng đầu nhưng rất biết nghe lời...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tiền ông đây không thiếu!

"....Đã thế còn suốt ngày nói linh tinh, vớ vẩn, lải nhải như lão già tám mươi quá tuổi mất kinh...."

Phản ứng của Bạch Thiên Ân so với Diệp Hàm Huyền lúc này không kém, chỉ có hơn, chậm rãi lau vài giọt mồ hôi rí trên trán. Trong lòng tự bật chế độ cười vụn câu hỏi vì sao....

Mặt ngáo ngáo, nụ cười ngơ ngơ...Cái này không biết có phải Minh ca mà cô biết không nữa. Một Thiên lão đại lạnh lùng, lãnh khốc, thủ đoạn, cuồng ngạo, coi trời bằng vung đâu mất rồi?

Bạch Thiên Ân cảm giác trong việc này có gì đó không ổn, nhưng chuyện nhà người ta cô cũng không tiện nói nhiều. Thêm một việc, chi bằng bớt đi một việc thì tốt hơn.

"Huyền tỷ, hái trà ở đâu vậy?"

Đối với câu hỏi này từ Bạch Thiên Ân, Diệp Hàm Huyền quả thực có chút trả lời. Từ khi sống ở đây ngoại trừ đi làm, loanh quanh trong nhà....Cô cũng chưa có dịp đi thăm thú xung quanh biệt thự "nhà" mình có gì....

"Ừm...Chắc ở phía trước."

Hai người lại tiếp tục đi trên con đường lát đá phủ đầy rêu xanh. Càng đi vào phía sau, cỏ cây lại càng um tùm, mọc chen chúc thành từng hàng, từng khóm

Đi quanh co một lúc vẫn chưa tìm thấy vườn trà mà Kính Thiên Minh nói ở đâu, chính bản thân Diệp Hàm Huyền sắp phát điên tới nơi! Sớm biết thế này thì cô đã xách cổ hấn đi cho nhanh rồi!

Nhớ lại lúc trước có lần cô than vãn với Kính Thiên Minh rằng: nếu sau này cô thất nghiệp thì ai nuôi đây?

Kính Thiên Minh vỗ ngực cam đoan nuôi cô cả đời cam áo gạo tiền không lo, khoe với cô rằng phía sau biệt thự nhà bọn họ có một khu vườn nho nhỏ, nếu sau này cô thất nghiệp, vợ chồng hai người hái chè, trồng rau, bán hoa, tiền tiêu cả đời không hết.

Lúc đó Diệp Hàm Huyền bủi môi cho rằng ai đó chém gió. Giờ cô mới được chứng kiến...

Khu vườn này mà nho nhỏ ư.....? Theo cô thấy hơn ngự hoa viên của hoàng đế ngày xưa là cái chắc!

Hái chè? Trồng rau? Bán hoa ư? Đừng đùa cô chứ, ở chỗ này toàn trồng trân hoa dị bảo, giá trị liên thành, núi vàng đấy!!!!....Mà hình như hấn cũng không chém cô đi! Là cô hiểu sai...

"Khụ...khụ....Huyền tỷ....Hình như chúng ta đã vòng lại chỗ này bốn lần rồi....." Bạch Thiên Ân nhỏ giọng lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Hàm Huyền xấu hổ cười trừ, đạo chủ nhà của cô hình như cũng không được tốt lắm!

"Vợ....Anh ở đây! Em đi đâu thế....?"

Kính Thiên Minh từ xa vẫy tay ra hiệu với cô, thanh âm ôn nhu vọng đến.

Diệp Hàm Huyền lạnh mặt không nói gì, đứng yên tại chỗ. Cô nghi tên này cố tình chọc cô lắm! Ai biết được hẳn tự nhiên ăn no hừng mỡ đây?

"Haha... Vợ à, em giận sao?"

Kính Thiên Minh mau chóng chạy lại phía cô, ái ngại nói.

"Anh sai rồi....Anh xin lỗi em mà....Là anh không nói trước với em....Là lỗi của anh.... Vợ à, em đừng nóng, mau lại uống cốc trà sớm giải nhiệt nào...."

Diệp Hàm Huyền nghe thấy vậy, sắc mặt lại càng đen. Ha? Đã hái trà xong, còn pha xong rồi cơ đấy?

"Anh xin lỗi mà, anh chỉ muốn vợ yêu tập thể dục buổi sớm cho tốt sức khỏe này, với lại tìm hiểu thêm về mái nhà của chúng ta nữa!"

Kính Thiên Minh mặt không đỏ, thần nhiên nói. Anh đương nhiên sẽ không thừa nhận mình cố ý làm thế để phô trương sự giàu có của bản thân! Đàn ông mà, ai lại không muốn thể hiện mình cơ chứ?

Hơn nữa ông đây chính là muốn đem tiền đề chết tên Sở thần kinh kia đấy!

Diệp Hàm Huyền ngoài mặt thì cười, bên trong thì nghiêng răng ken két, hay cho cái lý do khôn kiếp kia! Cô thật muốn xông lên, đâm cho mặt hắn nở hoa!

Cũng may có Bạch Thiên Ân ở đây, Diệp Hàm Huyền mới miễn cưỡng kiềm chế được cảm xúc muốn phát hoả.

Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì Kính Thiên Minh đã nhanh chóng nắm lấy bàn tay cô, cười nói, "Đi nhanh nào vợ! Thiên Ân chắc cũng muốn thưởng thức trà ngon lắm rồi!"

Vừa nói anh vừa kéo cô đi thật nhanh, còn Bạch Thiên Ân đuổi phía sau.

Thân ảnh hai người ngồi sáng dưới ánh mặt trời, đập lên cỏ non mà đi. Chốc chốc anh lại quay đầu ôn nhu hỏi, "Chồng có đi nhanh quá không?"

"Không có....."

"Được rồi! Chỗ này để vợ lên lưng chồng công....".

Diệp Hàm Huyền tròn mắt trắng dã trước điều kiện vô lí của Kính Thiên Minh, "Vớ vẩn!"

Kính Thiên Minh chỉ tay về phía mảnh đất trước mặt nói, "Chỗ này trồng nấm truffle đấy.... Vợ không rành vị trí, nhờ giám phải nó thì sao?"

"Vậy còn Thiên Ân thì sao?"

"Về phương diện này cô ấy biết rất rõ, vợ không cần lo. Vợ đây là đang tiếc tiền cho chồng sao?"

Diệp Hàm Huyền bĩu môi, không nói gì, nhảy lên lưng Kính Thiên Minh. Không tiếc tiền mới lạ! Đừng đùa cô chứ, ở ngoài kia mấy loại cây cảnh gì đó đã sa si rồi, không ngờ vào đây tên ngốc này còn trồng nấm truffle!

Nấm truffle được mệnh danh là loại gia vị đắt đỏ nhất thế giới, có người thừa tiền nào đó từng dùng 330.000 USD để mua 1,5 Kg thôi đấy....

Sau lưng truyền đến cảm giác mềm mại, Kính Thiên Minh sâu sa nghĩ, nếu hai người đều không mặc quần áo- tư thế này rất tuyệt đi....

Thình thoảng anh lại làm như vấp phải đất đá dưới chân, khễ nhảy lên, dù Diệp Hàm Huyền đã cố giữ khoảng cách với anh thế nào chẳng nữa cũng không tránh khỏi việc ngực cô chạm vào lưng anh....

Kính Thiên Minh vừa đi, vừa ôm mỹ nhân, vừa sung sướng cảm thụ, bàn tay vô thức xiết mạnh vào hông cô.

"Tên biến thái này, anh dám....."

"Vợ đừng nóng, ôm cổ chồng chặt, ngộ nhờ có ngã ra đây thì.....!" Kính Thiên Minh cong môi, tốt ý nhắc nhở cô vợ của mình đừng quên cô ấy đang ở trên núi vàng đấy!

"Anh đúng là đồ khùng! Bao giờ mới tới vậy?"

"Nhanh thôi, phía trước còn vài khu vườn trồng Foie này, kế tiếp trồng khoai tây Labonnotte, nấm cục đen có nguồn gốc từ Pháp, à còn có nấm Masutake ở Nhật nữa....."

Kính Thiên Minh còn đang định kể thêm nữa thì Diệp Hàm Huyền ngắt lời, "Mẹ nữa! Phía sau nhà có nhiều trâu bảo như thế, sao anh không nói tôi sớm? Sao không thuê người trông coi?"

"Vợ hôm nay ngốc à...? Cứ để hoang thế này sẽ không ai chú ý đâu! Thuê nhiều người thì càng dễ gây sự chú ý..."

Kính Thiên Minh tất nhiên sẽ không nói ra, cả châu Á này là địa bàn hoạt động của Thiên gia anh, có kẻ nào chán sống muốn lấy đồ của anh?

"Hừm!!!" Diệp Hàm Huyền vẫn giận tên ngốc này, thật không thể tin nổi, những thứ Kính Thiên Minh vừa kể hình như mới chỉ là nguyên liệu, gia vị để chế biến món ăn....Sẽ không phải còn thứ gì động trời hơn chứ -....-

"Vậy nên mới nói, tiền ông đây không thiếu, chủ yếu là thiếu bảo bảo để kế thừa...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Diệp Hàm Huyền thưởng trà

"....." Đại ý quay đi quần lại, tên ngốc này vẫn là đang ám chỉ muốn cô sinh bảo bảo cho hắn sao? Khi cô đi làm, sẽ không phải hai cha con nhà này ở nhà gây xáo trộn bảo của cô chứ?

""Khu vườn" này còn thiếu gì không? Sao anh không nuôi gà, chăn bò luôn xừ nó đi!"

Hai chữ "khu vườn" được Diệp Hàm Huyền đặc biệt nhấn mạnh, này hắn là khu vườn đấy haha....

"Có chứ, phía bên phải là trang trại nuôi đủ loại động vật, gà Ayam Cemani, bò Kobe, lợn Jamon Iberico...."

"....."

"À, phía bên trái là hồ nước nhân tạo, nuôi cá nóc Fugu của Nhật Bản, tôm Black King Kong, tôm hùm đế vương, cá ngừ vây xanh...."

"....."

"Mẹ kiếp, sao anh không đem cả thế giới bỏ vào đây luôn đi!"

"Ý tưởng không tồi nha! Nếu vợ thích chồng đương nhiên sẵn lòng, điều kiện tuyệt đối là bảo bảo, bảo bảo, bảo bảo...."

"....." Đấy lòng Diệp Hàm Huyền đã có phản rung động, con mẹ nó, không phải tên ngốc này cố ý dùng tiền dụ dỗ cô đấy chứ? Dù cô không phải người yêu tiền như mạng, nhưng nào có ai ghét tiền đâu?

Kính Thiên Minh có chút tiếc hận nói, "Ngày nào chúng ta chẳng ăn nông sản từ khu vườn nhỏ này, haizz do vợ không để ý thôi!!!"

"Khụ...Khụ.....Khụ...."

Diệp Hàm Huyền ho khan liên hồi, ngày nào cũng cùng nuốt một núi vàng- à không núi kim cương con mẹ nó rồi! Ông trời thật bất công! Sao cô lại không sành về ăn uống chứ!!! Giả như tuần trước tên này cho cô ăn thịt heo, hôm kia ăn hải sản, hôm qua ăn thịt bò.....

Ai đó còn nhấn mạnh "khu vườn nhỏ" như muốn oán trách trước kia cô vợ nông cạn của mình chê "nhỏ"!

Diệp Hàm Huyền cầm nín, cô chọn cách im lặng, không sẽ phát điên vì tiền mất...

Sau một hồi cuối cùng đã đến nơi.

Giữa rừng trúc xanh rì, thân trúc mọc thẳng, kiên cường, gió bão không nghiêng ngã.

Lại có một ngôi nhà bằng trúc.

Khác với thân trúc ngoài kia, ngôi nhà mang sắc xanh biêng biếc, quanh đó là những khóm hoa đại màu vàng, còn có những cánh bướm lững lờ nhẹ bay.

Diệp Hàm Huyền không ngờ nơi đây lại có phong thủy hữu tình đến vậy! Xa xa, cô có thể trông thấy ba người Tần Cảnh Dật, Bạch Thiên Ân, Sở Kinh Dực đã ngồi đợi từ khi nào, trên một cái bàn gỗ trăm đục.

"Thiên Ân đáng lẽ phải đi sau chúng ta chứ....?" Diệp Hàm Huyền cau mày hỏi.

"Còn tại sao nữa chứ? Chồng vốn muốn dẫn vợ và em ấy thăm thú nhà mình một chút, chắc chắn là anh vợ lôi em ấy đi rồi...." Kính Thiên Minh bịa bừa ra một cái lý do, trả lời qua quýt cho xong chuyện. Anh có làm gì đâu? Chỉ là đi vòng vèo thêm "một chút" thôi mà...

"Anh nghĩ tôi là đồ ngu chắc!"

"Vợ này, em chẳng phải rất ghét họ Sở sao? Giờ mà em cau có không vui, chẳng phải hấn sẽ mừng sao? Vì thế vợ chồng chúng ta càng phải tình cảm, phải nhét cho hấn một đồng thức ăn chó, em thấy có đúng không...?"

Diệp Hàm Huyền cười trừ, không phủ nhận cô thấy lời tên ngốc này nói rất có lý....Rải cầu lương cho Sở thần kinh....

Sở Kinh Dực lặng nhìn đôi vợ chồng nhà ai đó ôm ấp nhau giữa thanh thiên bạch nhật, trong lòng thầm mắng, thật không biết xấu hổ!

"Huyền Nhi, lại đây dùng trà này thử đi...." Tần Cảnh Dật khẽ lắc nhẹ ấm trà tử sa, cao giọng nói.

"Ày, Minh, mau thả em xuống đi...Mọi người nhìn kia!" Diệp Hàm Huyền ngọt ngào nói, thanh âm có chút nũng nịu nói.

Đối với bộ dáng này của vợ yêu, Kính Thiên Minh tâm can mềm nhũn, giả như lúc nào cô ấy cũng như này thì tốt rồi! Có thể yếu đuối một chút, dựa vào bờ vai của anh, để anh che chở cô ấy nửa đời còn lại thì tốt rồi...

"Ừm, vợ uống thử đi." Vừa nói anh vừa khẽ đặt cô xuống, còn có chút lưu luyến không muốn rời.

Tần Cảnh Dật nâng ấm trà xoay xoay, lắc lắc rồi mới chậm rãi rót ra chiếc ly nhỏ, đưa cho Diệp Hàm Huyền. Chưa cần đưa lên miệng Diệp Hàm Huyền đã cảm thấy mùi hương thanh khiết, đậm đà lan toả tới chóp mũi.

Cô ung dung nhận lấy ly trà bạch ngọc từ tay của Tần Cảnh Dật, quan sát chất lỏng màu đỏ nhạt khẽ sóng sánh, đưa lên miệng thưởng thức. Mới đầu hương vị chất chất sộc nồng khoang miệng khiến Diệp Hàm Huyền bất giác nhíu mày.

"Chát quá, hic...Đây là trà tốt anh trồng đấy à?" Diệp Hàm Huyền nhăn mặt nhìn Kính Thiên Minh trách cứ.

Chợt Diệp Hàm Huyền cảm giác bầu không khí có chút kì dị, Kính Thiên Minh sắc mặt vô cùng khó coi, Bạch Thiên Ân, Tần Cảnh Dật có vẻ đang nén cười, còn Sở Kinh Dực không kiêng nể mà bắn cho cô một đạo ánh mắt khinh thường, nhếch môi nói, "Kém hiểu biết, kém sang...."

"Vợ uống chậm lại chút, tâm tĩnh, từ từ cảm nhận...."

"Đi tu tiên xừ nó rồi! Đùa chứ, trà dỏm này mà cũng trồng nổi sao? Không biết cái này giá thành thế nào chứ chẳng ngon bằng gói trà vài trăm mua ngoài chợ...."

Diệp Hàm Huyền càng nói lại càng thấy bầu không khí càng thêm quái dị hơn, nhưng cũng không phát giác ra điểm gì khác thường. Cô miễn cưỡng đưa ly trà lên miệng thử uống chậm chút.

"Diệp ma nữ, em cũng thật biết thưởng trà đấy! Đại Hồng bào đem so với trà ngoài chợ? Để anh đây tốt bụng nói cho em biết, cái trà này cũng rẻ thôi mà! Tầm 1 triệu USD/1kg thôi ý mà...."

"Phụt...."

Con sặc từ cổ họng ập đến làm cô không kìm được mà phun hết chỗ trà trong miệng ra ngoài- vừa hay trúng ngay mặt Sở Kinh Dực....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Bí mật sắp bại lộ

Diệp Hàm Huyền cảm giác sống lưng ớn lạnh, theo quán tính lập tức chạy như bay, lấp sau phía lưng Tần Cảnh Dật. Dù được bờ vai rộng, vững chãi của Tần Cảnh Dật che chở, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt rét lạnh đang xuyên thẳng đến cơ thể cô, muốn xé cô thành trăm mảnh.

"Diệp ma nữ, cô bước ra đây cho tôi!"

Có ngu mới bước ra cho anh xừ! Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ trong đầu cô, Diệp Hàm Huyền hoà hoãn nói, "Sở thần...Sở Kinh Dực à, anh không phải là bác sĩ sao? Chẳng phải người ta vẫn bảo bác sĩ thì giàu tình thương này, giàu lòng nhân ái này, bao dung, động lượng nữa! Đến một con kiến còn không nỡ giết kia, anh đại nhân rộng lượng đừng chấp với kẻ tiểu nhân như tôi làm gì!"

Sở Kinh Dực cảm thấy nực cười, con nhỏ này tưởng anh đầu bả đậu chấy? Không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô ta? Vừa đấm vừa xoa anh à? Đến một con kiến còn không nỡ giết ư? Anh khi nào từ bác sĩ thành lão sư trực đầu phổ độ trùng sinh?

"Cô chắc cô là kẻ tiểu nhân chứ?"

Diệp Hàm Huyền ghé người ra khỏi lưng Tần Cảnh Dật, tay phải giơ lên trời, cam đoan nói, "Tôi luôn là kẻ tiểu nhân mà, anh xem, ví dụ như lão chồng

ngốc này của tôi chẳng hạn...Khụ, khụ, ngậy thơ bị con cáo già như tôi lừa lên giường..."

Lúc sau Diệp Hàm Huyền chợt nhận thấy mình lỡ nói, lập tức im bất miệng. Cô quả thật muốn tìm một cái hố trốn trong đấy cả đời cho rồi!!!

"Huyền Nhi, đi theo anh!" Đang lúc nước sôi lửa bỏng, Tần Cảnh Dật đôi mắt phượng sâu thăm loé lên tia sáng, thanh âm nhàn nhạt nhưng cũng khiến cho người ta khó chối từ.

Nói đoạn anh đứng dậy, đi về hướng bên trái của rừng trúc. Diệp Hàm Huyền cười nhẹ, không biết đây là may hay rủi nữa. Cô quay sang nhìn Kính Thiên Minh ra hiệu rồi nhanh chóng đuổi theo Tần Cảnh Dật.

Kính Thiên Minh được vợ yêu "care", đặc ý khiêu khích nhìn Sở Kinh Dục, cái đuôi sắp vênh lên tận trời.

Bạch Thiên Ân cánh môi giật nhẹ, lắc đầu nhìn trời: cô đang mơ!

Sở Kinh Dục bị một đôi phu thê ai đó chọc tức ghen, hừ lạnh một tiếng rồi phui tay bỏ đi.

.....

Rừng trúc gió nhẹ.

Âm thanh vi vu dao động trong không khí, đây chắc hẳn là bản nhạc do thiên địa tấu lên đi.

"Huyền Nhi...." Tần Cảnh Dật đứng đối diện Diệp Hàm Huyền, đôi mắt tràn đầy yêu thương nhìn cô em gái nhỏ của mình, dịu dàng nói.

"Dật, em..." Diệp Hàm Huyền cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, môi mấp máy khe khẽ.

Tần Cảnh Dật cười chua xót nói, "Em là đang xa cách anh ư? Huyền Nhi à, chẳng phải anh đã từng nói dù có thế nào thì em vẫn luôn là em gái của anh sao? Huống chi em chính là con gái của cha mẹ..."

Tần Cảnh Dật tỉnh té đánh giá từng biểu cảm của Diệp Hàm Huyền thu vào mắt, anh khẽ thở dài, "Anh biết mà, bao năm qua em đã chịu biết bao khổ sở. Bây giờ dù có nói gì cũng không thể bù đắp được bao tổn thương đó. Cha mẹ quả thật hồ đồ, làm nhiều chuyện tổn thương đến em...Nhưng họ thực sự rất thương em..."

Lời Tần Cảnh Dật còn chưa nói hết thì Diệp Hàm Huyền cười ha hả, đẹp mà thê lương. Cô hít sâu một hơi nói,

"Dật, chuyện này không liên quan tới anh. Em chỉ là đang nghĩ họ thương em vì cái gì? Vì em là con ruột của họ ư? Càng nghĩ em lại càng thấy rối..."

Giả như em không phải con ruột của họ thật, em lấy tư cách gì đòi họ yêu quý đây?

Giờ đây em lại là con ruột của họ, họ thương em, em lại đi oán trách, lại nghĩ tới chuyện trước kia, lại thấy khó chịu trong lòng. Em cũng có cảm xúc riêng mà...Giả như mọi chuyện như trước kia, có phải mọi người sẽ vui vẻ hơn không?

Nếu Tần Gia Dung mới là con ruột của họ, có phải họ sẽ càng vui vẻ không?"

Cơ thể Tần Cảnh Dật khẽ run nhẹ, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh biết trong một khoảng thời gian ngắn, Huyền Nhi sẽ không khó lòng tha thứ cho cha mẹ. Anh biết chuyện này rất phức tạp, chỉ là anh không ngờ....

Huyền Nhi của anh lại ngốc nghếch như thế! Em ấy hồi nhỏ đã luôn nghĩ về thân phận con gái tiểu tam của mình, chịu ánh mắt khinh thường từ người khác. Giờ chỉ sau một đêm lại được vạn người kính trọng chỉ vì là con gái cao quý của Tần Gia.

Một Huyền Nhi kiên cường, kiêu ngạo sẽ không chấp nhận sự thương hại từ người khác! Càng không chấp nhận là cái bóng...

"Cho nên xin anh cho em thời gian để tìm đáp án được không...?"

Đối với lời thỉnh cầu này từ cô, Tần Cảnh Dật gật đầu, ôm cô em gái nhỏ vào lòng, có chút trách cứ nói, "Em đấy! Lúc nào cũng gánh hết chuyện về phần mình, lại hay suy nghĩ nhiều. Vẫn là câu nói đó, dù có chuyện gì xảy ra thì anh vẫn luôn là anh trai của em."

Sau bao năm, rốt cuộc cũng lại được anh vỗ về, ôm vào lòng an ủi. Diệp Hàm Huyền đôi mắt cay xè, nhưng vẫn cố nín không cho nước mắt tuôn rơi.

Cô còn rất nhiều thắc mắc trong lòng, ví dụ như anh từ khi nào đã biết Tần Gia Dung không phải em gái anh, từ khi nào anh biết vụ tráo con kia...?

Nhưng hình như đều không còn quan trọng. Bởi anh luôn ở bên cô, chở che cho cô!

Đến khi Tần Cảnh Dật cùng Diệp Hàm Huyền ra khỏi khu vườn thì trời đã sẩm trưa, dọc đường đi hai người đã tâm sự rất nhiều về chuyện hồi nhỏ. Kính Thiên Minh, Bạch Thiên Ân đã ngồi chờ sẵn ở đó, đang trò chuyện gì đó rất vui vẻ, còn Sở Kinh Dục cô không thấy bóng dáng đâu.

Bạch Thiên Ân trông thấy Tần Cảnh Dật thì không nặn mà cho lắm, còn Kính Thiên Minh trên mặt luôn treo nụ cười, nói,

"Hoi muộn đó nha vợ! Đồ ăn đã bày sẵn rồi, chỉ còn chờ anh em hai người vào nhập tiệc thôi!"

Bốn người còn chưa kịp động đũa thì Tần Cảnh Dật nhận được tin khẩn cấp từ Bộ.

Bàn ăn khi này còn đông vui, giờ chỉ còn lại hai người.

"Vợ, em có ổn không?"

"Em không sao mà. Chỉ là có chút hơi buồn ngủ."

Đôi mắt ai kia lập tức sáng long lanh, vui sướng nói, "Đây có phải triệu chứng mang thai tháng đầu không vợ? Oa, bảo bảo của chúng ta...!"

"....." Cô thật muốn hỏi, có phải anh thêm bảo bảo đến phát điên rồi không? Lần duy nhất hai người quan hệ là hơn tháng trước, xác suất trúng thưởng cũng quá thấp đi! Và lại đến giờ cũng có động tĩnh gì đâu?

Kính Thiên Minh dường như không quan tâm trời đất, chạy lại đặt tay vào bụng cô xoa xoa, "Con ngoan mau lớn, papa mong con lắm rồi! Tiểu công chúa đáng yêu của ta..."

Diệp Hàm Huyền khó hiểu nói, "Tại sao lại là tiểu công chúa?"

"Người ta nói con trai chính là tinh dịch lớn của người đàn ông!"

"....." Trên đời này có loại người ăn đấm với con trai mình ư?

Diệp Hàm Huyền còn chưa kịp động đũa thì nhận được cú điện thoại từ Cục tình báo, cô cầm điện thoại thần bí chạy ra một góc nghe,

"Cục trưởng, hai việc ngài phân phó, tôi đã điều tra ra....."

"Ah....?" Diệp Hàm Huyền buông nhẹ một câu không rõ ý tứ, việc đầu tiên chẳng phải là chuyện của tên gốc kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tần Gia Dung vượt ngục!

"Ừm. Cậu để chỗ tài liệu ở bàn làm việc của tôi đi. Tôi lập tức qua Cục tình báo liền!"

Diệp Hàm Huyền cầm chặt điện thoại di động trên tay, hai mối nghi ngờ trong lòng, sắp được phơi bày rồi..

Cô muốn trực tiếp nhìn thấy! Có những việc phải mắt thấy, tai nghe, não suy nghĩ mới chắc chắn 100% được.

"Vợ, lại dùng com mau nào!"

Nhìn bàn ăn trước mặt thật ngon, tiếc là hiện giờ cô quả thật không có tâm trạng để ăn, "Anh ăn trước đi. Cục tình báo có chuyện gấp tôi phải lập tức đến!"

Kính Thiên Minh dù trong lòng thất vọng vô cùng, mới đuổi được lũ kị đà kia đi, tưởng sẽ chỉ còn hai vợ chồng anh uyên ương ân ái, đằng này...

"Được rồi, vợ đi sớm về sớm nha!"

"Ừm..."

"Tôi này chồng muốn tiếp tục được vợ lừa lên giường..."

Diệp Hàm Huyền vừa ra đến cửa thì nghe thấy thanh âm của ai đó từ trong nhà vọng đến. Khó khăn lắm mới giữ vững được hai chân, đóng sầm cửa lại.

.....

Cục Tình Báo Quốc Gia.

Cô gái thanh lệ ngồi ung dung trên ghế tựa, trên người cô tỏa ra khí thế mạnh mẽ, nghiêm nghị khiến người ta nguyện thuận phục. Cô gái này chính Diệp Hàm Huyền không sai.

Mà người thanh niên trẻ tuổi đang cúi đầu đứng trước bàn làm việc là Tử Tô, học viên ưu tú nhất của lần ra quân đợt này, cũng chính là người gần đây được Diệp Cục trưởng tín nhiệm nhất.

"Cục trưởng, thứ ngài giao phó tôi để trên bàn."

Diệp Hàm Huyền cười nhẹ, tán thưởng nói, "Cậu còn trẻ mà tâm tư không tệ nha! Ở đâu đề phòng tài liệu bị đánh tráo sao?"

Tử Tô dù sao cũng là sĩ quan mới tốt nghiệp, còn chưa thực sự trải đời, vành tai có chút phiểm hồng khi được Diệp Hàm Huyền khen ngợi, chỉ ngại ngừng gật đầu.

"Được rồi! Cậu đi làm việc bình thường đi."

"Tuân lệnh cục trưởng!" Nói đoạn Tử Tô mau chóng lui ra ngoài, để lại không

gian yên lặng cho Diệp Hàm Huyền.

Nhìn hai tập tài liệu được sắp xếp ngăn nắp ở trên bàn, Diệp Hàm Huyền khẽ nhú mày, cô vừa muốn, lại vừa không muốn chạm tới chúng.

Lòng cô thực sự đã dao động...

Chỉ mong sao là cô quá đa nghi đi? Họ sẽ không lừa dối cô đâu nhỉ....?

Lại nhìn chậu phong lan đặt ngoài cửa sổ. Hơn một tháng rồi...

Kể từ ngày anh ấy mất! Hoa lan này nở cũng thật dài đi. Khó nở khó tàn. Càng về sau hương thơm lại càng đậm, khiến lòng người mê mẩn.

Diệp Hàm Huyền hít sâu một hơi, bàn tay nhỏ nhắn vuốt nhẹ lên tập tài liệu.

"Cốc...cốc...."

Đột nhiên tiếng gõ cửa làm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, Diệp Hàm Huyền cau mày nói, "Mời vào."

"Không tốt rồi Cục trưởng. Tôi vừa nhận được tin Tần Gia Dung đào ngục chạy thoát rồi....."

Diệp Hàm Huyền đôi mắt loé lên tia sáng lạnh, cười chế giễu, "Cô ta chạy thoát rồi ư?"

Một câu không rõ ý tứ làm Tử Tô thật không biết trả lời sao cho phải.

"Cục trưởng, vậy chúng ta...."

"Phát lệnh truy nã Tần Gia Dung không đến lượt chúng ta, Dặt ở bên trên đã làm. Cậu điều động một đội sĩ quan ngầm, bí mật tìm tung tích cô ta đi!"

"Tuân lệnh cục trưởng, tôi đi làm ngay."

Chờ khi Tử Tô ra ngoài, Diệp Hàm Huyền đưa tay khẽ day trán. Suy đoán của cô đúng tới 90% rồi! Trừ khi mọi việc chỉ là trùng hợp. Trùng hợp? Có sao? Xem ra tập tài liệu thứ hai cô không cần thiết phải mở ra xem nữa đi...

Tần Gia Dung rốt cuộc còn có bí mật gì nữa? Mà kẻ kia nhất định phải cứu cô ta đi? Nghĩ lại lúc trước kể cả khi bị vạch trần, cô ta vẫn mạnh miệng không sợ chết. Kẻ đứng trong bóng tối kia- rốt cuộc đáng sợ thế nào đây?

"Ting...."

Màn hình điện thoại bỗng loé sáng, cùng với đó là thanh âm kêu lên kéo dòi sự chú ý của Diệp Hàm Huyền. Cô không chần chừ mà lập tức mở tin nhắn ra xem.

"Trong nhà có biến!"

Một đoạn tin nhắn ngắn ngủi duy chỉ bốn chữ nhưng cũng đủ làm Diệp Hàm Huyền khẽ động....Sẽ không phải có chuyện gì không hay xảy ra với Kính Thiên Minh đó chứ?

Trái tim cô đập trật một nhịp, vội vội đóng tài liệu bỏ vào túi sách, chạy nhanh ra cửa. Chết tiệt, tại sao cô không sớm nghĩ đến tình huống Tần Gia Dung trốn ngục sẽ tìm tên gốc kia chứ? Cô ta từ trước đến giờ không phải vẫn luôn si mê hắn sao? Diệp Hàm Huyền trách mình quá tự tin, quá sơ suất!

"Cục trưởng.."

"Chào cục..."

Đám người thấy Diệp Hàm Huyền chạy tới, biết ý tránh thành một hàng, cúi đầu chào cô. Chỉ là vị cục trưởng của họ còn chẳng kịp đáp lại, chạy như

bay về thang máy.

Diệp Hàm Huyền ra khỏi Cục tình báo, lập tức lên chiếc xe thể thao đời mới nhất mà lúc cô đi tới. Không để ý có tiếng Từ Tô gọi từ phía sau, Diệp Hàm Huyền lập tức đóng sầm cửa xe.

"Vụt...." Chiếc xe lao nhanh ra phía đường lớn, rồi biến mất ở ngã ba giao lộ.

Chỉ là...

Chỉ là không ai biết, cách cổng chính Cục tình báo không xa, có một chiếc xe Mercedes màu đen đỗ ở đó từ khi nào.

Cầm lái là một người đàn ông trung tuổi, mặc một bộ vest đen tuyền, đôi mắt hẹp không mang một tia cảm xúc, lạnh lẽo nói,

"Sắp tới phải làm gì, cô biết rồi chứ?"

Mà cô gái bên cạnh đội một chiếc mũ lưỡi trai đen tuyền, lại thêm chiếc khẩu trang màu đen bịt kín khuôn mặt, cay nghiệt nói, "Tôi so với bất cứ ai đều cảm hận con khốn Diệp Hàm Huyền đó hơn! Huống chi...."

Nói tới đây cô ả cười lớn một cách điên cuồng..

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Mẹ kiếp, anh giả ngốc nữa đi!!

Trống ngực Diệp Hàm Huyền đập liên hồi, cô hiểu rõ cảm giác của bản thân mình lúc này đây- sợ! Sợ Kính Thiên Minh gặp chuyện bất trắc. Một mình anh ta sao có thể chống đối được một trong những thế lực bắc bang lớn nhất thế giới ngầm là Ly Mộ...

Hơn nữa kẻ cầm đầu kia chính là Cyrin gian trá, xảo quyệt, không từ thủ đoạn. Y có thể cứu được Tần Gia Dung từ trong tay Dật, khẳng định không hề tầm thường!

Diệp Hàm Huyền đột nhiên lại nghĩ, giả như Kính Thiên Minh không ngốc, mà đúng như trong dự đoán của cô, cô sẽ vui hơn chẳng? Dù cho rằng anh ta hai mặt, lừa dối cô thì thế nào?

Chiếc xe vừa dừng trước cổng, Diệp Hàm Huyền thân thể nhanh nhẹn như con báo đen chạy vào biệt thự.

Khoảnh khắc trông thấy ai kia ngồi nhàn nhã gác chân lên ghế sofa, Diệp Hàm Huyền cảm giác nước mắt như muốn tuôn trào, thật may....

Thật may hấn vẫn là bình an vô sự!

Thật may hấn vẫn ngồi đó, chờ cô về!

Diệp Hàm Huyền muốn chạy tới, ôm lấy Kính Thiên Minh vào lòng, bảo hộ hấn một đời bình an, mãi luôn ở bên cô...

Chỉ là bước chân cô khẽ khựng lại khi nghe thấy đoạn đối thoại.

"Người anh em, còn non và xanh như cậu thì bao giờ mới ăn uống được?" Kính Thiên Minh nở nụ cười tự tin, khuôn mặt vênh vảo, gọi đôn nhìn vào màn hình điện thoại, đây hẳn là gọi video đi.

Kính Thiên Minh quay lưng về phía cô, vừa hay che khuất phần nửa màn hình nên cô không nhìn thấy người trong điện thoại, chỉ có giọng nói lạnh lùng từ bên kia truyền đến,

"Ít ra ông đây không mặt dày bì ỏi như nhà mi. Ông đây yêu đương trong sáng với vợ ông, không lừa cô ấy. Không cáo già giả nai tơ như mi, tự bỏ xuân được cho bản thân rồi giả vờ đáng thương ép người ta giải xuân được!"

Kính Thiên Minh đắc ý nói:

"Bản lĩnh nó ở chỗ đấy! Mạc Tu Nghiêu à, cậu còn ngây thơ lắm!"

Nói đoạn lại khinh bỉ, "Mà cậu thì hay lắm nhỉ? Làm gì cảm thú tới nỗi cô gái nhỏ bỏ đi biệt tăm với người đàn ông khác, à à, hay cậu không lên được? Yếu sinh lý nên người ta tình một đêm xong cong chân bỏ chạy?"

Mạc Tu Nghiêu cười lạnh, anh đã ăn không ngon, ngủ không yên thì lão bạn chí cốt này của anh cũng đừng hòng yên ổn. Anh đương nhiên căn chuẩn

thời gian vợ của Kính Thiên Minh về tới nhà, vừa hay nghe thấy đoạn đối thoại này thì...

"Tôi có món quà đặc biệt gửi tặng đến cậu đấy! Bái bai nhé người anh em, chúc cậu một đêm an giấc."

Kính Thiên Minh vốn định chế giễu Mạc Tu Nghiêu thêm một hồi thì đầu dây bên kia đã ngắt kết nối. Anh nhún vai, bỏ điện thoại xuống tặc lưỡi:

"Giả ngốc lâu như thế rồi, đêm nay phải triển khai mới được. Haizz, bảo bối của ba à, bao giờ con mới chịu chui ra đây?"

"Vợ yêu chắc chưa muốn có em bé rồi! Tí nữa phải bảo người chọc mấy cái lỗ ở ba con sâu mới được! Không dính mới là lạ..."

Kính Thiên Minh băng quơ nói một mình, giả ngốc lâu như thế, anh cũng ngốc thật luôn rồi ỉ! Mà hình như anh cảm giác được không khí trong phòng hơi lạnh lạnh....

Kính Thiên Minh với tay lấy điều khiển của điều hoà.

Ủây, anh lú lẫn thật rồi! Có bật điều hoà đâu mà sao ngày càng lạnh thế nhỉ?

"Kính Thiên Minh, anh được lắm! Hôm nay tôi sẽ cho anh biết bản lĩnh của Diệp Hàm Huyền tôi!" Diệp Hàm Huyền lạnh như băng nói, khuôn mặt âm trầm tới cực điểm.

Nghe được giọng nói quen thuộc của vợ yêu, Kính Thiên Minh lập tức đã thông suốt tất cả! Bảo sao anh cứ ngỡ ngơ, tên họ Mạc kia nào có bao giờ gọi video cho anh! Này còn bảo gọi video xem ai đẹp trai hơn chứ!!!!

Đây chắc chắn là bẫy của thằng ranh họ Mạc ấy! Ăn không được con gái người ta nên giận cá chém thớt lây sang anh! Mẹ kiếp! Kính Thiên Minh mắng thầm trong lòng, mà không nhớ mình từng chơi người ta một vỏ rất đau...

Trong đầu Kính Thiên Minh nhanh chóng tính toán đối sách, chừng vài giây sau khuôn mặt đẹp hơn hoa, mê mẩn chứng sinh, lại ngây thơ đến vô hại từ từ quay lại nhìn vợ yêu, nói,

"Vợ... Vợ nói gì vậy? Hôm nay vợ muốn cho chồng chứng kiến bản lĩnh nấu ăn? Bản lĩnh chơi cờ? Bản lĩnh đánh đàn? Khụ...Khụ...Hay bản lĩnh trên giường kia?"

Dù đã biết bản chất cặn bã dưới khuôn mặt đẹp đẽ kia, nhưng đáy lòng Diệp Hàm Huyền vẫn không tự chủ được mà có chút mềm! Cmm, bảo sao bao lâu nay cô vẫn bị tên khốn này lừa! Ra là cô bị người ta dùng sắc mê hoặc!

Không vì cái mặt kia thì còn cái gì khác? Đôi mắt hoa đào lúc nào mở to, thi thoảng còn chớp chớp, cánh môi mỏng bạc khẽ mím lại....

Mà hần- đến giờ phút này vẫn xem cô như con ngốc đùa bỡn, lại muốn qua vài câu nói lại đối gạt được cô? Xem cô là quả hồng mềm muốn nắn thế nào thì nắn ư?

"Đầu chồng lại thấy đau đau rồi... Vợ đã về lâu chưa?"

Kính Thiên Minh cổ gả vờ như mình bị mất trí, tâm thần phân liệt, hay bệnh đa nhân cách gì đó cũng được! Miễn sao anh thoát khỏi con nguy lân này, sẽ diện đều không là cái lông gì!

Không khí trong phòng lạnh chắc tới -100 độ C rồi ấy...

"Vậy à? Sao anh không giả ngốc nữa đi?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Lão đại bị đá khỏi cửa rồi!

Diệp Hàm Huyền nhếch miệng cười khinh nói.

"Giả ngốc á? Giả ngốc gì cơ....?" Kính Thiên Minh biểu tình kinh ngạc hỏi, tựa như anh chính là không biết gì vậy. Tuy thế da đầu vẫn không nhận được mà hơi run, vốn định sau đêm nay thành công, tìm bác sĩ, giả vờ thần trí đã khôi phục, ai ngờ vợ yêu biết xử nó rồi...

Diệp Hàm Huyền bỗng nhiên tiến về phía Kính Thiên Minh, bước chân cô không nhanh không chậm nhưng cũng đủ làm ai đó thót tim.

"Vợ...." Lúc này đây anh quả thực lúng túng, không biết nói gì cho phải.

Chẳng mấy chốc Diệp Hàm Huyền đã đứng trước mặt anh, cô giơ tay lên, xiết mạnh vào chiếc cằm tinh xảo kia. Dù anh cao hơn cô một cái đầu, nhưng lúc này đây Kính Thiên Minh thật không biết ngẩng cao đầu, ưỡn ngực kiêu gì đây? Chỉ biết cúi gằm mặt xuống, vừa hay va chạm với đôi mắt đẹp mang theo tia chế giễu không che giấu của cô.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Đối với câu hỏi không liên quan này của vợ yêu, Kính Thiên Minh dù thắc mắc trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn nói, "4h chiều..."

"Đã làm bữa tối chưa nhỉ...?"

Đầu Kính Thiên Minh hiện lên dấu hỏi chấm to đùng, lại nghĩ không lẽ vợ chính là cảm động bởi trù nghệ của anh, nên mới bỏ qua chuyện vừa rồi chẳng? May mà anh đã chuẩn bị sẵn "com ngon canh ngọt" rồi.

"Ừm, chồng làm xong rồi!"

Diệp Hàm Huyền hài lòng gật đầu, cười rộ lên, rồi buông tay xuống. Cô đi về phía cửa, để lại vài câu, "Đi theo tôi."

Lần này thì dù là Thiên lão đại có "con mắt nhìn thấu sáu cõi" như Kính Thiên Minh cũng không tài nào hiểu nổi vợ yêu của mình. Ban này vợ yêu còn lạnh hơn diana sensi cool fresh, giờ đã ấm hơn mặt trời mặt rồi...

Nhắc mới nhớ, không lẽ vợ yêu chính là đến tháng đi?!

Kính Thiên Minh còn đang chìm trong suy nghĩ riêng, thì cả cơ thể không cảnh giác bị Diệp Hàm Huyền thẳng tay đẩy ra khỏi cửa.

"Àm....!" Thanh âm đóng cửa lạnh lẽo vang lên.

Đồng tử Kính Thiên Minh khẽ co rút, không dám tin nhìn cánh cửa trước mặt. Sáng nay khi trông thấy Sở Kinh Dực bị vợ yêu một tay đá ngoài cửa qua camera riêng của mình, anh còn ôm bụng cười chế nhạo!

Người ta nói cười người hôm trước, hôm sau người cười. Anh không can tâm! Chỉ là mới từ sáng đến tối thôi mà? Tại sao không để đêm nay anh xong việc đã?

"Vợ....." Kính Thiên Minh cố ý kéo dài giọng nói, tạo hiệu ứng thê lương nhất có thể. Bảo sao vợ yêu tự dưng hỏi anh làm xong bữa tối chưa? Thì ra là muốn một chân đá phăng anh ra ngoài!

Thanh âm trong trẻo của cô từ trong nhà vọng ra, "Muốn vào?"

Kính Thiên Minh mím chặt cánh môi mỏng khẽ nói, "Muốn."

"Vậ ư? Tốt! Anh đi gom đủ một trăm loại lông chim thì hãy nhắc tới việc vào nhà!"

Kính Thiên Minh tròn mắt, uất ức nói, "Vợ à! Em quá đáng lắm! Của mình anh không đủ hay sao?"

Diệp Hàm Huyền đã rút ra nấy chiêu trò giả nai đến đê tiện của ai kia! Luôn bẻ sai nghĩa từng câu nói của cô, không kiên nhẫn nói, "Vậy thì cứ ở ngoài đó đi!" Nói đoạn cô phui tay bước vào trong, không thêm quan tâm tên khốn đó!

_____ Còn _____

Kính Thiên Minh thở dài bất đắc dĩ, chiều cũ xem ra mất tác dụng rồi!

"Thiên Ứng. Thiên Tà."

Thiên Ứng cùng Thiên Tà đường đường là đại hộ pháp của Thiên gia, danh tiếng lẫy lừng, lại phải đích thân bảo vệ một cô gái nhỏ, dù đó là phu nhân nhà họ chẳng nữa, cũng có chút không can tâm. Đi theo phu nhân về đến đây, không ngờ hai người lại gặp cảnh lão đại bị phu nhân đá khỏi nhà, hơn nữa lão đại còn đang mặc đồ ngủ, chân đi dép lê nữa đi...

Bọn họ chứng kiến một cảnh phu thê bất hoà này, khẳng định lão đại sẽ đem họ làm cái thớt mà chém mất!!!

"Dạ, lão đại."

Thiên Ứng cùng Thiên Tà từ trong bụi "lăn" ra. Hai người đều liếc xéo nhau với ngụ ý: không phải mi thích hóng hớt thì lão đại nắm được cái đuôi của chúng ta chắc?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82-2: Lão đại bị đá ra khỏi cửa rồi! 2

Tuy lão đại nhìn qua có vẻ đang lãnh đạm thật đấy, nhưng toàn thân đều toả ra luồng khí u ám, không giận mà uy khiến cho Thiên Ứng và Thiên Tà chỉ hận mình không phải con rùa, có mai để chui vào tránh "bão".

"Lão đại, ngài có gì cần thuộc hạ đi làm sao?"

"Vừa nãy không nghe thấy phu nhân bảo gì?"

Hai người thành khẩn đáp, "Dạ, thuộc hạ ở xa vậy...sao có thể nghe thấy phu nhân bắt lão đại tìm lông chứ?"

Nửa vế "sao có thể nghe thấy phu nhân bắt lão đại tìm lông chứ?" là do Thiên Tà ngây ngô nói ra, Thiên Ứng lúc này chỉ hận không thể bịt lại cái miệng cầu nhà hấn! Đúng là đồ con bò mà!

Thấy sắc mặt của Kính Thiên Minh càng lúc càng lạnh lùng hơn, bọn họ mới bắt an nói, "Lão đại, thuộc, thuộc hạ tình nguyện đi bắt hết các loại chim trong Đế Đô này, tìm đúng một trăm loại lông..."

"Còn không mau cút?"

Lời Kính Thiên Minh còn chưa dứt, Thiên Ứng, Thiên Tà đã biến mất từ khi nào, chỉ có trận gió lạnh lướt ngang qua.

Kính Thiên Minh đương nhiên đã tính trước tình huống này, anh cứ ngỡ tình huống xấu nhất là vợ yêu xách vali bỏ nhà ra!!!! Không ngờ người bị đá ra khỏi nhà là anh đấy!

Nếu Diệp Hàm Huyền nghe được lời này trong lòng Kính Thiên Minh, cô nhất định sẽ cười nhạt mà nói rằng: tại sao tôi phải bỏ đi? Vợ chồng tài sản kiểu gì chia đôi? Có đi tôi cũng phải vác nửa căn nhà đi, mỗi cái vali, vài ba cái quần áo á? Nực cười!

....

Cùng lúc đó, tại biệt thự tư nhân của Mạc gia ở Trung Quốc.

"Keng..."

"Keng..."

Tiếng ly thủy tinh va chạm tạo lên bản nhạc êm tai. Tần Cảnh Dật cười vô hại,

"Ây, tôi cũng không ngờ cậu ác vậy nhé! Dù sao cũng là anh em tốt của nhau mà!"

Mạc Tu Nghiêu nghe vậy chỉ cười lạnh, không giải thích gì thêm.

"Không ngờ tôi lại quen được người anh em tốt cùng chí hướng! Nghiêu, thêm ly nữa nào!"

"Hảo!"

Mạc Tu Nghiêu làm tư thế mời hướng về phía Tần Cảnh Dật rồi động tác thao nhả đưa lên miệng uống sạch.

"Mà suýt quên không nhắc cậu đấy, đây dù sao cũng là địa bàn của Thiên gia, không khéo em vợ yêu quý của tôi úp sọt rồi thả cậu trôi sông để thỏa mối hận ấy chứ!"

Mạc Tu Nghiêu đôi mắt sâu sa nhìn Tần Cảnh Dật, trong lòng nghĩ thầm anh cũng chả kém gì đâu! Bị bán đi Trung Quốc còn ngoan ngoãn ngồi đếm tiền cho anh ấy chứ! Xem tỷ muội chí cốt của cô gái nhỏ nhà anh- Bạch Thiên Ân chả bị tên này xoay như chong chóng còn gì.

"Không lo. Dù sao hiện giờ hấn và tôi vẫn cần hợp tác để diệt trừ Ly Mộ, đặc biệt phải bắt sống thằng cha Cyryn kia nữa!"

Nói tới đây Tần Cảnh Dật thở dài, "Haizz... Tên đó quá thật cáo già! Tôi đã uống công diễn kịch với Tần Gia Dung để hấn lơ là phòng bị. Vì nhận được thông tin hấn về nước đúng dịp đại hội gia tộc Kính gia nên chúng ta đã tổn không ít công sức giăng bẫy hấn! Ai ngờ con ruồi này vẫn lọt lưới!"

Về mặt Mạc Tu Nghiêu nghiền ngẫm nói, "Anh đã nghe về khả năng thôi miên của hấn chưa....?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Cởi quần ra!

Cũng cùng thời điểm, Diệp Hàm Huyền ngồi trước bàn ăn rộng lớn, ra sức nhét đồ ăn vào miệng. Kì quái là mọi khi cô ăn rất ngon, hôm nay không hiểu sao lại thấy vị đắng đắng. Không phải tên ngốc kia cố ý cho thêm thứ gì đó vào đây chứ?

Ôi mẹ ơi, nếu hắt cho thuốc sô vào thì sao...

Mà thôi kệ, cô đang thấy bức lắm! Tào tháo đuổi cho đỡ tức cũng không tệ.

Hừm! Giả ngốc lừa cô bấy lâu nay? Diệp Hàm Huyền nhìn tờ giấy cô vừa lấy ra từ tập tài liệu. Cái này chính là kết quả điều tra của Từ Tô. Từ Tô đã phải đến tận hiện trường Kính Thiên Minh xảy ra tai nạn, khó khăn lắm mới điều tra ra chút manh mối vụ tai nạn kia không nặng như mọi người tưởng tượng- mà dường như được thể lực nào đó sắp xếp từ trước.

Lần đó sau khi trở về từ biên giới Diệp Hàm Huyền đã thấy nghi nghi, lại nhận được tin này, cô chính là chắc chắn tên ngốc kia có vấn đề! Vì thế đêm hôm đó cố chọc anh ta nổi thú tính!

Đàn ông mà! Trên giường vẫn là thành thật nhất!

Ai ngờ tên kia sức chịu đựng tốt như vậy? Có thể phần nào xoa tan mối nghi ngờ của cô!

Tuy vậy Diệp Hàm Huyền vẫn tiếp tục lệnh cho Từ Tô tìm kiếm mấy cái camera ngầm của quân đội xung quanh đó, kiểm tra thật kĩ xem! Nhìn kìa, cái USD đang đặt trên bàn khẳng định hay ho lắm, mà cô chẳng muốn xem một mình, cứ đợi tên lừa đảo kia vào rồi cùng xem kịch hay cũng chưa muộn.

.....

"Chết tiệt! Đã hơn hai giờ rồi!"

Kính Thiên Minh vừa đứng dựa lưng vào tường, vừa xem vợ yêu làm gì qua camera anh lắp riêng trong nhà. Nhìn vợ anh kìa! Thân nhiên ngồi gặm nhấm đồ ăn ngon một mình...

Lại ngẩng đầu lên nhìn trời! Khốn kiếp thật, tại sao trời không mưa chứ? Sấm sét thật lớn xem! Vợ yêu nhất định sẽ mùi lòng mà mở cửa cho anh, anh sẽ được diễn tuồng tiểu bạch thỏ khóc cạn nước mắt trong mưa.

Kính Thiên Minh cũng muốn tạo mưa nhân tạo như lần trước lắm chứ! Chỉ là bây giờ mà hành động, nhờ lộ đuôi, vợ yêu khẳng định sẽ càng tức giận cho xem!

Kính Thiên Minh đứng chờ thêm một lúc thì Thiên Ứng cùng Thiên Tà đã trở về, mỗi người còn vác thêm một cái bao rở to.

"Hai người các cậu thật vô dụng!"

Hai vị thuộc hạ nào đấy trong lòng thâm roi lệ nhưng đứng trước lão đại nhà mình cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám ho he gì.

"Tìm vài cái sợi lông mà hai tiếng, ngày càng vô dụng rồi! Sắp tới đi châu Phi đào mỏ một tháng cho tôi!"

"....."

"....."

Vâng, vài cái sợi lông trong lời lão đại là hơn một trăm loại chim đấy! Họ phải lục tung cả Đế Đô này...

"Xong việc thì biến đi cho ông!"

"Còn nữa! Việc ngày hôm nay tuyệt đối không bao giờ được nhắc lại!"

"Dạ, lão đại..."

"À quên! Mạc Tu Nghiêu tưởng tôi không dám làm gì hấn sao? Thiên Gia đã cứu Mạc Gia trong cơn khủng hoảng mà hấn dám chơi tôi! Cậu, báo tin cho Thiên Ngọc, đốt vài trụ sở của Thiên gia tại nước X cho tôi!"

"....."

"....."

Biết ngay mà! Lão đại thù dai lắm, chẳng qua là đòi sớm hay muộn thôi!

"Ting...toong..."

Diệp Hàm Huyền chờ năm phút rồi mới ra mở cửa.

"Tìm xong rồi?"

Bàn tay Kính Thiên Minh có chút khấn trương, hơi xiết chặt lại, khẽ nói, "Ừm..."

Diệp Hàm Huyền xoay người đi vào trong, Kính Thiên Minh cũng biết ý đóng cửa vào theo.

"Anh đi vào kho đồ kiểm chút dây ra đây! Sau đó cầm cái USB kia bật lên xem!"

Nghe vợ yêu nói, Kính Thiên Minh trong lòng thập phần thấy kì quái, nhưng cũng không diễn tả nỗi kì quái ở chỗ nào! Nếu rơi vào hoàn cảnh bình thường, anh còn nghĩ vợ yêu muốn chơi...sm...với anh ấy chứ....

"Được rồi, anh không luôn tự nhận mình không cái gì không biết sao? Gom chỗ lông chim ấy lại làm thành một cái chổi đi!"

Kính Thiên Minh ôm một bụng thắc mắc ngồi xuống làm "chổi lông chim", trước đó còn không quên cắm USB vào TV, anh cứ có cảm giác bất an lắm..

Đoạn video bắt đầu chiếu.

Trước mắt là một dãy núi sát mặt biển, trên có con đường quốc lộ nên địa hình khá chênh vênh. Mà điểm quan trọng, video vừa hay quay vào đúng một đám người, cầm đầu là một người đàn ông khuôn mặt tuấn mĩ trời ban, ngông nghênh vô cùng.

Theo hai bên là hai người đàn ông khác. Luận về dung mạo, khí chất quả thực kém so với người đàn ông kia nhưng cũng là nhân vật phong ba cả.

Sau khi nhìn chiếc xe ô tô không trọng lượng đâm thẳng xuống biển, người đàn ông cầm đầu lười biếng ngáp một cái, rồi khua tay.

Kính Thiên Minh vừa làm chổi vừa thấy lạnh. Vợ yêu cũng thật hung hãn đi, anh đã giấu tin tức kĩ như thế! Vậy mà cô ấy vẫn đào được đoạn video này!

"Có phải hôm nay tôi không về nhà sớm hơn dự tính, hoặc không có video này, có phải sẽ bị tên khốn kiếp nhà anh lừa cả đời không?"

Nghe vợ yêu nói vậy, vành tai Kính Thiên Minh đã có chút ửng hồng. Kế hoạch của mình bị vạch trần cũng thật không dễ coi gì!

"Chồng biết sai rồi!"

Diệp Hàm Huyền nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của ai kia, cười lạnh, "Biết sai là được? Vậy giờ tôi giết người xong bảo sai rồi là xong à?"

"Vợ trừng phạt chồng đi, như nào chồng cũng can tâm."

À? Mạnh miệng vậy ư? Tên ngốc này tưởng cô không dám làm gì hấn chắc?

"Làm xong chổi thì mang tới đây cho tôi!"

Really???? Kính Thiên Minh trừng mắt nhìn vật trước mắt, cũng không tìm ra điểm gì đặc biệt. Vợ yêu không lẽ sẽ dùng cái này trừng phạt anh? Nhìn qua có vẻ vô hại nhưng anh cứ cảm giác là lạ thế nào ý....

Loay hoay một lúc cũng làm xong "một chiếc chổi lông chim nhỏ xinh", Kính Thiên Minh từ từ bước lại phía Diệp Hàm Huyền.

"Anh từng nghĩ có muốn đặt chân vô giới showbiz không?" Giọng cô rất nhạt, nhạt đến nỗi không nghe ra chút cảm xúc nào.

"Chưa từng... Tại sao phải để kẻ khác ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của chồng chứ?"

Diệp Hàm Huyền hừ lạnh một tiếng, cánh môi chậm rãi nhả ra ba chữ, "Cởi quần ra!"

>

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chọc nát nhà anh!

Cởi quần ra....

Cởi quần ra...

Cởi quần ra...

Ba chữ trên như một dây số được lập trình sẵn, lặp đi lặp lại trong đầu Kính Thiên Minh. Khuôn mặt bất cần đời khi nãy đã đỏ hơn trái cà chua chín, ngập ngừng nhìn Diệp Hàm Huyền hỏi lại cho chắc, "Cởi, cởi...quần á vợ?"

Diệp Hàm Huyền day day trán, cô biết ngay tên điên này nghĩ bậy gì rồi, cô cũng không ngại để hấn nghĩ bậy- ném thử cảm giác từ trên mây rơi xuống mười tám tầng địa ngục!

"Cởi!"

Kính Thiên Minh lại càng túng quẫn, ho khan khù khụ không ngừng, một lúc sao cảm giác vợ yêu sắp hết kiên nhẫn mới mím chặt môi, chậm rãi cởi dây lưng.

Diệp Hàm Huyền neho mắt nhìn, đôi mắt phượng xẹt qua chút bối rối nhưng rất nhanh trấn định lại. Cũng chẳng phải lần đầu nhìn thấy, sao phải ngại? Đến khi quần âu phục màu đen rơi xuống sàn nhà, Diệp Hàm Huyền bàn tay xiết chặt chổi lông chim, cố áp chế bản thân bình tĩnh, đừng manh động...

Nhưng cái chân trắng trẻo thon dài kia cứ đập thẳng vào mắt cô, kích thích thị giác vô cùng, máu trong người vậy mà sôi sùng sục...

Kính Thiên Minh vươn tay, vốn định cởi nốt "cái quần xịt" ra thì bỗng anh truyền đến cảm giác đau điếng, cả cơ thể theo cú đập mạnh của vợ yêu mà ngã chúi xuống đất.

"Giữ nguyên tư thế, cấm động!"

Diệp Hàm Huyền không thương hoa tiếc ngọc mà quyết tuyệt nói. Kính Thiên Minh đầu cắm xuống đất, mông chổng lên trời, quả thật là khó coi vô cùng! Anh trong lòng cảm thấy rất kì quái, nếu vợ yêu dùng "tư thế này" anh có thể hiểu được! Còn anh thế này thì có thể làm được trò trống gì đây...

Bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại không xương của Diệp Hàm Huyền khẽ lướt nhẹ mông của Kính Thiên Minh, ngón tay còn tùy ý trêu đùa khiến vật nào đó dù được bảo hộ trong chiếc quần nhỏ cũng đã sớm ngóc đầu cảm trại.

"Vợ....." hây chiếm lấy anh đi! Kính Thiên Minh quả thực muốn nói về sau- chỉ là sợ chọc giận Diệp Hàm Huyền, sau cùng vẫn là bày ra bộ dáng ủy khuất vô cùng.

Giọng điệu của Diệp Hàm Huyền có chút ngả ngớn, "Sao, sao nào? Lại bày ra bộ dáng tiểu bạch thỏ hay bạch liên hoa đáng thương gì đó, lừa tôi hả? Ồi cái mông trắng trẻo này....."

Nói đoạn cô lại tiếp tục sờ mó ai đó, vuốt cảm nói, "Nhạy cảm thật nha, xem này, mỗi nơi tôi đụng qua đều đỏ hết nơi cả rồi! Ày, chỗ này thì sao nhỉ?"

Kính Thiên Minh khẽ rùng mình, vợ yêu vậy mà chạm vào đùi anh, rất gần, rất gần....Một ngụm khí nóng thờ hất ra, không lẽ vợ yêu chính là đang tra tấn anh? Để anh chết trong dục hòa?

"Bốp.....!!!"

Thanh âm va chạm của chổi lông và da thịt vang lên, Diệp Hàm Huyền dùng hết sức quất thẳng vào mông Kính Thiên Minh. Máu tươi đã rỉ ra, nổi bật trên nền mông trắng nõn...

Kính Thiên Minh nhủ mày, sắc mặt đen xỉ hơn đất nòi, vợ yêu xuống tay thật nặng! Đang cho anh sung sướng rồi lại thẳng tay tạt gáo nước lạnh vào anh! Nổi đau này còn ăm ỉ hơn vết thương ở mông kia! Lừa nóng dưới thân anh vẫn chưa được dập tắt mà...

"Bốp!!!!"

"Bốp!!!!"

Diệp Hàm Huyền liên tiếp giáng xuống, Kính Thiên Minh cắn chặt môi, không phát ra chút âm thanh nào.

"Mẹ kiếp! Anh là thằng lừa đảo! Lừa bà đây bao lâu thế, thích nhỉ?"

"Cái gì mà vợ chồng gặp thì phải hôn này, cho sướng này!"

"Lên này! Vớ vẩn tôi cắt hết! Cắt sạch sành sanh!"

"Trúng mị được rồi nhờ bà đây già à? Tên khốn kiếp!"

"Á à, còn thích làm trùm hắc đạo hù bà đây cơ đấy! Nói cho mà biết về nhà bà đây là trùm!"

"Thích chọc ba con sâu à? Bà đây chọc nát anh!"

Mỗi một câu là một nỗi tức nghẹn trong lòng Diệp Hàm Huyền, lực đạo càng về sau càng nặng hơn, tiếng "bốp, bốp" theo đó mà vang lên liên hồi.

"Già rồi! Tôi đánh! Đánh cho nát cái mông nhà anh!"

Kính Thiên Minh vừa đau vừa thẹn! Đường đường là lão đại Thiên Gia, tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới, đã bị quất vào mông thì thôi, đây còn là trong tư thế khó coi này, không chỉ thế chửi do anh tự tìm, quần anh tự cởi! Đây không phải tự bôi do trát chấu vào mặt mình thì là gì?

Mãi đến khi chuông điện thoại kêu lên mới phân tán tư tưởng của Diệp Hàm Huyền, cơn lửa giận trong lòng cô đã có chút nguôi ngoai, hung dữ vút chổi lông chim xuống sàn nhà, không thèm liếc nhìn Kính Thiên Minh mà lấy điện thoại trên mặt bàn.

"Dạ, dạ?"

"À vâng, em chưa ngủ. Anh gọi có chuyện gì gấp sao?"

"Ồi em đang vui đây này, có bức gì đâu."

Kính Thiên Minh từ xa, dù thánh giác có tốt đến đâu cũng không được Tần Cảnh Dật nói gì. Mắt anh lạnh hắt đi, híp lại, được lắm! Mặc Tu Nghiêu! Tần Cảnh Dật! Liên thủ chơi ông đây một vỏ đầu!

Diệp Hàm Huyền hắt cằm, ngụ ý Kính Thiên Minh tự mặc quần vào. Rồi cười nói, "Anh yên tâm đi mà. Vâng, anh ngủ ngon nhé! Em sắp đi ngủ liền nè! Bái bai anh trai!"

Thấy vợ yêu một dạ hai vâng ngọt sớt với ai kia, Kính Thiên Minh lại ôm một bụng dấm chua. Khốn kiếp! Hôm nay tư vị ngọt, đắng, chát, chua, cay anh đều đã được nếm thử! Vì vậy mà động tác kéo quần lên có chút bức tức.

"Đừng nói mấy câu kiểu như mông anh đau, kéo không nổi quần hay cầu tôi thoa thuốc! Khốn nạn, từ giờ đừng hòng tôi tin anh!"

Bắt đầu có chút ngược từ đây....

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ -...-

Ngày nghỉ lễ mà ốm bệt giường, xui đến thế! Cơ mà truyện tui vẫn ra đều nha! Nếu được tôi tui ra chương nữa!

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ảnh Minh hoạ (p3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lần này là về các nhân vật phụ nha mina <3

1. Ảnh Tần Cảnh Dật- Kính Thiên Minh:

(=,= không biết tui có lượn nhằm ảnh đam mỹ không mà 2 ông trông gian tình tứ phía quá. Tóc của Dật màu khác nha)

2. Tần Cảnh Dật (sang bộ "Luru mạnh tui sẽ đăng nhiều ảnh hơn)

3. Mạc Tu Nghiêu: (ở bộ Tổng Tài, Phu nhân đã trở về tui sẽ đăng nhiều ảnh hơn)

4. Sở Kinh Dục (Sở thần kinh yêu màu đỏ)

5. Cyril:

^^ hìhi hôm nào rảnh tui sẽ tìm tiếp nhân vật nữ nha ~

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85-2: Thiên Gia gặp biến

Diệp Hàm Huyền đi thẳng lên lầu, không thèm ngoái lại.

"Ầm!" Thanh âm lạnh lẽo vang lên làm Kính Thiên Minh giật mình, đáy lòng dâng lên cảm xúc sợ hãi, vợ yêu sẽ không phải từ giờ mà dâng lên cảm giác chán ghét anh đấy chứ...?

Từ đó có phải hay không hai người sẽ nảy sinh khoảng cách rồi vì hiểu nhầm vì chia ly giống như họ Mạc kia với cô gái nhỏ của hắn? Không được! Anh không cho phép chuyện này xảy ra!

Trong lòng lại thoáng lạnh, Kính Thiên Minh ôm cái mộng đau của mình xu dụn tàn cuộc, vô tình ngẩng đầu thấy ánh trăng lạnh ngoài cửa sổ....

Đêm nay khẳng định là một đêm không yên bình.

Chừng 12h đêm, ngay lúc đồng hồ điểm chuông, Kính Thiên Minh còn đang nằm nghiêng lưng trên ghế sofa trần trọc thì chuông điện thoại vang lên. Sắc

mặt anh khề đôi.

Vội vàng viết mảnh giấy để lại cho vợ yêu, anh vốn định sáng mai sẽ thành thực tâm sự với cô ấy- chỉ là không có thời gian! Để anh giải quyết xong chuyện kia cũng không muộn đi...

Diệp Hàm Huyền đứng ở mép cửa sổ nhìn xuống, chiếc Lamborghini màu bạc dần biến mất trong màn đêm, trái tim như ai đó bóp nghẹt! Tên này không phải giả trò trẻ con giận dỗi với cô- sau đó nghĩ cô sẽ đi tìm hắn về đây chứ?

Cô hừ lạnh, phui tay lên giường, đắp chăn mỏng lên người. Không quan tâm, không nghĩ tới tên khốn lừa đảo ấy nữa! Anh ta thì có gì tốt đẹp chứ? Cô có tiền, có sắc chẳng lẽ không tìm được một anh chàng cao phú soái nào đó tốt hơn tên khùng kia chứ?

Chỉ là lật người qua lại mấy lần, vẫn không ngủ được. Hình ảnh vô lại của ai kia không báo trước mà phá vỡ giấc ngủ của cô. Diệp Hàm Huyền vò đầu lăm bằm: cắt đi, cắt đi!!!! Đừng ám tôi nữa!!!!

.....

Sáng hôm sau Diệp Hàm Huyền đem đôi mắt cú vọ tỉnh giấc. Cô ôm huyệt lấy không khí, lại chợt nhận ra- anh ta đi rồi...

Đáy lòng tuy có chút mất mát nhưng Diệp Hàm Huyền rất nhanh lấy lại tinh thần, cùng lắm cô lại trở về cuộc sống trước kia thôi mà! Đầu có chết được!

Chỉ là Diệp Hàm Huyền đã đánh giá thấp khả năng ý vào Kính Thiên Minh của mình, cô thay đồ, ôm cái bụng đói meo xuống phòng bếp, cuối cùng vẫn là không kiếm được chút đồ ăn nào bỏ vào bụng. Vốn định ra phòng khách xem TV cho đỡ đói, chỉ là lại nghĩ tới chuyện hôm qua, Diệp Hàm Huyền mất hứng quyết định ra ngoài ăn sáng.

Chỉ là cô không để ý nét chữ khí phách, rồng bay phượng múa đang chờ người tới đọc.....

.....

10h sáng

Hải thành- trung tâm đầu não của Thiên Gia.

Người đàn ông ngồi trên ghế chủ tọa dù gương mặt có chút mệt mỏi nhưng không tài nào lấn át được khí chất sát phạt từ anh.

Động tác anh tao nhã xem từng báo cáo người bên dưới đưa lên, lật liềm mạch vài trang, dù chỉ trong chớp lát nhưng lượng thông tin đã được não bộ tỉ mỉ phân tích, xử lí.

"Lão đại, phía ngài Thiên Cách vừa truyền tin: đặc khu X mới thất thủ."

"Còn nữa...căn cứ của chúng ta thành phố B cũng mới bị bao vây, e rằng sắp thất thủ..."

"Không tốt rồi lão đại, phía ngài Thiên Ngọc...."

"Phía Tây, ngài Thiên Ứng.."

Một loạt đám người vừa hay đồng loạt chạy vào truyền tin xấu. Ai nấy đều đỏ mồ hôi lạnh- chỉ là vị lão đại nhà bọn họ sắc mặt băng lãnh ngàn năm không đổi, chỉ thần nhiên phun ra vài chữ,

"Ừm, không tệ."

"....."

Không tệ? Mọi người ở đây đều cảm giác chân trụ không vững, lão đại nói không tệ? Là đang tán thưởng tác phong của Ly Mộ không tệ? Chỉ sau một đêm đã chiếm mấy chục căn cứ của bọn họ?

"Còn gì nữa?"

"....."

Một câu đuôi khéo khiến người trong phòng muốn hét lên: lão đại à, phân phó nhiệm vụ cho chúng em đi mà!!!

Nếu cứ tiếp tục tình hình như thế này, chỉ e không đến bảy ngày, thế lực của Thiên Gia ở Trung Quốc sẽ bị nhổ sạch, bảo bọn họ làm sao không lo lắng cho được?

Nhưng với lão đại nhà mình, người từng bước dẫn dắt Thiên Gia mở rộng địa bàn, đưa Thiên Gia trực tiếp trở thành tổ chức hắc đạo hàng đầu thế giới, bọn họ trong lòng tuyệt đối tin tưởng quyết định của ngài. Một đám người cúi đầu chào rồi nổi tiếp đi ra.

Kính Thiên Minh nở nụ cười âm lãnh, ngoan độc, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi mà....

Ly Mộ thực sự đem Thiên Gia là chong chóng thích xoay kiểu gì thì xoay sao?

Cyril à, làm tổn hại người phụ nữ của tôi, dù lão Thiên có cho ông sống, tôi cũng sẽ đá ông xuống địa ngục!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thảo nguyên Mông Cổ. Thiếu niên thần bí

"Sở Kinh Dục, lần này phải cảm ơn anh!" Cô gái đứng bóng lưng thẳng tắp đứng giữa thảo nguyên rộng lớn, thanh âm trong trẻo như ngọc lay động trong không gian.

Sở Kinh Dục thoáng thất thần, nhất thời không biết nói gì, chỉ gật đầu có lẽ.

Diệp Hàm Huyền trầm mặc chìm trong suy nghĩ bản thân, mấy hôm trước khi ra ngoài ăn sáng, thức ăn còn chưa kịp xuôi, phía Từ Tô đã cấp báo: Thiên gia bị Ly Mộ đột ngột tấn công. Thiên gia và Ly Mộ dù có đánh nhau trong bóng tối chẳng nữa, nhưng đây là địa bàn Trung Hoa, có tin tức thoát được Cục tình báo?

Mà Diệp Hàm Huyền đến đây đương nhiên có lý do của mình- Cyril ở cách đây không xa.

Chợt có trận gió thoảng qua, đem mái tóc dài của cô thổi tán loạn. Bàn tay to lớn của Sở Kinh Dục không kìm được giờ lên không trung, dịu dàng vuốt ve những sợi tóc mai mềm mại này, thanh âm khàn khàn mê hoặc nói, "Diệp ma nữ à? Em vẫn luôn bướng bỉnh như thế! Tại sao không chịu an phận ở nhà đợi kết quả chứ?"

Ngay lập tức Diệp Hàm Huyền nghiêng người né tránh, không vui nói, "Sở Kinh Dục, dù tôi có cảm ơn vì anh không báo chuyện này với Dật nhưng xin anh hãy tự trọng!"

Bị mỹ nhân từ chối, Sở Kinh Dục ôm vẻ mặt đau lòng nói, "Cung à, em ngại sao? Chẳng phải hồi nhỏ chẳng phải chúng ta vẫn thường coi trường tám chung đó sao?"

"Ngậm miệng! Đừng phá hoại tâm tình ngắm cảnh của tôi!"

Sở Kinh Dục bữu môi nói, "Có gì đặc sắc chứ? Chi là một cái thảo nguyên nhàm chán! Không bằng thường ngoạn khuôn mặt đẹp trai của tôi!"

Diệp Hàm Huyền lựa chọn câm nín, không thêm cùng loại người này đôi co thêm. Mắt phượng nheo lại, nhìn về phía phương nam xa xôi, có khói trắng bay lên, là chiến hỏa. Không sai, đây chính là lãnh thổ Mông Cổ, chính xác hơn là một làng nhỏ nằm sát giữa biên giới Trung Hoa-Mông Cổ.

Thế giới hắc đạo phân chia thành tứ trụ, bao gồm: Thiên Gia, Mạc Gia, Hắc Hy, Ly Mộ. Bốn con hổ dữ luôn nhìn chăm chăm luôn, chờ chực đối phương mắc sai lầm là cắn nuốt. Chiến tranh là điều không thể tránh khỏi. Trừ phi một tổ chức sụp đổ, ba tổ chức còn lại lập thành thế kiềng ba chân, áp chế lẫn nhau.

Thiên Gia với Mạc Gia đã sớm bắt tay cùng nhau, chèn ép thị trường của Ly Mộ. Ly Mộ cũng không vừa, cùng với Hắc Hy thành lập hiệp định quân sự. Vì thế trận chiến này không chỉ của mình Thiên Gia, Ly Mộ mà của cả thế giới ngầm.

Diệp Hàm Huyền dời tầm mắt về phía những căn lều màu trắng mọc san sát cách đó không xa, nổi bật trên phong nền màu cam của thảo nguyên. Cuối hạ, cỏ đã bắt đầu úa tàn, chuyển sang màu vàng nhạt, dưới ánh mặt trời hoàng hôn, lại chuyển sang màu cam đất.

"Cục cung, em nghĩ sao nếu bỏ tên điên kia, cùng tôi ở đây sống cuộc đời còn lại?" Sở Kinh Dục nhún vai, đột nhiên nói.

Diệp Hàm Huyền nhìn về mặt trăng gió, hoa hoa công tử của ai kia, chút hào cảm khi nãy đã bay mất từ lúc nào, có chút châm chọc nói, "Tôi không nghĩ bản thân có giá trị cao tới nỗi để Sở tổng đây hạ thấp thân mình đến vậy! Huống chi anh đã lao qua biết bao bụi hoa, phong trần đến thế, cô gái nào bên anh quá một tuần thôi không phải bị nước bọt dìm chết mất sao?"

Nghe tiểu thanh mai nhắc tới đoạn quá khứ phong lưu của mình, sắc mặt Sở Kinh Dục có phần mất tự nhiên, ho sù sụ liên hồi, nuốt chút nữa nghẹn nước miếng của bản thân mà chết.

"Quan trọng là anh rất bản, tôi sợ mắc bệnh phụ khoa!"

Nghe câu sau Sở Kinh Dục trợn mắt, bàn tay run rẩy chỉ chỉ về phía Diệp Hàm Huyền. Cổ họng có cảm giác muốn thổ huyết! Đúng là anh đã từng làm nhiều chuyện phong hoa tuyết nguyệt thật đấy- nhưng một thiên tài như anh có thể ngu si đến để bản thân mắc mấy cái bệnh phụ khoa kia sao?

Chưa kể anh đây còn là bác sĩ đấy!!!!

"Cô đúng là đầu muối không thấm!" Sờ Kinh Dục hừ lạnh một tiếng, tức giận xoay lưng đi thẳng.

Diệp Hàm Huyền quả thực phải khổ sở lắm mới nhận được cảm xúc muốn đánh cho hắn bầm dập! Tên này chắc chắn muốn thả bả chó cho cô ăn ầy mà!

Thuở thiếu niên cô chứng kiến tận mắt tên nam nhân cặn bã đó chà đạp bao tâm hồn ngây thơ của thiếu nữ ngoài kia! Cũng may vào lúc đang tuổi hoài xuân, gặp được thiếu niên của đời mình, tên giả ngọc nào đó, được "ánh sáng của Đảng" soi chiếu, cô mới không bị hắn mê muội đầu óc!

Nhìn chiếc Patek Phillipe màu bạc trên tay, kim phút đã chỉ số 11, sắp 17h- mà người kia vẫn chưa tới. Nói tới chiếc Patek Phillipe này chính là quà sinh nhật mà Dật tặng cho cô năm 18 tuổi, bao năm qua nếu không phải có nhiệm vụ cần giấu thân phận, cô vẫn thường đeo nó bên người.

Trời càng tối gió thảo nguyên sẽ càng mạnh hơn. Ngay khi kim phút sắp điểm số 12 thì tiếng động cơ của xe địa hình vang lên, một chiếc xe địa hình đang đến.

Tiếng máy càng gần, chiếc Harley Davidson MP119 như tên bắn phi thẳng về phía Diệp Hàm Huyền. Diệp Hàm Huyền trong đôi mắt trong trẻo không lấy một tia hoảng loạn, bình tĩnh huyt sáo một tiếng.

Ngay lúc sắp va phải Diệp Hàm Huyền, người cầm lái quẹo tay lái, phanh gấp, tiếng "Kít..." xé tai vang lên.

Diệp Hàm Huyền nhìn đám cỏ bị bánh xe giày xéo, khẽ thở dài, "Thật không biết thương hoa tiếc ngọc nha!"

Tuy thế cô rất nhanh tươi cười vui vẻ ôm lấy người thanh niên kia, nói "Yo yo, lâu không gặp nha! Quả thực phải rửa mắt nhìn bae đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Ăn số!

Người thiếu niên kia động tác ưu nhã tháo chiếc mũ bảo hiểm trùm kín khuôn mặt, có chút thụ kinh nhược sùng khi được mỹ nhân ôm, khuôn mặt tinh xảo hiện lên một tầng đỏ ửng.

"Đây là nhớ anh đến phát điên sao?" Thiếu niên hát cầm kiêu ngạo, thanh âm tà mị lướt ngang qua dải tai Diệp Hàm Huyền nói.

Diệp Hàm Huyền bĩu môi, lập tức đẩy người thanh niên ra, lắp bắp,

"Em, em tại sao lại phải, lại phải..."

Lời còn chưa được nói ra, lập tức cánh môi của Diệp Hàm Huyền đã bị ngón trỏ thon dài kia chặn lại, người thanh niên cười nói, "Bae ngoan nào, đều vì em mà..."

Con mẹ nó! Hôm nay cô gặp phải cái vận khốn kiếp gì mà liên tục bị mấy con hàng này thả thính không biết! Bà đây thật muốn viết lên cái bảng thật lớn, rồi treo vào lưng mình: Phu nhân của Kính Thiên Minh! Không để lên mặt cũng được!!!

"Em..."

"Không được! Kêu Liên ca!"

"Em!!!!"

"Không Liên ca, không nói chuyện!"

Diệp Hàm Huyền cuối cùng đành chào thua, bắt đầu dĩ nói, "Liên ca, anh tới đây thế nào có ổn không..?"

Liên hài lòng với cách xưng hô này của cô, tự tin nói, "Đương nhiên rồi! Bae, em không tin vào năng lực của anh?"

"Không có. Anh thời gian qua vẫn ổn chứ?"

"Đương nhiên rồi! Anh không động ai thì thôi chứ ai động được anh?"

Diệp Hàm Huyền mỉm cười chua xót. Liên chính là nói dối! Chỉ mới mấy tháng không gặp khuôn mặt, thân hình đã gầy gò đi biết chừng nào. Đôi mắt thiếu niên long lanh kia cũng không che nổi vẻ u sầu.

"Liên...nghe lời em, về đi được không? Tại sao phải tự hành hạ bản thân mình như thế? Đó không phải là nơi một..."

"Diệp ma nữ! Em dám ở đây yêu đương vụng trộm?" Thanh âm Sở Kinh Dực từ đâu vang đến, khó giấu được vẻ cuồng nộ trong đó.

Cái gì mà yêu đương vụng trộm? Mà kể cả cô có yêu đương vụng trộm cũng liên quan gì tới anh ta? Quần cũng phải là tên lừa đảo Kính Thiên Minh mới đúng.

Điều này tất nhiên gây sự chú ý của Liên, y lập tức đánh giá người đàn ông một đầu hoả diễm đang đi tới. Yo, bộ dáng cũng không tệ đi! Màu đỏ rực như thế, nếu là người thường đã bị nó đim tới mức không ngóc nổi đầu dậy. Nhưng khí chất của người này vừa phảng phất hương vị của phong trần, lại vừa thánh khiết như hoa sen không nhiễm bụi trần.

Sở Kinh Dực cả cơ thể như dừng một tầng gai ốc, đối với ánh mắt kì quái của người nam nhân kia....

"Nhìn nữa để xem ta có móc mắt nhà mi không!"

"Ah, ta đang nhìn con chó tóc đỏ, liên quan gì tới người?"

Mắt lạnh của Sở Kinh Dực quét tới, nếu ánh mắt có thể giết người, Liên đã chết không biết bao nhiêu lần. Hắn không thèm mở miệng với một tên nít ranh miệng còn hôi sữa kia! Tự nói không phải hắn nhận mình là chó sao?

"Huyền, lần này đi gấp. Haizz không mua được quà gì, tặng em chiếc vòng phi thủy này."

Diệp Hàm Huyền vẫn luôn chú ý chiến hoả phía nam kia, xem ra có biến rồi. Từ lúc gặp mặt đến lúc chia ly, quả thực chưa đến mười phút, còn rất nhiều chuyện cô chưa kịp hỏi Liên, xem ra phải đành chờ dịp khác...

"Liên, bảo trọng!"

Người thanh niên cười rạng rỡ dưới ánh chiều tà, nói, "Huyền, bảo trọng!"

Tiếng động cơ lại nặng nề vang lên, bóng dáng y xa dần rồi khuất sau một khúc cua. Hốc mắt Diệp Hàm Huyền có chút cay, khẽ nói, "Hẹn ngày tái ngộ."

Đối với người tên Liên kia, Sở Kinh Dực có chút không tin nổi vào mắt mình, nếu không phải trên tay Diệp Hàm Huyền đang cầm chiếc vòng ngọc phi thủy màu lục, hắn còn tưởng mình hoa mắt.

"Diệp ma nữ, vận đào hoa của em thật không tệ nha! Ày, tại sao tôi lại quên không chụp lại ảnh rồi gửi cho ai đó nhỉ?"

Diệp Hàm Huyền vốn đang bực, không ngăn ngại giận cá chém thớt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Anh không thấy nhột à? Tự xem lại bản thân mình đi!"

Nói đoạn cô không nhiều lời bước về phía lều trại. Sở Kinh Dực vội vã đuổi theo, "Đội đã Diệp ma nữ. Tính cách em so với khi nhỏ sao càng lúc càng tệ vậy?"

Tính cách cô càng lúc càng tệ ư? Không lẽ lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó, cô ở với tên lừa đảo kia lâu nên tính cách cũng xấu theo hắn ư? Với suy nghĩ này, Diệp Hàm Huyền lập tức lắc đầu phủ nhận, không thể nào! Cô trước giờ luôn hiền lành, tử tế, là người dễ nói chuyện nhất!

"Cục trưởng, đây là nơi chuẩn bị cho ngài, có chút hơi nhỏ...." Từ Tô đứng trước một căn lều, ngại ngừng nói.

"Nhập gia tùy tục. Tôi ở đâu chả được."

Vừa nói Diệp Hàm Huyền vừa vén tấm vải chui vào trong. Sở Kinh Dực vốn đang định vào theo thì gặp khuôn mặt lạnh của Diệp Hàm Huyền, "Tôi thay đồ, tôi đi vệ sinh anh cũng vào rình à?"

Lập tức sắc mặt hai người đàn ông bên ngoài ửng hồng, khẽ ho khan vài tiếng. Riêng đôi chân Sở Kinh Dực đứng như phỗng, nếu không có Từ Tô tốt bụng đỡ, có khi đã ngã ra đó.

.....

19h tối.

"Cục trưởng, đến giờ dùng cơm rồi! Chúng ta sẽ có bữa tối cùng thảo dân nơi đây."

Diệp Hàm Huyền nghe Từ Tô nói vọng vào, đưa tờ giấy nhỏ vừa được lấy ra từ bên trong vòng ngọc, trước ngọn nến cháy. Lửa bùng, dần xâm chiếm mảnh giấy nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại tro bụi.

"Được rồi! Tôi ra liền."

Cô chậm rãi đứng dậy, lấy chiếc áo khoác mỏng mặc vào, đôi mắt phượng loé lên những tia sáng nhỏ- xem ra đêm nay là thời cơ tốt nhất để hành động rồi!

Chỉ là Diệp Hàm Huyền không thể ngờ được, kế hoạch tỉ mỉ, hoàn hảo vô khuyết của cô lại xuất hiện một ẩn số bất ngờ.....

Chương 88: Đêm sao thảo nguyên..

Bước ra khỏi lều trại, Diệp Hàm Huyền choáng ngợp bởi khung cảnh bên ngoài. Cô đã đi rất nhiều nơi trên thế giới, nhưng quả thực chưa từng tới Mông Cổ, lại không ngờ đêm trên thảo nguyên lại đẹp đến thế!

Tĩnh lặng và êm đềm với bầu trời mênh mông bất tận. Điểm xuyết trên nền trời nhưng ấy lại là vô số những vì sao, tinh tú. Không xa, mọi người đã tập trung vây quanh bên đồng lửa lớn.

"Diệp ma đầu, lại đây nào..."

"Cục trưởng, chờ ngài đó..."

"Cục trưởng, ngài..."

Từng cách tay đều giờ lên vẫy Diệp Hàm Huyền. Cô vội chạy lại phía mọi người, cười vui vẻ, "Xin lỗi, làm mọi người phải chờ rồi!"

Bình thường trước mặt cấp dưới của mình, Diệp Hàm Huyền rất ít khi cười, cô luôn nghiêm khắc, kỉ luật, tạo cho mình vẻ xa cách. Lúc này đây cô cười rộ lên, mang theo vẻ phóng khoáng, man dại, sóng mắt thủy tinh linh động, đôi mắt kia còn sáng hơn sao trời.

Vẻ đẹp rực rỡ tuyệt mỹ đó làm thời gian như ngừng lại trong nháy mắt, làm không gian như mất hết đi mọi âm thanh....

Sở Kinh Dục bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ: hình như điều đẹp đẽ nhất thế gian cũng chỉ bằng một nụ cười của cô ấy mà thôi!

"Mặt tôi bị dính bẩn?" Diệp Hàm Huyền nhận thấy ánh mắt kì lạ từ mọi người, bất giác cau mày hỏi.

Ngay lập tức mọi người như được đánh thức khỏi giấc mộng si, ai nấy đều ho nhẹ, "Không có, không có. Cục trưởng ngài ngồi xuống đi."

Diệp Hàm Huyền không nói gì, gật nhẹ đầu, ngồi gần Từ Tô. Bên ánh lửa bập bùng, gió từng cơn vẫn rít gào xung quanh, mọi người xích lại gần nhau hơn, cùng thưởng thức, nhâm nhi thịt dê nướng.

Diệp Hàm Huyền nhận lấy bình gốm Airag từ tay một người, đổ ra cái bát sứ, giờ lên nói,

"Cảm ơn mọi người trong suốt thời gian qua, từ lúc tôi bắt đầu vào nghề đến tận bây giờ. Tôi kính mọi người ly này!"

"Tôi cũng kính ngài!"

"Tôi cũng vậy..."

"Tôi nữa..."

Mọi người đồng loạt đưa bát rượu ngang mặt, tu một hơi cạn sạch. Diệp Hàm Huyền chộp miệng, đồ uống dân tộc Mông Cổ cũng không tệ, một chút chua, một chút ngọt, nghe nói làm bằng sữa dê lên men, uống vào chắc hẳn rất tốt cho sức khỏe.

"Vẫn nghe thịt dê nướng nguyên con là đặc sản của Mông Cổ, may sao tôi có một lần được thưởng thức."

"Đồ quê mùa, ông đây còn lớn lên bằng sữa dê này."

Người kia lập tức hừ lạnh, "Cậu mới là đồ nhà quê!"

Lập tức mọi người cười ầm lên, Chu Tam với Tiểu Lục bình thường vẫn luôn không thuận mắt, bắt bẻ từng lỗi nhỏ của nhau nhưng khi chiến đấu lại rất ăn ý, vì thế mới được phân cùng một đội.

Diệp Hàm Huyền xấu hổ xoa xoa chóp mũi, nếu vậy hình như cô cũng là đồ nhà quê...Lại đưa một xiên thịt dê nướng lên miệng, mùi vị thơm ngát cùng khói sộc thẳng vào mũi, thật khiến người ta thích thú.

Chừng nửa giờ sau, rượu đã ngấm, có thanh niên ngà ngà nói, "Hic, vì sao Đoá Mai bỏ tôi đi lấy chồng? Nghề này ấy, không được để người ngoài biết mình làm trong nghề, hức, mọi thứ đều bảo mật tuyệt đối, kể cả với người thân. Cô ấy nói tôi là tên đầu đường xó chợ, cả ngày lang thang không có việc làm. Rồi bỏ tôi..."

Nháy mắt bầu không khí có vẻ trầm hẳn, đây cũng là nỗi lòng chung của người trong ngành này đi. Trinh sát, tình báo vì an toàn cho bản thân và gia đình, tuyệt đối thân phận không được tiết lộ, chưa kể đến những nhiệm vụ nguy hiểm- mà khi chết thì không ai biết tên, chỉ là một người vô danh ngã xuống.

Đây là có biết bao bi thương? Nhưng khi họ quyết định làm công việc này, đã không thể quay đầu lại, cũng không được phép hối hận.

"Người anh em, đừng buồn, chẳng phải còn chúng tôi sao?"

"Phải đó, còn tôi..."

"Chỉ là một người phụ nữ thôi mà, có gì đáng giá, ở đó có muội tử, hôm nào giới thiệu cho cậu..."

Nhưng mà tình anh em đồng đội rất tốt, trải qua sinh tử cùng nhau, bọn họ đã sớm coi như máu thịt của nhau.

Diệp Hàm Huyền khẽ thở dài, cô coi như là may mắn đi. Có một người anh trai luôn yêu thương bảo vệ, lại có một người chồng yêu thương cô hết mực. Mong hấn cũng đau rồi, đợi cô trở về sẽ đánh hấn nữa- rồi hai người sinh bảo bảo, rất tốt đi?

Không nhắc tới thì thôi, giờ lại thấy nhớ. Bỗng chốc xiên thịt dê trên tay cô đã không còn ngon như lúc đầu, nếu như...được về nhà, ăn bát cơm nóng cùng với rau cải xào thịt bò...

"Mọi người tiếp tục đi. Tôi ra ngoài có việc."

Diệp Hàm Huyền đứng dậy, đi về phía ngọn đồi nhô lên phía trước. Gió đêm quả thực có chút lạnh, tuy ý nghĩ xuống một đồng cỏ khô, cảm nhận hương vị đất trời.

Chợt một bàn tay từ phía sau vỗ nhẹ vào tay cô, "Hey, làm gì lại ra đây ngồi một mình thế này? Không lạnh sao?"

Diệp Hàm Huyền giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Sở Kinh Dục. Trên đỉnh đầu anh là một vệt sao trời sáng chói.

"Nhìn gì thế? Bây giờ mới thấy sức hút của tôi sao?"

Vừa nói anh vừa cởi áo khoác ngoài của mình ra, đắp lên vai cô. Đối với sự dịu dàng bất ngờ này từ Sở Kinh Dục, quả thực khiến cô thụ kinh ngạc, còn đang nghi ngờ định trả lại áo thì Sở Kinh Dục nói,

"Aizzz...Ăn thịt nóng thật, cởi cho đỡ nóng. Mượn tạm vai làm giá treo đồ đi!"

"....." Trời đang lạnh đây ông nội ạ! Ga lăng thì nói mẹ ra!!!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Diệp ma nữ, đừng đi mà...

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Xem ra Diệp ma nữ không sợ trời, không sợ đất của chúng ta- thực sự rơi vào biển tình rồi!" Một câu cảm thán của Sở Kinh Dực thật khiến cho người ta có nhiều liên tưởng sâu sa.

Diệp Hàm Huyền bĩu môi nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, "Anh có vẻ quan tâm thái quái việc của tôi nhỉ? Hay thấy bản tiểu thư quá tuyệt vời, không nhịn được mà sinh lòng mến mộ?"

Sắc mặt Sở Kinh Dực khó coi như trát tro vào mặt, hừ lạnh nói, "Còn tự mình đa tình nữa! Thích cô, ai thèm thích cô? Bản thiếu gia thiếu gì người theo

đuôi, cô còn là phụ nữ đã có chồng, mắt tôi không bị mù! Nếu không phải Tần Cảnh Dật nhờ, tôi mới không thèm quan tâm!"

Quả nhiên cô và tên này không bao giờ sống được trong hoà bình! Cô chỉ trêu đùa thôi mà, có cần phản ứng quá khích vậy không chứ!

"Diệp ma nữ này, dù sao bây giờ cũng không có gì làm. Chúng ta cá cược đi!"

"Cá cược?"

"Ừm! Tôi cược hôm nay có mưa sao băng!"

"Phốc....!!!" Diệp Hàm Huyền lập tức cười to, mưa sao băng là hiện tượng hiếm, tự nhiên gặp được chắc. Không có khả năng, tên này lừa đảo!

"Có cược không?"

Diệp Hàm Huyền vuốt cằm tho bi nghĩ, nếu như cô thắng, bảo tên Sở thần kinh này tụt quần chạy khắp phố thì sao nhỉ? Không được, haizz, cái loại đào nát này- khẳng định sẽ khiến các em gái mất máu mà chết! Hoặc vẽ con rùa đen trên trán cũng không tệ đi? Hoặc là bắt chước tên chồng kia, cho hắn uống xuân dược mà không cho người giải haha....

Sở thần kinh khinh bỉ đoán ra suy nghĩ bậy bạ trong lòng Diệp Hàm Huyền, cười nhạo trong lòng, hẳn chắc chắn không thua được mà sợ!

"Cược cược!"

"Người thua sẽ thực hiện mọi điều người thắng giao, ok?"

"Okay, okay!"

Diệp Hàm Huyền cười hí hửng. Chợt phát hiện ra điểm không đúng, lắc đầu nói, "Quên mất, phải trước 12h đêm!"

Sở Kinh Dực bày ra bộ dáng ta là quân tử, không so đo với tiểu nhân đáp, "Không thành vấn đề!"

Hơn một giờ sau trôi qua, vẫn chỉ là bầu trời đen tuyền cùng vào những vì sao sa, chưa hề có một chút dấu hiệu của sao băng. Diệp Hàm Huyền mắt nhắm mắt mở nói, "Gần 9h rồi đây!"

"Bình tĩnh nào. Bình tĩnh tạo lên sự quý tộc chứ!"

"Hừ!"

Một con buồn ngủ thoáng áp đến, Diệp Hàm Huyền không tự chủ được mà dí mắt lại, gần đây cô thật là...

Không biết trải qua bao lâu, chợt có thanh âm nhẹ nhàng như chuồn chuồn đánh thức cô dậy, "Nào! Dậy nhìn! Sao băng kia!"

Diệp Hàm Huyền đôi mắt không cam lòng mở ra, ngáp ngắn ngáp dài, "Nào có đâu! Để yên cho tôi ngủ!"

"Phía Tây 73 độ!"

"Oh....."

Nổi bật trên nền trời là những vệt sáng nhỏ, có cả sắc trắng và sắc đỏ đang di chuyển về phía chân trời.

Diệp Hàm Huyền dụi mắt khó tin, là mưa sao băng thật chứ không phải đùa đâu!!! Đẹp quá! Lần đầu tiên trong đời cô được nhìn thấy mưa sao băng.

"Nào heo này, còn không mau ước đi!"

"Ước?" Diệp Hàm Huyền ngẩn người trong giây lát, vội đưa hai tay đen xen vào nhau, đưa trước mặt, nhắm mắt ước.

"Anh không ước à?" Sau khi ước xong, Diệp Hàm Huyền quay sang nhìn Sở Kinh Dực, hẳn vẫn bất động khoanh tay ngồi đó.

"Tôi không tin mấy thứ này! Phản khoa học!"

"Vậy mà mở miệng bảo tôi ước!"

"Chiều này lừa được mấy con nhóc ngu ngốc như cô thôi!"

Diệp Hàm Huyền vốn định đâm vào khuôn mặt như hoa kia của hắn, lại chợt thu tay....Cô hình như đang nợ hắn một giao kèo đấy! Nhờ hắn bắt cô coi trường đi giữa phố thì sao! Ai biết được con người thần kinh này chứ!

"Thì ra là mấy chiều này lừa gạt con gái nhà lành!"

Sở Kinh Dực sắc mặt chợt lạnh, bắn cho Diệp Hàm Huyền một ánh mắt cảnh cáo.

"Ôi, chỉ nghe trên TV nói qua, không ngờ được ngắm sao Mộc, sao Hoả trong mưa sao băng. Nhìn kìa Sở Kinh Dực! Ngôi sao màu đỏ là sang Hoả, cạnh đó màu vàng là sao Mộc!" Diệp Hàm Huyền phấn khích hét ầm lên, quên cả ân oán vừa xong.

Sở Kinh Dực lăm bắm cái gì mà Hoả, Mộc tương khắc không hợp nhau, nói quá nhỏ, lại cộng thêm tiếng gió, Diệp Hàm Huyền chẳng hiểu đầu đuôi, cô cũng không để tâm lắm.....

"Diệp ma nữ này, đột nhiên tôi thấy buồn ngủ, cho tôi mượn bờ vai của em một chút được không?"

Không hiểu sao Diệp Hàm Huyền cảm giác Sở Kinh Dực trước mắt mình có chút đăm đăm, có chút cô đơn, khác với vẻ phong lưu cô thường thấy. Cô khẽ gật đầu. Chẳng mấy chốc có sức nặng đè lên bả vai cô. Gió thổi qua mang theo mùi hương man mác của các vị thuốc.

Có lẽ cô nên thay đổi suy nghĩ về Sở Kinh Dực, anh ta cũng không xấu xa như cô vẫn thấy đi?

Bên tai truyền đến tiếng hơi thở đều đặn, hẳn là anh ta ngủ rồi.

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu nhìn bầu trời, sao băng đã ngớt, khó lắm mới nhìn thấy vệt sáng đơn độc còn sót lại sượt nhanh qua.

"Tử Tô, đã ổn thoả chưa?"

"Mọi việc ngài phân phó tôi đều đã sẵn sàng."

"Đỡ anh ta về trại giúp tôi."

Tử Tô bước đến, giúp Diệp Hàm Huyền đỡ Sở Kinh Dực. Chỉ là vừa mới chạm vào cánh tay, Sở Kinh Dực đã hást ra, cầu nhàu nói, "Cút ra cho tôi!"

"Diệp ma nữ, đừng đi mà, đừng đi..."

:(((có ai thương Dực con cưng của tui không? Ủng hộ mai tui lại ra tiếp nè:(((

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Xâm nhập lòng địch

Cánh tay của Diệp Hàm Huyền bị hấn giữ chặt, chặt đến nỗi cô thấy có chút đau nhức.

Diệp Hàm Huyền khẽ thở dài, cô có thể chọn lựa không đi sao? Cô còn có trách nhiệm của mình. Trách nhiệm của một người quân nhân! Trách nhiệm của một người dân đối với tổ quốc!

"Lôi anh ta ra."

Chỉ vài phút sau Diệp Hàm Huyền với Tử Tô mới kéo được Sở Kinh Dực ra. Con mẹ nó, thật không ngờ con hàng này lại bám dai như thế!

"Cục trưởng, ngài định...."

Diệp Hàm Huyền đứng thẳng người, thân ảnh nhỏ nhắn thon dài hiên ngang trong gió, thanh âm quyết tuyệt nói, "Cậu đừng quên chức vụ của mình. Nhận lệnh và thực hiện, không thắc mắc!"

Lời nói kia như thanh đao sắc bén, trực tiếp đâm mạnh vào trái tim của người thanh niên trẻ, "Tuân lệnh cục trưởng. Chúng tôi chờ ngài trở về! Cục an ninh vẫn luôn...."

Diệp Hàm Huyền trực tiếp giơ tay ngắt lời y lại, cầm lấy chiếc balo dưới nền cỏ mà Tử Tô vừa mang đến, quay lưng đi thẳng. Chỉ còn lại thanh âm vang lại, "Tôi sẽ nhanh trở về."

Tôi sẽ nhanh trở về...

Sẽ nhanh trở về....

Sẽ nhanh thôi mà! Nhất định như thế...

Bởi vì còn rất nhiều người đợi cô trở về...

.....

"Cậu kia! Lề mề vậy! Mau nhanh lại đây!"

"Lại đây, lại đây!" Diệp Hàm Huyền vừa từ một bụi cỏ chạy ra, lại nghe có người gọi, lập tức chạy về phía tốp người trước mặt.

Lúc này dưới ánh đèn mờ nhạt, cô mới có cơ hội nhìn kĩ đám người trước mặt. Người cầm đầu là một người đàn ông chừng ba mươi năm tuổi, chòm râu dài trước cằm, đôi mắt híp, không khó nhận ra vẻ dâm dục trong đó. Loại người này cực kì tiều nhân!

"Ngẩng đầu lên."

Diệp Hàm Huyền bình tĩnh ngẩng đầu. Trước khi trà trộn vào đây, cô hoá trang thay đổi bản thân. Thân hình mảnh mai của người con gái đã biến mất, thay vào đó là cơ thể thô lớn của một người ông. Chính Diệp Hàm Huyền cũng thấy khó chịu, ngứa ngáy trong người. Ai bảo cô mặc nhiều áo, nhét nhiều thứ vậy chứ!

Làn da mịn màng, trắng nõn đã thành màu nâu đồng, lông mày thanh tú đã đậm nét hơn.

Hà Bình dăm ý nhìn người thanh niên trước mặt, dù làn da không được trắng trẻo như mấy bảo bối khác của hắn, nhưng "hàng" này rất được! Chỉ riêng đôi mắt đen láy, sáng như sao sa trong màn đêm đã khiến tâm y mềm nhũn như cháo. Giọng y ồm ồm vang lên,

"Người mới sao?"

"Dạ..." Diệp Hàm Huyền cố nhẫn nhịn, cúi thấp đầu nói.

"Không tệ, không tệ!".

Nghe thanh âm dâm dục vang lên thật khiến Diệp Hàm Huyền muốn nôn một trận. Lão thiên a! Cô đã đóng giả nam nhân rồi, còn gặp phải một tên đoạn tụ! Hai chữ "Không tệ" kia là ý gì kẻ ngu mới không hiểu.

Những kẻ bên cạnh kia không nói một câu, sắc mặt hết sức điềm nhiên, chắc hẳn là cũng từng bị tên đoạn tụ kia "chơi" qua đi...

"Tên là gì?"

"Tiểu Hàm..."

Hà Bình đột nhiên cười lớn, oang oang khắp khu rừng. "Tên hay. Tiểu Hàm, Tiểu Hàm...Ta tên là Hà Bình!"

Nói đoạn y hát đầu, "Các người lui đi."

"Tiểu Hàm à, người mới tới đúng không? Cuộc sống ở đây có dễ dàng không?"

Diệp Hàm Huyền trong lòng thật muốn phi nhổ: có ông thì dễ dàng cái lông ý! Tuy vậy bề ngoài cô chỉ có nước ngâm bồ hòn làm ngọt, "Điều kiện ở Ly Mộ quả tốt luôn ý chứ! Ta đâu phản nản được gì."

Đôi mắt nhỏ của Hà Bình càng híp lại, lần này đeo theo sự thèm khát không hề che giấu, "Ah? Vậy sao, Tiểu Hàm có muốn tốt hơn nữa không?"

Ánh mắt kinh tởm y nhìn cô này, chắc mấy hôm phải mất ngủ quá. Một tia sáng lướt nhanh qua đầu cô, nếu cô giết tên biến thái này thì sao? Lại lắc đầu, không được. Nếu giết y sẽ rút dây động rừng, vạn dĩ Cyril phía trên phát hiện ra kế hoạch của cô sẽ đổ bể nhất. Phải lấy đại cục làm trọng.

"Ngài Hà Bình nói thừa rồi. Cái này ai đương nhiên cũng muốn. Chỉ là việc này có chút đường đột, ngài...ngài có thể cho tôi chút thời gian được không?"

Diệp Hàm Huyền nhớ lại vẻ mặt giả nai cừu non của ai đó, diễn ra, cố gắng bày ra bộ dáng khó xử xen chút thẹn thùng...

Hà Bình để ý kĩ từng hành động của Diệp Hàm Huyền, khi thấy biểu cảm của cô, y gật đầu hài lòng, xem ra tên tiểu tử này cũng thức thời. Thiếu niên mơn mớn như cỏ xanh thế này, đợi một thời gian nữa ăn cũng được, dù sao y cũng không vội. Nhưng ít ra cũng phải chiếm được chút tiện nghi của tiểu tử này, chí ít xem kích cỡ của hắn thế nào...

Nhìn thấy nụ cười quý dị của y, Diệp Hàm Huyền thầm kêu không ổn, nói, "Vậy tôi đi trước nha! Văn kiện này tôi cần chuyển gấp đến tay ngài Michael....Chỉ sợ...."

Quả nhiên vừa nhắc tới Michael, cơ thể Hà Bình khẽ run rẩy, tròng mắt y co rút lại vì sợ hãi. Diệp Hàm Huyền không chần chừ, nhân cơ hội bình an thoát lui.

Diệp Hàm Huyền vừa quan sát chiếc la bàn trên tay, vừa xem xét địa hình xung quanh. Nơi đây là một địa điểm đóng quân của Ly Mộ, quy mô khá bình thường so với những vị trí khác, đặc biệt nằm ẩn sâu trong rừng già, dễ thủ khó công.

Và một điều quan trọng, Cyril đang ẩn nấp tại nơi này. Vì thế chắc chắn có hàng động ngầm hay thứ gì đó tương tự căn hầm lần trước của Vũ Minh Hạo.

Đột nhiên có gió lạnh âm u từ đâu thổi đến khiến người ta rùng mình, những tán cây lung lay trong gió, tựa như ma quỷ đang treu tức người. Diệp Hàm Huyền hít thở một hơi thật sâu, con dao cầm sẵn trong tay xé gió đâm về phía sau lưng.

"Tiểu Huyền....."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thầy sẽ bảo vệ con

"Tiểu Huyền....."

Thanh âm khàn khàn quen thuộc vang lên khiến Diệp Hàm Huyền giật mình, con dao sắc lạnh trong tay lập tức buông xuống.

Khi này chỉ cần nhanh thêm 5 cm nữa, vật kia sẽ xuyên qua yết hầu thầy. Nghĩ tới đây Diệp Hàm Huyền rùng mình, lời nguyên do vẫn luôn đeo bám cô....

Một lần nữa....

Một lần nữa cô suýt giết chết người thầy của mình...

Người yêu cô sẽ vì cô mà chết! Người cô yêu cũng sẽ chết vì cô!

"Thầy...." Cánh môi nóng mấp máy không thành lời, chỉ thốt lên được một tiếng.

Dực Phàm sắc mặt hết sức bình thản, tựa như đã xem nhẹ sinh tử, cúi người nhặt con dao bạc dưới đất lên, cười nói, "Con bé ngốc này, sợ gì chứ? Thầy chỉ muốn test khả năng của con thôi, xem ra đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Cứ như thế này, dăm ba năm nữa trò sẽ giỏi hơn thầy mất."

Quả thực cô đã tiến bộ rất nhiều. Năm năm chìm trong bóng tối của hận thù, cô điên cuồng học các môn võ cổ truyền, sưu tầm đủ loại võ, nghiên cứu, rồi đem tinh hoa từng loại kết hợp thành chiêu thức của riêng cô. Cô lập tức như thiếu nữ năm xưa, oán trách nói, "Tại thầy hết. Không động không tĩnh ở sau lưng khiến con sợ chết khiếp. May mà không sao."

Dực Phàm hừ lạnh cốc đầu Diệp Hàm Huyền một cái rõ đau, đoạn nói, "Còn không phải xú nha đầu nhà con sao? Liệu lĩnh, hành động một mình như thế? Có biết đây là đâu không? May sao Từ Tô lo lắng cho con nên gửi mật hàm cho ta, vừa hay ta ở gần đây nên mới tới nhanh như thế. Xem con còn mấy lớp da bị người ta lột mất!"

"Thầy!!!! Người lừa con!" Diệp Hàm Huyền phùng mang trợn má nói, Từ Tô là học viên mới ra trường, sao có thể quen được thầy, đây rõ ràng là thầy có ý sắp đặt người ám sát cô.

Dực Phàm thờ dãi nói, "Sau khi Tiểu Hạo xảy ra chuyện, ta vẫn là không yên tâm về xú nha đầu con. Đời này ta chỉ có hai người học trò, vừa hay cả hai đều ưu tú, như chính con ruột của ta. Tiểu Hạo đã mất rồi, ta...ta không muốn lại gặp cảnh kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh nữa...."

Bà vai ông có thể vì quá đau lòng mà run lên từng trận, nghẹn ngào nói, "Nếu có thể ta nguyện dùng cái thân già này để hai người các con bình an cả đời..."

"Thầy....Con xin lỗi, là lỗi của con...." Diệp Hàm Huyền lắc đầu nói. Đôi mắt đẹp đau đáu nhìn người thầy đã bạc nửa mái đầu của mình.

"Chuyện này....Để ta giải quyết được không? Con về đi!" Dực Phàm bỗng nhiên khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị thường ngày.

Diệp Hàm Huyền cười khổ, cô có thể quay đầu được ư? Có thể để người thầy của mình một mình mạo hiểm ư? Không có khả năng! Có chấp, cô rất có chấp, có chấp đến bảo thù, chuyện cô đã quyết nhất không thay đổi. Vì đó là ý chí của cô, một ý chí kiên cường, gió bão không đổi thay.

"Thầy à, người hiểu con mà. Con sẽ không thay đổi quyết định của mình! Thầy về đi!"

Thầy à, con thực sự không muốn, vạn lần không muốn....

Thầy về đi mà, thầy đi đi mà....

Dục Phàm cũng lắc đầu nói, "Vậy thầy trò ta đồng cam cộng khổ, sống cùng sống, chết cùng chết. Đi thôi Tiểu Huyền. Thầy sẽ bảo vệ con"

Biết bản thân không thể nào thuyết phục được ông, Diệp Hàm Huyền đành bất đắc dĩ gật đầu. Hai thầy trò một già một trẻ cùng nhau băng qua khi rừng đầy sương đêm

"Đoạn này nhiều sương mù, Tiểu Huyền đi gần ta, không sẽ lạc mất."

Nghe thấy giọng nói đem theo tia ấm áp của Dục Phàm, Diệp Hàm Huyền cũng thấy yên tâm phần nào, chỉ ít cô cũng không một mình đi! Khu rừng này cây cối mọc càng rậm rạp, lại có sương mù, không biết ẩn sâu trong đó sẽ là gì?

Nhìn chiếc đồng hồ bình thường trên tay, Diệp Hàm Huyền cau mày, sắp 4h sáng rồi. Nếu hai người họ không mau chóng tìm ra căn cứ ngầm của Cyril, đợi khi trời sáng sẽ rất nguy hiểm. Lúc có mình Diệp Hàm Huyền thì không sao, giờ lại thêm Dục Phàm..

Chợt Diệp Hàm Huyền nhớ tới nguyên lý thùng rỗng kêu to mà người xưa để lại. Không sai, nếu dưới đất có một không gian rộng lớn, khi ta tác động một ngoại lực vào mặt đất, thanh âm sẽ kêu lớn hơn vị trí mặt đất bình thường, bởi vì tần số dao động càng cao, âm phát ra càng lớn.

Mà vừa hay Diệp Hàm Huyền vẫn luôn để ý từng tiếng động nhỏ nhất- giả dụ như tiếng bước chân. Giờ mới nhớ âm thanh tiếng bước chân ở đây có phần vang hơn, to hơn so với lúc trước, ngay cả thầy và cô trong vô thức đều kiêng dè bước nhẹ hơn.

"Thầy, con nghĩ không cần đi tiếp. Ất hẳn ở đây rồi."

"Ừm." Dục Phàm cũng không hỏi tại sao, ông vẫn luôn tin tưởng cô học trò nhỏ của mình.

Tuy vậy hai người đi đi lại lại quanh vị trí đó lần thứ hai vẫn không phát hiện ra điểm khác lạ gì. Sương mù đã tan dần, phía Đông chân trời đã ứng hồng, trời sắp sáng. Diệp Hàm Huyền thật ảo não vô đầu, bước nhanh về phía trước vài bước, tuy tiện đá một cái cây gỗ xưa nhỏ.

"Àm....."

Mặt đất như con quái vật khổng lồ đột nhiên mở miệng nuốt chửng Diệp Hàm Huyền vào lòng nó. Diệp Hàm Huyền còn chưa kịp phản ứng gì đã rơi tự do xuống dưới. Trong lòng cô ngàn vạn lần cầu nguyện nơi này không quá sâu đi- nếu không cô sẽ chết không có chỗ chôn cất.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tinh - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Gặp mặt Cyril

Không biết qua bao lâu, Diệp Hàm Huyền mới tỉnh giấc, cả cơ thể không chỗ nào không ê ẩm. Căn hầm này sâu hơn hai mươi mét, lúc cô tưởng bản thân sắp tiếp đất lạnh, phen này không chết nhưng chắc chắn gãy xương thì có một cơ thể to lớn ôm chặt lấy cô....

"Thầy....."

Quả nhiên bên cạnh cô đã không còn bóng dáng của ông. Lại cảm giác được hơi thở của người lạ đứng cách đó không xa Diệp Hàm Huyền lạnh lùng nói, "Người tới đi ra đi."

Người kia tựa hồ hơi bất ngờ vì cô phát hiện ra y, phải nói y chính là một trong những sát thủ hàng đầu của Ly Mộ, cấp trên lại giao cho nhiệm vụ trông chừng một cô gái liễu yếu đào tơ thể này, dù nhận lệnh nhưng trong lòng không tránh khỏi hậm hực. Giờ phút này đôi mắt vô cảm lại loé lên tia sáng thần phục.

"Đi theo tôi!"

"Ông ấy tốt không?"

Khỏi cần bàn "ông ấy" ở đây chính là ám chỉ Dục Phàm.

"Chưa chết. Đi thôi!"

Diệp Hàm Huyền thở phào nhẹ nhõm, may thầy không sao, cô vốn định từ trong balo chuyên dụng lấy ra mảnh vải buộc tạm vết thương đang rách ở đầu gối thì balo của cô đã không cánh mà bay.

"Người Ly Mộ các người có vẻ thích lên lút nhỉ?"

Không khó nhận ra giọng điệu trào phúng, mỉa mai của cô. Chỉ là nhầm người rồi! Vị kia vẫn mặt lạnh như tiền, dầu muối không thấm, còn không thèm đáp lời cô. Mệ! Chỉ có mấy tên sát thủ ung thư mới kiêu lời như thế! Tưởng mình là bá chủ thế giới chắc!

Thế là Diệp Hàm Huyền đành phải bắt đầu đi đứng đây, khắp khiêng bước về phía người kia. Vết thương đau nhức ở đầu gối khiến cô khá khó chịu, vì thế tâm tình tất nhiên không tốt, vừa đi vừa trêu ghẹo vị kia.

"Ồi chà, anh là sát thủ mặt lạnh đấy à?"

"....."

"Ồi chà chà, anh ấy à, một là bị đâm, hai là bị điếc, không biết anh thuộc loại nào?"

"....." Trầm mặc, vẫn trầm mặc, y thật muốn phản biện, vừa nãy là quý nói với cô chắc!

"Anh trai à....."

"Đủ rồi! Cô ngâm miệng lại cho tôi!"

Diệp Hàm Huyền bật cười, "Ồ, kì lục mới, tám chữ lận."

"....." Cuối cùng y vẫn chọn cách ngâm miệng là vàng.

Khấp đường đi đều là đèn đuốc thấp sáng. Diệp Hàm Huyền cố gắng ghi vào bộ não phương hướng nơi đây, nhưng mà xem ra không đơn giản vậy, bởi lẽ từ nãy đến giờ họ đã đi qua năm ngã rẽ, mà qua mỗi ngã rẽ lại có năm lối ngoặt, trong năm lối ngoặt lại mở ra năm lối rẽ! Ôi cái đầu đáng thương của cô.

Đi chừng mười phút nữa cuối cùng đã đến nơi, người kia đứng trước cửa một hang động, ra hiệu cho Diệp Hàm Huyền. Mà Diệp Hàm Huyền bắt chước vẻ mặt lạnh của y, ngụ ý: ta không hiểu.

Trên trán y nảy gân xanh từng vạch, âm trầm nói, "Vào, ngài Cyril ở trong đó!"

Diệp Hàm Huyền cũng không tiếp tục nhiều lời, trực tiếp đi vào trong.

"Àm....." Cửa phòng nặng nề đóng lại, Diệp Hàm Huyền nắm chặt tay, cô tuyệt không còn cơ hội quay lại, cái gì phải đến, sớm muộn cũng sẽ đến.

Có lẽ do nằm sâu dưới lòng đất, căn phòng thật lạnh lẽo, ánh sáng nhàn nhạt từ ngọn nến trên một chiếc bàn tròn đặt ở giữa căn phòng không đủ xua đi sự u ám của nơi đây.

"Ah, nên gọi là Diệp tiểu thư hay Tần tiểu thư đây nhỉ?"

Diệp Hàm Huyền neoh mắt hướng đến nơi phát ra thanh âm đó. Bên trái căn phòng là một người đàn ông đang gác chân ngồi đó. Làn da y trắng bệch, lại được ánh nến hắt chiếu vào, quả thực có chút dọa người. Ai yếu vía có khi tưởng đây là quỷ ấy chứ.

"Tôi gọi sao cũng được."

"Không tệ, người tới là khách, vậy vị tiểu thư này ở đây làm khách của Ly Mộ chúng ta một thời gian đi. Xem thử là Tần Gia nhà mẹ đẻ cô, Thiên Gia nhà chồng cô tài phú hơn, hay là Ly Mộ chúng ta hơn!"

Đôi mắt Diệp Hàm Huyền rét lạnh, người này uy hiếp cô ngoan ngoãn ở yên một chỗ! Trên đời này thứ Diệp Hàm Huyền ghét nhất chính là bị người khác uy hiếp. Cô thà làm ngọc nát chứ tuyệt không làm ngói lành.

"Xem ra ngài Cyril đánh giá tôi cao quá rồi!"

"Xem Tần tiểu thư đánh giá bản thân quá thấp tôi."

Một câu "Tần tiểu thư" chính là muốn nhắc nhở thân phận của cô. Diệp Hàm Huyền không những không hoảng, lúc này đây cô càng bình tĩnh hơn bao giờ hết, khẽ cười nói, "Vậy thì phải nhờ vào nó rồi. Ông trời vẫn chưa muốn lấy mạng tôi đúng không? Tần đại tiểu thư- thiên kim giả nhỉ?"

"Mày.....!!!!!" Tần Gia Dung vốn đang nấp sau bức màn, kích động hét lên.

"Ui, tôi nói gì sai nào? Chẳng phải cô mượn danh tôi sống bao năm sau? Có cần mượn thêm không? Ày, tôi cứ tưởng phượng hoàng thể nào cơ!"

"Im miệng cho tao! Tao...."

Tần Gia Dung từ trong màn dờn bước ra, đang định xông đến phía Diệp Hàm Huyền thì Cyril lạnh lùng nói, "Đủ rồi! Cô còn chưa ngại mất mặt hay sao? Lần trước bị cô ta đánh chưa đủ?"

Tần Gia Dung biết Cyril đang tức giận, nhưng trong tay cô ta có con át chủ bài, Cyril không thể nào không cần đến cô ta, "Ngài yên tâm đi, tôi sẽ cho con khốn này biết tay. Để tao xem 300 loại cực hình của Ly Mộ, mày chịu được mấy cái?"

Chương 93: Đón phu nhân về nhà

Tần Gia Dung vốn tưởng Diệp Hàm Huyền sẽ run sợ trước lời cô ta nói, chỉ là người ta sắc mặt vẫn bình thản như hồ nước lặng, tuyệt nhiên không quan tâm.

"Mày không sợ?"

Diệp Hàm Huyền đạm mạc cười nói, "Sợ gì?"

"Mày! Mày đừng thách thức kiên nhẫn của tao! 300 loại cực hình của Ly Mộ tao không tin mày chịu được quá mười cái."

"Ồ, vậy hả? Tao cũng muốn thử xem tư vị ra sao. Chỉ tiếc là ngài Cyril đây có đồng ý không mới là vấn đề."

Tần Gia Dung khuôn mặt vẫn vẻ vốn định nói gì đó thì Cyril thao tác nhanh gọn giơ bàn tay lên, trầm giọng nói, "Tần Gia Dung à, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi! Quân cờ như cô tôi không thiếu. Tốt nhất trong thời gian này cô an phận ở nguyên trong phòng cho tôi!"

Cyril nói đoạn từ ghế toạ đứng dậy, chậm rãi đi về phía Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền cảm giác được luồng khí hắc ám đang đánh đập vào não bộ cô. Theo mỗi bước chân của Cyril, chiếc chuông nhỏ màu bạc được treo ngang hông y lại khẽ kêu lên từng điệu. Diệp Hàm Huyền khẽ rung mình, nói,

"Ông, ông rốt cuộc là ai? Tại sao, tại sao....." Tại sao phải làm thế với tôi? Tại sao lại muốn hại Tần Gia, Thiên Gia....

Chỉ là cô hòng cô như bị ai đó bóp nghẹt lại, không tài nào nói lên thành tiếng. Người đàn ông có khuôn mặt trắng da, đôi đồng tử màu đỏ như ma quỷ ám lấy linh hồn cô....

"Không....."

.....

Cùng lúc đó, trên chiến cơ của Thiên Gia.

"Chết tiệt!"

Thiên Tà đứng một bên thật không nói lên lời, lão đại à, cái bàn này đã bị ngài đập không biết bao nhiêu lần rồi đấy! Dù cho loại gỗ này có cứng hơn sắt thép cũng không chịu mà gãy đôi mất. Dù là lúc Thiên Gia bị Ly Mộ tấn công đột xuất, lão đại cũng không mất bình tĩnh thế này.

"Không phải tôi đã dặn cậu bảo vệ cô ấy cho tốt rồi sao?"

Thiên Tà chỉ biết cúi đầu, không phản bác. Lão đại nói không sai, là y nôn nóng muốn đến chiến trường góp sức cho Thiên Gia, nên phải đàn em thân tín bảo vệ phu nhân. Ai ngờ lại xảy ra sơ suất, phu nhân tự mình bỏ trốn. Mãi đến khi y nhận được tin, vội vã báo cho lão đại đã là 3h trước.

Thiên Tà ngàn vạn lần trách mình ngu ngốc, y chỉ tính đến lợi ích trước mắt mà quên đi hậu quả dài lâu. Dù cho y có công chiếm được thật nhiều căn cứ của Ly Mộ thì sao chứ? Vẫn là đồn củi ba năm không bằng thiêu trong một giờ.

Ngộ nhờ phu nhân rơi vào tay kẻ địch thì sao? Rồi bọn chúng lấy phu nhân ra đưa điều kiện hoặc làm mồi như lão đại thì sao?

Tính ra lão đại đã thật tin tưởng y, giao phu nhân cho y bảo vệ, y lại coi thường việc này. Đúng hơn là coi thường vị phu nhân "liều yếu đào tẩu" kia. Y luôn bất mãn lão đại cao cao tại thượng, vạn người kính sợ nhà mình, đứng trước một cô gái nhỏ như thế, sao phải nép mình, lại còn vì cô ta giả ngây, giả ngốc?

"Lão đại, thuộc hạ nguyện chịu phạt."

Kính Thiên Minh vẫn là tuấn lãng như thường, chỉ là trong đáy mắt tràn ngập tơ máu, tức giận nói, "Chịu phạt? Cậu chịu phạt có cứu được cô ấy không? Uống công tôi vẫn luôn coi cậu là anh em tốt, tin tưởng giao cô ấy cho cậu!"

"Lần này xin ngài tin tưởng. Dù dùng cái mạng nhỏ này đánh đổi, tôi cũng sẽ cứu được phu nhân trở về."

"Vậy phải xem khả năng diễn kịch của cậu tới đâu rồi!"

Nói đoạn Kinh Thiên Minh lập tức đứng dậy, đi về phía buồng lái, hừ lạnh nói, "Lái chậm như con rùa. Đổi người. Tôi lái! Phải nhanh đón vợ yêu về nhà thôi! Không người con gái vô lương ấy sẽ quên mất tên chồng của nàng mất!"

Chiếc máy bay chiến đấu đột nhiên tăng tốc lao nhanh về phía trước. Trên nền trời đen kịt như có sao băng lướt nhanh qua....

.....

12h trưa,

Biên giới phía bắc, giáp ranh Trung Quốc- Mông Cổ.

"Tần tiểu thư, bữa trưa đã chuẩn bị sẵn sàng, mời ngài dùng." Người hầu nữ cúi người cung kính nói.

Diệp Hàm Huyền nằm trên giường khẽ nhắm hờ mắt, cũng không buồn mở miệng nói chuyện, trải qua chuyện ban sáng, đầu cô vẫn còn đau như búa bổ. Một lúc sau cô choàng tỉnh dậy, không được, muốn thoát khỏi nơi này, phải tốn rất nhiều sức, mỗi ngày lại phải đấu trí với Cyril, không được, cô phải ăn thật nhiều.

Điều bất ngờ là Cyril cũng đến dùng bữa cùng cô. Chỉ là lần này không có Tần Gia Dung đi cùng, Diệp Hàm Huyền lại càng vui, đỡ phải nghe con điên đó lải nhải.

"Ngài Cyril, thật vinh hạnh cho tôi quá! Thật không biết ngọn gió nào đưa ngài tới đây?"

Cyril động tác rót rượu như nước chảy, nói, "Còn không phải sợ Tần tiểu thư cô đơn một mình?"

Diệp Hàm Huyền không hề ái ngại, tùy ý nhận ly rượu từ tay Cyril, lắc nhẹ nói, "Ah? Tôi không thích vị cherry này lắm. Cherry quá ngọt, ngọt tới mức không chân thực. Uống vào đầu óc dễ không thanh tỉnh lắm. Con người cũng vậy, vào thời điểm bản thân gặp khó khăn, đột nhiên có người tới giúp, ngài Cyril nói đây là tốt hay xấu?"

Cyril cười cười, đưa ly rượu lên miệng uống, "Vừa tốt lại vừa xấu."

"Mong ngài chỉ rõ nha!"

"Tốt đó là bản thân ta sẽ có điểm tựa, có người giúp ta vượt qua khó khăn. Cái này bao người mong muốn không được đâu! Còn xấu ấy, người kia sẽ vô cùng tin tưởng, cũng sẽ phụ thuộc vào người giúp họ."

Diệp Hàm Huyền nghe vậy phá cười lớn, thanh âm trong trẻo vang vọng khắp căn phòng lớn, rồi vuốt cằm nghiền ngẫm nói, "Vậy sao? Đột nhiên tôi thấy ngài rất giống...."

Cyril hứng thú hỏi, "Ah, giống?"

"Giống thầy của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tinh - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Ai là thầy?

Cyril cũng cười phá lên, "Ồ, giống thầy của cô?"

"Phải, tôi thấy động tác rót rượu cũng rất giống. Chỉ là thầy tôi cũng ghét vị Cherry như tôi!"

Cyril lắc đầu nói, "Không phải cô đột nhiên nhận ra tôi rất tốt, dù đã độ tuổi trung niên nhưng còn rất phong độ, nên muốn bá tôi làm thầy đó chứ?"

Diệp Hàm Huyền kiên nhẫn cắt từng lát thịt bò bít tết, phù nhận, "Cái này không tốt lắm nha! Nghe thiên hạ đồn ngài Cyril có đến hàng nghìn khuôn mặt, biết đâu sau lớp mặt nạ kia là khuôn mặt già nua, xấu xí, thầy của tôi lại tốt như vậy. Tôi đương nhiên sẽ không rồi!"

"Đáng tiếc, haizz, phúc tôi mỏng, đến giờ vẫn chưa có một mụn con cái, xem ra học trò cũng vậy rồi!"

Vừa hay Diệp Hàm Huyền cắt xong miếng thịt bò của mình, đẩy chiếc đĩa về phía bàn của Cyril nói, "Tôi cũng thật cảm thông với ông lắm, đây là kính già, yêu trẻ nha. Người già nên ăn miếng nhỏ, cẩn thận chết nghẹn."

Cyril hơi ngạc nhiên vì Diệp Hàm Huyền giúp mình cắt thịt. Tuy nhiên y vẫn vui lòng nhận lấy, không khách sáo dùng đĩa xiên lấy một miếng bỏ vào miệng. Đồ ăn còn nuốt chưa trôi thì Diệp Hàm Huyền nheo mắt nói,

"Ây, nghe đồn vị lão đại Ly Mộ của các ngài ý, à...Cris....Là con trai tư sinh của ngài?"

Cả cơ thể Cyril khựng lại vài giây, rồi nhanh khôi phục bộ dáng bình thường, hất cằm nói, "Tần tiểu thư nghĩ sao?"

"Tôi nghĩ sao có quan trọng sao? Quan trọng sự thật là thế nào kia- ngài Cyril à...."

Cyril còn đang định nói gì đó thì có người gấp gấp tiến vào, vội vàng hành lễ, "Ngài Cyril..Có chuyện gấp...."

"Ah? Chuyện gì gấp?"

"Vị tiểu thư này...."

"Không sao! Cứ nói luôn đi."

Người kia lúc này mới dám ngẩng đầu, nói, "Lão đại Thiên gia Kính Thiên Minh hình như đã biết nơi ẩn cư của ngài. Thám tử của chúng ta báo tin, hắn đã triệu tập được hơn 1000 quân tinh nhuệ Thiên Gia đang bao vây ngọn núi này....."

"Ồ, nhanh như vậy đã tìm được sao? Được rồi, cậu đi triệu tập hội nghị gấp cho tôi!"

Người kia bình thường chỉ là chân lính gác cửa quèn, giờ này được ngài Cyril tin tưởng, vui mừng chạy nhanh ra ngoài chấp hành nhiệm vụ được giao.

"Tần tiểu thư này, đáng tiếc thật, bữa ăn này xem ra không trọn vẹn rồi. Để dịp khác vậy."

"Hảo."

Diệp Hàm Huyền tùy tiện đáp lại, tiếp tục bữa trưa của mình, dường như việc kia không ảnh hưởng tới cô. Nhìn thân ảnh biến mất sau cánh cửa lớn của Cyril, Diệp Hàm Huyền khẽ thở dài, xem ra kế hoạch của cô phải xúc tác sớm hơn dự tính rồi!

Ai bảo lão công nhà cô tới nhanh như vậy? Mà cô lại rất muốn, rất rất muốn lao vào vòng tay ấm áp của ai, ngủ một giấc thật ngon lành. Ừm, đã tròn bảy ngày xa nhau rồi.....

.....

Lại một ngày nữa sắp tàn.

Diệp Hàm Huyền cảm giác cơ thể gần đây có chút mệt mỏi, có lẽ chờ khi việc này kết thúc, cô sẽ rủ Kính Thiên Minh đến đâu đó nghỉ ngơi một thời gian. Hắn ta hẳn là sẽ không từ chối đi?

Nhìn đồng hồ điểm 6h tối, Diệp Hàm Huyền ngồi dậy, đi về phía cửa. Chưa cần ra tới nơi đã có người mở cửa cho cô, thật trùng hợp, là tên sát thủ mặt lạnh lần trước.

Cyril cũng đã đồng ý cho Diệp Hàm Huyền gặp Dục Phàm, vì thế lần này cô cũng chẳng buồn bắt chuyện với người tiếc chữ hơn vàng này.

"Ba mươi phút."

Vừa đến cửa thì y đã chăm chăm nhìn đồng hồ trên tay, buông một câu lạnh tanh.

Diệp Hàm Huyền khẽ ngẩn người, rất nhanh phản ứng lại, bức bối nói, "Tốn một phút của tôi!" Rồi mau lẹ mở cửa bước vào trong. Ý y chính là Cyril cho cô ba mươi phút gặp Dục Phàm. Kết quả thành ra được y gián lược thành ba chữ trên. Quả thực ngắn gọn, súc tích!

"Thầy...." Diệp Hàm Huyền nhìn người đàn ông trung niên nằm tựa ở mép giường, khẽ nói.

Dục Phàm còn đang chăm chú đọc một cuốn sách nào đó, nghe thấy thanh âm quen thuộc của học trò nhà mình mới ngẩng đầu nhìn.

"Hai ngày nay gầy đi không ít."

Diệp Hàm Huyền cười hoa lệ nhìn ông, bi thương nói, "Người xem cả người người có chỗ nào không băng bó?"

"Tiểu Huyền, xin lỗi...là ta không bảo vệ được con."

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có bước chân của Diệp Hàm Huyền vang nhẹ trong không gian. Cô từ từ ngồi xuống mép giường, lắc đầu nói, "Mọi việc đều có nhân quả của nó, con đã làm sai, đương nhiên phải nhận báo. Người có nhớ chuyện lúc trước không? Khi con và Hạo ca, cả thầy nữa, ba người chúng ta ở trên núi sống một cuộc đời tiêu dao tự tại. Người dạy chúng con đủ mọi thứ trên đời, từ kỹ năng sinh tồn đến kiến thức đời sống, rồi võ nghệ. Tất cả mọi thứ đều là người dạy cho chúng con..."

Đôi mắt ngọc của cô vô tình ngược về phía xa, hồi tưởng lại quá khứ tươi đẹp, nghẹn ngào nói, "Còn nhớ....Còn nhớ khi đó con tuổi trẻ ngông cuồng, tự cao, có lần cố chấp một mình xông vào lòng địch, những tướng lập công vang dội, không ngờ lại thất tử nhất sinh...May thay có thầy không quản gian

nguy cứu con. Nếu thầy không đến, không chỉ là vết sẹo nhỏ trên cánh tay phải này thôi đâu, có khi con....."

"Thầy, thầy đang nghĩ gì vậy?"

"Ah...Thầy....Phải rồi, tiểu nha đầu ngốc này...."

Dực Phàm còn đang định nói gì nữa thì khẩu súng bạc không hện trước chĩa thẳng vào trái tim y. Diệp Hàm Huyền đã đứng dậy từ khi nào, đôi mắt phượng sắc bén như thanh gươm vào được tuốt ra khỏi vỏ, hơi ẩm ban nãy đã biến mất từ khi nào- chỉ còn lại hơi thở lạnh thấu xương.

"Tiểu Huyền, con...."

Từ giờ tới chap 100, người đầu tiên tìm ra điểm mấu chốt của truyện, cmt đúng hoặc ib cho mình cũng được, mình sẽ có món quà bất ngờ cho người đó!!!! (Các bạn nhớ để lại acc fb để mình tiện liên lạc nha)

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Bắt sống Cyril

"Im miệng, thầy tôi ở đâu?" Diệp Hàm Huyền cười lạnh nói.

"Tiểu Huyền con nói linh tinh gì thế? Thầy là thầy của con đây mà!" Dực Phàm không tin được nhìn Diệp Hàm Huyền.

"Giơ hai tay lên đỉnh đầu cho tôi, khẩu súng ở thắt lưng tốt nhất đừng có động! Ày, lỡ chẳng may tôi ăn cò thì sao?"

Dực Phàm nghe giọng nói không chút cảm xúc kia, y biết cô không nói đùa, nếu y mạnh động, viên đạn bạc kia sẽ ghim thẳng tim y. Y nhún vai cười, "Từ lúc nào phát hiện ra?"

"Ồ? Không diễn nữa sao?" Một điệu cười châm biếng chế nhạo vang lên, đem theo sự cuồng ngạo không che giấu.

"Haizz..." Thanh âm thờ dài thật sâu, người đàn ông biểu tình chán ghét vươn tay kéo tấm mặt nạ da người trên mặt xuống.

Khuôn mặt của người đàn ông được ánh đèn soi tỏ, đôi mắt xanh như biển cả như xoáy sâu vào tận linh hồn Diệp Hàm Huyền, "Alan, là anh..." Cô có chút bất ngờ nói.

Alan hoàn toàn không có ý định che giấu thân phận của mình, tiện tay kéo luôn bộ tóc giả xuống, mái tóc vàng như vị thần Apollo trong thần thoại Hi Lạp thoáng chốc toả sáng cả căn phòng.

Dù đã biết trước người này không phải thầy của mình, nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn thật bất ngờ, người này lại là Alan...

Alan, chẳng trách....

Cô đã sớm nghĩ tới việc Vũ Minh Hạo là người của Ly Mộ, lúc này được chứng thực vẫn choáng kinh. Rốt cuộc Ly Mộ có thâm thù đại hận gì với Tần Gia? Tại sao lại cần mãi không tha cho bọn họ? Đây là kế hoạch đã được tính từ rất lâu, bắt đầu từ hai mươi năm năm trước khi cô sinh ra, thậm chí sớm hơn nữa.

Alan nhún vai, vút chiếc mặt nạ da người nhăn nheo xuống đất, nói, "Mỹ nhân à, có thể hạ súng của cô xuống không? Chúng ta từ từ nói chuyện, từ từ thương lượng...."

"Giơ tay lên, lập tức!" Diệp Hàm Huyền trông mắt kẻ biến đổi, chỉ trong vài giây bộ mặt già nua đã thay thế bằng một khuôn mặt khác, hoàn mỹ vô khuyết, đẹp tới mức khiến người ta ngừng thở.

Alan rầu rĩ giơ tay lên cao, "Mỹ nhân à, một mạng người đáng giá ngàn vàng, cô, cô tuyệt đối đừng mạnh động...."

Diệp Hàm Huyền không kiên nhẫn nói, "Bớt câu giờ, xuống giường, dẫn tôi đi gặp thầy."

"Mỹ nhân à, xuống giường thì tôi có thể. Cơ mà dẫn cô đi gặp thầy của mình thì tôi đành chịu....Tôi sao biết được chỗ giam ông ta chứ? Cô có giết tôi đi chẳng nữa thì....."

Lời y còn chưa dứt thì một viên đạn xé gió bay về hướng y, nhanh tới nỗi y còn chưa kịp chớp mắt thì viên đạn đã ghim thẳng vào bức tường đằng sau, vài sợi tóc lững lờ rơi xuống giường.

"Cô....." Alan lắp bắp nói, cảm giác lạnh lẽo từ viên đạn trượt qua thật đáng sợ, y không tự chủ được đưa tay lên sờ tai của mình, cũng may chưa dứt....

"Cho anh ba giây. Đừng nói là anh không có giá trị gì trong Ly Mộ, phải không nhỉ ngài Cyril?"

Từ đầu tới cuối Alan đều thần nhiên, lúc này đây Diệp Hàm Huyền tinh ý phát hiện ra trong mắt y rất nhanh xẹt qua một tia hoảng loạn, cô lại càng chắc chắn suy đoán của mình....

Việc đã đến nước này Alan ngồi thẳng lưng, không cần thiết giả bệnh nữa mà kéo hết đồng dịch truyền nước, dụng cụ bằng bó lại, ném vào một góc giường. Y chậm rãi bước xuống giường, bất đắc dĩ nói, "Tần tiểu thư cũng thật đáng sợ nha! Cô chưa từng nghe qua phụ nữ càng thông minh thì càng khó có được hạnh phúc sao?"

Diệp Hàm Huyền chỉ cười lạnh không đáp, khẩu súng trong tay chưa lúc nào buông lỏng. Đối phó với một đối thủ thế này, chỉ cần một giây lơ là sẽ đổi lại một kiếp bất phục!

"Thầy tôi ở đâu?"

"Được rồi, tôi dẫn cô đi. Ai bảo tính mạng này đang ở trong tay cô chứ."

Alan vừa nói vừa bước tới bức tường phía bên trái, sờ sờ một lúc rồi ấn mạnh. Một mặt đạo ngầm trong mặt đất chậm rãi mở ra.

"Đừng chạy nhanh thế nào ngài Cyril, thật kém sang mà. Tôi không tính cánh cửa của ngài nhanh hơn viên đạn trong tay tôi đâu!" Diệp Hàm Huyền từ lúc nào đã theo sát ý, khẩu súng không chút lưu tình dí sát vào y.

"Tần tiểu thư mới là người kém sang đó. Nam nữ không nên đứng quá cạnh nhau thế này chứ!"

Alan đột nhiên quay người, ngón trỏ đặt trên cánh môi mỏng, ám muội nói.

Chỉ là Diệp Hàm Huyền không chút lưu tình đá thẳng vào lưng một cước, rồi bước nhanh vào mặt đạo. Không được tốn thời gian dây dưa với tên này, ai biết được cha sát thủ mặt lạnh ngoài kia sẽ vào lúc nào chứ.

Alan nhanh chóng định hình thân thể nên mới không ngã chúi xuống đất một cách khó coi. Cô gái này luôn làm những hành động bất ngờ không báo trước, thật khiến y mở mang tầm mắt. Y thắc mắc, "Thông thường đá vào móng sẽ thuận tiện hơn, nhất là phụ nữ các cô độ dài của chân có hạn, tại sao phải cô đá vào lưng tôi?"

Diệp Hàm Huyền nghe y thắc mắc, lúc này mới để ý, lại bất giác nhớ tới "cái móng mềm mại" của ai kia, đá vào rất êm chân....Khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được mà đỏ bừng....Không được nghĩ bậy....

"Im miệng! Ở đây tôi là chủ hay anh là chủ? Mau dẫn đường."

Alan vốn muốn tìm cơ hội lật kèo, chỉ là cô gái nhỏ bé trước mặt y thật không dễ chơi chút nào, dù đôi mắt tưởng chừng lơ đãng nhưng kì thực vẫn dính chặt trên người y.

"Vị mỹ nhân này, tôi không muốn chết đi làm quỷ tò mò đâu. Cô giải đáp thắc mắc của tôi khi nãy đi. Vừa đi vừa nói đỡ tịch tịch." "

Sau lưng cánh cửa mặt đạo đã từ từ khép lại. Diệp Hàm Huyền phức tạp nhìn Alan, như muốn lột từng lớp da mặt của y. Rốt cuộc đâu mới là khuôn mặt thật của y? Kì thực dù đã chuẩn bị kế hoạch chu toàn, không hiểu sao từng trận bất an vẫn bủa vây tâm trí cô....

"Vậy anh cứ tò mò đến chết đi!" Diệp Hàm Huyền không nề tình nói.

Mình giải thích rõ hơn về điểm mấu chốt mà mình đề cập ở chap trước nha!

Mọi người để ý tình tiết của truyện sẽ ra -.- có khi chỉ là một câu nói vu vơ mà cả vấn đề đấy:v

Mấu chốt là: Âm mưu của Cyrin là gì? Tại sao bà Huyền làm thế? Bà có âm mưu gì?

Còn tới chap 100 lận nên mọi người cứ từ từ thông thả đoán nha ^^ Bây giờ truyện có thể hơi rối, cơ mà cuối cùng mọi người sẽ hiểu -.-

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Anh dẫn em đi!

Đi chừng mười năm phút, cuối cùng cũng tới nơi. Diệp Hàm Huyền đoán không sai, con đường dưới lòng đất này có thể thông tới khắp mọi nơi trong đặc khu này của Ly Mộ. Có thể xây một căn cứ ngầm lớn chừng này lại ngay địa bàn của Thiên Gia, Ly Mộ này thật không biết còn giấu bao âm mưu quỷ kế nữa.

Lối ra của cánh cửa lần này là một căn phòng nhỏ, Dục Phàm đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt nặng nề khép lại, trông thần trí của ông rất mệt mỏi, chắc hẳn những ngày qua ông ngủ không ngon. Đường như cảm nhận được có người tiến vào, Dục Phàm giật mình tỉnh giấc, hướng mắt nhìn về phía phát ra tiếng động.

"Tiểu Huyền....."

"Thầy....."

.....

Sáu giờ sau Diệp Hàm Huyền cùng với Dục Phàm thông qua con đường dưới lòng đất rời khỏi Ly Mộ. Điều bất ngờ là Alan từ đầu tới cuối không có bất kì hành động phản kháng nào, trái lại y còn rất thông dong, bình tĩnh. Việc này càng làm Diệp Hàm Huyền bất an...

"Từ đầu tới cuối có rất nhiều cơ hội thoát thân, tại sao anh không làm?"

Alan cười phong lưu nói, "Nếu tôi trả lời rằng lưu luyến Tần tiểu thư, không lẽ rời xa cô, cô có tin không?"

Diệp Hàm Huyền lập tức lắc đầu phủ nhận, "Không tin!"

Alan nhún vai, bắt đầu nói, "Haizz, cô có vẻ xem nhẹ mị lực của bản thân rồi! Nếu tôi có đi tù một gông chẳng nữa, thi thoảng cô vào thăm tôi cũng không phải là không thể đi?"

Diệp Hàm Huyền quyết định không thăm dò thêm nữa, tên này luôn nói những câu không đúng trọng điểm, cố ý đánh lạc hướng cô. Lúc này đã là 1h đêm, nếu cô đoán không sai, phía trước chính là người của Thiên Gia. Chỉ một chút nữa thôi...kế hoạch của cô sắp thành công rồi!

Dục Phàm từ đầu tới cuối không nói một câu nào, dường như ông đang dùng chút sức lực còn lại của mình để gắng gượng. Bề ngoài ông vẫn tỏ ra mình ổn, nhưng kì thực xương một bên chân của ông đã nát, nếu không phải người đã rèn luyện hơn bốn mươi năm, chắc chắn đã gãy từ lâu rồi.

"Thầy, người....." Diệp Hàm Huyền trong đêm tối, không nhìn thấy được nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở nặng nề của ông, cô lo lắng nói khẽ.

"Xú nha đầu, con đang khinh thường thầy của mình đấy ư? Tiếp tục đi! Ta còn có thể chịu được." Dục Phàm cắn chặt răng nói.

Diệp Hàm Huyền khẽ thở dài, Alan dù cho hai bàn tay đã bị cô dùng còng số tám khoá lại, nhưng cô vẫn không yên tâm về y chút nào. Vì thế bắt đầu đi không có nhiều thời gian quan tâm tới thầy của mình.

"Tần tiểu thư à, cô yên tâm đi! Tôi sẽ không đào tẩu đâu mà! Cô xem, phía trước đang có một đoàn người cầm đuốc đi tới, không phải lão công nhà cô tới đón tối chứ?" Alan trông thấy vẻ mặt đề phòng mình như cháy nhà của Diệp Hàm Huyền, nói bằng quơ treu chọc vào câu.

Chỉ là y không ngờ người dẫn đầu đám người kia- là chồng của Diệp Hàm Huyền- Kính Thiên Minh thật.....

Diệp Hàm Huyền không tin vào mắt mình, người đàn ông kia....dù chỉ là một cái liếc mắt tùy tiện trong đám người, cô vẫn có thể nhận ra. Một thân y phục đen tuyền, dáng người cao lớn khiến toàn thân anh toát ra sự cường đại. Đôi mắt đã không còn vẻ "ngây thơ" như trước, thay vào đó đôi mắt hoa đào kia nheo lại, tối tăm vô cùng.

Kính Thiên Minh, anh có thể dẫn em đi được không.....?

Kính Thiên Minh cảm giác ánh mắt quen thuộc của vợ yêu đang nhìn anh, từng chút, từng chút một dõi theo anh. Anh cảm nhận được cô ấy đang ở rất gần, trực giác mách bảo anh thế!

"Lão đại, mấy ngày nay ngài chưa từng chớp mắt....Hay ngài....."

Lời của Thiên Ưng còn chưa kịp nói ra thì đã nhận lấy cái nhìn sắc lạnh của lão đại. Từ trước tới giờ lão đại hành sự luôn tính trước, nắm mọi việc tùy ý đùa bỡn trong lòng bàn tay, chỉ là từ khi có sự xuất hiện của phu nhân, quỹ đạo được lập trình sẵn này dường như bị rối loạn. Nếu trước kia Thiên Ưng thấy lão đại nhà mình quá ưu tú, quá xuất sắc, tưởng như thần Zeus tối cao, không gì không làm được, thì bây giờ chỉ ít anh ta đã cảm nhận được ở lão đại chút hơi thở của con người. Lão đại đã cảm nhận được mùi vị của cuộc sống con người: hi, nộ, ái, ố....

Nhưng anh ta lại lo....

Lo lão đại không kiềm chế được bản thân, lo rằng phu nhân xảy ra chuyện gì, lão đại sẽ phát điên mất!

"Cậu, điều động thêm người tới khu này cho tôi! Còn nữa sáng mai tôi sẽ đích thân đem quân trực tiếp tấn công...."

"Kính Thiên Minh....."

Cuối hạ, đầu thu. Thời tiết có chút lạnh, lại ở vùng biên giới phía bắc nên gió rất mạnh. Từng trận từng trận kéo tới khiến người ta bắt giác khẽ rùng mình. Chỉ là thanh âm trong trẻo kia, quen thuộc đến thế....

Ngay lập tức Kính Thiên Minh bắt chắp tất cả, lao nhanh về phía Diệp Hàm Huyền. Cô ấy đứng đó, trên đỉnh núi cao đầy gió lộng. Mái tóc đen dài bay lượn tứ tung.

"Tiểu Huyền, đợi anh....."

Kính Thiên Minh hét lên, anh sợ, sợ Tiểu Huyền của anh lại một lần nữa xa anh...

Hai mươi năm trước một lần. Mười năm trước thêm một lần. Năm năm trước vận mệnh lại chia cắt hai người...

Không thể! Không thể để mất cô ấy thêm một lần nữa....

Diệp Hàm Huyền đôi mắt vô thần nhìn người đàn ông đang chạy về phía mình, sau đó không ngần ngại lùi từng bước về phía vực thẳm.

"Đừng mà Tiểu Huyền....."

"Tất cả đều là lỗi của anh! Đừng....."

Mình có một món quà bất ngờ, độc nhất cho người đoán đúng nha! Đến tận c100 mới kết thúc à.

Quà mình sẽ ship qua bưu điện ạ

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Vách núi sinh tử

Thân thể mảnh mai của Diệp Hàm Huyền như điều đứt dây rơi xuống vách núi.

"Tiểu Huyền!" Kính Thiên Minh hét hãi hét lớn, đồng thời giơ tay ra quờ một cái, kết quả chỉ nắm được bàn tay của cô. Cũng may anh tới kịp, ít ra anh cũng nắm chặt được bàn tay nhỏ nhắn này rồi....

Cũng vì thế rơi của Diệp Hàm Huyền mà Kính Thiên Minh kéo hơn nửa người xuống, bàn tay còn lại bám chặt lấy mỏm đá mép vực. Hai người, một ở trên, một ở dưới, treo lơ lửng trên vách núi hiểm trở, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

"Tiểu Huyền, nắm chặt lấy tay anh, đừng buông có được không?"

"Tiểu Minh Tử của em đây! Em gọi anh là thái giám cũng được, anh trai nhỏ cũng được, tên ngốc cũng được! Từ đầu anh sai rồi! Đáng lẽ ra anh không nên dùng cách thức ngu ngốc như thế để tiếp cận, lừa gạt em."

Đáp lại giọng nói trầm áp của anh chỉ là tiếng gió gào thép, Diệp Hàm Huyền đôi mắt đen láy không một tia sáng không cảm xúc nhìn anh.

"Tiểu Huyền, em sao vậy? Đừng làm anh sợ được không? Anh còn một chuyện rất quan trọng giấu em, trở về nhà cùng anh được không? Chuyện gì anh cũng nghe em hết!"

"Diệp Hàm Huyền!"

Kính Thiên Minh sợ hãi kêu lên, đôi mắt thu thủy linh động của cô ngày càng u ám. Ý muốn tự tử của cô ngày càng mãnh liệt.

Diệp Hàm Huyền đưa mắt nhìn lên, đầu óc trống rỗng, hồ hững buông nhẹ một câu, "Kính Thiên Minh, vĩnh biệt!"

Rồi bất chợt cô giơ tay ra, dùng lực thật mạnh hất tay Kính Thiên Minh.

"Không....." Kính Thiên Minh thảm thiết kêu.

Thân hình Diệp Hàm Huyền lập tức rơi xuống, trên khuôn mặt lạnh tanh, không chút biểu tình. Tóc dài tung bay, vạt áo đỏ bay bổng, kinh diễm. Rồi rất nhanh, rất nhanh bị bóng tối nuốt chửng, vực sâu như con quái vật khổng lồ, ngấm lấy cô....

Vào giây phút cuối cùng, trên khuôn mặt xinh đẹp kia bỗng rơi vài giọt lệ. Nhưng tất cả đều không kịp nữa....

Giọng nói ngọt ngào của cô ấy, vài giây trước thôi vẫn còn văng vẳng bên tai anh cơ mà? Tay chợt truyền đến cảm giác trống rỗng, gió lạnh truyền qua từng kẽ tay, buốt!

"Đừng...." Kính Thiên Minh hét to, bàn tay kiên định nắm mồm đá khi nãy buông ra, thân hình cùng lúc đó rơi xuống, bàn tay vươn xuống, hòng bắt lấy bóng hình của Diệp Hàm Huyền.

"Lão đại, ngài còn trách nhiệm với Thiên Gia, Kính thị, với người mẹ và em gái đã mất của mình, còn cả mối thù với vị kia..." Thiên Ứng may mắn đã kịp tới nơi, nắm chặt lấy hai chân Kính Thiên Minh, gào thét nói.

Thiên Ứng vẫn luôn hiểu anh như thế! Thế nhưng y lại không biết được giờ phút này trách nhiệm, hận thù, tất cả đều chỉ là mây bay!

Kính Thiên Minh giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu như quỷ, đạp hai chân về phía sau.

"Thiên Gia giao cho cậu!"

Kính Thiên Minh nhẹ tênh nói, thân thể cùng lúc rơi xuống đáy vực. Chẳng phải anh đã thề rồi sao, kiếp này sẽ không buông tay cô ấy nữa....

Tuyệt đối sẽ không buông....

Ý niệm trong đầu Kính Thiên Minh lúc này chỉ là muốn ôm vợ yêu vào lòng, bảo vệ cô ấy, dùng cả sinh mệnh của mình để chở che cho cô ấy.

Rốt cuộc Kính Thiên Minh cũng ôm được thân thể mềm mại không xương của cô vào lòng, thật tốt...Anh dùng cả cơ thể to lớn của mình ôm trọn Diệp Hàm Huyền trong ngực. À, giây phút này Kính Thiên Minh mới để ý một điều, anh hình như không thể thực hiện lời hứa với cô ấy được....

Rơi xuống đáy vực sâu vạn trượng- chỉ có một kết cục, thịt nát xương tan! Không lẽ anh vẫn là không thể nắm tay cô ấy trọn đời trọn kiếp sao?

Nhưng nếu như được chọn lựa, anh thà rằng để bản thân mình chết đi, để cô ấy được tiếp tục sống....

Nếu như anh thực sự đi rồi, Tiểu Huyền của anh mạnh mẽ như thế, kiên cường như thế, chắc chắn sẽ tiếp tục sống tốt mà! Anh có gì không an tâm chứ....

"Ah...."

Giọng nói khàn đặc của anh kêu nhẹ, dường như đang đè nén hết sức cảm giác đau đớn truyền từ sống lưng đến. Bàn tay ôm eo cô càng lúc càng xiết chặt hơn....

Bằng mọi giá anh phải bảo vệ người con gái anh yêu....

Diệp Hàm Huyền mắt khép hờ, mơ màng ngủ, chỉ cảm giác được có một vòng tay rắn chắc như sắt thép, che chắn sức ép từ nước đến cô, đầu óc cô mộng mị, nước chảy ù ù bên tai, chỉ nghe thấy giọng ai đó khẽ thì thầm, "Có anh đây rồi, đừng sợ. Tiểu Huyền của anh phải sống thật tốt nhé! Anh yêu em, thật đấy...."

Cô nhú mày, bất an muốn đưa tay lên xoa bụng, chỉ là một quá....

San cùng mọi thứ đều nhạt nhòa dần, chỉ còn đọng lại một màu trắng xoá, cùng tiếng nước róc rách lững lờ trôi.

Trên dòng sông hẹp nằm giữa hai sườn núi, thỉnh thoảng lại có một mồm đá nhô lên, đêm đen bao trùm lấy cảnh vật.

Thiên Ứng đứng từ trên cao lo lắng nhìn xuống dưới, thuộc hạ bên cạnh mau chóng báo cáo địa hình của nơi này. Đến tận khi nghe thấy bên dưới đáy vực này là một dòng sông y mới khẽ thở phào. Với khả năng bơi lội của lão đại nhà mình, y tuyệt đối tin tưởng.

Vốn dĩ Thiên Ứng đã định nhảy xuống cùng Kính Thiên Minh, chỉ là lão đại giao phó: Thiên Gia giao cho cậu! Mệnh lệnh của lão đại đã ban ra, chỉ có nhận lệnh và phục tùng!

"Ngài Thiên Ứng, vậy còn Ly Mộ?"

"Chia quân làm hai ngả, một nửa tấn công dồn dập vào Ly Mộ, một nửa tập trung tại đây, gấp rút tìm lão đại."

Thiên Ưng không hổ là cánh tay đắc lực của Kính Thiên Minh, chỉ trong chốc lát đã nghĩ ra giải pháp cho tình huống hiện giờ. Một nửa quân tấn công Ly Mộ, khiến cho bọn chúng trở tay không kịp.

Bằng tín ngưỡng của mình, Thiên Ưng tin chắc lão đại của bọn họ sẽ không dễ dàng ra đi như thế!

"Khoan đã, phát tín hiệu khẩn cấp điều động Thiên Dục đem quân từ Mông Cổ đến đây đi!"

Cmt + vote để cử truyện giúp tui với((truyện sắp full mà càng ngày càng bị bơ -....-

100 sao tôi liền chap kể a~

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Cô là ai?

Đến khi Kính Thiên Minh tỉnh dậy thì đã nằm trong bệnh viện. Cả thân thể anh tê cứng, vốn muốn cự quậy chỉ là bị cái gì đó băng bó cố định lại, không tài nào cử động được. Sóng lưng vẫn còn cảm giác đau nhức vô cùng. Miệng vốn mấp máy gì đó chỉ là ống thở bịt kín, dường như muốn chặn những lời anh muốn nói.

Kính Thiên Minh gồng hết sức mình, cố gắng ngồi dậy, gân xanh trên trán anh nổi lên từng vạch.

"Lão đại, ngài đừng cử động! Vết thương còn chưa lành..." Thiên Ưng khuôn mặt vui sướng khi thấy lão đại nhà mình tỉnh dậy, vội chạy từ cửa vào.

Thiên Ưng biết lão đại muốn hỏi gì, khe khẽ dài nói, "Lão đại đã hôn mê ba tháng rồi. Hôm đó vốn thuộc hạ cùng với những người khác dọc theo con sông tìm lão đại và phu nhân. Đến tận ba ngày sau mới tìm thấy hai người ở dưới thượng nguồn. Lão đại đang ôm phu nhân nằm trên bãi bồi ven sông..."

Kính Thiên Minh còn chưa kịp phản ứng thì phía bên ngoài truyền đến một trận huyên náo.

"Di Hiền xem này, hoa hôm nay đẹp thật, trái cây cũng rất tươi, chắc hẳn Minh sẽ thích lắm ý." Giọng nói cô gái trong như ngọc, vui vẻ nói.

Di Hiền buồn bã nói, "Thiếu phu nhân, ngài quên rồi sao? Thiếu gia còn chưa tỉnh lại, sao có thể..."

Lời của bà còn chưa kịp nói ra thì Diệp Hàm Huyền đã nháy mắt ra hiệu, "Anh ấy sẽ mau tỉnh thôi mà di. Cháu tin chắc anh ấy sẽ không bỏ cháu mà đi đâu!"

Tuy vậy trong đôi mắt cô vẫn tràn đầy ưu thương. Anh ấy đã nằm đó ba tháng rồi! Còn Diệp Hàm Huyền đã sớm tỉnh lại.

"Ah....Tên ngốc này, anh...."

Diệp Hàm Huyền vừa bước vào phòng đã thấy Kính Thiên Minh được Thiên Ưng dìu ngồi sát vào thành giường. Gương mặt của anh tiều tụy, trắng bệch do lâu ngày không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời. Chỉ là đôi mắt đen sâu thẳm kia vẫn luôn như thế, khiến cho người ta nguyện ý chìm đắm trong sự dịu dàng của nó.

"Bịch...."

Túi đồ trên tay cô rơi xuống đất, hai chân không tự chủ được mà run rẩy, bước từng bước lại gần về phía anh.

"Kính Thiên Minh, tại sao bây giờ anh mới dậy? Em tưởng anh mãi không tỉnh luôn rồi chứ!"

"Anh...Anh là đồ tồi! Anh đáng ghét lắm!"

Kính Thiên Minh bắt gặp cau mày, lạnh lùng nhìn người con gái xinh đẹp trước mắt, thanh âm lạnh lùng, không chút cảm xúc nói, "Bây giờ các người nói gì vậy? Cô là ai?"

Cô là ai?

Cô là ai?

Cô là ai?

Diệp Hàm Huyền khựng người lại, đứng im như phỗng nhìn người đàn ông kia. Anh ấy hỏi: Cô là ai? Anh ấy hỏi cô là ai! Diệp Hàm Huyền cười trừ, cô không tin! Anh ấy đang trêu đùa cô một chút thôi!

"Cô là ai?"

Thanh âm lạnh lẽo một lần nữa vang lên, từng tiếng từng tiếng, đập vào tai Diệp Hàm Huyền, như chiếc búa vô hình đập nát trái tim cô.

Thiên Ưng tròn mắt khó tin nhìn lão đại nhà mình. Lão đại đang hỏi phu nhân là ai đấy, không lẽ là bị mất trí? Không thể nào, lão đại còn nhận ra anh cơ mà.

"Lão đại, ngài sao vậy? Đây chẳng phải phu nhân sao?"

Kính Thiên Minh hừ lạnh nói, "Phu nhân nào? Tôi còn chưa lấy vợ, cậu nói bậy gì thế!"

Từng câu nói như nhát dao đâm thẳng vào trái tim Diệp Hàm Huyền. Khuôn mặt cô trắng bệch lại, khoe môi run rẩy nói, "Anh nói linh tinh gì vậy? Sao anh có thể quên được em chứ?"

Bất chợt cô nghĩ ra điều gì đó, cố gắng gượng cười nói, "Chắc anh đang bày ra màn kịch muốn chọc vui em đúng không?"

Những tưởng đôi mắt anh sẽ vì cô và ngập tràn tia nắng, nhưng không. Đáp lại hi vọng của Diệp Hàm Huyền chỉ là vẻ mặt chán ghét của Kính Thiên Minh. Đuôi lông mày dài của anh khẽ nhướng lên, quay đầu nhìn Thiên Ưng nói, "Lập tức đem cô ta ra khỏi đây cho tôi!"

Thiên Ưng khó xử nói, "Lão đại, việc này....."

"Ồ đây ai là lão đại? Tôi hay cô ta? Còn nữa sao Dung vẫn chưa đến thăm tôi? Em ấy đâu rồi?" Kính Thiên Minh nhắm mắt ngưng thần nói.

Diệp Hàm Huyền choáng kinh, cô thực không tin vào thánh giác của bản thân nữa. Có phải cô nghe nhầm? Hay đây chỉ là một giấc mơ do bản thân cô tự tưởng tượng ra? Anh ta quả thực không diễn kịch đi?

Đôi mắt đen tuyền như màn đêm chợt mở ra, đem theo chút nhu tình nói, "Cậu còn không mau đi tìm Dung?"

"Anh! Anh được! Hay lắm! Anh cứ đi tìm Dung của anh đi!" Diệp Hàm Huyền cười lạnh nói. Thoáng chốc không khí trong phòng lạnh lẽo cực điểm

"Àm!"

Diệp Hàm Huyền lập tức ra ngoài, cô không muốn ở trong căn phòng này thêm một giây phút nào nữa. Quá ngột ngạt! Cô...muốn bình tâm suy nghĩ- rốt cuộc sai ở đâu- có gì không đúng?

"Phu nhân ngài đừng vội. Có thể có hiểu nhầm gì đó?" Thiên Ưng mau chóng đuổi theo Diệp Hàm Huyền, tình cảm lão đại dành cho phu nhân, y là người rõ nhất, nhờ có lão đại dùng cả thân mình che chắn phu nhân mới lành lặn đứng đây như bây giờ. Một người đàn ông không màng sinh tử của mình để cứu một cô gái, đây không phải tình yêu khắc cốt ghi tâm thì là gì? Sao có thể nói quên là quên được!

"Hiểu nhầm?" Diệp Hàm Huyền cố ý kéo dài câu nói, không mặn không nhạt nói.

Thiên Ưng khẽ ho nhẹ, đoạn nói tiếp, "Lão đại vừa mới tỉnh dậy thì phu nhân bước vào. Ngài ấy cũng hôn mê suốt ba tháng, Thiên Ngọc đang trên đường tới đây chuẩn trị cho ngài ấy rồi. Phu nhân đừng lo lắng."

"Thiên Ngọc? À, tôi nhớ rồi, là người thuộc Thiên Gia các người. Sở Kính Dực là người quen của tôi, anh ấy hiện đang công tác tại bệnh viện này luôn, tại sao không để anh ý khám liền cho Minh?"

Đối với câu hỏi chất vấn từ phía Diệp Hàm Huyền, Thiên Ưng bất đắc dĩ đáp, "Mong phu nhân lượng thứ. Từ trước tới nay bệnh tình của lão đại hoàn toàn do Thiên Ngọc chữa trị, dù ngài Sở có trình độ tới đâu e cũng gặp khó khăn. Phu nhân chắc chắn muốn lão đại tốt nhất mà, có đúng không?"

Việc đã đến nước này, Diệp Hàm Huyền cũng không tiện nói thêm, chỉ gật đầu, "Tôi đi trước. Tạm thời tôi không nên gặp anh ý thì hơn."

hmm hơi ngược xiu xiu thôi ý mà mọi người:v đừng nóng a =.....=

100 sao tôi tui up chap ké ><

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Cô út! Người tôi yêu là Tần Gia Dung! 1

* Cái nhan đề giật gân không mọi người:v

Bệnh viện Quân đội Đế Đô vốn là nơi chữa trị riêng dành riêng cho quan cấp cao trong bộ máy nhà nước, không phải người có tiền mà vào được. Các trang thiết bị, trình độ chuyên môn của bác sĩ nơi đây không cần bàn, đều thuộc hạng nhất thế giới.

Bóng dáng cô gái lẻ loi trên hành lang dài tĩnh mịch. Thi thoảng cô khẽ cau mày vì mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Bất chợt cô dừng bước.

"Tần phu nhân, Tần lão gia...."

Tần phu nhân trên tay còn đang xách một cái cặp lồng nhỏ, lại nhìn đến ánh mắt lạnh nhạt, xa lạ của Diệp Hàm Huyền, cơ thể thoáng run nhẹ. Tần lão gia đứng ngay bên cạnh cũng không khá hơn bao nhiêu.

Con gái của họ lại gọi họ bằng cái tên xa lạ như thế....

Đã ba tháng nay, ngày nào hai người họ cũng đến, nhưng Tiểu Huyền của họ thái độ không nóng không lạnh, vô cùng khách sáo, khéo léo từ chối sự quan tâm của họ.

"Tiểu Huyền, cháo trong đây còn nóng, con ăn luôn đi. Máy tháng nay chăm sóc Thiên Minh cũng đủ mệt rồi!" Tần phu nhân dịu dàng nói.

Tần lão gia cũng gật đầu cười hiền từ, "Phải đó, con xem mẹ con nói kia. Đứa nhỏ này phải biết giữ gìn sức khỏe của mình chứ! Cháo này là mẹ con đích thân xuống bếp nấu cho con đó!"

Đôi mắt của Diệp Hàm Huyền rất nhanh xẹt qua tia sáng lạnh rồi biến mất, cô cười nhạt nói, "Cảm ơn hai người."

Tần lão gia dường như nghĩ ra điều gì đó, vội nói, "Dật cũng vừa mới gọi điện báo cho ta Thiên Minh tỉnh dậy rồi! Hai mẹ con nói chuyện chút đi, cha đi thăm con rể!"

Chưa để Diệp Hàm Huyền kịp chối từ, Tần lão gia đã đi trước. Thoáng chốc cả nhà ba người chỉ còn lại Diệp Hàm Huyền và Tần phu nhân.

"Tiểu Huyền, Thiên Minh cũng tỉnh lại rồi! Hai đứa tính chuyện sinh con cái đi là vừa. Cha mẹ cũng muốn được ẵm cháu lắm rồi!" Tần phu nhân cầm tay Diệp Hàm Huyền, tươi cười nói.

Khuôn mặt của cô thoáng ửng hồng, sinh con với Minh ư? Chỉ là tình hình hiện giờ thật không chút khả quan. Theo quan sát của cô thì anh ấy có thể bị mất trí....

"Việc này con...cũng chưa biết nữa."

Tần phu nhân trông thấy vẻ ngượng ngùng, ấp úng của con gái thì vui mừng, khoảng cách giữa hai mẹ con đã phần nào rút ngắn lại. Hai người sẽ dùng thời gian cả quãng đời còn lại bù đắp cho Tiểu Huyền.

"Con đó, tính để hai ông bà già này cô độc trong căn biệt thự rộng lớn kia sao? Đợi Thiên Minh nó bình phục rồi, thì thoáng nhớ ghé về ăn cơm cùng chúng ta nhé! Thành nhóc Dật bắt hiểu kia, đến giờ vẫn chưa lập gia đình. Em gái nó rơi xuống vách núi mà chỉ về thăm con có một lần! Rồi biệt tích ba tháng qua, đợi nó trở về đây xem mẹ xử lý nó sao!"

"Việc này phu nhân đừng trách Dật, anh ấy là thượng tướng, trách nhiệm rất cao, lại đang xử lý việc của Ly Mộ."

"Được rồi, được rồi! Con đây, làm việc ở Cục tình báo thật khiến người ta không an tâm. Lần này là rút vục, có Thiên Minh cứu, lần sau ai biết sẽ có việc gì?"

Diệp Hàm Huyền bấm chặt môi, suy nghĩ điều gì đó rồi quay sang nhìn Tần phu nhân nói, "Phu nhân, hay là chúng ta cùng đến thăm Minh đi."

Tần phu nhân bật cười, "Được rồi. Mới xa nhau có một tí mà đã nhớ người ta rồi! Con đó!"

.....

"Thiên Ngọc, tôi đã nói là không cần kiểm tra gì hết!" Kính Thiên Minh thấp giọng nói, một khối hàn khí tỏa ra khắp căn phòng khiến người ta nín thở.

Thiên Ngọc- một trong tứ đại hộ pháp của Thiên gia, cũng là thiên tài hiếm có về y học, cũng may y ở gần đây nên sau khi nhận được điện thoại từ Thiên Ứng, mới trở về nhanh như vậy. Thông qua những thông tin mà Thiên Ứng vừa kể cho y, Thiên Ngọc có thể kết luận khả năng lão đại mất trí nhớ tạm thời là tương đối cao.

"Lão đại, hôm nay là ngày gì vậy?"

"Vớ vẩn! Cậu bị thần kinh à? Hay là bị con vi khuẩn ZXX đó làm cho mụ mị đầu óc rồi?"

Lập tức Thiên Ứng, Thiên Ngọc quay sang nhìn nhau. Vi khuẩn ZXX...

Còn nhớ thời điểm năm năm trước, Thiên Ngọc vô tình phát hiện ra một loài vi khuẩn mới, có tác dụng trong việc chữa căn bệnh ung thư, cuối cùng đặt tên là vi khuẩn ZXX. Lão đại của bọn họ tại sao lại nhắc tới chuyện của năm năm như mới xảy ra ngày hôm qua chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99-2: Cô cú! Người tôi yêu là Tần Gia Dung! 2

"Lão đại, ngài đề thuộc hạ kiểm tra một lần đi...."

Kính Thiên Minh đã âm trầm ngắt lời, "Xem ra gần đây cậu có vẻ rảnh rồi quá nhỉ? Tôi nhớ mỏ kim cương bên châu Phi còn chưa có người tới quản lí đâu! Cả cậu nữa Thiên Ứng, chẳng phải tôi đã bảo cậu đi tìm Dung rồi sao?"

Mỏ kim cương....Năm năm trước không phải Thiên Ứng đã nhận lệnh lão đại đích thân sang khai thác rồi sao? Gần đây Thiên Gia đâu có phát hiện ra mỏ kim cương nào nữa....

"Dung nào? Kính Thiên Minh, cậu có giỏi thì nói lại cho cho tôi xem nào!" Tần lão gia từ ngoài cửa bước vào, khuôn mặt xám xịt vô cùng.

Kính Thiên Minh có chút bất ngờ khi trông thấy ông bước vào, ra hiệu cho Thiên Ứng, Thiên Ngọc lui ra ngoài. Chờ khi căn phòng chỉ còn lại hai người, anh mới cười nói, "Bác trai, đã lâu không gặp. Dung, em ấy vẫn khoẻ chứ?"

Tần lão gia không tin được, đôi mắt phượng hẹp dài nghiêm túc đánh giá chàng trai trước mặt, khuôn mặt anh tuấn cười nhẹ dưới ánh nắng mặt trời. Nụ cười kia tuy có phần hồ hững nhưng lại tràn đầy sự kiên định. Rốt cuộc đã có chuyện gì mà ông bỏ lỡ?

Tần lão gia là người từng trải, sao ông có thể không nhận ra ánh mắt của một người đàn ông dành cho người phụ nữ anh ta yêu là như thế nào chứ! Ông tuyệt đối chắc chắn ánh mắt thâm tình mà Kính Thiên Minh dành cho Tiểu Huyền của ông ở đại hội gia tộc Kính gia ngày đó là thật.

Hơn nữa còn có sự cung chiều, sùng nịnh tận xương, tâng vờ lên tận trời. Rất giống với tình cảm mà ông dành cho Nhiên Nhi. Ngay từ lúc chưa biết Tiểu Huyền mới là con ruột của mình, Tần lão gia đã thấy điều này.

"Cậu...."

Đối với ánh mắt tràn ngập sự nghi hoặc của Tần lão gia, Kính Thiên Minh thân nhiên nói, "Ah? Bác trai sao vậy? Mấy tháng qua cháu bận quá nên không tới thăm mọi người được. Cháu chỉ muốn hỏi Dung vẫn tốt chứ?"

Tần gia, Kính gia vốn có giao tình thâm niên nhiều đời, hai nhà vẫn thường xuyên qua lại với nhau. Kính Thiên Minh và Tần Gia Dung quen biết nhau từ nhỏ cũng không có gì lạ. Đặc biệt Tần Gia Dung đã trồng cây si với Kính Thiên Minh từ nhỏ. Tần lão gia vẫn còn nhớ nó bảo rằng sau này lớn lên chỉ muốn là vợ của Minh ca.

Lúc đầu ông cũng không để tâm lời nói của trẻ nhỏ, ai ngờ Tần Gia Dung lại điên cuồng Kính Thiên Minh đến độ bất chấp tất cả, làm ra những chuyện thương thiên hại lý. Khi đó Tần lão gia là bị chính vẻ mặt hiền lành, lương thiện của cô ta che mờ mắt, lại vô tình làm tổn thương con gái ruột của mình.

Ông đã làm sai quá nhiều rồi. Nửa đời còn lại ông không thể tiếp tục sai nữa.

"Cậu đang nói vớ vẩn gì vậy? Gia Dung cô ta đã sớm vượt ngục để chạy trốn những tội lỗi cô ta gây ra, hiện còn là tội phạm bị truy nã toàn quốc. Tiểu Huyền mới là vợ cậu, chính con bé đã chăm sóc cậu ba tháng nay, lúc này không ở bên con bé, cậu tìm cô ta làm gì?"

Kính Thiên Minh cũng đánh giá Tần lão gia thật kĩ, xem trên khuôn mặt ông có biểu tình dư thừa nào không. Anh cười ngạc nhiên, "Bác trai, bác đừng đùa cháu vậy chứ! Bác không phải luôn cung chiều Dung nhất sao? Một cô gái lương thiện như Dung sao có thể là tội phạm truy nã được chứ? Còn người tên Tiểu Huyền trong lời của bác kia, cái tên cháu cũng chưa từng nghe qua chứ đừng nói là vợ cháu!"

Đối với một loạt câu hỏi từ phía Kính Thiên Minh, Tần lão gia mặt đỏ bừng tức giận! Không những tức Kính Thiên Minh, càng tức bản thân trước kia. Trước kia có phải ông cũng từng mù quáng thế này? Một mực bảo vệ đứa con hoang kia, biết bao lần làm tổn thương con ruột của chính mình.

Dù cho bao lần ánh mắt của ông không tự chủ được mà âu yếm nhìn Tiểu Huyền, nhưng rất nhanh ông liền tìm mọi cách đập tan những hảo cảm đó!

Chương 99-3: Cô út! Người tôi yêu là Tần Gia Dung! 3

"Tôi không cần biết cậu nghĩ sao! Từ bé Tiểu Huyền đã phải chịu rất nhiều tổn thương, tôi tuyệt đối không cho phép con bé phải khóc thêm lần nào nữa! Cậu đã kết hôn với Tiểu Huyền, ở đại hội gia tộc Kính gia ngày đó chính cậu đã nói sẽ nắm tay con bé cả đời! Cậu tốt nhất cho tôi một câu trả lời thích đáng!"

Tới đây Tần lão gia nghiêm nghị nói, khí thế vương giả đánh ập về phía Kính Thiên Minh, "Cảnh Dật nó đã sớm nói cho tôi biết vụ cậu giả ngốc lừa Tiểu Huyền. Vụ đó tôi có thể không tính toán với cậu, nhưng lần này cậu giải quyết cho tốt! Đừng tưởng cậu có trong tay Thiên Gia hay Kính thị mà có thể tùy ý đùa bỡn con gái tôi! Tần gia không phải quả hồng mềm để cậu muốn chinh phục thì chinh!"

Lời lẽ của ông sắc bén, đúng phong cách người từng trải trên quan trường, không giận mà uy, khiến cho người ta run sợ.

"Bác trai, cháu vẫn luôn tôn trọng bác vì bác là thân sinh của Dung. Cháu không biết đã có chuyện gì khiến bác hiểu nhầm em ấy, nhưng Dung là người cháu muốn bảo vệ, cháu sẽ không để bác làm tổn thương em ấy. Còn mấy chuyện bác nói giả ngốc gì đó, cháu thực sự không hiểu. Cũng không biết Tiểu Huyền gì đó!"

"Cậu, cậu! Nếu không phải cậu vì bảo vệ con bé Tiểu Huyền mà nhảy xuống vực, giờ phút này vị trí của cú đâm này không phải vào đây đâu!"

Lời Tần lão gia vừa nói ra là tiếng "ầm" dữ dội vang lên. Bàn tay ông nắm chặt, gân xanh nổi lên từng vạch. Theo sức mạnh của nắm đấm bức tường hõm vào một lỗ.

Tần lão gia dù tuổi không còn trẻ nhưng ông vẫn thường xuyên luyện tập thể lực, cùng với mấy môn võ cổ truyền, vừa rồi lại tung ra bảy phần sức lực. Thật không dám tưởng tượng nếu bức tường kia là khuôn mặt của Kính Thiên Minh thì sẽ thế nào...

Kính Thiên Minh thoáng nhủ mảy nghi hoặc, anh còn chưa kịp lên tiếng thì Thiên Ưng, Thiên Ngọc có lẽ thấy động tĩnh bên trong quá lớn đã chạy vào. Khi trông thấy bàn tay của Tần lão gia rỉ máu tươi, Thiên Ngọc vội vàng chạy đến, "Tần lão gia, để tôi băng bó vết thương giúp ngài. Thiên Ưng, cậu mau sang phòng bên lấy dụng cụ y tế giúp tôi."

Thiên Ngọc vừa chạm vào bàn tay Tần lão gia, ông đã hắt ra, hừ lạnh nói, "Không dám làm phiền người của Thiên Gia các người. Kính Thiên Minh, cậu không cho tôi câu trả lời ổn thỏa, đừng hòng rời khỏi đây! Đừng quên nơi đây là Trung Hoa, cả quân đội đều do Tần gia chúng tôi nắm giữ!"

Đối với lời đe dọa không hề kiêng kỵ của Tần lão gia, sắc mặt của Kính Thiên Minh lạnh đi vài phần! Anh ghét nhất chính là có người đe dọa mình!

Thiên Ngọc trông thấy tình thế không ổn, vội nói, "Tần lão gia, ngài ngồi xuống để tôi băng bó vết thương đã. Thiên Minh có thể đã quên mất kí ức trong năm năm qua...."

Trên khuôn mặt của Tần lão gia đã xuất hiện vài vết nứt, mắt trí nhớ? Căn bệnh này không phải ông không biết, mà là tương đối phức tạp! Vậy ra đây là lý do tại sao cậu ta một mực hỏi Tiểu Huyền là ai ư?

Kính Thiên Minh khó chịu nói, "Cậu còn nói vậy, lập tức rút về Thiên gia cho tôi! Cừ người khác đến."

"Tôi không nói vậy. Thiên Minh, có thể hơi khó tin, nhưng dựa trên những gì tôi quan sát, cậu có thể đã mất kí ức năm năm qua."

Thiên Ngọc nghiêm túc nói, trên khuôn mặt tuấn mã của y còn xuất hiện nụ cười bất đắc dĩ. Thiên Minh à, xem ra số cậu lại khổ rồi!

Thoáng chốc có con gió lạnh từ bên ngoài ập tới, cửa đã mở từ lúc nào, Diệp Hàm Huyền thần thò đứng đó, cô đưa tay lên bịt miệng, khó tin nhìn người đàn ông nằm trên giường.

"Kính Thiên Minh, anh...." đã quên em rồi sao? Diệp Hàm Huyền rất rất rất muốn hỏi, nhưng lời muốn nói lại uất nghẹn ở cổ họng, không tài nào phát ra âm thanh được.

Kính Thiên Minh chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái rồi chán ghét nói, "Không phải tôi bảo cô út? Nhìn cái bản mặt cô thật khiến người khác chán ghét! Dù bất cứ lúc nào!"

Từng câu nói như lưỡi dao sắc bén vô hình bóp nghẹt trái tim Diệp Hàm Huyền. May thay bên cạnh cô là Tần phu nhân, cô mới không ngã quỵ một cách khó coi xuống đất.

Ánh mắt của Tần lão gia híp lại, hơi lạnh từ người ông tỏa ra tám hướng, lại nhìn Tiểu Huyền của ông vì tên này mà đau lòng...

Tần phu nhân xoa lưng an ủi Diệp Hàm Huyền, dịu giọng nói, "Tiểu Huyền, con đừng vội. Chẳng phải Minh đang mất trí sao? Đợi nó nhớ lại rồi hai đứa

sẽ tốt thôi!"

"Bác gái, dù cháu không mất trí đi nữa cũng tuyệt đối không bao giờ lấy loại con gái dê tiện, bản thiu như cô ta! Kể cả có nhớ lại hay không, Kính Thiên Minh lấy danh dự của mẹ và em gái ra thế, cả đời này cháu sẽ không dính dáng tới cô ta!"

Nghe Kính Thiên Minh nói, Kính lão gia đã không thể kiềm chế được bản thân, đôi mắt tràn ngập tia máu! Thằng nhóc đốn mạt này đang sỉ nhục Tiểu Huyền của ông!

"Mày, mày...."

"À quên nói cho cô biết, người tôi yêu tên là Tần Gia Dung. Cô đừng có tự mình đa tình mà rước nhục."

Ở phần **"Hot"** mình mới đăng các bạn qua đó cmt nha ;)

Do ngày mai mình thi thử rồi nên không kịp rep cmt của mọi người. Chờ Chủ nhật thi xong mình sẽ gom cmt tìm ra người đoán đúng ạ.

Các bạn nếu muốn biết tình tiết nhiều hơn nữa thì có thể lên app **medoctruyen** vì bên đó đăng trước 2 chương ạ. Hoặc ib qua mess mình gửi đúng tới **chương 101: Tiểu Huyền mang thai rồi!**

□□□□ Vì qua tết mình tập trung ôn thi rồi @@ nên không có thời gian in sách nhiều đâu ạ. Chỉ in 1 quyển làm kỉ niệm cho mình + 1 bạn trả lời đúng ạ.

Cảm ơn các bạn nhiều ;)

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chúng ta li hôn thôi!

Người tôi yêu là Tần Gia Dung....

Người tôi yêu là Tần Gia Dung....

Người tôi yêu là Tần Gia Dung....

Không hiểu tại sao khi nghe câu này, Diệp Hàm Huyền lại thấy thật mỉa mai. Cô cười phá lên, quả thật mỉa mai. Anh ta là đang yêu Tần Gia Dung đấy! Là Tần Gia Dung! Cái tên khiến cô ngay cả trong mơ cũng gặp ác mộng.

Kính Thiên Minh à, tại sao anh lại làm tổn thương em đến thế? Rốt cuộc khi anh mất trí anh mới yêu Tần Gia Dung- hay vốn dĩ anh vẫn luôn yêu Tần Gia Dung? Tại sao.....?

"Anh yêu Tần Gia Dung?"

Kính Thiên Minh mím chặt cánh môi mỏng, gật đầu không đáp.

"Tần lão gia, Tần phu nhân, chuyện này xin hai người đừng can thiệp vào. Mọi người có thể ra ngoài được không?"

Diệp Hàm Huyền đứng thẳng dậy, dung nhan diễm lệ để lộ nụ cười bi thương nơi đáy mắt, kiên cường nói.

Tần lão gia, Tần phu nhân bốn mắt nhìn nhau, thờ dài ngao ngán, gật đầu ra ngoài. Thiên Ngọc, Thiên Ứng câu còn không được, lập tức nổi gót cùng ra.

"Cô có gì muốn nói?" Kính Thiên Minh một thân quần áo bệnh viện, uể oải dựa vào thành giường hỏi.

"Anh yêu Tần Gia Dung đến vậy ư? Dù rằng sau này nhớ lại tất cả cũng không hối hận? Vẫn muốn ở bên cô ta?"

Nụ cười như ẩn như hiện bên khoé môi anh, nhưng lại mang theo sự lãnh khốc không nói nên lời, "Đủ rồi! Chúng ta li hôn đi thôi! Tôi còn cho người đón Dung về."

Diệp Hàm Huyền như bị quăng vào hầm băng, lạnh thấu cả tâm can. Không thể ngờ, thật không thể ngờ, Kính Thiên lại nhẫn tâm vô tình như vậy. Một câu "chúng ta li hôn thôi" lại có thể nói ra một cách dễ dàng như thế!

"Được! Chúng ta li hôn!" Diệp Hàm Huyền cười gằn nói, không biết cô đang vui hay buồn.

"Cô có điều kiện gì không?" Kính Thiên Minh không tin ánh mắt âu yếm, sùng bái mà cô dành cho anh là giả. Giờ lại dễ dàng thoả hiệp thế, nhất định có âm mưu.

"Sau khi li hôn, chúng ta mỗi người một ngã, nước sông không phạm nước giếng, không bao giờ gặp lại!"

Kính Thiên Minh phát tay, không kiên nhẫn nói, "Được, đó cũng là điều tôi muốn nói. Cô đi được rồi, thủ tục li hôn tôi sẽ cho luật sư mang đến Tần gia giúp cô."

Diệp Hàm Huyền phức tạp nhìn anh, không nói gì, lẳng lặng bước ra ngoài.

"Tiểu Huyền, con sao...."

Tần phu nhân còn chưa kịp nói hết câu, Diệp Hàm Huyền đã mệt mỏi nhắm mắt lại.

"Mau, mau gọi bác sĩ!"

"Để tôi giúp phu nhân...."

Tần lão gia đỡ lấy Diệp Hàm Huyền, mặt lạnh nhìn Thiên Ngọc, "Các người cứ cho tôi! Người Thiên gia các người đều không phải loại tốt lành gì!"

.....

Mấy ngày nay Kính Thiên Minh đều điên cuồng cho người đi tìm tung tích của Tần Gia Dung. Nhưng tiếc thay cô ấy như giọt nước bốc hơi trên thế gian, không tài nào thấy được.

Người của Thiên gia đã được huy động toàn bộ, chưa bao giờ nội bộ Thiên gia lại rối loạn đến nhường này. Ly Mộ còn dè dặt chưa yên, lão đại của bọn họ đã điều quân vào việc không đâu, sao họ có thể yên tâm đây? Thật không biết cô gái tên Tần Gia Dung kia có gì đặc biệt!

Trái với không khí người người bất an ở Thiên Gia. Tại một căn biệt thự cổ ở Nguyệt thành.

Sau khi nghe thuộc hạ bẩm báo tình hình của Thiên gia lúc này, Cyril khẽ đóng đưa ly rượu vang trên tay, hỏi, "Thật vậy ư?"

Chưa kịp để người kia đáp, y đã tự trả lời, "Căn bệnh mất trí này đến cũng thật đúng lúc!"

"Ai...Thật đáng lo....Mau, cảnh cáo Tần Gia Dung tốt nhất cô ta đừng có làm chuyện gì ngu xuẩn, phá vỡ kế hoạch của ta."

"Dạ, ngài Cyril. Tôi lập tức đi làm."

Chờ khi người kia đi ra, Cyril mới đứng thẳng dậy, đi về phía kệ sách.

Ánh trăng lung linh xuyên qua tán cây mờ nhạt soi chiếu một góc sách. Cyril đưa tay động vào một vị trí trên kệ sách, chừng vài phút sau bức tường bên trái mở ra.

Cyril đôi mắt loé lên tia sáng lạ, chậm rãi bước vào trong. Chờ sau khi thân ảnh y đi vào góc khuất, bức tường cũng theo đó mà đóng lại, trở về trạng thái ban đầu. Người ngoài nhìn vào tuyệt sẽ không mấy may nghi ngờ.

Hành lang trong căn hầm tối mịt, đi một đoạn sẽ có một ngọn nến nhỏ, chỉ có chút ánh sáng nhẹ. Tuy đi trong bóng tối, bước chân của Cyril vững vàng, không vấp, chứng tỏ y đã rất quen thuộc nơi này, thậm chí đi lại hàng trăm, hàng nghìn lần.

Cuối cùng y dừng lại trước một chiếc giường bằng gỗ chạm trổ tinh xảo. Trên khuôn mặt lạnh lùng của y lộ ra tia dịu dàng hiếm có.

Y bước tới gần, đôi tay đầy rẫy những vết chai rám khê chạm lên má người con gái trên giường. Y chạm nhẹ, tựa như sợ chỉ động mạnh là cô gái sẽ tan biến. Ngón tay truyền đến cảm giác mềm mại từ da thịt của cô gái khiến tâm can y mềm nhũn.

Y nỉ non, "Hình Nhi... Bao năm rồi, đến bao giờ em mới chịu tỉnh dậy, mới chịu tha thứ cho anh đây?"

Nói đoạn y lại khẽ thở dài, "Em còn trẻ như thế....Mà anh đã già mất rồi!"

"Em có chê anh già không?"

Đáp lại câu hỏi của y chỉ là một mảng trầm tĩnh.....

Yêu mọi người((truyện sắp full rồi đó, cmt + vote cho tui có động lực đi mn ~

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tiểu Huyền mang thai rồi!

Diệp Hàm Huyền tỉnh dậy thì đã nằm trên bệnh viện. Cô vừa mở mắt thì đã nghe thấy thanh âm vui mừng của Tần phu nhân, "Mau, mau gọi Kinh Dục, Tiểu Huyền của chúng ta tỉnh dậy rồi!"

"Tần phu nhân...." Diệp Hàm Huyền chau mày khó hiểu nói.

"Tiểu Huyền, con nằm yên đừng cử động, kéo kính động tới tiểu bảo bối của ta...."

"Bảo bối?" Diệp Hàm Huyền tròn mắt kinh ngạc nhìn bà, đứa trẻ này sao lại đến lúc này..... Tại sao?

Tần phu nhân vội vã nói, "Con đây! Mang thai tới tháng thứ tư rồi còn không biết! Xem cái đứa nhỏ ngốc nghếch nhà con. May sao khi nãy con ngất đi, Kinh Dục nó kiểm tra cho con, lại phát hiện ra tin mừng thế này!"

"Không thể nào....." Diệp Hàm Huyền khuôn mặt trắng bệch, vò đầu nói.

Tần phu nhân trông thấy bộ dáng kích động của con gái, chạy tới ôm chặt lấy cô, hốt hoảng nói, "Tiểu Huyền, con, con sao thế? Con bình tĩnh lại đi, Tiểu Huyền...."

Diệp Hàm Huyền khổ sở ngẩng đầu nhìn bà, đôi mắt đẹp đong đầy bi thương nói, "Nhưng, nhưng con và anh ấy sắp li hôn rồi! Đứa trẻ này sinh ra không có tình yêu của cha, chỉ bằng đường nên xuất hiện...."

"Con đừng nghĩ quẩn. Cha con đã đi tìm thẳng nhóc kia nói chuyện rồi! Cha, anh sẽ đòi công bằng cho con. Việc nó đã làm thì phải chịu trách nhiệm!"

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, "Con không cần sự thương hại đó! Anh ấy đã sớm không còn tình cảm với con. Con cũng không cần, chúng con kết thúc rồi!"

"Diệp ma nữ...." Sở Kinh Dục đã bước vào từ lúc nào, đôi mắt đào hoa phức tạp nhìn về phía Diệp Hàm Huyền, một tia mỉa mai, giễu cợt rất nhanh lướt qua.

Đôi mắt với ánh mắt kia từ Sở Kinh Dục, Diệp Hàm Huyền khẽ rung mình, "Sở...Sở thần kinh....."

"Bác gái, bác ra ngoài trước được không? Con sẽ khuyên em ấy."

"Được, được." Tần phu nhân chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

"Cách...." Chờ khi cánh cửa khép lại, Sở Kinh Dục mới mở miệng nói, "Gọi tôi là Sở Kinh Dục!"

Diệp Hàm Huyền nặng nề nói, "Sở Kinh Dục, giúp tôi bỏ đứa trẻ này đi! Đứa trẻ này tuyệt đối không thể giữ lại...."

"Đứa trẻ này cô phải giữ!"

"Nhưng Minh không yêu...."

"Mọi việc cô phải nghe theo sự sắp xếp của tôi. Nếu không....." Nói tới đây Sở Kinh Dục nở một nụ cười quỷ dị, khuôn mặt u ám tới tận cùng khiến người ta ớn lạnh.

"Anh, anh là ma quỷ....."

"Haha, rất nhanh cô sẽ biết tôi còn đáng sợ hơn ma quỷ! Tốt nhất sớm li hôn với Kinh Thiên Minh đi! Thứ tôi muốn chưa bao giờ chưa có được....Đặc biệt tôi lại rất hứng thú với đồ của Kinh Thiên Minh!"

Mười lăm phút sau.

"Cách..."

Sở Kinh Dực vừa cửa bước ra, Tần phu nhân trông thấy vội vã chạy lại hỏi, "Kinh Dực, Tiểu Huyền sao rồi."

Sở Kinh Dực ôn hoà cười nói, "Bác gái, bác yên tâm đi. Cô ấy đã bình ổn tâm trạng rồi, chỉ là mệt mỏi quá nên ngủ sớm rồi. Bác vào trong đi."

Tần phu nhân xúc động nói, "Cảm ơn cháu, cũng may có cháu luôn ở bên con bé. Không biết bao giờ con bé mới hết khổ đây...."

"Bác gái, bác đừng nói vậy. Cháu với Dật là bạn chí cốt, chưa nói đến từ nhỏ đã quen biết Tiểu Huyền. Quan tâm với em ấy một chút cũng là bình thường."

Tần phu nhân gật đầu nói, "Chàng trai tốt! Nếu như Tiểu Huyền...." về sau rốt cuộc bà cũng không nói ra được. Nếu Tiểu Huyền lấy thằng bé này, còn gì tốt bằng đây....

"Bác yên tâm. Dù có chuyện gì chẳng nữa cháu sẽ không bao giờ bỏ rơi Tiểu Huyền. Cháu có việc, xin phép bác cháu đi trước."

.....

Cùng lúc đó.

Tại phòng bệnh của Kinh Thiên Minh.

"Tiểu Huyền đã có em bé rồi!"

Kính Thiên Minh bộ dáng lơ đãng cầm quả nho đỏ mọng đưa lên miệng, ngạc nhiên, "Ah? Ý bác là sao?"

Tần lão gia hừ mũi, "Trước nay người của Kính gia luôn ưu tú, dám làm dám chịu, lại chung tình. Tôi thật không hiểu nổi đến đời này thế hệ trẻ của Kính gia tệ bạc đến thế!"

Kính Thiên Minh đương nhiên biết Tần lão gia là đang chỉ cây dâu để mắng cây hòe, nhưng anh cũng không để tâm, tiếp tục ném thêm một quả nho vào miệng.

Thấy thái độ hùng hờ của Kính Thiên Minh, Tần lão gia thật muốn sôi máu, con gái của ông vì mang thai con của tên khốn này đến nỗi ngất xỉu, vậy mà nó ngồi đây ăn nho thoải mái như thế!

Xem ra trước kia ông đích thực là nhìn nhầm người rồi!

"Cậu nên có trách nhiệm của một người bố!"

Kính Thiên Minh lúc này mới nghiêm túc nhìn Tần lão gia, đưa ngón trỏ xoay tròn nói, "No no, bác trai à, ngủ với cô ta cháu còn chưa từng, chạm vào cô ta cháu còn thấy ghê tởm- thì lấy đâu ra em bé? Hay là cô ta chứa hoang con của thằng nào rồi đổ oan cho cháu?"

"Mày!!!!!" Đến lúc này Tần lão gia đã không chịu nổi kích động, huyết áp nháy mắt tăng cao khiến ông choáng váng.

"Thiên Ngọc, cậu mau đưa bác trai về dưỡng sức cho khoẻ đi."

Thiên Ngọc ra tư thế mời, nói, "Tần lão gia, mời ngài."

Mặt Tần lão gia ngày càng biến sắc, áp lực lạnh lẽo dần tỏa ra khắp phòng, không khí cũng muốn đóng băng. Vài phút sau Tần lão gia không nói gì thêm, chỉ nhìn Kính Thiên Minh một ánh mắt cảnh cáo rồi phất tay rời đi.

"Lão đại, có cần tiếp tục tìm Tần Gia Dung...."

"Đương nhiên rồi! Không những thế phải tăng thêm người, bằng mọi giá phải tìm được em ấy...."

Truyện sắp full roài ><~ đăng chap này rồi đi ngủ chiều thi đã =.= mong sao chiều nay thần Văn nhập vào tui TT

Đấy:v trước ai ném đá tui thì giờ có yêu tui đến chết chưa □□□□

Tui và cho Minh với Huyền già kia ân ái xem, giờ gạch chất một đống r~

(đã có chương đáp án nha)

#UyenToTo:v vote và cmt cho tui nào ~

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

